

Király László

Csendélet a Paradicsomban

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

E könyv cselekményeit kizárólag a börtönben
szerzett ismeretanyagra építettem fel.

A Szerző

Közel fél év telt el azóta, hogy szabadultam a börtönből!

Olyan igazi, tavaszbücsúztató nap volt! Amálkával a kert végében terebélyesedő vén tölgyfa alatt heverésztünk, Nellike, volt anyósom – a fiam után igazából ma is az – a tizenegy hónapos Ákost tanította járni, Viktória már igencsak nehézkesen – kb. októberben, még a birkahodály faggyúszagú deszkapriccsén esett teherbe – KisJózsvival, valamint Margitka és Marci három gyermekével – mindhárom fiú a felettünk hosszan elnyúló erdőben bóklászott, míg Margitka, Gitta és egy kimondottan csinos, fiatal színésznő a tükörszoba törzstagjai, egy Pest közeli vadászkastélyban hancúroztak törzsvendégeikkel, valamennyien miniszterek, bankárok, a nyugati és a magyar ínyencek krémjei voltak!

– Mit szólt Margitkához – kérdeztem oldalt fordulva – mint ha kapósabb lenne fiatalabb társnőinél?! – Mivel kérdésemre nem kaptam választ, közelebb hajoltam, s miután megállapítottam, hogy alszik, elkezdtem meditálni:

Még egészen friss élmény volt találkozásom volt egyetemi rektorommal, akihez segítségért fordultam, ugyanis arravaló hivatkozással, hogy börtönviselt vagyok, az építési szakmán kívül mindenünnen elutasítottak! Főképp Gittának, volt feleségemnek volt vesszőparipája: Ő bizonyára hónod alá fog nyúlni! Hát odanyúlt! De egyáltalán nem csodálkoztam rajta, hisz az ő korában – ahhoz már igencsak idős, hogy az igazság bajnokaként merjen fellépni, de nem is várhatom el tőle –, nem csak tőle, mástól sem!

– Tudod, fiam – mondta – beajánlani valakit valahová ma még akkor is rizikó, ha meg vagyunk győződve arról, hogy az illető makulátlan, Te pedig akárhogy csűrjük-csavarjuk is, priuszos vagy, a rendszer által meg vagy bélyegezve. Kizártnak tartom, hogy magamfajta szót merne emelni melletted, esetleg azon kevesek némelyike, akiket inkább a politikai nézetazonosság emelt a mostani felső elit közé! Megkísérelhetnéd X. Y., megadott néhány nevet, hátha lehetséges, stb...!

– Köszönöm, Professzor úr – válaszoltam – bocsásson meg, hogy bátorkodtam felkeresni! Öntől szívesen vettem volna némi kis segítséget, a kilincselés azonban nem kenyerem! Módomban állt volna eddig is igénybe venni a felső elit némelyikének a szolgálatait, de hát, hogy jön az ki – azoknak gatszúljaljak, akik megalkották, vagy alkottatták gyalázatos törvényeinket? Már eddig is rajtunk tapodnak, s ha ráadásul még önként a lábuk elé is fekszünk!? Na nem, Professzor úr! Önbecsülésemet akkor sem adom fel, ha tényleg nem lesz más kiút, mint egyszerű munkásként tengetni saját hibámon kívül elfuserált életemet! Isten megáldja és – köszönöm azt is, hogy fogadni méltóztatott! – Megfordultam, hogy távozzak, de utánam lépett:

– Azért ne így váljunk el, fiam, mert – különben szívesen venném, ha saját kísérleti parcellámon, mint gyakorló kertész besegítenél! Bizonyára Te is hasznosíthatnád később tapasztalataidat, mert remélhetőleg nem marad örökké így!

– Örökké bizonyára nem, Professzor úr, de mi lesz belőlünk akkorra?

Amálka mocoogni kezdett, majd felült, s látván, hogy szemeim nyitva vannak, közelebb húzódott:

– Te ébren vagy? Nem is aludtál! Olyan jól szundítottam!

– Azért nem is zavartalak drágám! Volt miről meditáljak magamban!

– Ne emészd magad, drágám! Majd szép lassan megoldódnak a dolgok maguktól!

– Maguktól soha!

– Akkor legalább engedd, hogy besegítsünk! Legalább nekem! Tudod, hogy a hivatalos ügyintézésen kívül semmi közöm Franzhoz – svájci bankár, Amálka vagyonának kezelője – különben is, mint látom, Margitka teljesen kisajátította magának és hát – a szimpátia úgy látszik kölcsönös...!

– Tudom, aranyoskám! De ha elfogadjuk a segítségüket, ők is elvárják, hogy legalább alkalmazkodjunk hozzájuk! Franz nagyon kedves, okos üzletember, ő azonban csak magyar kollégáinak közbeiktatásával segíthetne, tőlük pedig – bocsásd meg – semmi segítséget nem veszek igénybe! Mivel magyaráznám akkor Lőrinc ajánlatának elutasítását?! Egy agronómusi állás börtönön belül nem is olyan elítélendő, csak az amivel együtt jár! Arra gondoltam: nem járom végig ismét a kálváriát, elindulok, s az utamba kerülő első építőipari vállalatnál jelentkezem felvételre. Mit sem számít az ma már, hogy mit dolgozik az ember, csak létezni tudjon! Amíg ilyen tündérek között térhetek nyugovóra, akár ördögöket is hajlandó lennék patkolni!

– Drágaságom! Hát nem elég minket lovagoltatnod? Ne érts félre, csak Viktóriára és magamra gondolok, tudom ugyanis, hogy a többi hidegen hagy...! Gyere, ha olyan nagy benned a lendület – felállt, felálltam én is, hogy befelé induljunk – én megértelek – folytatta mondókáját – tudom, hogy az olyan embernek, aki hozzá volt szokva a napi rendszeres munkához, ez a csendélet, ami bennünket körülhatárol, nem lehet végső állomás, mégis azt mondom: amíg a vörös bárók szinte már egymással versenyezve dorbézolnak a nép vagyonában, maradj nyugton! Majd akkor, midőn már munkád gyümölcse a tiéd és szeretteidé lesz, küldeni foglak én is, addig azonban: ami az enyém, az a tiéd is! Vagy – inkább a tiéd! Ez most egy patthelyzet, akárha a sakkban! Na akarjunk erővel kitörni belőle, fogadjuk el olyannak, amilyen. Persze tudom, hogy a „veszélyes munkakerülők” réme fenyeget, vállalj hát valamilyen munkát, de ne gondold ránk is! A pénz egyenlőre nem fontos! Hála érte az ősöknek, akik legalább a jövő generációira is gondoltak, nem úgy, mint a maiak! Aztán itt ez a nagy család: öt gyerek, lassan itt lesz a hatodik is! Mert – legalábbis egyenlőre – Marci gyermekei is téged tekintenek apjuknak! Adjunk hálát a jó Istennek mindazért amivel, s akikkel körülvevett bennünket! Én olyan boldog vagyok, drágám!

– Hisz ebben az értelemben én is! Csak végtelenül bosszant, hogy ebben a „munkás-paradicsom”-ban lassan a munka is a kedvezményezettek privilégiuma lesz!

Nellike, aki időközben az utcai bejárat felé távolodott el tőlünk, izgatottan futott elénk!

– Gyorsan, gyorsan, fogjátok a kicsit! Képzeld Amikám, Brünn úr áll a kapuban!

Amálka nyúlt volna a gyermekért, de megelőztem:

– Hadd, majd én! Úgyis egész nap a ti nyakatokon lógnak! – Kezdtem a kicsit – Ákoskát – táncoltatni a karomon, majd feldobtam, mint annak idején KisJózsit szoktam, de biz ő nem követelte, hogy: Apuci még! Apuci még! Kis karjait Amálka felé nyújtva egyre csak Anyucika! Anyucika! – ismételte!

– Nos, tagadhatnád-e, hogy nem Te vagy az anyja? – kérdeztem, miközben átadtam.

– A viláért sem tenném – mondta –, gyere kicsi angyalom! – Karjára vette és elkezdte puszilgatni – nem kell nekem bizonygatnom, tudod Te ugye angyalkám, hogy ki az „igazi” anyucid! – Ákoska átkarolta Amálka nyakát, aztán csókolta számlálatlanul, de azért engem sem hagyott egészen faképnél, mert kis idő múltán felém fordult: Apucinak is! Apucinak is!

– Gyertek gyönyörűségeim – mondtam – visszamegyünk a pokrócra, s eljátszogatunk mi is! Nellike és Brünn úr egyhamar úgysem hagyják abba a hancúrozást... –

Visszamentünk tehát a tölgy alá és elkezdünk körbe-körbe fogócskázni. Ákoska korán kezdett járni, nem kellett támogatni, s midőn egyikünket, másikat sikerült neki elkapnia – persze engedték magukat – határtalan kacajjal fejezte ki örömét.

– Említettem már, hogy Melinda telefonált – előző könyvben Konrád menyasszonya, Melinda – még nem? Na akkor –, de előbb gyere aranyoskám, egyenlőre neked is elég ebből! – Amálka felkapta a kicsit, majd vele együtt végigdőlt a pokrócon – el sem hiszed – kezdte – Konrád barátod kívánságára a kislányt zsidó szertartás szerint avatják, továbbá mindkettejük kívánsága, hogy mi legyünk a keresztszülők!

– Megtisztelő feladat, kedvesem – válaszoltam – de nem lesz akadály a mi életmódunk? Mert amennyiben igen, nagyon sajnálnám, de le kellene mondanunk róla!

– Nem vagyok benne biztos, de nem hiszem, hogy akadályt jelentene! Máskülönbén én egyébként is félzsidó vagyok, ráadásnak pedig: én az emberre helyezem a hangsúlyt, nem a vallásra, mert legjobb tudomásom szerint az ember megelőzte mindegyiket! Konrád ugyan ateista, de közelebb áll hozzá Mózes Istene, mint a keresztények sokfelé szaggatott szegény Jézusa! Ami pedig Téged illet – legalábbis előttem – soha nem tagadtad Isten létét, sőt..., de csak az egy, igaz Istenét! Ma különben már nem húznak falakat a vegyes házasságok elé...!

– Igen, kedvesem, de a miénk se nem vegyes, se nem... –

– Édes pofa vagy! Ezért vagyunk mi mindenkinél boldogabbak, mert nem áll közöttünk senki és semmi! A magunk választotta utat járjuk!

A recsegő, ropogó száraz avar, csörtetés, kiabálás, gyermekkacaj jelezte, hogy közeledik a család nagyobbik fele. Margitka legkisebb fia három esztendő múlt, a középső öt, a legidősebb pedig nagyobbik fiammal, KisJózsival egyidős, azaz hét, akárha ikrek is lehettek volna! – egyszerre kezdték az iskolába járást is az elmúlt őszön!

Kiérve az erdőből, magára hagyva a nehézkesen mozgó Viktóriát, a négy gyerek rohanást futott hozzánk: apucika, anyucika...! És mondták egymást megelőzve, egymásnak ellent mondván élményeiket... – Hát igen! Mindeniknek apucija, anyucija voltunk, még Viktóriának is! Ő is csak úgy becézett kettőnket, aztán mennyi kedvességgel...! Ki merné állítani, hogy Isten nem mosolyog, mikor ránk néz? Ákoska, szalmaszőke hajával akár egy skandináv tündér, fittyet mutatva felénk, egyből a sötétbarna, de inkább fekete csillogású hajjal megáldott KisJózsi, a bátyja felé kapaszkodott, míg Margitka legkisebb fia, Csaba abban a minutumban közénk furakodott! Nem tudnám megmondani, mivégből nevezték el Margitka és Marci mindhárom gyermeküket a magyar történelem három ismert személyéről: Buda, Lehel, Csaba...! – A gyerekek viháncolása azonban csak addig tarthatott, míg Viktória mellénk nem érkezett...! Ez a Viktória már nem az volt, aki az előző tavaszutón, annak ellenére, hogy a terhesség kicsit megviselte, inkább kivirult...! Természetes vidámságát a kitűnően iskolázott társaság intelligenciájával együtt csillogtatta. Mivel Amálka, elfoglaltsága miatt nem tudott állandóan sem vele, sem a gyerekekkel foglalkozni, a gyerekekkel együtt Fannika keze alá került ő is! Fannika pedig – a drága kis töpörödött francia tanárnő, a tudás mellé csomagolta mély emberszeretetét is! A gyerekek, Viktóriával együtt szinte itták szavait akár órák hosszat is! Mivel a magyar csak törte, angolul magyarázta el a dolgokat, s hallgatói akarva, akaratlan, nem csak a helyes kiejtést sajátították el, értelemszerűen tanulták a nyelvet, nem kis meglepetést okozván a kisiskolások: Buda és KisJózsi tanárnőinek! Persze – legjobb előmenetele Viktóriának volt. Vele külön is foglalkozott Fannika, s egy év után alig akadt valami, amihez ne tudott volna hozzászólni! Ugye mennyire nincs igazuk azoknak, akik azt tartják, hogy a cigányság nem fejlődőképes! De még mennyire az, csak megfelelő körülményeket kell teremteni számukra!

– Nyalakodjátok ki magatokat, kis csibéim – szólt a gyerekekhez – aztán befelé: uzsonna, utána pedig angol meseóra! Fannika már bizonyára számolja a perceket... –

– Ne vidd el őket, Viki! Hadd foglalkozzak most én velük! Mentsd ki őket Fannikánál, s ha unatkozna, most inkább ő jöjjön ki hozzánk! Te pedig pihenj le! Eleget sétáltattad ma már a kicsit –, ha van kedvetek hozzá, játszatok apucival – természetesen Amálka szavai voltak ezek, s miután cinkosan rám kacsintott, azzal fejezte be, hogy: már úgy sincs sok hátra, aztán borjúkötés...! Előbb azonban készíttetek mindnyájunknak uzsonnát, majd KisJózsi és Buda bemennek érte... –

Tehettem volna-e mást? Feltápáskodtam, aztán belekarolva a csillogó szemű négerbarnába, indultunk befelé... –

– Ez az Amálka olvas a gondolataimban is – hajolt felém Viktória –, már az erdőben arról ábrándoztam: milyen jó lenne ha most mellettem lennél, belefeküdnénk a vastag avarba, aztán morzsolnánk, míg meg nem gyulladna alattunk...!

– Hogy mondhatsz ilyen badarságokat, tündérr királynőm? Velünk együtt elégne a még ismeretlen angyalka a hasadban, pedig tudtommal nagyon várod!

– Igaz! Nagyon várom! Akkor leszek csak igazán a feleséged! Addig mindig tartanom kell attól, hogy egy szép napon arra ébredek, hogy fel is út, le is út! De akkor is szép volt minden, nem haragudnék rátok, legfeljebb eldobnám magamtól az életet, mert ami utána jöhetne, akármilyen lenne sem tudnék megbarátkozni vele!

– Kis buta! Hogy tudsz ilyesmire még csak gondolni is? Hisz annyira szeret itt mindenki, hogy már jobban nem is lehetne, én pedig..., vagy talán hamisnak találod öleléseimet? Ennél mélyebben már nem is tudnék beléd merülni, bármennyire szeretném, mert szeretném!

– Felejtse el szerelmem aggodalmait, úgymint csak feltételezés volt...! De máig sem tudtam napirendre térni afölött: mi készíthette Amikát, hogy megossa velem szerelmedet?! Ha jól belegondolok, nélkülem is egészen jól meglennétek, főképp ami a szexet illeti. Amika nem hiszem, hogy hagyna maga után kívánalmakat. Vagy igen?

– Csodálkozni fogsz, mert azt kell mondjam, hogy igen! Előbb azonban arra akarok felelni: szükségszerű volt-e, hogy felkaroljon? Erre is csak igennel tudok válaszolni, mert: tudod, hogy Amika KisJózsi még a börtönben tartózkodásom idején adoptáltatta és azt is tudod, hogy miért! Bizonyára, hogy miután a gyerek kapaszkodott utánad, első gondolata az volt, hogy jó leszel a fia mellé játszótársnak, később azonban vagy mindjárt a kezdettől megszerezett és..., de minek is mondjam tovább, Neked érezned kell, hogy egy vagy velünk! Ami pedig a szexet illeti: ő nagyon is tisztában van azzal, hogy Te forróbb vérű vagy nála! Éppen ezért sok mindenről lemond a kedvedért! Tehát?!

– Csend! Térdelj le és szorítsd a füled! Hallod?! – Letérdeltem és rászorítottam fülemet a hasára... –

– Hallom – hallom – válaszoltam – akkorákat rúg, mint egy csataló! Nem fáj?

– Nem! Egyáltalán nem – megfogta karom –, kelj fel és igyekezzünk, hátha utolsó alkalom lesz, bár nem hiszem, még nincs itt az ideje, de akkor is – minden elvesztegetett idő az életünket rövidíti, márpedig én sokáig szeretnék élni így veletek együtt!

Igyekeztünk volna befelé, s talán épp a sietség miatt nem vettük észre az emeletről lefelé törekvő Nellikét: épphogy nem a korlátan csúszott, míg Brünn úr a korlátba kapaszkodva alig-alig lépegetett. Ha nem lépek Viktória elé, a vénlány egyenesen beleöklözött volna a hasába... –

– Ejnye-ejnye, anyuka – mondtam, közben kitárt karjaim tompították a zuhanását – igencsak fellazította ez a kis olajozás!

– Nem is olyan kicsi volt fiam! S hogy fellazított-e? Az az érzésem, hogy az én ütközőim még mindig mozgékonyabbak sok fiatalénál! Nézz rá Brünn úrra...! Ha legközelebb jön, kénytelen leszek mankót is odakészíteni!

Brünn úr fájdalmas mosolyt küldött felénk!

– Ne csodálkozzatok! Három évi kényszerpihenő után most volt a bejáratás! – közben leért mellénk és üdvözöltük egymást – üzenetet hozok Antitől – folytatta –, de hadd szusszantsak, mert tényleg kikészített ez a boszorkány!

– Nem vele kellett volna kezdened – még a börtönben letegeztük egymást megismerésünk napján – abból a szempontból viszont biztos lehetsz: ha itt nem vallottál szégyent, bárkihez nyugodtan mehetsz!

– Ezt egészen úgy mondtad, mintha csak – Nellike, akiben még mozgásban voltak a kéz hullámai, úgy nézett rám, mint egy bagzó macska, Viktória tekintete azonban valószínűleg lehűtötte, mert a mondat közepén témát váltott: merre van Amálka? Brünn úr szeretne vele is találkozni!

– Csak nem?! – Nem tudom milyen pillantást vethettem Brünn úr felé, de szinte ijedten igyekezett megnyugtatni:

– Ó nem, nem, Józsikám! Még gondolatban sem merném megközelíteni azt a csodálatos asszonyt, de nem szeretnék úgy elmenni, hogy el se köszönjek tőle! Előbb azonban Anti szavaival: „csókoltatom az én húgocskámat és az én arany-testvéremet, de különben az egész pereputtyot! Ha minden úgy sikerül ahogy szeretném, keresztelőre tiszteletemet teszem!”

– Nagyon köszönjük Brünn úr – Viktória arca felragyogott – igazán nagyon kedves Öntől, hogy első útja ide vezetett! Meghívhatom egy pohár italra születendő első gyermekünk egészségére? Amika hátul a kertben a gyermekekkel foglalkozik –, csak egy-két percig késleltetjük, amíg mi Nellikével készítünk uzsonnát, s ha segítené kivinni nekik, mert sokan vagyunk ám!

– Nagyon kedvesek Önök, asszonyom! Nagyon szívesen teszek eleget! Bár az Isten engem is egy ilyen kedves családba vezérelne haza!

Viktória Nellikével bevonult a konyhába, én pedig Brünn úrral a hallban helyezkedtem el. Kis időre le kellett mondani szándékunkról, de hát egy ilyen kedves „barát” kedvéért, ráadásul a kapuban dörömbölő „Hannibál” egészségére...!?

– Nem tudok betelni a gyönyörűséggel Józsi fiam! Ugye nem haragszol, ha így szólítalak, hisz annyival öregebb vagyok...! Persze Nellike a kort figyelmen kívül hagyja!

Töltöttem:

– Hát isten-isten, kedves barátunk! Tegyük a kedvére ennek a szép asszonynak! Milyenek most ott az állapotok?

– Rá sem ismernél Józsi fiam! Az új parancsnok, vagyis már nem is új, hisz a múlt őszön vette át a börtönt, teljesen kiséperte a régi garnitúrát, folytatta, amit elkezdett még ottléted idején! Nem hiszem, hogy országon belül lenne még egy hozzá hasonló, humánus börtönparancsnok! Teljesen megszűntek az atrocitások, a fegyelmezetlenségek. Néhány fegyőr próbálta ugyan provokálni, de rajtavesztettek. A rabok is, azok is akikkel eddig mindig baj volt, például Anti, valósággal féltik! Persze érthető, hisz ha baja esnék és visszaállna a régi

„rend” , az elcsapott, áthelyezettett fegyőrök duplán bosszulnák meg sérelmeiket és nyilván a rabokon!

– Elmondásod szerint tehát utolsó éved már kedvezőbb feltételek mellett telt el?!

– Azért csak börtön az, Józsi fiam! Ha legalább a feleségeket és a férjeket összeengednék időnként! Az a rövid beszélő csak arra jó, hogy felcsigázzák egymást! A nemi ösztönök elfojtásával nem segítik elő a börtön nevelő hatását, sőt...! Megfigyelésem szerint a beszélők után mindig nagyobb volt a fegyelemsértések száma, mint előtte! De ha csak azt vennék figyelembe, hogy vele elejét vehetnék a családok széttörlésének, már az is óriási eredmény lenne! Ami egyes nyugati államokban már rég bevált, miért tabu nálunk? Vagy annyira hülyék lennének vezetőink, hogy nem veszik észre: a szocialista erkölcsre való hivatkozással az erkölcstelenség melegágyát vetik meg...!

– Hol élsz Te, kedves bátyám?! Hát nem volt elég a három év börtön, hogy felfogd: a totalitárius államokban az erkölcs csak az egyszerű munkások számára szabályozott! Tudomásom szerint már régebbi keletű a viszonyod Nellikével! Gondolod, hogy egyszerű munkásként is tarthattad volna ezt a kapcsolatot? Ne légy rövidlátó, mert akkor akarva-akaratlan vezetőink hibájába esel: a kurva kielégíti szexuális elképzeléseinket, de meg is fizetteti! Meg tudtad volna-e fizetni Nellikét biznisz nélkül? A fizetési szalagon feltüntetett összegből legfeljebb utcára kicsapott nőkre tellett volna, de azt is nélkülöznék a család!

– Valahogy így, Józsi fiam, s hozzátehetjük még, hogy ezt a luxust az én biznisszemmel már nem tudnám dotálni!

– Az az érzésem, hogy Nellikét már nem is a dotációd érdekli, hanem...!

– Hanem – na mondd csak tovább, amibe belekezdted! Szeretném tudni, mennyire taksálsz! – Nellike szavai voltak ezek, aki a konyhából kijövet hallhatta utolsó mondatomat... –

– Csak arról akartam biztosítani barátunkat, hogy bármikor jön, szívesen látott vendég lesz és ne rettenjen vissza a luxus kiviteltől, azt majd megfizetik azok, akik könnyebben jutnak a pénzhez!

– Jól van, fiam! Szívem szerint szóltál! Ezt ugyan én akartam közölni Brünn úrral, de talán jobb így! – Brünn – felé fordulva – láthatja, kedvesem, hogy nem csak én, a családom is szívesen látja viszont! – Be sem fejezhetted, mert berobogott a két gyerek az uzsonnát követelve. – Ne olyan hevesen gyermekeim – okította őket Nellike – előbb talán köszönnétek szépen a bácsinak! Mutatkozzatok be egymásnak, mert ő is hátra jön velünk, hogy üdvözlje a Ti anyucitokat!

Miután kölcsönösen bemutatkoztak egymásnak – a két gyerek nagyon is sokat adott a külsőségekre – felmarkolták az uzsonnás tálat és kifelé indultak, mi pedig befelé, hogy kihasználjuk a részünkre engedélyezett szabadidőt! Persze ez már nem az igazi volt, inkább csak olyan nyalakodás, mert Viktória a nyakát hagyta volna inkább elvágni, semhogy a gyönyör kedvéért a kicsi kényelmét feláldozza! Pedig ő aztán lobogott! Amilyen nehezen tört be – már harmadszorra akart cserben hagyni még künn a pusztán, s hogy valami módon kielégítsem bosszúságom, lerántottam róla a ruhát:

– Mifénének jössz, ha nem vagy hajlandó lefeküdni velem – rivalltam rá – szedd a lábad! Látni sem akarlak többé! – De nem mozdult, csak állt és várt, majd hosszabb tépelődés után átölelt:

– Hát muszáj ezt nekünk csinálni? Enélkül nem szerethetjük egymást? Én így is boldog vagyok melletted!

– Szamár! Nekem nincs szükségem plátói szerelemre! Hús, vér asszony kell...!

– Akkor gyere! Csak később meg ne bánd, mert nekem egész emberre van szükségem! – És igaza lett: nem sokat hagy a másoknak! Még szerencse, hogy az a másik a maradékkal is megelégszik! Azzal is, hacsak végignézheti szeretkezéseinket, melyek rendszerint a heverőn kezdődtek, s általában a padlószőnyegen értek véget. Ilyenkor valósággal lobogott a vére, arca mint a pipacs, majd kicsattant, akarattal sem tudták volna lerántani rólam...!

Egyik ilyen viharos szeretkezés után, már elpilledten feküdtünk egymás mellett mindhárman, Amálka átszólt Viktóriához: – Nem tudom eldönteni magamban, Viki drágám, hogy irigyeljek, vagy csodáljalak? Mikor így istenigazából egymásnak estek, mintha életre-halálra menne, de talán nem is tévedek nagyot, ha a torreádor és a bika közti küzdelem hasonlatával élek!?

– Csakhogy itt nem tudni melyik a bika és melyik a torreádor – kacagott fel Viktória – és vér sem folyik, mint az arénában!

– Az utóbbit nem merném állítani – szóltam közbe, hogy én is mondjak valamit –, ha most megmérnék a piros véresejtjeim számát, bizonyára csavargatnátok a fejeteket – majd kissé kárörvendve hozzátettem még: Na és az sem kutyatej, amit Ti kiizzadtok!

– Ha kiizzadjuk – kacagott ismét a lány – van amikor kovászként hat! Például nálam! De akárhogy csűrjük-csavarjuk, az igazság az, hogy az ódiuma bennünk, asszonyokban csapódik le, a mi hasunk dagad tőle!

– És nem hordod szívesen? – kérdezett rá Amálka – tudtommal alig vártad, hogy...!

– Ó igen! Dehogynem! Bocsáss meg, Amikám! Ha komplikációmentes lesz, akár minden évben szülök nektek egy drága kis porontyot: Emiatt ne emészd magad! Rád sokkal nagyobb feladat vár: nevelni gyermekeivel együtt az anyát is!

– Én is nagyon szívesen vállalom, kicsi Vik! Akár futószalagon is jöhetnének! Előbb-utóbb barátnőink is ráunnak a kurválkodásra és örülni fognak, ha besegíthetnek! – Éreztem, hogy a hasamon keresztül összekulcsolják ujjukat, s hogy nyomatékot is adjanak érzelmeiknek, szorosan mellém simultak!

– Min töröd a kobakod, apucikám – kérdezte Viktória, ahogy ott a fotel karfájába kapaszkodva riszálta ölemben a fenekét – tudom, most jobb lenne anyucival – Amálka –, vagy Brünn úr rossz emlékeket idézett fel benned?

– Se egyik, se másik, kedvesem! Ha veled vagyok egyáltalán nem gondolok másra! Ellenben még kint a puztán több esetben felötlött bennem: miért adhatták Margitkák a Buda, Lehel, és Csaba nevet gyermekeiknek? Régi és szép nevek, de így egymás mellett szokatlan...!

– Ezen igazán ne törd magad, szívecském! Ha akarod, világra hozom én Neked mind a hét vezért! Aztán azt próbálja megismételni valaki...!

– Csacsi! Ha úgy hirtelen rám kérdeznének, el sem tudnám sorolni neveiket!

– Én igen! – És mondta sorban, mintha csak leckét mondana fel: Álmos, Előd, Kond, Ond, Tass, Huba, Töhötöm! Nos?

– Hát ez valóban csodálatos! De mondd, kitől tanultad, vagy tanítják még az iskolákban?!

– Nem ott tanultam, szívecském, itt nálunk, ráadásul Fannikától! Jobban ismeri ő a magyar történelmet sok magyar tanárnál! Pedig hát – ő igazán csak magán szorgalomból juthatott hozzá!

– Nem egészen, drágám! Fannika igaz franciának született, de már éppen negyven éve hazánkban él! A trianoni békekötést már felnőtt tanárnőként élte meg! Mivel hazánkba érkezése idején – 1921 – alsó és felső berkekben nagy volt a felzúdulás a francia állásfoglalás miatt, nekiveselkedett a magyar történelemnek, s nem a véletlen műve, hogy ma magyarabb

sok magyarnál! Amika felajánlotta neki, hogy legalább elbúcsúzni térjen vissza hazájába, de ő elutasította:

– Kicsikém – mondta –, Isten embert teremtett és nem franciát, angolt, németet, magyart, stb., stb., én a Föld bármely pontján temettek is el, tökéletes nyugalmat találok!

– Aranyos teremtés! Ha még legalább húsz esztendőtl élhetne, hogy a mi gyermekeinknek is átadhatná tudását... –

– Ezért vigyázzatok rá, mint a hímes tojásra! De hiszen máris megfeledeztünk Amika neki szóló üzenetéről!

– Maradj csak, édes! Fejezzük be nyugodtan! Fannika most bizonyára valamelyik ablakmélyedésben bóbiskol! Nem veszi tőlünk rossz néven, ha kihagyunk egy órát!

A gyerekek hancúrozását kivéve, amilyen csendélet folyt a hidegkúti villában, olyan emelkedett hangulat uralkodott a Vértes egyik nyílásán megbúvó, frissen renovált vadászkastélyban. Az autók számára készített makadám út felett évszázados tölgyek karolták egymást, de maga az épület is olyannyira beékelődött a fák sűrű lombzatába, hogy csak közvetlen közlelől volt szembetűnő. A külsőleg egyszerűnek tűnő épületet erdei menedékháznak, vagy a tetejére épített magasles miatt éjszakai vadászatra is alkalmas vadászlaknak minősíthette volna az avatatlan szemlelő, ami nagyjából megfelelt rendeltetésének azzal a kis különbséggel, hogy itt általában a szebbik nemhez tartozó, kétlábú vadakra lestek nem csak éjszaka, nappal is! Nagy ritkán akadt olyan vendég, aki a néglábú nagyvadak kedvéért otthagyta volna a rendszerint orgiával végződő kereskedelmi vagy kulturális eszmecserét. Pártunk és kormányunk vezetői nem sajnálták a reprezentációs költségeket az átkozott, de jól jövedelmező kapitalista tőke reprezentánsainak befogására!

Ennek a célnak megfelelően alakították ki az épület belsejét: A pincében nagyteljesítményű generátor surrogott a világítás, egyben a fűtés-hűtéshez szükséges energia szolgáltatására –, elkülönítve, egy hosszú szakaszon a legkülönbélebb italok voltak felhalmozva, a hűtőkamrában pedig félbehasított vad és egyéb állatok húsa várta a mesterszakács bűvöletét, de a mindennapi kenyéren kívül szinte valamennyi ínycséség megtalálható volt itt...! A vörös márványból csiszolt lépcsőfeljáró pincétől a tetőig, helyesebben a tetőn kialakított magaslesig vezetett, a fölszinten nagy tanácskozó terem, melyet csak pálmák, törpefenyők, leander bokrok választottak el a hideg-melegvizes medencétől, természetesen a szauna sem hiányzott. Nagyobb társaság egybegyűlével a tanácskozó terem szolgált étkezőül is! A konyha a kastélyhoz kapcsolódó melléképületben volt berendezve –, benne lakott a gondnok, felesége – a mesterszakács, ugyanott különszobák álltak az őrszemélyzet – gorillák – rendelkezésére is! A magas vendégek kiszolgálását – étkezések ideje alatt is – a már említett művésznő által kreált szexművészeti iskola mozgástechnikai – balett – csoportja látta el! Ennyi talán elég bevezetőül, ugorjunk egyenesen a közepébe az egyik ilyen „országos érdekeket” szolgáló estebédnek...!

Az asztalnál négy miniszter – kettő magyar, kettő a nyugat-európai államok egyikéből, három bankár, egyik közülük Franz, Amálka, azaz most már KisJózsi Svájcban működő tőkéjének menedzsere, lényegében a preferenciális szerződések előkészítője, rajta kívül még Gitta, Margitka, és négy idősebb növendék, tizennyolctól húszig – foglalják el a főhelyeket. Rajtuk kívül még kilenc fiatalkorú lány foglalatoskodik a teremben a tálalóablaktól az asztalig és az asztal körül, de míg az asztalnál ülők elegáns estélyi ruhákban, felöltözve, a lányok övükön keskeny kantárral, azon felül csupaszon! A felszolgáló lányok, fiatal „művésznövendékek” művészileg is teljes értékű dinamizmusa bármelyik színházban sikert aratna, itt azonban nem a gyönyörködtetés, a gyönyörszerzés a végső cél: az idősödő kéjencek libidójának gerjesz-

tése! Na persze, akit ide meghívtak, annak magánéletét előbb alaposan letapogatták, a lányokért pedig a művésznő személyileg felelt. Kiszivárogtatás tehát véletlenül sem fordulhatott volna elő!

Franz, aki egy magyar mágnás család sarjaként negyvenöt után, még a bankok államosítása előtt telepedett le Svájcban, kitűnően beszélt magyarul is, és mint az összejövetelek egyik fő szervezője, a tolmács szerepét is ellátta, bár ritkán vették igénybe ilyenén való szolgáltatásait, mert a lányokon kívül majd mindenik beszélte az angolt, vagy a németet, most éppen össze-sűg Margitkával, majd a szemben ülő egyik magyar miniszterhez intézve szavait, kajánul vigyorog:

– Mondd csak Dobó, mi célt szolgál az a pántlika a lányokon?

– Véleményem szerint – válaszolt a kérdezett – emlékeztető a hajdan viselt erényövre, de talán kérdezzük meg a művésznőt, ő bizonyára gyakorlatiasabb választ adhat!?

– Nincs semmi más jelentősége, uraim, mint: csak addig és ne tovább – világosította fel a társaságot Fleckenlos Edina – kívánságukra be is bizonyíthatom, hogy ezek a lányok erényöv nélkül is érinthetetlenek! Akarják?! Nos... – hátranyúlt és lerántotta a hozzá legközelebb tartózkodó Henriettől – le a kantárt lányok! Kézenállás láblengetéssel – mondta – kicsit domboríthatok is hozzá, hadd meresszék szemüket az urak!

Mivel egyik-másik lány kicsit szégyenkezve húzódozott, Edina udvariasan, ám határozottan figyelmeztette őket: – Itt nincs helye moralizálásnak pillanatra sem, kedveseim, testünk csupán eszköze a gyönyör lelki átélésének, a művészi alakítás kizárólag a lélek felkészítését szolgálja! – Majd – mikor már a lányok kivétel nélkül – egyesek a kellenél is feltűnőbben riszálták feneküket, hozzátette még: – Tévednek, akik úgy vélik, hogy a gyönyör ajándék a fajfenntartással járó kötelezettség vállalásáért –, ha úgy lenne, akkor mi is beérnénk évente egyszer, kétszer, mint a magasabb rendű emlősök, művészi alakítások és variációk nélkül! Abban az esetben azonban legfeljebb az ösztön csiszoltabb érzelmi állapotáról beszélhetnénk, nem pedig az akaratot is befolyásoló lélekről! Hogy önálló akaratú lelkes lények vagyunk, azt leginkább nemi életünk szabályozottsága fejezi ki!

– Elég legyen, Edina – állította le a művésznőt Dobó –, rád is vonatkozik az, ami a lányokra: itt nincs helye a moralizálásnak! Kezdjük, mert ahogy belelendültél, magadtól reggelig sem hagynád abba!

– Rajtunk nem múlik, kedvesem! Munkára lányok! Vetkőztessétek le az urakat, aztán be a vízbe! Mire felcukkoljátok őket, mi is felkészülünk!

Nem volt szükség biztatásra, a nimfák pillanat alatt talpra álltak, s kezdték cibálni az urak szmokingjait, majd kit lábánál, kit kezénél fogva vonszolták őket a medencéig! Ezt a műveletet egyébként is szívesen csinálták, mert alkalmat nyújtott arra, hogy elégtételt vegyenek a számukra sokszor kellemetlen önmutogatásért! Akadt persze az urak között olyan is, aki nem szívesen mártózott meg, kicsúszni azonban rendszerint csak Franznak sikerült! Ő inkább csak a rendezvények megszervezésében jeleskedett, s megelőzve Margitkát, most is kifelé igyekszik a kavalkádból:

– A szabadba, vagy a magasba – kérdezte, bevárva az asszonykát – a magas fogalma alatt nyilván a magaslest értette – igyekeznünk kell, hogy biztonságos helyre jussunk, mielőtt felfedeznék eltűnésünket!

– Azért ne loholj annyira! Nem kell, hogy a nyelvünket is kilógassuk! Jobban el vannak ők most foglalva, mintsem hajtóvadászatot rendezzenek utánunk! De ha Te nem akarsz, különben sem erőltethetik rád a közös partiban való részvételt! – A lépcsőházhoz érve Margitka elkapta Franz karját és felfelé vette az irányt – még hűvös az éjszaka, annyit nem ér nekünk ez

a bagázs népség, hogy feláldozzuk egészségünket! A tetőn is élvezhetjük a szabad levegőt és az sem megvetnivaló, hogy ott kényelemben helyezhetjük magunkat!

Franz átfogta a kis asszonyka vállait és inkább vitte, mint karolta:

– Honnan a fenéből szedtétek össze ezeket a válogatott kurvákat – kérdezte, de mintha nem is figyelt volna szavaira – még szerencse, hogy veled összefutottam, különben nem tudom, hogy rázom le nyakamból ezt a „mocsoktalan”, csokoládé bevonatos nyalánkságot – Edinára célzott, akinek csokoládéhabbal díszített ágyékán egymást taszigálva lefetyeltek a hivatalos minőségükben excellenciás-nak titulált urak – a kutyámat sem engedném közelébe... –

– Annyit tudok róla, hogy már hosszabb ideje Dodó szeretője! Hozzánk Gittus révén került, de ha nem csalódom, a róla alkotott véleményed kissé elhamarkodott, mert a sokszor már misztikumba torkolló játéknak nevezett valami, nem annyira saját, inkább – egy régebbi megbocsáthatatlan sérelem miatt – az urak erkölcsi nívójának mércéje! Aztán az sem a véletlen múlt, hogy Dodón kívül még senkinek nem sikerült maga alá gyűrnie, míg a többiek szinte élvezik a cserét, még Gittus is, aki pedig a szellemi inspirátora az egész vállalkozásnak!

– Lehet – mondta Franz, majd miután felérve az üvegkalitkába magukra zárták az ajtót –, de nehezen lehetne elhíttetni velem, hogy nem élvezi midőn egyik-másik, sörtének is durva bajusz vagy szakáll hozzádörzsölődik szeméremajkához! Állítólag a testünket borító szőrzetnek még a gondolatátvitelben is szerepe van!

– Ha így van, akkor is ő van előnyösebb helyzetben, hisz az ő fenekét nyalják! Aztán pedig, míg az uraknak eszükbe sem jutna mit forgat a fejében, ő kiismeri gyengéiket és fel is használja! Van-e rajta kívül egy is a primadonnák között, aki hozzá hasonlóan, különgepen röpködhetne Pest és Bécs között, mikor hol van fellépése? Ha lenne, Te tudnál róla!

– Ne folytasd! Megadom magam! Ma csak magunkkal foglalkozzunk!

– Te vagy a gazda, drágám! Mindent óhajod szerint! De szeretném ha tisztában lennél azzal, hogy nem a pénzedért adom magam: őszintén és szívből mondom: megszerettelek! Te más vagy mint a többi! Csak azt nem tudom megmagyarázni magamnak: mi az a különös bennem, ami miatt velem foglalkozol, amikor itt ez a sok, szép és fiatal lány, s ha még magam mellé állítom három gyermekem...?

– Na látod –, tovább ne is találgassad...! Te egymagadban is egy klassz nő vagy! Hozzájuk képest – úgy értem: az ótvaros seggű lányokhoz képest, hasonlíthatatlanabban értékesebb vagy! Érett asszony, még abban a korban, amely leginkább alkalmas arra, hogy egészséges gyermeknek adjon életet! És most jövök én! Amálka bizonyára tájékoztatott Téged majd mindenről velem kapcsolatban, azt azonban ő sem tudhatja, hogy gyermektelen házasember vagyok! Ezt a tényt előle is titkoltam eddig, pedig nem kellett volna, hisz az Ő méhét is eltávolították, mint a feleségemét...! Nos, sejtet-e, hová akarok kilyukadni?!

– Mondd tovább!

– Miután megismertelek Téged, s veled együtt három klassz fiadat, Amálka jóvoltából megismertem körülményeidet, kezdettől az a gondolat foglalkoztatott: mi lenne, ha szülnél nekem is egy trónörökös? Én ugyan feleségemmel együtt született zsidó vagyok, de kívánságod szerint nevelnék gyermekünket! És most egészen őszinte leszek: én is szeretlek Téged, csakúgy, mint Amálkát, de szeretem a feleségemet is! Mindenre hajlandó lennék, arra azonban nem, hogy neki fájdalmat okozzak! Nem a vagyoni köt össze bennünket – feleségem szülei szintén magyar emigránsok, Amálka szüleivel nem csak üzleti, baráti kapcsolatban álltak –, ha elfogadod ajánlatomat, módodban lesz megismerkedni vele...! Ő is, mint Te, magával ragadó teremtés, nem ellenezné, hogy együtt éljünk, mint Amálka és Viktória

Jóskával, csak hát – ami a társadalmi normákat illeti: ami itt látszat, ott valóság! S úgy együtt élni, mint itt, teljességgel lehetetlen, hiábavaló lenne minden igyekezetünk!

– Akkor hát...?!

– Amennyiben hozzájárulásodat adnád, hogy adoptáltassuk a születendő gyermeket, a terhesség ötödik hónapjától kezdve a szülésig, együtt töltenéd napjaidat feleséggel valamelyik tengerparti üdülőben! Bizonyára megszereted Te is, miután megismerted...! – Franz látta, hogy Margitka közbe akar szólni, ezért szája elé tette kezét: – Ne szakíts félbe kérlek, mindjárt befejezem! Nos, mivel feleséggel egyidősek vagyunk, végrendeletünkben úgy rendelkezünk, hogy fiunk-lányunk megtudja az igazságot, s Te, mint természetes anya, visszakapjad őt! De addig is: rólad, mint feleséggel, fiadról pedig, mintha sajátjaim lennének, gondoskodom! Persze az nincs homlokunkra írva, hogy melyikünk távozik előbb az élők sorából –, de ha éveink számát tekintjük, akkor nyilvánvaló, hogy mi...! Befejeztem, de nem kell tüstént válaszolnod, most pedig gyere, kedves...! – felkapta a kis tűzrölpattant asszonykát, körbetáncolta vele az üvegkalitkát, majd gyengéden végigfektette a vadászlesbe belefáradó urak pihenőjéül szolgáló heverőn, de közben kikapcsolta hátán az estélyit... – A párás levegőt átvilágító holdvilág mellett úgy hatott a lehulló, aranypikkelyekkel átszőtt selyemből kiemelkedő asszony, mint egy igazi nimfa...! Alattuk egy emelettel lejjebb, a vad tivornya akkor vette kezdetét:

A szaunából kilépő – akkor már mindennek lehetett volna nevezni őket –, csak uraknak nem – excellensek, a görgőkön forgó heverőn, szétvetett combokkal, behúzott lábszárral hanyatt fekvő „művésznő” ágyékát borító csokoládéhabot nyaldosták, persze telis-tele mázolták vele magukat, s ha olykor egy-egy szőrszál a fogak vagy a protézis közé akadt és Edina fájdalommal hirtelen összerántotta combjait, a közékük szorul fej ijesztő ábrázata miben sem különbözött a magára hagyott gyermek szarral bekent ábrázattól! Legfeljebb abban, hogy míg a gyermek mosolyogva viseli el kényelmetlen helyzetét, ezek eszelős vigyorral igyekeznek szabadulni, miközben még mélyebbre hajolnak a mézgás kotyvalékba! De – Franzon kívül, mindenki másnak ellenállhatatlan volt a hosszú, a heverő szinte egész felületén szétzilált, lángvörös haján fekvő démon! S ha a körülöttük keringő, lágy melódiákat dudorászó lányok attrakcióit is beillesztjük a keretbe, és persze a különszobákban várakozó érettebb korú hölgyek sem voltak éppenséggel elhanyagolhatóak, hisz ha a kiskorú lányok valóban érinthetetlenek voltak, a művésznő egyedül bármekkora étvágya lett volna, sem tudta volna kielégíteni a felhergelt bikákat –, de mint tudjuk: a jelenlévők közül csak egynek volt hajlandó többet is adni magából, a puncsos jelenet csak arra való volt, hogy üzemképes állapotba hozza a nagyjából már idősödő urak hervadásnak indult dárdáit...!

Hogy azonban be ne mázolódjunk mi is, térjünk inkább vissza az üvegkalitkába, ahol Margitka és Franz befejezvé a szerelmi aktust – ők sem voltak angyalok, csak szolidabbak és többenél immár lehiggadt állapotban, szemüket a mennyezetten legeltetve – persze az üvegből volt – mérlegeltek...!

– Te azon tűnődsz, hogy én mért áldozok rátok – merengett Franz –, hát figyelj csak, kedvesem: ha nem lennének veletek távolabbi terveim, akkor is százszorta inkább rátok költeném a pénzemet, mint arra, ami itt alattunk is végbemegy, bár – lehet, hogy nálatok rászorultabbak is vannak köztük! Azt ugyanis nem hiszem, hogy valamennyien örömeiket lelik testük mutogatásában! De ne érts félre –, ne úgy vedd, mint járandóságot szolgáltatáidért: egyszerűen azért, mert szeretlek és szeretem mindazokat kik, hozzád tartoznak! Tudom, hogy Amálka anyagi bázisa elegendő biztosíték egy nagy család eltartásához, de ha már egyszer a sors úgy hozta, hogy én forgathatom, elsősorban a Ti, vagyis – a hozzátok való kötődés miatt hadd segítsék be! Ha a történetek után szülnél nekünk egy kislányt, ő és Kicsi, korban is egymáshoz illenének! Két kipuhtulóban lévő családot sikerülne felfrissíteni! Persze nem

erőszakollak – a többi pedig szép lassan összeállna! Azért menedzselem ezeket a toprongyokat is, hogyha majd üt az óra, s végleg hazatérve ismét gyökeret eresztethetünk a drága szülőföldben, minél nagyobb magántőkével rendelkezünk! De azért is, hogy az adott pillanatban tudjuk merre és mi célból szórta szét a nemzet vagyionát ez a mihaszna népség! El sem hinnéd, ha mondanám, hogy mi pénz cserél csak itt gazdát, és hány ilyen hely van még az országban, szerencsére jómagam koordinálok valamennyit!

– Nagyon sok nehezedik rád, drágám! – Margitka oldalt fordulva elkezdte csókolni a férfi mellét – nem tudnád Jóskát beavatni, sokat segíthetne! Hiába kísérletezik szegény, sehogy sem sikerül neki képzettségének is megfelelő munkához jutni... –

– Szerintem nincs is arra szüksége, hisz mint Kicsi gyámja...!

– Ó, dehogynem! Tudhatnád, hogy itt általános munkakötelezettség van és szükségszerű, hogy...!

– Hogy állandó munkahelye legyen, akarod mondani, így van?! Talán nem találna elegendő elfoglaltságot? Ott a nagy család, öt gyerek, a hatodik útban, egyenlőre ugye a Tiedet is közéjük sorolhatom?!

– Még szerencse a szerencsétlenségben! Nélküle nem tudom, hogy álltam volna ismét lábra! Azért is van az, hogy hitetlenségem ellenére úgy gondolom: azért valamiféle végzettségnek mégiscsak kell lennie!

– Van is, drágám, de ne kanyarodjunk el a témától –, családon kívül ott a nagy kert, a villa, a tervbe vett építkezést nem is említem, mert ha elfogadod ajánlatomat, arra nem is lesz szükségetek, akár holnap másik villába költözhetek!

– Na látod, kedvesem, éppen ezért nem akarnám! A mi nagy családjunk már annyira összeforrott, hogy egyszerűen bűn lenne darabjaira szedni! Inkább mintául szolgálhatna a nagyobb közösségek ellenzői számára! Ezt azonban ne vedd elutasításnak, most nyomban megerősíthetem elhatározásomat: természetesen szülök Nektek egy gyermeket, bármikor jössz, feleségedként fogadlak, kis, de inkább nagy közösségünket azonban én sem adom fel, mint ahogy Te sem hagynád cserben és jogosan törvényes feleségedet, amit áldozatként sem fogadnék el soha! Ez azonban már egy másik téma! Tehát nem arról van szó, hogy Jóskának nem lenne elegendő az otthoni munka –, elegendő lenne az akkor is, ha a gyerekek speciális oktatásában nem venne részt, arra ott vannak a „kimustrált” egyetemi tanárok! Egyszerűen azért, mert be kell tartania a törvényt, amely állandó munkakötelezettséget ír elő, de azért is, mert szellemi felkészültsége sorvadásnak indul, ha hosszabb ideig hiányolnia kell a csakis gyakorlatban lehetséges kontrollt!

– De kedvesem, mit tehetnénk, ha egyszer nem fogadja el ezeknek az uraknak a besegítését? Egyedül, barátok nélkül, szerintem hiába is kísérletezik ebben a – nem is tudom minek nevezhetném – társadalomban, ahol a szaktudás másod-, harmadrendű kérdés, ahol csak két megoldás lehetséges: Vagy elkallódik, vagy elfogadja a felkínált kezet! Ez a rendszer eltarthat itt még öt-tíz évig, de az is lehetséges, hogy ötvenig! Akkorra pedig Jóskát már nem hívják senkinek! Mi a teendő tehát? Akkor cselekszik helyesen, ha felhagy az önérzeteskedéssel! Manapság, és főként ezekben az államokban, erkölcsi normákra építeni nem szabad! Üzletnek kell felfogni mindent, a munkát is! Mindegy, hogy ki vagy mi által jutunk hozzá! Lám, mi is üzletelünk velük és nem is rosszul, részben már a jövőnket építjük, s amellet jól élünk! Magam is jelen voltam egy alkalommal midőn Gitta, volt felesége és Edina erélyesen felléptek X miniszter úrnál az érdekében, de mint hallottam, a felajánlott állást, mivel bizonyos információk szolgáltatásához kötötték, elutasította! Én tudnám jól kamatoztatni tehetségét, de csak külföldön! Ahhoz pedig tudod mit kellene tennie?!

– Ne folytassuk! Árulásra ő soha nem lenne hajlandó, hazáját elhagyni pedig..., a családnak szüksége van rá!

– Akkor tudod mit, kedvesem – Franz gondolkodni látszott, mielőtt folytatta volna – ki kell várnia a kedvezőbb alkalmat! Mivel pedig a kereset nem hinném, hogy elsőrendű feladat lenne, talán jobb is, ha egyszerű munkásként tartják nyilván! Előbb vagy utóbb bizonyára találunk más megoldást is, de addig...! Tudom, ez nem annyira Jóska, inkább a Ti számotokra nem konveniál, de a hatóságok figyelmének elterelésére a lehető legjobb módszer! Időközben gyarapíthatja tudását, nyomon követheti a szakirodalmat, a fizikai mellett egy kis szellemi, szórakozás számba megy, de mint mondod: intenzív oktatás folyik otthon, s egyébként sem kellene tartania begyöpösödéstől! A hölgyeket nem féltem, kivéve Téged! Gitta és Amálka kivágják magukat mindenből! Bár – azt egyáltalán nem értem, Gitta miért nem ment vissza az egyetemre, mikor olyan szépen megkövették?! Attól még üzemelhetne a tükörszoba, sőt – nagyobb biztonsággal! Edinának sem lenne szüksége arra, hogy jóformán be sem fejezi itt, máris indulnia kell Bécsbe, elegendő lenne neki is az iskola...! A testén kívül a tehetsége sem megvetendő!

– De az előbbivel többet kaszál – jegyezte meg Margó kesernyésen – ámbár nem irigylésre méltó! Én, bár elköteleztem magam, soha nem lennék képes arra, amire ő! Tudtommal Bécsben is csak varietékben szerepel, azokban pedig tökéletes az alakítása! Különbösen az egyáltalán nem biztos, hogy a minisztere is olyan gavallér, mint Te és szüksége van a nyilvános szereplések honoráriumára is! Gitta más! Ő soha nem fogja megbocsátani nekik, hogy elszakították attól, akit mindenkinél jobban szeretett, aki gyermekének apja, de ki biztosíthatná őt, hogy nem ismétlődik meg az elbocsátása. Ha visszamenne a katedrára, akkor sem itthon, hisz tudod jól, hogy meghívást kapott a stockholmi egyetemre is, nem is akárkitől, az édesapjától! Ugye milyenek a véletlenek: egy fényképről ismer rá, soha nem látott gyermekére az özvegy, egyedül élő apa!

– Látod, kedvesem, nem csak én vagyok gyermektelen, egyel több okunk van folytatni, hátha éppen ma...!

– Készenlétben vagyok, drágám, ha akcióképes vagy...! – Nem kellett több biztatás, Franz ráfordult az asszonyra és most már nem csupán a gyönyör kedvéért minden erejét beleadta! – Margó lihegett, veríték lepte el homlokát, de adta magát, nem riasztotta el a nagy darab férfi, hozzászokott a férje mellett, hisz ő is hasonló dromedár volt...!

– Mikor érkezik Gitta apja – kérdezte Franz – el tudom képzelni milyen boldogság tölti el: először és egyszerre találkozik lányával és unokájával?!

– Tüstént a vizsgák után! Még ő is aktívan tanít az egyetemen! Ami pedig a boldogságot illeti, kedvesem, ha így dolgozol érte, hamarosan Te is tapinthatod az örököszt!

Az udvarról motorzúgás hallatszott fel, a köreteként alkalmazott lányokért jöttek...

– Valóban érinthetetlenek lennének ezek a lányok – Margó élesen szembefordult a férfival, na persze inkább csak a kíváncsiság készítette – nem tudom elképzelni sem, azok után, amiket itt látnak!

– Egyszer kíséreltem meg elkapni egyet közülük, de még a bemelegítésnél abbahagytam, mert úgy hullott a könnye, mint a húsvéti bárányé, miközben elnyisszantják a nyakát! – Franz nagyot sóhajtott a vallomás után, majd hozzátette még: – Nem szeretem az erőszakot semmiben, kedvesem, szívesebben járok a már bejáratos úton, mert mit is tudnának azok adni, amit Te nem? Ellenben: annak, amit Tőled kapsz, ők csak halvány utánzatát nyújtják! Talán-talán még utódban is! De ugye nem haragszol azért, amit mondtam?

– Mi okom lehetne rá? Igaz, amit mondtál! Első pillanattól nem tagadtam le három gyermekemet, s ők nagyon is élő bizonyítékai bejáratásomnak –, de ha jól tudom, a jól bejáratott autóhoz is jobban ragaszkodik a gazdája, mint az újhoz! – Margó felkacagott, majd felpattant a hanyatt fekvő Franzra: – Most pedig én következem, de jól kapaszkodj meg, nehogy kiszédülj a bárkából!

Ha jól emlékszem csütörtöki nap volt, s már jókor reggel nyakamba vettem a várost, hogy eladjam magam valamelyik építő- vagy szerelőipari vállalatnak! Természetesen tudatában voltam annak, hogy szakmai ismeretek hiányában csak segédmunkásként alkalmazhatnak. Amálka ugyan váltig erősködött, hogy körbe visz, úgy előbb jutunk a végére, de el kellett utasítanom ajánlatát:

– Hogy is nézne ki, kedvesem – mondtam meggyőzően – egy munkát kereső, akit majdnem vadonatúj BMW hurcolász keresztül-kasul a városon! – Végül is beadta a derekát – még délelőtt folyamán egyként is szüksége volt a kocsira, ugyanis Gitta apja elé kellett kimennie a reptérre, s nyilván Gittának is felajánlotta a segítséget – ámbár neki is volt már egy bogárhátúja, de hát?! Nem véletlenül hasonlítjuk a nőt a macskához – ők is talpra esnek bármilyen magasról zuhannak is le! Na persze azért nem mindegy, hogy honnan és hová!? Volt feleségemnek kis szerencséje is volt, mert ha eltekintünk a titkos prostitúció nyújtotta lehetőségekről, megtalált apja segítségével kemény valutáért értékesíthette szakdolgozatait is! Az utóbbi időben azonban egyre kevesebb fáradságot szentelt a tudománynak, a kurválkodás kellemesebbnek, kifizetődőbbnek bizonyult! De hát – nem volt mit szemére vetnem, jómagam is eltartott voltam!

Ilyen és hasonló gondolatokkal terheltén érkeztem a Moszkva térre, ahol első dolgom volt végigböngészni a napilapok hirdetési rovatait...! Az egyik épületszerelő vállalatnál állapodtam meg –, hogy miért éppen ott? Mert arra gondoltam: ha már szakmát kell tanuljak, akkor oda megyek, ahol egyszerre többfélét is elsajátíthatok, de egyébként sem tartottam előtte sem célszerűnek egy szűk területre specializálódni! Elindultam tehát a vállalat központi részlegéhez – azért nevezem részlegnek, mert a város több pontján voltak irodái! Mielőtt azonban bementem volna felvételizni, az udvaron ögyelgő emberektől – természetesen a topisabbaktól – érdeklődtem a körülmények felől, sőt – egyiknek azt is megjegyeztem, hogy 56-os és börtönviselt vagyok!

– Magam is az vagyok – mondta a kérdezett – sokan vagyunk itt olyanok! De – tudod mit – várj egy kicsit, beszólok, előbb jutsz a végére! Régi ismerősöm a munkaügyi, még Teleki téri zsidóbarákban is ismerem, zsidó gyerek, de jóindulatú! Ha felvesznek akár mellém is jöhetsz, bevonult a segédmunkásom, a helyébe léphetsz, ha nem utálod a piszkos, olajos, meleg munkát! Én ugyanis gáz, fűtés, vízszerelő vagyok, megtanulhatod mellettem mindhárom szakmát! Ma már igencsak szakosítják mindeniket, de sok esetben szükséges mind a háromnak az ismerete!

– Örömmel beállok melléd, pajtás – nem látszott idősebbnek nálam – az elején bizonyára ügyetlen leszek, de később...!

– Nincs abban semmi ördögösség, kis figyelem, bátor hozzáállás, na meg – mozgékony ujjak! Amint látom, Te mindezekkel rendelkezelsz, de ne húzzuk az időt, majd – bővíben leszünk ügyis! – Indult volna befelé, de elkaptam a karját:

– Csak még annyit árulj el, ha teheted? Miért voltál ott? De hülye vagyok! Miért is lettél volna: politikai?! Az 56-osok mindannyian...!

– Én csak annyiban vagyok politikai, vagyis 56-os, hogy mint rab benne voltam egy szökési kísérletben Sopronkőhidán, de talán helyesebb kitörési akciónak nevezni! Különben

gyilkosságért ültem kerek 12 évet, amire a szökési kísérlet miatt rátettek még hármat! De ha már ennyit elárultam, azt is megtudhatod, hogy megfojtottam a feleségem! Ezek után is beállsz mellém?

– Gondolom, volt rá okod! Egyébként köszönöm az őszinteséget, természetes, hogy így is beállok melléd, ugyanis nem valószínű, hogy okot szolgáltatnék arra, hogy engem is megfojts! De most már tényleg ne húzzuk az időt...!

Bement, majd nemsokára másodmagával jött ki hozzám – magas, vékonydongájú gyerek volt a munkaügyis, olyan negyven-negyvenötös! Megállt előttem, végigmustrált:

– Itt a munkakönyve? – kérdezte.

Átnyújtottam, végigböngészte, majd:

– Hajlandó tehát segédmunkásként beállni Csomós mellé?

– Igen!

– Akkor jöjjenek velem! – A munkakönyvet nem adta vissza, továbbra is azt lapozgatva elindult előttünk befelé...

A munkaügyis és a munkakönyvek kezelője eléggé szűk, kis irodában voltak összezsúfolódva, lehajította a munkakönyvet a vele szemközt ülő orra elé:

– Tedd legalulra – mondván – mikor áll munkába? – de ezt már hozzám.

– Azonnal – válaszoltam.

– Ruhát, egyebet csak a próbaidő után kaphat, ebben a ruhában nem dolgozhat!?

– Miért nem? Ma vagy holnap egyet be kell fogni! Nincs rosszabb! – Pedig dehogy nem volt, csak tartottam attól, hogy visszatáncolnak, volt már elég tapasztalatom e tekintetben!

– Gyere, pajtás – Csomós megfogta kezem és húzott kifelé – a többi az Ő dolguk!

Megköszöntem a gyors ügyintézését – mindenre inkább fel voltam készülve, aztán utána léptem... –

– Merre van a munkahely, pajtás – kérdeztem – busszal, vagy villamossal megyünk?

– Előbb bekapunk valamit! A munka megvár bennünket! Különben Újpesten dolgozunk, egy iskola szerelésén, a Fóti úton! De nem kell ma kijönnöd, tudom ugyanis, hogy miért mondtad, hogy azonnal! Nem kell félned, mert ezt a kenyeredet nem fogják kivenni a kezedből! Hallhattad, a munkakönyvedet is legalulra tették! Bizonyára arra gondolt a Karcsi is, hogy hosszabb időt fogsz itt lehúzni! De – egy vendéglő elé értünk – ide most belépünk, aztán majdcsak...!

– Nem lesz baj, hogy én csak limonádét fogyasztok – elszoktam a szesztől, meg az igazat megvallva, nem is nagyon került rávaló!

– Amíg nem kapsz fizetést, addig én hívlak, utána – majd meglátjuk! Gyerünk!

Bementünk! Csomós rendelt két korsó sört, de alig fordított hátat a pincér, utána szólt:

– Hozhatja párban is! – Sokan voltak még rajtunk kívül az ivóban, jobbra ápolatlan, munkáskülsejű emberek, látszott rajtuk, hogy a munkahelyről ugrottak be egy-egy pohárkára, amit aztán még egy követett, s ha többen voltak ugyanarról a munkahelyről: sokszor még egy! A mi esetünkben csaknem valamennyien ugyanattól a vállalattól voltak, így gondolni való, hogy hamarosan társaink is akadtak!

– Bespejzoltál Pista – közeledett az egyik – vagy nem a Sanyi helyett...?

- De igen! Előbb azonban tán köszönnél! Nem tudhatod, hogy kiféle-miféle úriember pottyant megint a tetvesek közé! A Sanyit csak az egyetemről dobták ki, a havert – na, mondd már meg neki, hadd tudja meg mindenki, hogy Csomós Pisti nem dolgozik akárkikkel!
- Fontos ez, fiúk? – valószínűleg a kelleténél is szélesebbre nyílt a pupillám – most, azaz jelenleg munkanélküli voltam eddig, előtte juhász a börtönben, azelőtt betanított munkás, öntödei segédmunkás, kubikus, még előbb: egy állami gazdaságnál agronómus!
- Na végre, hogy kibökted! Én ugyan nem kérdeztem, mert lesír rólad, hogy mérnök, vagy afféle vagy, de ezek a tetvesek jobb, ha tudják, különben elszemtelenednének! – A pincér hozta a söröket, Csomós – ezentúl már nevezhetem Pistinek – egy korsót elém tolt, egyet kérértlen vendégünk elé, kettőt pedig megtartott magának... –
- Húzzad ki aztán, állj odébb – szólt át az asztal másik felénél ülő társához –, régebről ismerhették egymást – nekünk még van megbeszélőnivalónk, mielőtt a haver munkába állna! Meg aztán – Ti úgysem éreznétek jól magatokat diplomások társaságában!
- Hogyan?! – fordultam szembe vele – hát Te is lediplomáztál?
- Mért is ne?! – Tizenöt év börtön, s ha ráadásként az ember még akar is tanulni, bizonyára felér egy akármilyen egyetemen szerzett diplomával! Azokat az ötven előtt, pártmunkásként kiérdemelt ajándék, vagy a későbbi vörös diplomákat említésre sem tartom méltónak, nem hogy a miénkhez hasonlítsam!
- Ez eddig rendben is lenne, de mondd csak, Te valóban tetveseknek tartod munkatársaidat?
- Nézz rájuk! Akár egy rakás szerencsétlenség! A rendszer egyre erőteljesebb nyomása elől a korcsmákba menekülnek, ahelyett, hogy elibük állnának, mint a régi szakik! Azt a keveset amivel kidugják a szemüket elisszák, elfüstölik, a család pedig –, de beszélhetünk-e egyáltalán családról manapság? Maga a politikai hatalom zülleszt egyre jobban szét, hogy a kisemmizett népségnek ne maradjon kapaszkodója sem! Ez a munkásosztály már osztálynak sem nevezhető – szitává lyuggatta a kommunista szű! Minden második spicli, talpnyaló, akárcsak a börtönökben, minek nevezhetném másnak őket, mint tetveseknek?!
- Súlyos szavak ezek, barátom! De – hisz ha jól számolom az időt, még meg sem melegedhettél közöttük! Vagyis: fel sem lazulhattál a tizenöt évi börtön után, honnan ez a biztos felismerés? Arra a minden második emberre rácsfolhatok! Vannak árulók, de számuk meg sem közelíti a becsületes embereket, s hogy – tegyük fel egy általános sztrájk mit eredményezhetne ebben a rendőrállamban azonkívül, hogy halomra lövetnék az elégedetlenkedőket, nehéz elképzelni is! Egyedül a hadsereg szállhatna szembe eredményesen, de az is kiknek az irányítása alatt van?! A munkához való passzív hozzáállás: annyit-amennyit is egyfajta sztrájk, csak hosszadalmasabb! Előbb, vagy utóbb meglesz a gyümölcse! Ezeket az embereket csak sajnálni szabad, nem lenézni, tetveknek nevezni azért, mert nem dobják oda az életüket...?
- Látom, Te még a csúnyát is tudod szépnek feltüntetni, nem szenvedtél eleget! – Csomós rám nézett, érdekesen szomorú szemeiből nem annyira a csalódás, inkább a sajnálat süttött felém – Te szegény idealista – folytatta – egy év múlva ugyanitt, ugyanezt a témát ismét elővesszük, kíváncsian várom, mivé fogsz fejlődni addig! Én pedig kitarok a munkásosztályról alkotott lesújtó véleményem mellett! Meggyőződésem ugyanis, hogy a rothadt alma már csak a szemétre való!
- Na látod – ezt is megcáfolhatom, ugyanis a rothadt alma magjából még egészséges fák származhatnak, ha pedig összegyűjtjük cefrébe, alkohollá érik, ami könnyen lángra is lobbantható! Nos?! Arról előre biztosíthatlak, hogy nem válok embergyűlölővé, de arról is, hogy megértelek és nem csodálkozom magatartásodon! Bizonyára ismered Dumas Monte Cristo grófját, ő is 15 évet ült ártatlanul, a bosszú azonban mindig rossz tanácsadó volt!

– Igen! Nagy azonban a különbség köztünk, ugyanis az én esetemben nem lehet ártatlanságról beszélni! De áldozatoméról sem! Én valóban megfojtottam hites feleségem, aki ki tudhatná miféle megfontolásból a főnöke kancája lett!

– Mentségedre, pajtás, egyben feleségedére is, hogy csupán eszközök, játékszerek, majd áldozatai lettetek egy idegen zsoldba szegődött hatalmi elitnek!

– Elég a kioktatásból! Indíts haza! A napod írva vagyon! Majd reggelig még gondolkodom azon, hogy hová is soroljalak!

– Ne bolondozz! Én ki akarok menni a munkahelyre, hogy legalább lássanak...!

– Én sem megyek ki ma! Elégedjenek meg azzal, hogy szereztem nekik egy trógeret! Egyébként ne hidd, hogy különösebben kíváncsiak rád –, egyenlőre úgyis csak lófrász leszel: a korcsmáig, meg vissza!

– Mondtam már, hogy nem élek szesszel!

– Nem is a magad részére fogsz bevásárolni, vagyunk ott elegenden szeszszakánok!

– Arról lehet szó! Akkor?!

– Mondtam már, hogy indíts haza, reggel találkozunk a munkahelyen!

– Hát jó! Te vagy a főnök, pajtás! Csak nem szeretném, ha valami baj származna belőle – felemeltem a korsót –, ezt azért kihúzzuk a barátságunkra!

– A barátságunkra, pajtás! Én még maradok – rám nézett, ugyanazzal a szomorú tekintettel, mellyel már előbb lesajnált, majd – ugyan mi baj származhatna ebből „Te szegény” – gyakran ismételte ismeretségünk folyamán – majd rázendített: Nincsen apám, sem anyám, sem asszonyom, se babám” – ..., ide tetvek, Csomós Pisti mulatni akar!

Hátam mögött – már indultam kifelé – mozgolódás támadt, a főpincér behajtotta a hátsó helyiség ajtaját, s a pultnál több korsót marokra fogván töltögetett a csapos! Ez is egyik módja az idegfeszültség levezetésének – gondoltam, majd meggyorsítva lépteimet felugrottam az éppen beérkező 6-osra. A kocsi majdnem üres volt, bővel lett volna hely leülni is, de nem vettem igénybe, elmarkoltam egy kapaszkodót, s félig-meddig hintáztatva magam azon tűnődtem: a véletlenek miféle egybeesése már megint találkozásom ezzel a súlyosan sérült emberrel? De ő legalább nem sajnálatja magát! Na persze – a humor és a fölényeskedés csak látszatra takarja el belső világának összetört cserepeit! Azokból, bár következtetni lehet az eredeti szépségére, szilárdságára – már csak értéktelen utánzat lesz! Magatartását munkatársaival szemben inkább belső feszültségei, semmint pökhendisége szabályozzák, valójában önmagát is, de valamennyiünket a tetvesek közé sorol! Igen, valamennyiünket, akiknek mérges kígyóként tekergőzik a lumpenproletárokból és tekergőkből összeverbuvált hatalmi lánc! Már átértünk a Margit-hídon s én még mindig azon tűnődtem: vajon mennyire enged közel magához feleséggyilkos „főnököm” – A kanyarból kifordulva – Mártírok újra és a Széna-tér között – hirtelen különös érzés kerített hatalmába, s folyvást Ákoska hízelkedő szavai csengtek fülemben: apu-ci-ka, apu-ci-ka! Valami készül otthon, gondoltam – s a busz helyett a Moszkva téren bevágódtam egy taxiba...!

– Ha szabadna kérnem – szóltam a sofőrhez – egy kicsit pörgesse fel, ugyanis feleségem várandós és valami azt súgja, hogy igyekezzek haza...!

– A lehetőség szerint, uram, de kivannak már ezek a szerkentyűk, rég cserélni kellett volna őket!

Azért persze beletaposott, s épp jókor érkeztünk ahhoz, hogy Viktóriát kórházba kíséressen! A bejárati ajtó előtt mentő várakozott! Viktória az egyik mentős, valamint Margitka karjába

kapaszkodva kifelé igyekezett a portáról, mögöttük Ákoska kivételével a négy gyerek, Fannika remegős ujjaiába kapaszkodva!

– Ritkán akad ilyen utasom – állapította meg a sofőr, miután zsebregyúrta a viteldíjat, természetesen borraalóval együtt – segíthetek valamiben, uram? Mert nagyon szívesen...!

– Köszönöm, barátom – mondtam –, amint látom, elboldogulunk a továbbiakban, de ismételt-
en nagyon köszönöm a segítséget.

A taxi továbbment, én pedig a sírva-vigadó menet elé siettem!

– Itt vagyok, Gyönyörűm – kiáltottam, majd szinte egyazon pillanatban, amint Viktória kiszakította magát Margitka és az ápoló vagy orvos karjaiból, felkaptam az ölembe!

– Ne vigyetek kórházba, kedvesem – suttogta szorosan a nyakamba kapaszkodva – itthon szeretném megszülni gyermekünket!

– Nem hagylak magadra, kedvesem, ott leszek melletted! Itthon nem annyira biztonságos, első szülésed, előfordulhat komplikáció is! – Kicsi, aki időközben mellénk sodródott, húzott volna vissza:

– Ne vidd el anyucit! Majd mi, Amálkával megszüljük! Tudod az autóban annak a néninek is...! – Anti feleségére célt – nem akarom, hogy hugit elvigyék!

– De kisfiam – mondtam, s közben igyekeztem a mentőhöz – nem is biztos, hogy kislány lesz és Amika sincs itthon, hogy segítene nekünk!

Margitka megfogta a gyerek kezét:

– Ne akadályozd apucikát, kicsikém! Minden pillanatban megindulhat a szülés és akkor ..., segítsük inkább fel őket a kocsira, aztán gyorsan, gyorsan...! Majd holnap bemegyünk hozzájuk! Kislány lesz egészen biztosan, ezt én garantálom! Te is, aranyoskám – ez már Viktóriának szólt – hallgass apucira! Én is ott szültem mindhármat és láthatod milyen egészségesek!

A kocsihoz érve az orvos – mert amelyik mentős addig szótlanul kísért bennünket orvos volt – átvette a kezdeményezést, s Viktória pillanatokon belül, mellette én is fenn termettünk aztán vágóban el...!

Mivel a fejfíz már elment, az orvos is mellénk kuporodott és inkább ő kérdezett, s mi feleltünk, azaz csak én, mert Viktóriánál már megindultak a szülési fájások, és teljes erejével azokra koncentrált:

– Mennyi idős a kismama?

– Huszonegy!

– Meg vannak esküdvé?

– Együtt élünk!

– Volt már abortusza?

– Nem!

– Könnyen viselte a terhességet?

– Igen! Úgy értem: azokon a nehézségeken kívül, melyek a terhességgel együtt járnak, figyelemre méltóbb nem volt!

– Mikor szakították meg a nemi kapcsolatot?

– Nem szakítottuk meg! De fontos ez?

– Fontos lehet! Ne erőltesse kismama! Csak annyit, amennyit a gyermek kér! Fáj! Persze, hogy fáj! Nyugodtan sikíthat is! Most minden szabad magának, amit a természetes ösztön diktál! Látom szépen tágul, sokat mozgott?

– Minden nap felmászott a hegyre, lefelé azonban főképp mostanában úgy gurult!

– Az nagy könnyelműség volt! Egy kisebb ütés és vége!

– Annál jobban vigyázott! – itt megszakadt a kérdés-felelet, Viki valóban nagyot sikított, s akkor rántott rajtunk, hogy melléje szédültünk!

– Nincs baj, kismama – szólt gyengéden az orvos – de még mennyire, hogy nincs, már jön a feje! – Tett-vett Viktória két lába között, felkészült arra, hogy az autóban kell levezetnie a szülést, de nem került rá sor, mert megérkeztünk a tetthelyre és..., a többi ilyenkor szükséges olyan gyorsan ment végbe, hogy szinte mukkanni sem tudtam..., be a liftbe, aztán – mire én gyalog felerölttettem magam az emeletre, már hozták is elém az o-á-zó kis csokoládébabát!

– Istenem! Hát megérkeztél?! – át akartam venni a bábától, hogy magamhoz öleljem, de természetesen nem hagyta:

– Nem addig ám, kedves apuka! Én még csak olyan kis neばántsvirág vagyok...! – Annyit azonban elárulhatok – folytatta a baba – hogy kislány, méghozzá nem is olyan közönséges kislány, a bőre mintha arany és bronz ötvözet lenne...!

Eddig jutottunk midőn éreztem, hogy valaki a hátam mögé oson, majd lehajol, hogy jobban lássa...!

– Istenem, be szép vagy – hallottam Amálka ámuló felkiáltását –, merre tekeregtél Te gyönyörűség, hogy így megmártóztál?! – a babát tovább vitték, én pedig megfordultam, hogy karomba zárjam azt az asszonyt, aki akkor gyermekeimen kívül legközelebb állt hozzám! Isten látja lelkem, ahogy ott egymáshoz simulva néztünk a kicsi után, az volt az érzésem, hogy valójában ő hozta világra kislányomat, s ez átvitt értelemben igaz is volt, hisz ha ő nincs mellettem, akkor nincs Viktória, nincs a kislány és ki tudhatná még..., a fiammal is mi történt volna, de függetlenül Gittus hozzáállásától, nagy a valószínűsége annak, hogy nélküle Ákoskát sem láthatta volna soha a nagyapja...! A néma hódolat azonban csak egy bensőséges mozdulatra korlátozódott, mert a baba után hozták a kismamát is, s mi két oldalról a műtőkocsi mellé állva a kórteremig kísértük, biztatva, becézgetve őt! Viktória nem szólt vissza, de tekintetéből, melyet hol rám, hol Amálkára emelt, kiolvasható volt a határtalan boldogság, továbbá: hála és köszönet a legaprólékosabb dolgokra is kiterjedő gondoskodásért. Nagy, fekete gyémántként szikrázó szemei már nevettek, pedig a sarkokban még ott csillogtak a fájdalom, s vele együtt – egyszerre jelentkező öröm könnyei! Maradni akartunk mellette, de a kórterem ajtajából visszaparancsoltak bennünket!

– Aludnia kell a kismamának – mondta udvariasan az orvos, aki szintén velünk tartott a kórteremig – leghamarább úgy – elgondolkodott – három óra múlva felkereshetik! – Megszorítottuk a kezét – már Viktóriáét – csókot leheltünk a homlokára:

– Itt leszünk, aranyoskám! Vigyázunk rád! – Miután bevitték, visszafelé indultunk, de alig tettünk néhány lépést, Amálka hirtelen megállt:

– Hogy milyen szamarak vagyunk! Mi legyen a kicsike lányunk neve? Eldöntöttétek végre?

– A vezetékneve az enyém, a keresztnéve pedig a Tiéd, kedves!

– Nem! Ezt nem engedhetem, a kicsi miatt sem – nagyobbik fiam –! Ő Juditot várja vissza! Visszamegyek és megbeszélem vele! – Próbáltam ellenkezni, de nem volt kivel, mert egy pillanat alatt eltűnt a kórterem ajtaja mögött, s midőn kijött, rá volt írva az arcára, hogy eldöntötték, nekem már nincs sok beleszólásom, pedig de mennyire akarta Viktória is, hogy ha

kislányt hoz a világra, csakis Amálkáról fogja elnevezni! Isten akaratából tehát visszatér Judit a családba?! Na persze, ő már egy másik Judit, az elsőt és annak kis utódját, Magdaléna lányát elnyelte az Androméda-köd és – majd csak halálom után láthatom újra, amennyiben a jelenést valós történésnek hiszem! De mért ne hihetném? Hiszen legtöbbször álmainkban jutnak felszínre a sejtekben öröklődő ősi mítoszok is, akár százezer évre visszamenőleg! A „lábnyomok”, egyéb mérhető, fogható maradványok csak kétes tárgyi bizonyítékkal szolgálhatnak!

– Nos, mit határozatok – kérdeztem, midőn mellém lépve hamiskásan somolygott – volt ellenvetése?

– El sem hiszed milyen örömmel fogadta kérésemet! Valójában Juditra gondolt ő is, csak hálából akarta az én nevemet! Hát nem számárság?! Minek mindig úgy elrendezni dolgainkat, mintha több alkalom nem adódna? Én még itt vagyok, de Judit már a múlté! Az Ő emlékét kell előbb közénk varázsolni, hogy ne üres levegőt ölelj, midőn rá gondolsz, mert ne is tagadd: tudom, hogy bennem is, Viktóriában is, de még előbb, a többiekben is Őt kerested! Ezért akartad, hogy első kislányod is tőle kapja nevét! Majd – Viktória erős, egészséges asszony, még lehet rólam is elnevezni, de jöhet akár egy egész futballcsapat! Emlékszel mit mondott?! Nos, ha a kicsi testsúlyát megfeleznénk: négy kiló, hetven deka!, akár kettésével is szülhetne! Butaságokat mondok ugye? Majd bolond lenne állandóan nagy hassal járni-kelni közöttünk, míg mi...! De igyekeznünk kell, hogy megtaláljuk a Budapesten fellelhető legszebb virágot!

Már a városban jártunk, midőn úgy hirtelen ötletből kérdést intéztem hozzá:

– Amikám, drága – nem gondolkoztál még azon, hogy Neked is lehetne gyermeked? Ha egy férfit képessé tudnak tenni arra, hogy...! Akkor téged...?!

– Nem drágám! Ha Neked jó vagyok így? Többet adhatok magamból a gyermekeknek is! Mert ugye egy kicsit magaménak tudhatom valamennyit!

– Nem kicsit, kedvesem, egészen! Te lélekben újraszülöd őket! Talán-talán már nem csak KisJózsi és Ákoska, Margitka gyermekei is jobban ragaszkodnak hozzád, mint az anyjukhoz! Nehéz lenne leválasztani őket! De mint hallom, Margitka nem is akarja!

– Nem! Mondta már Neked is, hogy miben állapodott meg Franzzal?

– Igen, de nem vettem komolyan!

– Pedig komolyan kell venni, mert Franz nem az az ember, aki a levegőbe beszél és Margitka sem! Amennyiben terhes marad, egy időre megválnak tőlünk, gyermekeit azonban ránk bízta! Mint mondja: boldogtalan lenne, ha valamilyen előre nem látható ok folytán ki kellene szakítani őket ebből a milióból! A gyermek születése után természetesen visszajönne, ha nem állítanánk eléje akadályt! Ha azzal boldoggá tehet két embert, megszüli nekik a gyermeket, de semmi szín alatt nem bonyolódik bele családi életükbe. Mint mondja: az a kötődés, ami ide fűzi, erősebb a szerelemnél is!

– Kedves és ragaszkodó kis asszonyka!

– Talán több is annál! Franz nagyon megnézi, hogy kivel áll szóba, hát még, akitől gyermeket kíván...! De van itt más is: Gittus apja véletlenül, vagy egyszerűen azért, nem tudta még, hogy ki vagyok, elszólta magát:

– Szeretném kislányom – mondta – ha velem együtt költöznének Ti is Stockholmba!

– Hogy érted, apuka? – kérdezett vissza Gittus.

– Természetesen egészen! – volt a válasz. - Azt hiszem ennyi elegendő ahhoz, hogy következtessünk a jövőt illetően! A „költöznének” nyilván Ákoskára és Nellire is vonatkozott, s mivel Ákoska már a válás után született, nem sok mindent tehetünk a terv ellen!

– Gyalázatos! Ismét egy nagy szerelem!?

– Bocsáss meg, de nem tudok szabadulni attól a gondolattól, hogy: igen! Nagyon jól tudod, hogy mindent elkövetett volna annak érdekében, hogy kiengeszteljen, mivel azonban ez nem sikerült neki, megpróbált zülleni, de mint látom, igazából az sem hozott számára megnyugvást! Talán nem követek el indiszkréciót: néhány hete töredelmesen megvallotta nekem: csak akkor tudja egészen átadni magát a gyönyörnek, ha karjaidba képzelem magát!

– És Te ezt elhiszed?

– Igen! Az ő helyében bizonyára velem sem történne másképpen!

– Köszönöm, kedvesem! Nem bízom el magam, mert tisztában vagyok saját nyomorúságommal! – Mivel kart-karba fűzve haladtunk, csak úgy oldalt magamhoz szorítottam: – Most kis ideig senki nem fogja zavarni együttlétünket! De – mondd: Te igazán nem érzed blamálva magad hármásban?

– Kedvesem – a legtermészetesebb játék a szerelemben, hogy két asszony igyekszik tűzbe hozni a férfit, aztán amelyik ügyesebb, vagy jobban oda van érte! De ne bízd el magad, mert Margitka már felajánkozott párnak, persze csak ha nem ellenzed?

– És Franz? Mi lesz a gyerekekkel? Vagy terhes már? Ha jó a szemem, egy kicsit bele is van esve!?

– Franz ne zavarjon Téged! Jobb ha tőlem tudod, hogy ő soha nem lesz képes gyermeket nemzeni, a felesége pedig már több mint húsz éve vár a csodára, de rühelődzik attól, hogy eléje menjen! Ők boldogok lesznek, ha örökbe kapják a Ti gyerekeketek! Ezenkívül: az asszony egy dúsgazdag svájci bankár egyedüli lánya, s az örökség sem megvetnivaló! Azt persze nem tudhatjuk, hogy ki fog előbb elhalálozni, a természetes sorrend mindenestre a kicsinek és Margitkának kedvez!

– Meg mernék esküdni arra, hogy Te javasoltad Franznak Margitkát!

Megállt, végignézett rajtam, majd elmosolyodott:

– Családban marad, kedvesem, a mi nagy családjunkban! Csak a mi kicsi Ákosunkat is visszatarthatnánk! Megszakad a szíve szegénykémnek!

– Csakugyan nem tehetünk semmit? Ennek érdekében hajlandó lennék kibékülésre is! Tőlem sem lenne idegen rád gondolni, amikor velem kellene lennem!

– Már késő! Amikor megkértem Franzot, hogy próbálja meg Gittus fényképe után kerestetni az apját, még nem tudhattam, hogy jóakaratom ilyen fájdalmas szakításnak lesz az előidézője. Beszéltem Melindával is Imrével is! Szerintük a svéd-magyar jó kapcsolat érdekében minden valószínűség szerint ki engedik vinni a kicsit, utána pedig – legfeljebb meglátogathatjuk, ha egyáltalán kiengednek – utazhatunk valaha is!

– Beszélj, kedvesem, Gittussal! Ő eddig sem volt olyan nagyon oda a gyerekért!

– Ha ő hagyná is...! De a nagypapa és Nelli? Látod – a kicsi boldogtalansága az ára az öregek boldogságának! De ne ess kétségbe, megtalálom én a módját annak, hogy a szakítás legfeljebb időleges legyen! Bízzál bennem, kedves!

– És mi lesz a nemzet díszpolgáraival? Gittus és Nellike távoztával a tükörszoba gazdátlan marad, vagy tévedek?

- Eddig is Edina volt a prímás, ha ő és Dobó ragaszkodnak a bérléhez, egyelőre nem mondhatunk fel nekik! De nem is lenne célszerű: lemondani az állami védnökségről?! Az épület többi része – főképp Gittus és Nellike távoztával különben is bőven elégséges nekünk!
 - Rád bízom, kedvesem! Én a mai naptól úgyis csak ágyrajáró leszek, ugyanis elhelyezkedtem, egyelőre segédmunkás, később pedig..., majd meglátjuk!
 - És ezt csak most mondod?!
 - Tudtam, hogy nem örülsz neki, ezért nem siettem a közléssel!
 - Hát nem, kedvesem! De nem is akadályozlak. Nekem az a fontos, hogy visszanyerd lelki egyensúlyod! Merre lesz a munkahelyed?
 - Szerelőipari vállalat, Fóti út! Valahol Újpesten, ha jól emlékszem, a Chinoin gyár közelében... –
 - Nagyon messze lesz! Természetesen viszlek és hozlak...!
 - Rád nagyobb szükség van otthon! Majd csak bejárom magam!
 - Ne vitatkozzunk ezen, kedves! Meg fogjuk találni ennek is a módját, de most gyere, látod amott a túloldalon azokat a szép hortenziákat? Szébb lesz a vágott virágnál!
- Miután megvettük a virágot komótosan visszasetáltunk a kórház elé és a kocsiban elhelyezkedve vártunk! Nem sokat beszéltünk, inkább magunkba mélyedve latolgattuk az elkövetkezendő napok fejleményeit, különös tekintettel Gittáékra, főleg Ákos fiamra, akinek sorsa fordulóponthoz érkezett. Nagyon el lehettem mélyedve, mert Amálka felszólítására:
- Indulhatunk, kedvesem – valósággal megrázkódtam –!
 - Szedd össze magad, kedvesem – gyengéden oldalba bökött –, Vikinek most sejtenie sem szabad, hogy mi készül otthon! Nem nagyon szívelték egymást Gittussal, de Ákoskát imádja és hát – különben sem tudjuk még, hogy mi lesz a végkifejlet! – Már a kórterem ajtajában álltunk, midőn válaszoltam:
 - Nem adom...! – a többi látogatóval nyomunkban többre nem futotta, egymásba préselődve igyekeztünk ki-ki saját betegéhez. Jól jött, hogy Amálka már járt bent, nem kellett keresgelnünk, s pillanatokon belül ott álltunk Viktória ágyánál. Első kérdése volt:
 - Láttátok? – arca valósággal ragyogott – már szopott az édes, most vitték el!
- Amálka elhelyezte a virágot, aztán föléje hajolva súgta, de úgy, hogy én is halljam:
- Gyönyörű a kislányunk, aranyoskám! Van tejed? – Viktória széttárta keblén a hálóinget:
 - Idenézzetek! – Odanéztünk, de egész közel hajolva, s amint játékosan megnyomta egyik bimbáját, a kiserkenő anyatej arcunkba spriccelt:
 - Szent ég! Te lány – kiáltott fel Amálka – ez a duda hármát is kielégítene!
 - Már van is rá kuncsaft – nevetett fel Viktória – itt, közvetlen ágyszomszédom! Arrafelé néztünk, a szomszéd ágyon egy sápadt, soványka leányanya, még egészen fiatal, talán húsz éves sem, látogatója egy ugyancsak vékony dongájú legénye, olyan diákféle, a kismama kezét simogatta. Hallották bizonyára Viktória szavait, hallották kacaját, látták a rájuk irányuló tekinteteinket, s az asszonyka halvány mosoly kíséretében köszönésfélét rebegett:
 - Igen! Ez a drága angyal már az én kicsimet is megszoptatta, csak azt nem tudom mi lesz aztán, ha innen kikerülünk?
 - Mi lenne, kedvesem – Viktóriában már előre megszületett a terv: napközben nálunk lesz a kicsivel, éjszakára pedig... –

– Köszönjük, asszonyom – a fiatalember ingerülten megrázta magát – addig sem szeretném, ha Ön etetné a fiamat, majd megoldjuk! Ön ugyan elragadó teremtés, de a fajtája...! – Amálka felkapta a fejét:

– Mit hallok fiacskám – mondja még egyszer – mi baja van a fajtájával?

– Tízszer is asszonyom: cigány! És én nem akarom, hogy annak a hitvány népségnek a vérét szívja a fiam...!

– Na elég fiacskám! Igaz, hogy a mi gyönyörűségünk cigány eredetű, de Önhöz képest hercegnő, a valóságban pedig grófnő! – itt hirtelen angolra váltott, s meglepetésünkre a fiatalember folyékony angolsággal válaszolt:

– Sajnálom asszonyom, egyáltalán nem sértésnek szántam, de még ebben az esetben sem kívánom igénybe venni segítségüket!

A fiatalasszony elhárította a férfi simogatását, majd:

– Mi közöd van Neked a gyerekekhez azon kívül, hogy megcsináltad? Már bánom, hogy nem hallgattam rád és nem vettem el, nyugodtan befejezhettem volna én is az egyetemet, így meg ..., mit várhatunk Tőled, ha már a kicsi születése napján ilyen szégyent hozol ránk! Különben velem együtt Te sem dicsekedhetsz a fajtáddal! Mi van nekünk azonkívül, amit a fejünkbe hordunk? A csupasz seggünkre vágnánk fel? És hogyan, miből oldjuk meg a kicsi etetését? Amit a menzánk kapunk az nekünk is kevés! Ahelyett, hogy hálát adnál Istennek és ennek a kedves asszonykának a felajánlott segítségért, még utálkozol is?! Te szégyentelen!

– Melyik Istennek adjak hálát – a fiatalember kihúzta magát, tartása büszke volt, arcán azonban savanyú fintor cirkulált, az elkeseredés vitathatatlan jeleként – a kommunista Isten a kommunistákat segíti, a kapitalista Isten a kapitalistákat, mi csak az igazság Istenéhez fordulhatnánk segítségért, az pedig nincs és soha nem is lesz!

– Téved, barátom – nem hallgathattam tovább – Isten adott magának észet, különben nem az egyetemen tanulna! Angol kiejtéséből ítélve jó eredménnyel, hanem –, de nem akarom én magát tovább keseríteni csak annyit: a feleségem ajánlatát fogadja úgy, mintha az igazság Istene nyújtana általa a jobbját! Ne féljen, nem fog a kicsi természetén változtatni a cigány vér, legfeljebb mentesíti a szülők kényszerű nélkülözésétől és biztosítja zavartalan fejlődését!

– Tovább nem volt kihez szólnom, mert a fiatalember hátraarcot csinált és búcsú nélkül távozott...!

– Sose sajnálja, kismama – Amálka megsimogatta az asszony arcát, haját, majd kezébe vette vékony, vértelen, inkább sárgás, mint fehér kezét – annak kell visszajönni, aki elmegy, kedves! Mi akaratunkon kívül kerültünk ebbe a kellemetlen szituációba, de én adok hálát Istennek érte, hogy ideirányította a közelünkbe! Legalább törleszthetünk megint valamicskét a Vele szemben fennálló adósságunkból! Mi a neve, aranyoska? De – ugye tegezhetjük is egymást?!

– Ó, igazán nagyon kedvesek vagytok! Katalin vagyok – felelt a kérdező – szégyellem magam, de sajnos nem tehetek semmit! Beleestem a verembe!

– Jó helyre estél, kis Katinkám – Amálka még mindig kezében morzsolgatta az asszony –, de fenét asszony, hisz lány volt – ujjait – fogadd szeretettel kedveském a feléd nyújtott segítő kezét! Együtt viszlek haza benneteket, természetesen hozzánk, s a baba is megkapja a magáért, és Te is befejezheted az egyetemet! Hány szemesztered volt eddig?

– Hat! De az már igazán a jóból is sok lenne!

– Semmi sem sok, abból amit jó szívvel adnak, kedvesem, sajnos be kell fejezzük, látom már terelik kifelé a népet, búcsúzzunk el, kedveseim, holnap is jövünk! – Pénzt vett elő: – Itt van,

gyönyörűm, elég lesz mindkettőtöknek! – a kettejük közt álló szekrénykére helyezte – vegyetek meg mindent, amire szükségetek van! – keze fejét végighúzta párnájukon – most a csókot néhány napig nélkülöznotök kell, később bepótoljuk! – Utánoztam én is mozdulatait –, talán talán érzékenyebb búcsút vettem, aztán el...! Azt már a kocsiában mondtam, miközben hosszan magamhoz szorítva csókoltam:

– És még minket tartanánek erkölcstelennek?!

– Kedvesem – válaszolt – ne oktassanak minket erkölcsre azok, akik kibújnak az élet leg-
elemibb kötelezettsége alól! Magyarán: akik szüzességükre hivatkozva megtagadják az élet
továbbadását! Ha megadjuk Istennek, ami Istené, az államnak, ami az államé, teljesítjük a
társadalommal szemben kötelezettségeinket, milyen jogon szólhatna bele bárki is hálószo-
bitkainkba? De értelmezhetjük úgy is az írást: adjuk meg a léleknek, ami a léleknek, a testnek
pedig, ami a testnek dukál! Hogy ki milyen módon teszi, azt legtöbb esetben a szükség-
szerűség, mi több: a lehetőségek motiválják! – Valamit mondott még, de szavai összemosód-
tak a kocsi, az utca, a nagy város zajával, s én, mivel még nem kaptam vissza jogosítványom,
s ő vezetett – folytathattam megszakított eszmélkedésemet...!

– Mit vagy kit nem adsz, kedvesem, mintha mondani akartál volna valamit mielőtt bementünk
Vikihez? – szólalt meg Amálka megérkezvén házunk elé, nem hajtottunk be, hátha nagyra
becsült vendégünknek még kedve szottyan körülnézni a városban. Huszonöt év alatt, egy
közbeeső háborúval, sok minden megváltozott –, inkább talán hangosan gondolkodtam –
szóltam – kicsit, vagy talán nagyon is mellbevágott amit, Ákoskával kapcsolatban mondtál!
Hogy jön ahhoz ez a – csak idegennek nevezhetem!, hogy elszakítsa tőlem a gyermekemet?
Már azért is hálát adhatna Istennek, hogy ingyen és bérmentve egy átlag feletti asszonyt kap
vissza, a kuplerájban hagyott trutymójából!

– De kedvesem, nem mindegy, hogy azt a valamit hol, vagy kinél hagyod! Nellike és Jörg
magatartása nagyon is tiszteletre méltó!

– Nem tudom Jörg mit szólt volna Gittus megjelenéséhez, még ha mégannyira hasonmása is,
ha él a felesége és van neki is tőle néhány gyereke?

– Nagy a valószínűsége, hogy elkerüli figyelmét az apátkereső nő fényképe, de nem szabad
kihagynunk a Gondviselést sem a számításból. Abban az esetben pedig már minden eleve
elvégeztetett, s a történések akkor is bekövetkeznek, ha ellentétes erők akadályozni akarnák!
Légy kedves hozzá, aztán majd oldódnak a dolgok! Istenem, micsoda forgószélnek kellett
lennie ahhoz, hogy ez a kis közösség így összeverbuválódhatott! Mivel magyarul Katinka
esetét? Csupán a véletlen sodorta szülőágyát Vikié mellé? – Tovább nem folytathatta, mert a
kert végében játszó gyerekek felfigyeltek érkezésünkre és elénk futottak, de nem csak ők,
a család felnőtt tagjai is, akik addig a társalgóban ismerkedtek az új rokonnal... –

Kicsi már futtából kiáltotta:

– Mi van, apucika? Hugi?

– Igen, kisfiam, hugi! Judit visszajött! Már sírni is tud, de még mennyire! – Kicsi fel akart ka-
paszkodni, de akkorára mellénk totyogott Ákoska is és nem csak lemondott az elsőbbségről,
nem csak helyet engedett a kisebbiknek, fel is emelte:

– Gyere tesókám apucikához! Tudod-e, hogy megsaporodtunk?!

– Ő még nem érti ezt, kisfiam! – Lehajoltam hozzájuk, ugyanakkor a mellénk érkező Gitta is
utánanyúlt a kicsinek:

– Gyere kis csibém anyucihoz, apucinak most más dolga van! – a gyerek azonban nem engedett, tovább kapaszkodott volna felém, majd látván, hogy bizonytalankodom, Amálka felé nyújtotta kicsi karjait... –

– Anyci! Anyci-ka?! – Addig jóformán nem is figyeltem a jövevényre – Jörg –, akkor azonban szinte egyszerre mértem végig lányával együtt. Valóban – ha egykorúak lettek volna, hasonlatosságuk könnyen megtéveszthette volna az embert. Ráadás volt a bíborpír megjelenése sápadt arcukon – az unoka – gyermek idegenkedése szülőanyjával szemben is, szégyenbe hozta mindkettőjüket! De nem futotta az időből, a gondolatok épphogy csak átcsúsztak agyamon, mert Amálka, azzal a mozdulattal, mellyel átkarolta tőlem Ákoskát, belecsípett karomba, időben figyelmeztetett a társadalmi, adott esetben inkább: családi kötelezettségeimre.

– Ismerkedjetek össze, kedvesem – szólalt meg Amálka – addig engedjétek át nekem anygalkánkat! – Volt apósom csak nézett hol lányára, hol rám, értetlenül állt a felcserélt szereposztás előtt s hogy mentsem a még menthetőt, megerőltetve német nyelvtudásomat bemutatkoztam:

– Hát én lennék az a semmirekellő pasas, apám, akinek volt bátorsága elcsábítani kedves lányát, bár – emlékezetem szerint egyikünk sem szabadkozott!

Jörg elmosolyogta magát:

– Mondhatod magyarul is, kedves fiam, de nem kell szerénykedned! Ismerem ugyanis magam, s gondolom lányomban sem kevesebb a kezdeményező készség! – megfogta Gittus kezét és mellém állította, majd Nellike és Amálka felé: – Bocsánatukat kell kérjem hölgyeim, de engedelmeükkel szeretnék ezzel a két kibékíthetetlenül félrevonulni rövid ideig! Ígérem, nem veszem igénybe türelmüket!

– Ez egészen természetes kérés, kedvesem – szólt Nellike – kérés nélkül is biztosítottunk volna számotokra időt a kimagyarázkodásra!

– Köszönöm, kedves! Te annyi mindennel ajándékoztál meg, soha nem fogom tudni kellőképpen meghálálni!

Nellike nem szólt vissza, de ahogy hozzá dörzsölődött – mellette oldal állt – szavak nélkül is könnyen érthető módon adta tudtul, hogy az ajándék kölcsönös: amennyit ad, annyit vissza is akar kapni! A benne kavargó érzelemhullámok már inkább csak az értékeire akarnak hatni álmai hercegének, nem az érzékeire!

– Hol, merre találunk, gyermekeim, egy csendes zugot, ahol nyugodtan kibeszélhetjük magunkat – szólalt meg a svéd külpolitikai intézet neves professzora, miután kihátráltunk a csoportból – itt nálatok annyira szövevényes minden, hogy feltétlen felvilágosításra szorulok a miheztartás végett, hisz kis unokám veled szembeni magatartása után azt sem tudom, kit minek szólíthatok! – Gittus felkacagott, s azzal együtt rántott egyet rajtunk is:

– Édes vagy apuka – mondta – látszik, hogy soha nem foglalkoztál kicsikkel. Hát neki még mindenki a mamája, és mindenki a papája!

– Én szültem, Amika pedig neveli!

– Ez megmutatkozik, lányom, a kicsi viselkedésén! De gondolod, hogy jól van ez így? És tulajdonképpen, ki kihez tartozik? Ti meddig mentetek el a szakításban? Tudom, hogy elváltatok, de hát együtt éltek! Vagy ez csak olyan helyhezköötöttség?

– Bocsánat – szóltam közbe – én nem váltam el és nincs is szándékomban elválni – legalábbis egyenlőre...!

– Mit hallok? – a professzor hirtelen megállt – akkor mi az akadályja annak, hogy rendezzék házastársi viszonyokat? A szexuális kapcsolatok terén gondolom Ti sem rekedtetek meg a házastársi hűség – rajtad kívül soha és senkivel – általában ritkán betartott gyakorlatánál?! Ezentúl pedig...?

– Én elkövettem mindent, hogy már csak a kicsi kedvéért is legalább látszatra visszaállítsuk, de Jóska hajthatatlan! Pedig többször is kinyilvánítottam, hogy egyáltalán nincs ellenemre az a poligámia, vagy minek is nevezhetném, amelyben többedmagával él! Megértem őt, nem jószántamból, de akkor hagytam magára, amikor legnagyobb szüksége lett volna a segítségemre! Mentségemre legyen, hogy olyan személyt állítottam mind melléje, mind a fia mellé, aki nálam is jobban szereti őket és anyagiakban is független! Tulajdonképpen neki köszönhetjük mi is, hogy egymásra találtunk!

– Tehettem volna-e mást – mondtam – amikor a válás után találkoztunk már kezem, lábam kötve volt, de apádnak nyugodtan bevallhatod Te is, hisz náluk általában lazábbak az effajta normák, mint nálunk, hogy Te sem voltál igazából szabad, erről azonban én nem kívánok beszélni! Ami pedig a poligámiát illeti – nézzétek: jogi formula szerint elvált vagyok! Törvényesen csak Magdalénával és veled kötöttem házasságot! Magdaléna sajnálatos módon fiatalon elhunyt, Te elváltál, Vikivel, ma született kislányom édesanyjával – az elsőt tudatosan nem említem – csak együtt élünk! Igaz, a vajda összedott bennünket a köztük szokásos módon, de hát az...? Persze engem, mint tapasztalhattad magad is, nem a paragrafusok érdekelnek, hanem a velünk született erkölcsi normák...! Igyekeztem jó apja lenni Ákoskának is, erre elegendő bizonyíték a gyermek ragaszkodása hozzám, s hasonló szeretettel fogadtam ma született kislányomat: Juditot is! Ha nem sieted el a válást, most Te lehetnél a mamája és apa kétszeresen is nagypapa! De, hogy ne folytassunk hiábavaló eszmecsere-t, kérdelem tőled – szembefordultam apósommal – ha Te lennél helyemben, jelen esetben melyik mellé állnál: az elvált feleség vagy az éppen gyermekágyas élettárs mellé –?

Jörg gondolkodás nélkül válaszolt:

– Köszönöm, fiam, őszinte beszédedet! Őszinte leszek én is: válaszom egyértelmű, a gyengébb mellé! Még abban az esetben is ha nem szeretném, de gondolom Te szereted is hercegnődet! Megbocsáss, de lehetetlenség lett volna nem figyelni a róla készült aktra! Bővebb tájékoztatást a lányomtól kaptam, de mondhatom sem irigység, sem rosszindulat nem volt abban! Pedig – riválisának tekinthetjük! Engedelmeddel – holnap szeretnék én is bemenni veletek látogatóba és most, még melegében szeretnék ajánlatot tenni a keresztanya-, keresztapaságra – ugye kicsim, ebben megegyeztünk?! – ezt Gittához – így legalább folyamatos lesz a rokon kapcsalat, s ha nem is unokám, lesz egy keresztlányom is!

– De apa – vettem ellen – Gittus még fiatal, több gyermekkel is megajándékozhatja –, persze az ajánlatot köszönettel elfogadom!

– Van mikor a kezünkben is kicsúszik az a valami, vagy valaki, fiam, tehát ebben maradunk, kezét rá! Te is, kicsim! – Nem érintetem Gittus kezét néhány hónap híján két éve, és midőn hozzám ért, valósággal beleremegtem, amit az apa azonnal regisztrált:

– Na látjátok, nem is olyan kibékíthetetlen az ellentét köztetek, ami elmúlt, az elmúlt, előre kell tekinteni, aztán akár poligámiában, de ott kell folytatni ahol abbahagytátok! Igaz, ritka az ilyen kis közösség, de ma már nem unikum! Bevallom, egészen más terveim voltak ideérkezésemkor, azonban az itt tapasztaltak alapján úgy találok: ez a legpraktikusabb megoldás, még szerény személyem figyelembevételével is!

– De apuka!?! – Gitta nem tudta mire vélni apja elhatározását, félre lépett és kétkedő ábrázattal nézett vissza a profra–!

– Nincs de, kislányom, csak igen...! Meggyőződtem arról, hogy Ákoska részére tragédia lenne, ha kiszakítanánk ebből a milióból!

– És az egyetem? Én csak egy férfit szeretek apa és az itt van melletted, de élni is kell! Az itteni fizetések, ha becsületes munkával akarjuk kiérdemelni, borralalónak is kevesek!

– Nem kell borralalóból élnetek, kislányom! Elutazásom előtt, számítván minden eshetőségre, általános örökösömmé nyilvánítottalak, helyesebben Ákoskát, a fiatokat, a haszonélvezeti jog azonban a Tiéd! Én megélek a nyugdíjamból is! Van azonban egy kikötésem: ősszel elfoglalod a stockholmi egyetem számodra biztosított katedráját! A rendszeres munka, alkotni vágyó szellemünk igénybevétele, valamint az általunk teremtett érték, testi és lelki egyensúlyunk fenntartásának legfontosabb kellékei! Az örökölt vagyon, ha állandóan csak el és nem rá lapátolunk, előbb-utóbb elkopik, tehát: a nyarat együtt töltjük itt, nálatok, ősztől kéthetenként ingajaratban közlekedünk Budapest és Stockholm között –, a jövő nyarat majd meglátjuk...! Ha el tudom intézni a família kiutazását, akkor felpakolunk egy makrobuszra és irány – mostantól a Ti, svédhon északi részén elterülő nagybirtokokokra! Ott majd feltalálja magát kicsi és nagy egyaránt! Aztán ahogy nőnek a gyerekek...! Ez persze az én elképzelésem, gyakorlattá tenni nektek kell!

– Édes vagy, drága apuka! – Gitta átkarolta és csókolni kezdte apját, majd: – Te persze nem tudhattad, hogy Jóska fiának, Kicsinek, komoly érdekeltsége fekszik a svájci gyógyszeriparban, a bajorországi birtokokat már nem is említem! Könnyen meggyőződhetsz arról, hogy nem holmi lumpen elemek közé kerültél, csak persze mi egyelőre helyhez vagyunk kötve, s dolgozni is ott vagyunk kénytelenek, ahol éppen befogadnak bennünket!

– Ismerem a körülményeiteket, kislányom! Nem nehéz végiggondolni, min mehettetek keresztül már eddig is! Utólagos engedelmetekkel, nagykövetségünk az általam helyben is megismertekkel teljesen egyező nacionálét készített rólátok! De ezekről a dolgokról remélhetőleg még lesz időnk elcsevegni, most maradjunk csak a legfontosabbaknál: a Te érzéseidet már ismerem, ahhoz azonban, hogy kis unokámnak boldog gyermekkort, s majdan a felnőtté éréshez megfelelő körülményeket biztosítsunk, mindkettőtök hozzájárulása szükséges – még kompromisszumok árán is! Halljuk tehát volt – szeretném remélni jövődöbeli férjed véleményét is! – Gitta már addig is szorosán mellette állt, egészen közel húzott engem is! – Nos...?

– Nos – folytattam az általa használt szóval – azt, hogy újólag házasságot kössünk, még ha mégannyira szeretném, sem teszük lehetővé a körülöttem kialakult társas együttélés szabályai! Te sem tagadhatod – Gittához –, hogy Amikának, vagy Viktóriának jelenleg több joga lenne ehhez, de amennyiben ők is hozzájárulnak, részemről semmi akadályja annak, hogy a család teljes jogú tagja légy ismét! Hisz az eszem talán helyeselte is amit tettél, csak a szívem dohogott! A mély érzéseket csak egy mélyebb tudja kiiktatni belőle, az sem minden esetben! Elég, ha Judit és a köztem lévő viszonyra emlékeztetlek! Ez azonban halálon túli, élő személyekkel hasonló viszonyom még nem alakult ki, ami megkönnyíti helyzetedet! Kompromisszumra azonban a közös gyermekünk érdekében, mindenféle mélyebb érzések nélkül is hajlandó vagyok, ezt éppen délután említettem Amikának, mikor közölte velem akaratán kívül szerzett értesüléseit, hogy Ákoskát magatokkal akarnátok vinni! Azzal még meg kell toldjam: Amika kezdettől melletted állt, még ellenemben is!

Gitta elengedte apját, s az én nyakamba ugrott, vagy inkább omlott! Nem szólt, csak ölelt, oly szorosán, mint szokott, s ha apja nem figyelmeztet bennünket, estig úgy maradjunk!

– Ideje lenne visszamenni a többiekhez, gyermekeim! Azt hiszem az első lépést megtettük egymás felé, a többi már könnyebb lesz!

Felszólítását semmiképp nem hagyhattuk volna figyelmen kívül, mert a kerti ösvény ház felőli részén előbukkant KisJózsi, oldalán a totyogó tesókájával:

– Apu-ci-ta, apu-ci-ta! – kiáltott fel Ákoska megpillantván minket, majd kiszakította magát tesókája kezéből és kezdett volna futni hozzánk, de természetesen elbukott, gyengék voltak még az ő kis lábacskaái ahhoz... – Gitta, a gyerek iránt addig soha nem tapasztalt fürgeséggel lehántotta magát rólam, s futott hozzám:

– Arany kis csillagom! Megütötte magad?! – Felkapta és kebléhez szorította: – Bújj szépen anyucihoz, Te boldogságunk, szerelmünk megváltója! – Ki tudná elsorolni miket hordott még össze néhány pillanat alatt, azt mindenesetre bizonyosra vehettem, hogy a gyerekekkel szembeni gyengédség nem képmutatás, egyenesen a szívéből kicsattanó öröm következménye! A gyengédség szokatlan megnyilvánulása Gittánál felkeltette KisJózsi érdeklődését is – melléjük érkezvén csak állt, bámult, amire nyilván az asszonynak is fel kellett figyelnie, fél térdre ereszkedett, s úgy ölelte magához mind a kettejüket!

– Arany kis csibéim...! Hogy én a matematika mellett mekkora számár vagyok!? Nagyapátok csak pár órája van itt és feloldotta azt, amit én egy kerek évig sem tudtam! KisJózsi megértette az asszony szavait, s mivel már ott álltam mellettük én is, megfogta kezem és húzott lefelé maguk mellé...!

– Ezentúl két anyucikám lesz, apuci?! – fordult felém.

– Nem, kisfiam! Négy! Ugyanis mivel Buda, Lehel és Csaba is testvérekéid lettek, s én nekik is apucijuk vagyok, tehát az ő anyucijuk a tiéd is!

– Akkor most mi hárman, ők hárman – hatan vagyunk testvérek igaz, Gittus?! – Gittát még mindig csak nevével nevezte meg a gyerek... –

– Igaz, Kicsim! De még mennyire igaz! – majd miután hosszan legeltette rajtam szemeit hozzátette még: – De lesz még egy, ugye apucika?! Kell, hogy a drága nagyapa neve is öröklődjön, ne csak a vagyona!

– Az bizonytalan, hogy fiú lesz-e – válaszoltam, de azért pillantásommal megerősítettem szavait –!

– Nem baj! Akkor addig fogok szülni, míg fiú nem lesz! Viki egy futballcsapatra esküszik, én pedig – vannak még rénszarvasok, apuka drága, ott fenn nálatok? Tudom, nem idevaló kifejezés, de minden csorda mellé szülök egy pásztort!

– Hogy ne feledd szavad – az a terület már a tiétek, kislányom és nagyon is sok van abból az igénytelen és nagyon is hasznos jószágból arrafelé. Jobbára azokból élnek az emberek, meg fából, ásvány termékekből! Nektek is van egy vasércbányátok, mellette feldolgozó üzem, de hadd ne áruljak el mindent!

– Már eddig is sokat elárultál, apuka, de hacsak szarvasok lennének, annak is nagyon örülnék! Azt sem bánám, ha gyerekeim mind valamennyien pásztorkodásból élnének, de szabadon!

Amálka jött a gyerekek után:

– Elnézést kérek, ha rosszkor érkeztem volna, de ez a két rosszcsond gondolom csak zavar benneteket!?

– Ó nem, nem, Amikám – sietve átvettem a kezdeményezést – mi már végeztünk, most rajtad a sor! – Gittához pedig: – Majd mi szórakoztatjuk addig a gyerekeket, menjetek és beszéljétek meg mindent de úgy, hogy ne kelljen többé elővenni a témát!

A két asszony odébb lépett, mi pedig leültünk egy a közelben lévő kispadra. Jörg mindenáron szeretne volna ölebe venni unokáját, a kicsi azonban nem volt hajlandó barátkozni, mit tehetett hát – térdére ültette KisJózsit és vele kezdett el beszélgetni!

- Mondhatod ám angolul, vagy németül is, ha jobban megy, Kicsi megérti – szóltam közbe –!
- Már franciául is apucika! – mondta a gyerek, Jörghöz pedig: – Ne feszélyezze magát Jörg bácsi, ahogy magának könnyebb! Az iskolában már én tartom az angol órát, mert a tanárnőnk csak debütál!
- Mi az hogy debütál, kisfiam? Meg tudnád nekem magyarázni, mit jelent?
- Hát kezdő! Együtt tanul a gyerekekkel! Különben itt nálunk csak az orosz szajkózzák! Azt tartják, hogy az angol a kapitalisták nyelve!
- Meg tudnád mondani azt is, hogy kiket neveznek kapitalistáknak?
- Ez nem nehéz kérdés – nevetett Kicsi –, hát azokat akiknek többjük van, mint amennyire saját maguknak szükségük lenne!
- Mit kezdenél vele, ha Neked is több lenne?
- Nekem van is! Csak majd ha nagykorú leszek rendelkezhetek vele!
- Tudom! Gittus mondta már, hogy Te nagyon gazdag vagy. De mit kezdesz vele, a vagyonoddal, ha nagykorú leszel?
- Hát – maga elé nézett – úgy használom fel, hogy mindenki, aki hozzánk tartozik, jól járjon! Hogy ne forduljon elő olyan, mint nálunk a tavalyelőtti Karácsonykor – ugye apucika, ha Gittus akkor nem jött volna haza, kenyerünk sem lett volna! Pedig Te dolgoztál!
- Csak addig, kisfiam, amíg nyugton hagytak, de ebbe neked még nem szabad belemerülni, ráérsz akkor is, ha már túl leszel az iskolákon! Majd mi nagyok törjük addig a fejünket, Te most csak szórakozz és ami kedvedre való....! Tanulj, közben figyelj mindenre, arra is, ami rossz, hogy később meg tudd különböztetni a jótól! De nicsak – itt jönnek Amikáék, ők majd elmondják nagyapának, hogy mi volt akkor!

Gitta és Amálka egymásba karolva jöttek. A mosoly az arcukon már messziről elárulta, hogy teljes az összhang közöttük. Igaz, az ellentét addig is csak abból adódott, hogy Amálka több esetben szemére vetette Gittának, hogy elhanyagolja a gyerekeket. Mivel addig a gyerekekkel többnyire én foglalkoztam, persze az idős francia tanáron kívül, ugyanis nekem volt legtöbb szabadidőm, s Gitta azzal mentette magát, hogy nem akart a jelenlétével engem feszélyezni! Valószínűbb azonban, hogy fordítva volt: az én jelenlétem feszélyezte őt! Nehezen emésztette, hogy az első asszonyból utolsó sem lett! Viktóriával sem származása miatt huzakodott, a faji előítélet távol állt tőle is, valószínűbb, hogy az a gyermek báj bosszantotta, mellyel beilleszkedett egy tőle – akárhogy vesszük is – idegen környezetbe. Érdekes módon Margitkához – Amálka tájékoztatása szerint – első perctől vonzódott. Nem gátolta ebben magasabb iskolázottsága, de talán a testi vonzalmak terén az nem is annyira mértékadó, mert a természetes ösztönösség átcsap a tudomány által eléje emelt gátakon. Gittus és Margitka, mivel – legalábbis részben már letették áldozatukat a fajfenntartás oltárára, az érzéki gyönyört egészségügyi szükségletként kezelték, s a cinkosság mögött erős, azonos-neműekhez való vonzódás is létezhetett! E feltételezést megerősíti, hogy egyiküknek sem volt és nem is igyekeztek fogni olyan partnert, akit kívánságra előrángathattak volna. Igaz, Margitkának ott volt Franz, ám ő is csak alkalmoszerű szerető volt! A kettejük között bimbózó szerelem inkább felebaráti szeretet volt egy magasabb fokon! Lehet, hogy e tulajdonságaikért más férfi megveti őket, én azonban az emberi természet egyfajta külsőleges megnyilvánulásaként fogtam fel, hisz kezdetektől megvolt ez a kettősség, a görög, majd a római korban, de előttük is és később is

világos utalásokat találunk az egyműiek között szerelemre! Mivel közösségi életünket nem zavarta, ellenkezőleg: pótolta a hiányt, miért is lett volna ellenemre, ha némelykor, esetleg pótlólag, enyhítették egymás kielégítetlenségét! Egyébként – alaptermészetünk már születésünk, vagy még előbb: fogamzásunk pillanatában adott, a környezet, nevelés csak alakítja – nemesíti, vagy vadítja! Na persze, akkor nem volt időm filozofálgatni, az asszonyokból kicsorduló öröm valamennyiünket megérintette, még a legkisebb is feloldódott „hűtlen” szülője iránt, nem utasította vissza, mint máskor, feléje nyúló karjait, KisJózsi pedig hát ő már megértette a lényegét: valami olyasmi történt, amiből valamennyiünknek haszna lesz – anélkül, hogy bármit is kérdezt volna, a hozzá lehajló Amálka nyakába ugrott, s visszafelé haladván pusztította egész a feljáromig!

– Nagyon szereti a fiad Amálkát – jegyezte meg Jörg befelé menet – van valami vérszerinti kapcsolat is köztük?

– Ádám és Éva! Vagyis annyi, mint közted és köztem! Inkább lelki kötődés ez! De módodban lesz meggyőződni arról, hogy Amikát nem csak a fiam, akire hagyományozta minden vagyont, a többi gyerek is hasonlóképpen szereti! A jelekből ítélve Gittával szemben is megváltoznak, még hozzá kedvező irányban!

– Nagyon szeretném, ha úgy lenne! – Jörg megfogta kezem és egy pillanatra megállított – bevallom kissé kellemetlenül érintett a gyermek tőle való idegenkedése, de ha osztunk, szorzunk, akkor igazat kell adnunk neki is, neked is, s főleg a gyermekeknek! Mindentől függetlenül, az a mód, ahogy Ti itt a nézetkülönbségek ellenére is együtt tudtok élni – hozzátehetjük: valamennyien sérült emberek lévén – magasan az erkölcsi normák fölé emel benneteket, na persze kerülhettetek volna sokkal rosszabb körülmények közé is! Abban az esetben minden valószínűség szerint soha nem tudom meg, hogy egy kényszerűségből létesített, ám rég elfeledett kapcsolat folytán apa vagyok! Hogy a természetlenek hitt vessző valójában termékeny volt! Nagyon szerettem néhai feleségemet! Nagyon szép és okos asszony volt, s talán iránta való nagy szerelmem, valamint puritán vallásosságom tartott vissza attól, hogy másnál próbálkozzam! Most azonban hálás vagyok önmagam iránt...! Látod, magamról nincs is több mondanivalóm! Te – ha jól vagyok értesülve, két feleséget temetél el eddig és egy majdnem feleséget, a negyedik pedig elvált! A mostaniakhoz csak annyit: nem kell mentetgetned magad, akkor lennék igazán boldog, hogy ha ezt a kis közösséget úgy ahogy van, áttelepíthetném hozzánk! A ti népetek is kipusztulóban van, a miénk még inkább! Nagyon jó hatással lenne egy kis keveredés! Erre az ajánlatra már akkor gondoltam, amikor még nem tudtam, hogy egyáltalán nem vagytok rászorulva anyagiak tekintetében...!

– Kedves vagy – mondtam –, de Te nem ismerheted azokat az okokat, amelyek folytán ilyen és nem másfajta közösség alakulhatott ki körülöttem, szerinted is jobbára sérült emberekkel! Ezek az okok ma is léteznek, s már az is nagy dolog, hogy Gittát a stockholmi egyetem kérésére kiengedik az országból! Bizonyára neki is nagy szerepe volt a kormányzati szervek döntéshozatalában egyes minisztereknek tett jószolgálatai által! Csábító az ajánlatod, a magam részéről mégis el kell utasítanom! Jelenleg már nem állnak fenn azok a körülmények, melyek hazám elhagyására készítették. A kis közösség anyagi helyzete kielégítő, s mátol én is dolgozni fogok újra! Igaz, képzettségemhez mérten megalázó, de a munka nem szégyen, s ha ráadásul olyan helyen végezhetjük, ahol folyamatos a tömegkommunikáció, s lehetőségem nyílik arra, hogy törlesszek! Nem futamodom meg: 57-ben az egyszerű munkások rántottak ki az elvtársak karmaiból, kötelességem velük maradni, amíg tehetem, s ha másra nem is leszek képes, feljegyzem az elvtársak cselekedeteit! Jobb, ha az uborkafára felkapaszkodottakat nyugtalanítja az állandó ellenség-tudat, s ha ugyanabból bátorságot meríthet a társadalom legaljára seprert kétkezi munkás!

– Érdekes eszme-futtatás, Jóska! Ugye mondhatom, hogy fiam?!

– Örömmre szolgálsz vele, apa, hisz egészen új keletű számomra is e szó, ugyanis... –

– Ne folytasd, fiam! Megértelek! Majd inkább én! Oda akarok kilyukadni, hogy nálunk fel sem merülhet az emberek illetén való elkülönítése, mert nem a végzett munka mifélesége, hanem a minősége a mértékadó! Értékelem az egyszerű emberekhez való ragaszkodásodat, de vajon mit kapsz cserébe? Mert itt nem egyszerű áldozathozatalról van szó fiam, és nem is csak részedről az egész közösség részéről, sőt – mai naptól részemről is!

– Kedves apa, úgy hirtelen nem is tudnám megfelelőképpen méltányolni, hogy már az első naptól ilyen féltő aggodalommal követed sorsunk alakulását, de – csupán megjegyzésképpen – méltatlan lenne hozzánk jelen körülmények között arra gondolni, hogy mit kapunk viszonzásképpen az általunk hozott áldozatokért, ellenben: mit értünk el vele? De ne várokoztassuk a hölgyeket, látom nyugtalanok – Gittáék a gyerekekkel felénk fordulva várokoztak – ha kedved van hozzá, estebéd után, vagy akár előtte is végigkocsikázhatunk a városon –, bizonyára sok újjal fogsz találkozni, és sor régi örökre eltűnt!

– Köszönöm, fiam, de a mai napot inkább az itthoni ismerkedésre fordítsuk, hisz jóformán nem is tudom, hogy kik tartoznak a családhoz...! Majd holnap, holnapután...!

– Sajnálom, hogy nem kísérhetlek el benneteket, de az igazat megvallva, még nem is tudom, hogy meddig fog tartani a munkaidő! A kórházban mindenképpen találkozunk és esetleg utána!

Itt megszakadt kettesben folytatott beszélgetésünk, mert beértük Gittáékat, akiknek aztán volt gondjuk rá, hogy egész vacsora végeztéig egy pillanatra se maradhassunk magunkra, utána pedig Nellike, Jörg és Ákoska kivételével valamennyien ipi-apacsot játszottunk a kert és az erdő közé ékelődő bokros részen! Az talán fel sem tűnt a többieknek, hogy Gittával rövid negyedórára leléptünk, s kissé beljebb az erődben elkezdtek behozni a majd kétéves lemaradást! Hogy könnyen ment-e? Gyűlölttem Gittát, amiért szorult helyzetemben cserben hagyott –, ha csak ránéztem is, ágaskodni kezdett szőrzetem! De ugyanakkor szerettem is, s valahányszor lopva rám pislantott, melegség futott végig rajtam! Nos, igazolódott a közmondás miszerint: „a gyűlöletből lehet még szerelem, de a hamuból tűz soha!” Mivel már ismertük egymás minden porcikáját, a közbeeső játékokat mellőzhettük, a századok óta egymásra rakódott avarszőnyeg pedig mintha csak ránk várt volna... –

Az éjszaka nehéznek ígérkezett, aztán mégis – mintha csak filmet forgattunk volna, egészen egyszerű megoldásokkal tettük túl magunkat a nehezén: miután a játék végeztével bevonultunk, első ténykedésünk a gyerekek lefektetése volt! A fürdetés egyszerűbbé és gyorsabbá tételéhez Amálka eltávolított egy közfalat, hogy a fürdőszobát alkalmassá tegye egy kisebb medence beépítésére! Az öt gyerek tehát egyszerre lubickolhatott a kellemes sportvízben. Az már bevett gyakorlat volt, hogy a legkisebbik is együtt pancsolt a nagyobbakkal s talán legjobban élvezte. A rituális mosdatáshoz, aznap Nellike volt a soros, beállt tehát ő is a csapatba – persze rajta azért volt valami, de ahogy kezdte dörzsölni egyiket a másik után, s ide-oda hajlongott, alkalmat adott Jörgnek, hogy összehasonlítsa még mindig feszesen kidomborodó idomait a huszonöt évvel korábban megismertekkel! Jómagam közömbösen szemléltem, hisz akár fejem búbjáig női bőrharisnyát húzhattam volna, azt mégis el kellett ismernem, hogy egy év híján ötvenéves korára is kívánatos, vonzó személyiség maradt! Jörg bizonyára nem csak egészségügyi csapolásra járogatott hozzá annak idején, más is megfogta, és nagy a valószínűsége, hogy ma is! Bár úgy legyen – gondoltam – legalább ha velem történne is valami előre nem látható és végzetes, már mindkét fiam helyzete biztosított! A lányom pedig –, de nem félttem Viktóriát: olyan ő is mint macska: bármilyen magasról dobják le, talpára esik! És Brünn úr? Mi lesz Brünn úrral? Milyenek is ezek a nők – akár naponta újra születnek, vagy

újrakezdik! Ma nekem adja szerelmét, holnap pedig már egy másik karjaiban ébred! Így van ez, Brünn testvér, de azért ne búsulj, marad belőle Neked is! Lehet, hogy Jörg, de nem kevésbé Nellike boldog lesz, ha néha besegítesz! Vagy tán jómagam is! Egyenlőre azonban bírom az iramot! Persze kicsit korai volt az önbizalom, nem számoltam azzal, hogy Gitta étvágya nagyobb lesz a másik hároménál, és kihagytam a számításból az új munkahely terhelését is! A nehézség első része mindjárt lefekvés után jelentkezett:

Mivel Jörgnek Nellikével és lányával voltak még megbeszélnivalói, hátrahagyván őket, mi többiek követtük a gyerekeket, ki-ki a szobájába vonult! A ki-ki úgy értendő, hogy nekem, Amikának, valamint Viktóriának egy közös szobánk volt, rajtuk kívül az öt gyereknek volt még közös – a legnagyobb, erdőfelőli szoba – Nellike és Gittus külön szobával rendelkeztek, ugyancsak Fannika is, mivel az épületben hat szoba állt rendelkezésünkre a hatodikat, az emeleten, tükörszobává alakították át, mi több bérbe is adták Edinának, nyilvánvaló volt, hogy mint a munkaközösség tagjai, Gitta és Margitka partikon kívül is használták! Persze mint már volt róla szó, Gitta azért a matematikát sem hanyagolta el, ezirányú érdeklődését azonban édesanyja szobájában kamatoztatta! Azért ott, mert az egyetemről való kiebrudalása után még több szakdolgozatot készített, amelyek apja hozzájárulását sem mellőzve hozzásegítették ahhoz, hogy a stockholmi egyetem alkalmazza... –

Nos, épp hogy elhelyezkedtünk a három személyre tervezett családi ágyon, beviharzott Gitta, már túl volt a fürdőn, mezítelen testére csak úgy vállravitve volt ráhajítva a fürdőköpeny, leeresztette a szoba közepére, aztán:

– Nem leszek terhetekre – mondta – vagy elég volt a mai napból?! – ám szavait meghazudtolván még el sem helyezkedett mellettem, máris a „botkormányom” felé nyúlt, a mozdulatot Amálkának nyilván észre kellett vennie, mert alvás közben is rendszerint rajtam tartotta kezét, hogy ne feszélyezze intim kapcsolatfelvételünket, kimentette magát:

– Nektek most jobb lesz, ha egyedül maradtok, kedveseim, felmegyek az éjszakára Margitkához. Franzzal kapcsolatban is, de az új helyzetből adódóan is meg kell beszéljünk a teendőket!

Gittus kapcsolt és azonnal reagált:

– Ne, ne menj, drága Amikánk, Te akárha én lennék, csak kiegészíthetjük egymást, Te különösen, hisz mindannyiunk védangyala vagy!

– Ne túlozd a szerepemet, Gittus, nagyon jól meglennétek nélkülem is! Nekem van szükségem rátok! És most engedjete! – Lecsúszott mellőlem, magára borította Gittus leejtett fürdőköpenyét, aztán eltávozott, azaz az ajtóból még visszaszólt!

– Hagyj ám nekünk is Jóskából, fel ne zabáld az egészset, különben valamennyien hoppon maradunk! – Amálka kedvesen, egyáltalán nem irigykedve mondta, mégis úgy éreztem, hogy nekem kell megadnom a választ:

– Bízd rám, kedvesem, a lemaradását soha nem fogja behozni! Csak a részét kapja!

Amálka elment, Gittus rám fordult, és ha nem ismertem volna majd minden lépését a kihagyott időben, senki nem hitethette volna el velem, hogy ő a magyar és külföldi kapcsolatok egyik bacchánsnője – legalábbis addig az volt – mert valósággal megerőszkolt! Nem szóltam hozzá menet közben, hagytam, hadd dolgozzon, aztán midőn magától lefordult rólam, majd felvettem az ő pózát, megkérdeztem:

– Kedvesem, annyira szűkösen csorgatták? Mintha ki lennél száradva!

– Ne csúfolódj, szerelmem! Tudom, még keményebb feddést érdemelnék, de bármint volt is, bárkinek a karjaiban, mert az ugye nem mondhatom, hogy senkié nem voltam, szeretni azonban kezdettől csak téged szerettelek, s következőképp: hagytam, tekeregenek rajtam kedvük

szerint, jómagam kimaradtam a játékból! Azt, amit most éreztem, azóta sem, hogy elváltunk, úgy értem: a behavazott avaron! – Átfogta derekamat, magához szorított és egy kis ideig szinte önkívületi állapotban csókolott ott, ahol ért! – Szerelmem – suttogta – hogy én mekkora barom voltam! Dehogymennék Stockholmba, ha apa nem kötné az örökséget a katedrához. Csak abban az esetben vehetjük igénybe, ha megyek vele és a tanítás mellett folytatom az általa is ígéretesnek vélt kísérleteimet. Láthatod szerelmem – itt eltiltottak a munkától, ott pedig még az örökségemet is ahhoz kötik! Mit tehetnék? Apa ragaszkodik ahhoz is, hogy veled maradjak, de hisz ez nem rajtam áll! Minden tőled függ szerelmem, most azonban – valószínűleg a lábai közt feszülő gyík készítette – egy pillanat alatt fölény penderült és ráhúzta magát –, majd én dolgozom, kedvesem, Téged kímélnünk kell! – Több szót nem ejtett, csak vinnogása és néha a hangosabb jaj jelezte, hogy elérte a gyönyör különböző fokozatait. Egy darabig hallgattam, még élveztem is a szenvedély féktelen vágóját, aztán elaléltam, vagy elaludtam, csak arra emlékszem, hogy jóval később, már félig ébren, még mindig hallottam a sperma és a hüvely nedveinek tocsogását: kloty-kloty-kloty...!

Na persze más is történt azon az éjszakán –, nem csak Gitta találta meg az elveszettnek hitt paradicsomot: Amálka újat fedezett fel! Miután kialvatlan szemekkel felbaktatott a lépcső-feljárón, megállt és nekidőlve a korlátnak gondolkodni kezdett: nem követ-e el magára nézve megbocsáthatatlan könnyelműséget, amikor élettársát megosztja annak volt feleségével? Gittus mohó és könyörtelenül halad kitűzött célja felé! Ami az anyagiakat illeti, övé az elsőbbség! De melyik erősebb kötelék? A gyerek, vagy a pénz? Viktóriával jól kijöttek, de ezentúl már négyen lesznek, mert Margitkának is ígéretet tett, nem a közös családi fészek, a közös férj tekintetében is! S ha Katinka, új barátnőjük időközben nem változtat a megállapodáson – egygel több gyerek, eggyel több asszony! Eh – számárság így összevetni a kötelékeket! Gittus jól kijött Izabellával is, a többi pedig csak olyan szerencsétlen, mint ő! Miért lennének féltékenyek egymásra? A szexualitás csak kiegészítője volt eddig is a családot összetartó szeretetnek! Az a fontos, hogy azon ne keletkezzen szakadás, s annak érdekében valamennyiüknek tartania kell magát a kompromisszumhoz!

A tükörszoba irányából nehéz sóhajok jutottak füléhez –, Franz jött volna? Nem jelezte érkezését! Közelebb húzódott, hogy jobban hallja, de mintha elvágta volna –, majd kicsit később kifejezetten az extázisban lévő nő artikulátlan lihegése váltotta fel a sóhajokat. Szegény kicsi Margitka – sóhajtott fel Amálka is – hát Te is magadra maradtál? Miféle bordélyház az ahol a kurváknak is maszturbálniuk kell? De ha így van, talán kettesben érdekesebb...!

Vigyázva, hogy észrevétlen maradjon, benyitott a fürkébe, melyen keresztül át kellett haladnia, hogy bejusson a szobába. Az ajtó félig nyitva volt – azért is hallhatta Amálka olyan erősen még az aránylag halk lihegést is, hogy a cselekmény mibenlétére következtetni tudott! Lábujjhegyen közelítette meg a heverőt, Margitka vagy nem vette észre, vagy egyszerűen nem zavartatta magát! Lába térdben felhúzva, ülepe szétfeszítve, a hüvelyébe feltölt automata cseppenként adagolta az olajozást pótló langyos vizet. Azt híván, hogy Gittus érkezett vissza, még akkor sem hagyta abba, mikor leereszkedett melléje, majd mikor végzett, a kényelmetlenné váló szerszámot elhelyezte az oldalt előre odakészített fertőtlenítőbe, kinyújtotta lábait és kéjesen ásítva egyet, teljes hosszában igénybe vette a heverőt!

– Miért jöttél vissza – kérdezett rá partnernőjére a mámor elmúlása után feléje fordulva – nem fogadott Jóska?

– Csacsi – kuncogott Amálka – hát azt hitted, hogy Gitta jött vissza?

Margitka fel akart ugrani, de Amálka visszahúzta!

– Maradj! Én sem vagyok rosszabb Gittánál!

– Ó, de szégyellem magam! – sóhajtott fel Margitka –, de Franzon kívül nem akarok mással is...! Ő hozta ezt a szerkentyűt, hogy nyugodtan használjam, mikor távol van és rá gondolok! Távollétében a felesége sem veti meg! Igaz, Te felajánlotta a társulást, de mikor Jóska már úgylis terhelve van, ezután pedig Gitta is...! De nem is mondom tovább, Te jobban ismered őt!

– Nem kell, hogy mondjad, kedves, de ideadnád azt a mi a csudát, hadd ismerkedjek meg veled én is! Eddig nem volt szükségem rá, a jövőben azonban, ha meg akarjuk őrizni magunknak Jóskát, na meg, ha mi is együtt akarunk maradni, időnként igénybe kell vegyük!

– Akarod, hogy segítsek a bemelegítésben? Azt ugye sejtetted, hogy mi Gittussal rendszeresen szeretkezünk! Hogy Franzon kívül a férfiak csak üzleti partnereink voltak?!

Lecsúszott a heverőről:

– Hozom Gittusét, mert az enyém már nagyobb méret, három gyerek, egy tucat abortusz, szűkítésre pedig még nem futotta!

Amálka felvette Margitka iménti pózát aztán:

– Rád bízom magam, kedvesem, gondolom Gittus sem áll közelebb hozzád mint én, és mivel augusztus közepéig Gittusnak többet kell engednünk Jóskából, többször fogunk egymásra szorulni! – Mivel pedig Margitkának már volt gyakorlata benne, gyorsan elvégezte a bemelegítést, sőt – a svájci ipar nagyszerű találmányára már valójában nem is volt szükség, mert Amálka már a férfi mellett betüzesedett és anélkül is túljutott az orgazmuson. Mikor szétváltak, Margitka félre akarta tenni, amaz azonban visszatartotta:

– Csatold csak fel, kedvesem, ha már benne vagyunk, meg kell ismerkedjek vele! Közben meghányjuk-vetjük a közeljövő bennünket közvetlenül érintő dolgait!

– De tényleg nem utálsz meg az ilyen valóság szeretékezés miatt? – Margitka felkattantotta az éjjeli lámpát, s kezdte felcsatolni Gitta sikkesebb „bikacsökjét”.

– Csacsikám, tudhatod, hogy az embrionális állapotban még eldöntetlen, hogy a magzat melyik nemhez fog tartozni! Lehetne ez is, az is, vagy mindkettő egyszerre! Hát tehet arról az a homoszexuális, hogy saját neméhez vonzódik?, vagy mindkét nemhez?

A biológia törvényeinek ismeretében ma már alacsonyabb kulturáltságra vall a homo-, vagy biszexuálisok lenézése, még inkább az üldözésük! Mi persze köpünk a szocialista erkölcsösözök szemforgatására, úgy élünk, ahogy nekünk legjobban megfelel. Éppen ma délután fixáltuk le Jóskával: eleget teszünk vélt és valós kötelezettségeinknek, de hálószobánkban senki más által meghatározott erkölcsi normát nem tartunk magunkra nézve kötelezőnek! Nos elérkeztünk oda, ahol kezdeni akartam: nem gondoltad meg magad a Franznak tett ígéretteddel kapcsolatban?

– Nem! Persze az egész terv töletek függ, hisz a gyerekek gondja rajtatok...!

– Elég! Ne folytasd! A többit már ismerem, de amit én akarok neked most mondani, azt rajtam kívül senki nem tudja, még Franz sem! Jól figyelj tehát: Franz nem tud gyereket nemzeni, mint ahogy felesége sem lenne képes kihordani! A gazdagságnak is megvan nagyon gyakran az átka! Mivel pedig mi – mondhatom nyugodtan valamennyien neki köszönhetjük elfogadható körülményeinket, mindenképpen segíteni akarunk rajtuk! – Felszisszent: – Vedd le rólam, kedvesem, ezt a köpülőt, nem vagyok én tejesköcsög! Inkább majd anélkül folytatjuk, de előbb hadd fejezem be: neked, valamint Jóskának nagyon kedves és okos gyermekeitek vannak! Franz a feleségével egyetemben boldogok lehetnének, ha bármelyiket magukénak tudhatnák! Ez is megoldás lenne, de mért ne hihetnék, hogy igazából az övék, legalábbis a férfi révén! Nos Jóska benne van, ha Te is, akkor mától egészen addig amíg kimutathatóan terhes nem leszel, átengedem Neked! Persze ez nem jelenti azt, hogy szeretkezhetünk együtt

is, de az orgazmus pillanatában minden esetben a Tiéd! Attól kezdve pedig, hogy a terhességet megállapítják, a szülés lebonyolításáig együtt élsz Franzzal és feleségével, valószínűleg Luganóban, ott van egy gyönyörű, tóparti villájuk! Nem kell bizonygassam, hogy a kicsinek, később a nagynak is milyen neveltetésben lesz része, de hogy a Te áldozathozatalod is kellően honoráltassék, Franz és felesége egy általad is ellenjegyzett végrendeletet helyeznek el, melynek értelmében haláluk után fiad vagy lányod, ki tudhatná előre, hogy kit vagy mit hoztok össze – révén a teljes örökség birtokába juttok.

A dolgok illetén való elrendezése nem közömbös kis közösségünk részéről sem, mert mire felnőnek gyermekeink, változhatnak itt is a dolgok – a ma utcát seprő volt gyáros, a mágnásból lett véccés nénik visszakaphatják tulajdonaikat, és akkor nem lesz mindegy, hogy mivel jelenünk meg a tőzsdepiacon!

– Hogy Te mi mindenre gondolsz, kedves! Mondta ugyan nekem is Franz, hogy haláluk után az általam szült utóddal tudatni fogják a vérszerinti anya kilétét, visszakaphatom gyermekeimet, de őszintén szólva én nem az anyagiak reményében határoztam úgy, hogy segítek rajtuk: szeretem őt és mint mondd: már eddig is bőkezűen fizetett. Szerintem is praktikusabb, ha magáénak tudhatja a gyermeket! Egy kis csel, ha azzal boldoggá tehetünk valakit, egyáltalán nem elítélendő! Ebben az esetben pedig a szándék mibenléte a fontos! Olyan, mint Te, aki Ádámtól és Évától számolod a vérrokonságot, akár a felebaráti szeretet, akár az örökösödési jogot firtatjuk, nem hiszem, hogy van még egy a Földünkön! Ha tehát Jóska is úgy dönt, én ellenvetés nélkül csatlakozom a tervhez. Tudod mennyire kedvelem őt, csak rád való tekintettel kerültem eddig. Pedig lassan a gyermekeim is inkább csak őt emlegetik apjukként!

– Na látod, kedvesem, akkor megegyeztünk! Most pedig tudd meg, hogy én sem vagyok az az anygali teremtés, akinek hisztek, ember vagyok, méghozzá nagyon is hús-vér, gyere kedves, hadd bizonyítom be, hogy én sem vagyok ügyetlenebb nálatok! – Látván, hogy Margitka húzódozik, megtoldotta még: – Ne szerénykedj, kedvesem, a Te tested sem csúnyább az enyémnél, inkább értékesebb, mert többre képes!

Az emelet másik oldalán, a kertre néző szobában Nellike és Jörg győzködték egymást, elsőnek persze Nellike húzódozott:

– Sajnos, kedvesem – mondta, miután lerázva magukról a fiatalokat, behúzódtak a Jörg részére is berendezett szobába – elég nagy ez a ház, még sem tudunk külön helyiséget nyújtani, de biztosíthatom, hogy nem fogok kellemetlenkedni, ha egyedül kíván maradni! A hallban megágyazhatok magamnak!

– Ugyan drágám, hová gondolsz? Csak nem akarsz megfosztani már az első éjszaka számomra nagyon is megtisztelő társaságotól? De bocsáss meg, ha esetleg sért a tegezés –, ha kérhetlek, ne magázódjunk, különben sem áll jól nyelvemre! Nem kezdhethénk azzal, és úgy, ahogy negyedszázada abbahagytuk?

– Ó akkor Ön még csak egy ifjú titán volt, most pedig nagytekintélyű professzor! Hogyan közeledhetnék én az akkori kis kurva, vagy nevezhet bárhogy –, könnyedségével? Nehéz és nagyon súlyos fellegek úsztak át fölöttünk, professzor úr! Kimosott belőlünk mindent, ami azokra az időkre emlékeztetne!

– Az lehet, hogy az érzelmeiket kimosta, de amit akkor egymásnak adtunk, az kivirágzott, s a termés ma mindkettőnk reménysége! – Jörg gyengéden maga elé állította az asszonyt, fel-emelte és a heverőhöz vitte. – Drágám – folytatta – én csak egy nyomorult professzor vagyok, aki hosszú ideig abban a tudatban élt, hogy utód nélkül lesz kénytelen itt hagyni ezt az árnyékvilágot! Te pedig gyenge asszony létedre ez alatt az idő alatt – mondhatnám úgyis: amíg én sopánkodtam terméketlenségemen egy, a véremből kinőtt csodálatos személyiséget neveltél fel! Okosat, szépet, szakasztott olyat, mint szegény anyám volt!

– Bocsáss meg, kedvesem, hogy őszinte leszek – Nellike, aki lehet hogy nem is színészkedett, behúzódtott a férfi ölébe, s megpróbálta szerepét kisebbiteni, sőt alacsonyítani – kislányunkat inkább nevelőapja vigyázta, amíg én dolgoztam mindhármunk kenyeréért. A munka igaz, sokszor megalázó volt, de volt, amikor élveztem is! Sem időm, sem hozzávaló érzelmi állapotom nem volt, hogy dédelgethettem volna szeretteimet! Nevelőapja halála után – sajnos korán elment – Gittát barátnői, majd azokkal együtt az iskola nevelte. Én annyiban járultam hozzá, hogy anyagiak tekintetében gondoskodtam a lehetőségek szerint minden szükségesről! Érdemem talán annyi, hogy senki nem segített: mindent magamnak kellett össze..., nem akarok csúnyát mondani, de ez az igazság!

– Igazság vagy hamisság, drágám! Az egyiknek az az igazság, ami a másiknak hamisság! Azokat nem becsülik többre, akik nehéz fizikai munkával keresik kenyerüket! Szerintem sokkal becstelenebbek azok a léha, értelmes munkát nem is ismerő úriasszonyok, akik unalomból váltogatják szeretőiket! Kurváknak csak azokat nevezik, drágám, akiket a kényszer visz rá az alantas munkára, akiknek korona van a fejükön, azokat fenség, vagy sorolhatnám....! Lányod megvetett talán?

– Nem! Nem hiszem! Szégyellni szégyellte, amikor már fel tudta fogni a mibenlétét, azért is nem hozta haza soha barátnőit, például Jóska előző feleségét, Kicsi mamáját is csak egyszer láttam életemben, pedig igazi grófnő léte aranyos, megértő asszonyka volt!

– Érdekes! Lányunk nem is említette leveleiben, hogy özvegyemberhez ment nőül, és Jóska is csak futólag jegyezte meg az est folyamán! Talán tabu?

– Ó, nem mért is lenne tabu? Kicsi miatt nem szabad említeni sem, nagyon megviselte az eltűnése és Amálka, aki rajong a gyerekekért, haragszik, ha szóba hozzuk! Tudod, Jóska a férfi kis közösségünkben, a tótumfaktum azonban Amálka!

– Miben halt meg, ha nem vagyok indiszkrét?

– Nem miben, hogyan? Öngyilkos lett a fogdában! El akarták hagyni az országot és elfogták őket! Az asszonyka nem bírta elviselni, hogy elszakították szeretteitől!

– Szegényke! Mennyi idős volt? Gittával egykorú?

– Igen! Együtt jártak gimnáziumba, nyáron együtt dolgoztak a szőlőkben, ahol Jóska volt a főnök! Az utolsó félétet hármásban éltek meg, Kicsi volt a negyedik! Látnod kellett volna milyen boldogok voltak, pedig a betevő falatot is számolniuk kellett. Ki tudhatná, mi lett volna belőlük, ha az utolsó pillanatban melléjük nem állok! Ahhoz sajnos már későn, hogy a tragédiát megakadályozhattam volna! Gittus érdeme, hogy – bár látszólag cserbenhagyta Jóskát, amiért magam is elítélem, azzal azonban hogy még ott, a ki sem hült tetem mellett hűséget esküdött neki, nem csak szerelmükre nyomta rá a bélyeget, barátnője iránt is leróta kegyeletét! Ami utána történt, azért inkább a körülményeket lehet hibáztatni! Ördögi, vagy éppenséggel angyali kezek közreműködésével annyira összegubancolódtott körülöttük minden, hogy nehéz lenne kibogozni. Én a gyatra eszemmel csak annyit értek az egészből, hogy ahányan vagyunk szinte eszelősen ragaszkodunk ehhez az életformához, a gyerekeket is ideértve. Ha tényleg akarod, Téged is befogad kis közösségünk, de hogy szabadulni tudsz-e, ha netán megbánnád, azért nem állok jót!

– Nem is kell jótállnod, drágám! Azok után, amiket most tőled hallottam, még erősebb lett bennem a vágy, hogy csatlakozhassak hozzátok! Lehet, hogy egyesek, ha hallanának, azt mondanák: bolond svéd! Én azonban, mivel általában jók a megérzéseim, boldogan csatlakozom! És most ismétljük meg a huszonöt évvel korábbi hajránkat: melyikünk borul ki előbb?! Vetkőzni, aztán a szőnyegre, mint akkor...!

– Megengeded? – Nellike még mielőtt az engedély elhangzott volna, végighúzta tenyerét Jörg combján, mivel akkor éppen álltak – ej – na, ennek kaput kell nyitni, kedves – mondta, aztán egyetlen mozdulattal lemeztelenítette magát, majd: – Gyere kedves, nekem nagyobb gyakorlatom van ebben! – A bacchánsnő több évtizedes tapasztalatával kezdte vetkőzteni a férfit, a szertartásos mozdulatok közben, fúrge ujjjaival körbetáncolta az érzékenyebb tájakat, hogy a már felfokozott kéjézés tüze idő előtt le ne lohadjon!

Közeledett az éjfé! Az idilli völgyben fekvő városrész nappal zajos forgalma csendesebb lett, halkabban suhantak az egyre ritkuló gépjárművek is! A mélyülő csendbe csak néha hasított bele egy-egy hirtelen meghúzott fék csikorgása, a kertbe jócskán beépült villa nyugalját azonban az sem zavarta...!

A gyerekszobából kiszűrődő éjjeli, valamint a körben elhelyezett biztonsági lámpák egymásba vegyülő világítása érzéki egyveleget képezett, ennek ellenére senki még csak nem is sejtette, hogy a gomolygó piros ködben vad szerelmi vágta, s a lány hajlatok közt matató ujjak által felcsigázott gyönyörrel egy időben „svéd” ágyúaszád veri habosra a magyar „beltengert”, hogy a gyermekek és felnőttek boldog tanyája egyúttal a gyönyörre éhes magyar és külföldi „hatalmasságok” titkos találkahelye...!

Judit születését követő ötödik napon a kismamák gyermekeikkel együtt elhagyhatták a kórházat. Katinka szabadkozott: egyáltalán elfogadhatja-e a felajánlott segítséget, de Amálka meggyőző szavai végül is rávették, hogy hozzájuk költözzön. Tettét persze az is megkönnyítette, hogy a kérdéses fiatalember a szülés napján történtek után fel sem kereste, és Jörg, aki velünk együtt naponta belátogatott a kórházba, megtudván a lány szerencsétlen helyzetét, magára vállalta a fiatal leányanya és gyermekéről való gondoskodást.

Már jóval szülés előtt elhatároztuk az épület kibővítését, de mindig közbejött valami. Nos, a túlszaporulat következtében tovább nem lehetett halogatni, s mivel Jörg tartotta szavát: ott maradt – tán el sem lehetett volna zavarni, s nagyobb összeg átutalásával hozzájárult az építkezéshez, ami a feltételek ilyképpen való biztosítása után azonnal elkezdődhetett. Első teendők közé nyilván a tervrajzok elkészítése, majd az anyagbeszerzés tartozott. Azért nem az építési engedély, mert annak beszerzését Dodó, Edina barátja, a miniszter magára vállalta. Persze nem egészen jószívűségből: továbbra is igényt tartottak a tükörszobára, sőt annak kibővítését kérték az egész felső szintre vonatkozólag, na meg ahhoz is ragaszkodtak, hogy Gitta és Margitka továbbra is ellássák – legalábbis egyenlőre addigi munkakörüket. Azt nyilván nem köthették ki, hogy továbbra is együtt henteregjenek velük, amennyiben nincs kedvük hozzá. Hogy volt-e kedvük, vagy sem, nem kötötte egyik sem az orromra, tény azonban, hogy aznap is a vadászkastélyban tartózkodtak, mikor én, magukra hagyván az épület ügyes-bajos dolgaival elfoglalt Amálkát és Nellikét, természetesen Jörg társaságában, Fannika és immár hét gyerek, valamint Viktória és Katinka oldalán sétára indultam a langy délutáni zápor által megszárt levegőben, az árnyas fák alatti sétányon!

Elöl a nagyobb gyerekek, hogy úgy mondjam – inkább tekeregtek Fannika körül, mert hol az egyik, hol a másik oldalán tűntek fel egymással versenyezve a kérdés-felelet játékká varázsolt versenyben. A vérbeli tanárnő még a sétákat is oktatásra fordította, persze a gyerekek észre sem vették, hogy a játék hevében ők szókinszüket gyarapítják, csak mikor majd elkezdődik az iskola és legtöbb gyerek arra sem fog emlékezni, amit előző tanévben megtanult. Akkor fog-nak rádöbbenni ők is, hogy mit köszönhetnek az ő szeretett Fannikájuknak – a legkisebbnek is: kedves néni volt! Mögöttük az asszonyok tolták szoroson egymás mellett kisbabáikat – egyik rózsaszínben, a másik világoskékben, de ha tiszta fehérbe lettek volna öltöztetve, akkor is egyből fel lehetett volna ismerni, hogy melyik melyikükhöz tartozik. A rövid idő alatt, egészen meghitt barátság alakult ki Viktória és Katinka között, az egy év, amit Viktória

körünkben eltöltött, elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy méltó partnere legyen Katinkának, persze csak a mindennapi életet értem alatta, nem versenyezhetett Katinka szaktudásával: gyermekbeszédnek készült, ugyanakkor kitűnően beszélt ő is az angolt, helyettesíthette Fannikát a tanításban, s ezt tehetett éjjel, nappal, mert átengedtük nekik a hálószobát, Amikával sátrat vertünk a kert végében álló tölgy alatt. Felesleges és műveltségét tekintve teljességgel érthetetlen félelmet gerjesztett magában a kisfiú apja a szoptatás miatt, mert ha úgy lenne, ahogy ő értelmezte, akkor az anyatejhez hasonlóan, az állatok tejének fogyasztása által természetünk is megváltozna. Az emberség és intelligencia nem szükségszerű velejárója a származásnak! A fiatalember és vele együtt szülei okosabban teszik, ha két kézzel kapnak a felajánlott segítség után, sőt – már előbb, több gondot fordítanak a lányra, hogy ne egy vezna, vérszegény kis porontyot hozzon világra! A gyermek és talán mindnyájunk öröme Viktória emlői rövid idő alatt pótolták mások mulasztását! De én most egészen másról akarok írni, a „szocialista” társadalomnak arról a fehér foltjáról, amelyet aznap a munkahelyemen ismertem meg! Amelyet ha a vezetőknek volt is róla tudomásuk, legszívesebben a többi szenny mellé, a véka alá sepernek!

Mivel még mindig én voltam az új fiú, első dolgom volt, hogy munkakezdés előtt összeírjam, kinek mire van szüksége a féldeci mellé, mert nem volt köztünk olyan, aki a zsíros deszka előtt le ne csúsztatva volna a maga felesét, vagy decijét! Volt, akinek a hazuról hozott napi húsz forintból már zsíros deszkára sem tellett, a másik szájából nézte ki a falatot, az égetett szesz azonban elmaradhatatlan volt. Aki sehogy sem jutott hozzá, az egész nap folyamán morózus volt, igazából dolgozni sem tudott. Isten látja lelkem, nem hazudok: legtöbbször ugyanabból a csomag zsírból, ugyanabból a kenyérből falatoztak, az sem volt ritkaság, hogy egyik-másik egyszerűen „kölcsonvette” az üzletből a napi harapnivalót, s ha a kiszolgáló személyzet felfigyelt rá, vagy megugrott, vagy elnézést kért: véletlenül, vagy ..., stb.! Kimentette magát! A legjobban a tanuló gyerekek éltek, azokat az édesmama még ellátta hazuról, s mellékelte melléje a bélást is – húszas! Ők ugyan másra költötték napi zsebpénzüket, de hogy melyik járt jobban: amely leeresztette a torkán, vagy amelyik..., a piros bugyelláris legfeljebb kankóval kamatozik!

– Te Pisti – fordultam kérdéssel Csomós Pistihez –, miután leszállítottam és szétszortottam az árut – gondoltál-e már arra, hogy vajon mi készítenet benneteket erre a korareggeli narkotikumra, mert ugye a szesz is egyik fajtája a narkotikumoknak?! Én ugyanis nem hiszem, hogy szervezetünknek szüksége lenne rá!

– Hülye egy kérdés! Ha nem testi, akkor lelki, barátom! Lelki kényszer! Mivel csillapíthatnánk a bennünk szinte állandósuló feszültséget új urainkkal szemben? Három menekülési lehetősége van a munkásnak: a munka, a pia, meg a pina! Minden más előtt paragrafusok szövevénye védi a népre hivatkozó, ám valójában a népet maga alá taposó hatalmi tábor jogait! Nekünk csak addig hízelkednek, míg be nem húzzuk abba a bűvös kockába a keresztet, utána meghamisítván ígéreteiket, úgy táncolnak fejünk felett, ahogy kedvük tartja, s a kereszt – jobb esetben megmarad számunkra fejfának, rosszabb esetben csak elkapartatnak bennünket...!

– Helytelenítem az illetén való hozzáállást komám – mondtam –, nézd meg jól ezeket a szerencsétleneket! Ezek lassan oda jutnak, hogy valóban csak fejfájuk jelzi valaha volt létezésüket! Annak idején a rabszolgákban is több kurázi volt, mert merték kihúzni fejüket a járomból, hogy lerombolják uraik fellegráit! Az ő – sok esetben öngyilkos lázadásaik nélkül – ma is adásvételi tárgyak lennének! Nem ésszerűbb tett lenne-e narkotikumok helyett felemelni fejünket, hogy lerázzuk a hívatlan parazitákat?

Ákoska, akit nyakamban lovagoltattam, belekapaszkodott a hajamba, rántott rajta, majd vágtazni kezdett: ap-ci, ap-ci, gyí...!

– Ne húzzad, Te kis haramia! Nem gondolod, hogy nekem is fájhat?

De biz nem engedett ökelme míg galoppozni nem kezdtem...!

Megugrottam, elkezdtem hintáztatni, s hogy le ne bukjon, megfogtam mindkét kezét, ő pedig elengedte a hajam, majd egyre erőteljesebben dobálta magát: Gyí – pacsi, gyí – pícsi...! Már elhagytam az asszonyokat is, a gyerekeket is, de szinte magamról megfeledkezve trappoltam tovább, folytatva abbahagyott gondolatmenetemet: – 56-ban robban a felgyülemlett feszültség – de ezt már Pisti – mi lett a végeredmény komám? Látom nem tanultál, hiába járatják veled Canossát! Gyere húzzunk bele, nem azért, mert a munka nemesít, vagy benne találnánk gyönyörűségünket, inkább: hogy előbb leléphessünk! Itt hagyjuk ezeket a szeszakázásokat – ők már egyébként sem alkalmasak a harmadik lehetőségre! Mi azonban...!

– Apucika! Apucika! – Viktóriának feltűnt szokatlan magatartásom és utánam kiáltott: várj! Leesik a kicsi! – hátranéztem, de nem indultam visszafelé, hanem bevártam őket – mi történt veled drágaságom? – Viktória igyekezete, hogy mindenikünkél kedvesebb legyen hozzám, nem ismert határt: – Maradj köztünk, kedves, elférünk hárman is! Mintha nagyon el lennél gondolkodva! Nem szórakoztatnál inkább minket? A kicsik is, hogy figyelnek! Vagy sétáltasd kislányunkat, én pedig átveszem Ákoskát! Te kifutottad magad egész nap! – Megállította a kocsit és a nyakamba csimpaszkodó gyerek után nyúlt:

– Gyere kis csibém! Apuci fáradt, de maradj nyugton, ne ugrálj, mert kidöntöd hugicád tejecskéjét! – A gyerek mintha megértette volna miről is van szó, elcsendesedett, átsúszott Viktória karjai közé, de úgy, hogy szájával azon nyomban a bimbó után kapott:

– Any-ci-ka, any-ci-ka! Tej-ci! – Nem tudtam, hogy Viktória titokban még neki is juttat a bőség „kosarából” és figyelmeztettem:

– Nem szabad kisfiam! Te már nagy gyerek vagy! – Viktória azonban engedékenyebbnek bizonyult:

– Ne sajnáld tőle sem apucika, ő sem kaphatta anyukájától a maga idejében, legalább most bepótol belőle valamit! – Előhúzta, vagy tán húzni sem kellett – súlyánál fogva kibillent a nyárias, lenge fehérnemű alól, tejtől szinte feszülő emlőjét. – Fogjad kis csibém, nekem is könnyebb lesz! – Ákoska utána kapott, meghúzta, majd megállt vele, mintha élvezné – bizonyára élvezte is, mert félig nyitott szájából csorgott kifelé a fehérarany és mosolygott –! Látod apucika – folytatta Viktória, s közben lehajolt, hogy homlokon csókolja a gyereket – miért fosztanánk meg ezt a gyönyörűséget a kis tejcijétől, hisz úgyis csak a felesleget kapja! Indulhattok, engem nem zavar és mesélj, kicsit megviseltnek látszotál hazaérkezésedkor!

– Nem sok szépet mondhatnék – szólaltam meg –, de arról biztosítlak, hogy egyáltalán nem voltam fáradt, nem a munka készített ki, kedvesem, hanem amit láttam és hallottam! Ha akarjátok, elmondhatom, aztán lelketek rajta!

– Mondja csak, Jóska – a mindig kissé fanyar, szomorkás Katinka vette át a szót –, nem tud maga csúnyábbat mondani, amelyet mi már ne láttunk vagy hallottunk volna!

– Rendben van! Akkor figyeljtek! – elindultunk, az áramvonalas gyerekkocsik nesztelenül futottak, inkább csak fogni kellett, hogy tartsák az irányt. Ákoska nagyokat cuppantott, de kiéreződött, hogy már csak játszik, közben azonban felém figyelt, mintha őt is érdekelné, amit mondok! Azaz, mondani fogok!

– Ma – kezdtem – korán abbahagytuk a munkát, a szerelőm megkért, hogy menjek át vele Budára szemrevételezni egy „fusit”, utána mint mondotta: lemehegek vele a pokol-tornácára, ahol szemrevételezhetek néhány csinos nőstény ördögöt. Bocsássatok meg, nem osztom a nőkről alkotott véleményét, ő azonban nem tud szabadulni megkövesedett előítéleteitől! Nem

rossz gyerek – már ahogy vesszük! 45 éves, az erkölcsi normák tekintetében talán kissé maradi – még ma sem tudja túltenni magát felesége hűtlenségén, pedig a legsúlyosabb ítéletet alkalmazta vele szemben! Ami legelítélendőbb nála: nem tud kivételt tenni! Egyformán kurvának tekinti valamennyi nőt! De most nem is az ő véleménye a beszéd tárgya –, átmentünk tehát Budára, felvettük a megrendelést, visszafelé jövet pedig, a műszaki egyetem mögött, bementünk egy szűk utcába, ahol ugyancsak a mi vállalatunk a kivitelező! Az emeleten még javában folyt a munka, zúgtak a légkalapácsok, a felszálló vezetékek részére kivésott, kimart áttöréseken hullott a betontörmelék, sisteregtek a hegesztőpisztolyok, lent az alagsorban azonban, igaz jobbra csak fiatalok, már puccparádében leskelődtek egy zárt helyiség felé. Feltűnő volt számomra, hogy az újpesti munkahelyünkről is már több tanuló ácsorgott közöttük. A kérdéses helyiség háborús bunker lehetett, a betonacél ajtó arról tanúskodott.

– Kussoljatok, fiúk – figyelmeztette a fiatalokat Pisti, amint elhúztunk mellettük –, ha nem akarjátok beletörni, engedjetelek előre minket! Kicsit kitágítjuk, aztán jöhettek! – megdöngötte az ajtót, de várni kellett. Kis idő múltán kinyílt, s három még gyerek, vagyis majdnem gyerek, zakójukat hónuk alatt lóbálva sompolyogtak kifelé. Na, kifacsarták, te ki pulya? – csípett az egyikük karjába Pisti – maradt belőle?

– He-he! – vihogott a kamasz –, alaposan megzörgettem neki! A fekete legjobban mozog!

– Hányan vannak?

– Hárman!

– És miből állapítottad meg, hogy a fekete legjobban mozog?

– Sorra vettük őket!

– Ez már döfi! No, kotródjatok! – majd a többiekhez: Amelyiteknek már csöpög, az bejöhhet velünk! Kitárta az ajtót és be..., azt inkább csak éreztem, hogy a hátam mögött a sorból két fejfelé kiemelkedő égimeszelő lopakodik befelé!

Viktória elkacagta magát, de olyan jóízűt nevetett, hogy Katinka sem állhatta meg mosoly nélkül, majd felém fordulva rezignáltan, de határozottan kijelentette:

– Nem tudom elhinni, hogy te is...!

– Csak sorban, kedvesem! Szóval Pisti lekapcsolta a feketét, a szőke és a szőkésbarna közül választhattam, míg a hosszúra nyúlt kamasz a maradékkal volt kénytelen beérni! Nos, a szőkét választottam!

– Hányan voltak ma eddig? – kértem tőle.

– Hogy-hogy hányan? – kérdésre kérdéssel válaszolt.

– Hány numerát vágtál le ma?

– Nyolcat!

– És mennyit bírnál még? – Elgondolkodott, majd egészen nyíltan rávágta:

– Ugyanennyit! De persze nem veletek, a fiúkkal, azok nem fárasztják ki az embert, mert csak pamacsolnak!

Pisti előbb bambán bámult rám – hová akarok kilyukadni? De aztán elnyúlt, beterítette a kis, vékonycsontú diáklány, mondván:

– Na, hadd lám, miért kaptad a legtöbb pontot?! A lány felnyögött, a nagy darab test kíméletlenül belegázolt. A másik kettőre már nem is figyeltem. Előkotortam a pénztárcámat:

– Itt van két darab százas – mondtam a lánynak –, de csak abban az esetben, ha szeded magad és jössz velem! Mára elég!

– És a többi fiú? – az égimeszelő partnernője inkább ránk, mint az éretlen kamaszra figyelt... –

– Visszajövök! – válaszolt az általam lekötött szőke –, mintha sajnálta volna a hoppon maradókat, de valószínűleg a jövőre is gondolt...!

– Menj nyugodtan – mondta a barnásszőke –, majd mi helyettesítünk! Küldhetitek a következőt, ez már végzett! A maflák – csak befröcskölik az embert!

A szőke számolni kezdett magában, majd:

– Rendben van! Indulhatunk, de itt szívesebben...! – Megfogtam a vállánál, felállítottam, mivel a kigombolt alj lecsúszott, utánanyúlt, mikor felállt, átvette kezemből a pénzt: – Ha más választásom nincs...?!

– Fizettem! Tedd, amit mondtam! – az ajtón kívül odaszólt a várakozókhöz:

– A következő bemehet, fiúk! Most el kell mennem, de a jövő héten ismét jövök! – Kérve az utcára, megkérdezte: – Most merre? Messze laksz?

– Sétálunk egyet a Duna-parton, kedves, ha egyszer megfizettem, legalább szórakoztass kicsit!

Rám nézett, mint aki nem akar hinni a fülének, majd nyújtotta vissza a pénzt:

– Nem vállalom semmiféle különleges munkát! Inkább visszamegyek!

– Tartsd meg magadnak – mondtam –, nem kérek semmiféle munkát, csak néhány pszichológiai kérdésre szeretnék választ kapni! Íme az első: milyen kényszer vitt rá erre a rendszeres pénzkeresetre, mert ugye rendszeresen látogatjátok ez a munkahelyet, és mint szavaidból kitűnik, felváltva?!

Lehorgasztotta fejét:

– Mi vagy Te? Zsaru vagy pszichológus?

– Egyik sem, kedves! Jelenleg egyszerű munkás vagyok, s csupán érdekelne, hogy mi az a hajtóerő, ami erre a nem éppen dicséretre méltó cselekedetre ösztönöz benneteket! Magam is végigjártam az egyetemi éveket, tudom, hogy honnét jártok ki, tudom, hogy csak két dolog jöhet szóba: testi kielégületlenség, vagy anyagi rászorultság! Nos – mint jó barát kérdelem – ha nem akarsz válaszolni, észrevétlen le is léphetsz mellőlem...!

Felemelte fejét:

– Megvetsz, ugye?

– Nem! Egyáltalán nem! Akármelyik az eseted, én megértem, mert jómagam is filléres diák voltam! Beszéded után ítélve vidéki vagy, de ne mondd meg, kitalálom: szabolcsi...?!

– Igen! De ha már ilyen közel jársz hozzá, a város nevét is megmondhatom: Kisvárd! De igazán nem akarsz azonkívül, hogy...?

– Azt nem akarom, amire gondolsz, kedves! Azonkívül azonban, amennyiben bizalommal leszel hozzám és megelégszel kevesebb töltelékkel is, persze nem egy bélásért, módomban áll segíteni! Ismerted a műszakin azt a fiatal tanárnőt, akit tavaly évvégén bocsátottak el politikai megbízhatatlansága miatt? Matematika szakos!

– Ó, hogyan ismertem volna! Egyszerre kezdtünk: ő mint tanár, én pedig a növendéke...! Bár maradhatott volna, tán más megoldást találunk mi is! Hozzá bármiért fordulhatott az ember, szükség esetén ki is segítette! Szívesen találkoznék vele! Közel áll hozzád?

- A férje voltam!
- És most?
- Elváltunk, de együtt élünk! De bocsáss meg, rólam már többet is tudsz, mint kellene, most Te következel!
- Mit mondhatnék? Apám egyszerű munkás, a háztartási munkák mellett még anyám is nap-számba jár! Négyen vagyunk testvérek: három lány, egy fiú! Én vagyok a legidősebb! Szűkös viszonyok között élnek otthon is, s még inkább én szoktam segíteni őket! Persze téged az érdekelne, hogy a szűkös viszonyok ellenére, hogy kerültem az egyetemre?!
- Valóban!
- Nos, mivel végig kitűnő osztályzatom volt az általánosban, a tanárok unszolására szüleim végiggürcölték velem a gimnáziumot, ha Te is filléres diák voltál, tudnod kell, mit jelent a családnak, szülőknek, gyerekeknek egyaránt! Érettségi után, sajnos, de való: az is eminensre sikerült, s az iskola és a párt ajánlására felvételi nélkül kerültem ide az egyetemre. A baj ott kezdődött, hogy az ajánláson kívül semmi mást nem kaptam útravalóul! Az első évet az ösztöndíj, valamint szüleim támogatásával csak – csak átverekedtem, a másodikban azonban az ösztöndíj nem emelkedett, a szülői támogatás betegség, egyéb miatt megcsappant, a tanuláshoz szükséges segédeszközökre sem volt elegendő, azokon kívül ruházkodás, egyéb, a koszthoz szükséges pótlást nem is számolom – valószínűleg abba kellett volna hagynom a tanulást, de ha egészen nem is, meg kellett volna szakítanom, ha évfolyamtársaim nem fedezik fel ezt a munkahelyet, ahol ha nem is bőségesen, de az igénybevételhez mérten mégis csak csurran-cseppen! Röviden: alkalmi kurva lettem, hogy összekaparjam a szükségeset jövőm megalapozásához! Mert igaz ugyan, hogy a munkásszülők gyermekeinek elsőbbséget biztosítanak az egyetemi felvételeknél, azonkívül azonban semmit! Ha versenyben akarnak maradni, ugyancsak taposniuk kell! De minek mondjam tovább, hisz úgyis tudod a többit...!
- Bizony tudom! Még többet is! De mondd, nem fárasztó? Hogy viselitek el lelkileg?
- Ami a fiúkat illeti, velük szinte játék számba megy, akad néha keményebb dugó is, olyan behemót azonban, mint akivel érteztél, csak ritkán! A sok racionális, irracionális tudálékosság közepett, a kenyérkereset mellett felüdülést jelentenek! A lelkizésre vonatkozólag pedig mit mondhatnék? Nekem fizetnek érte! A szexualitás ugyanúgy hozzátartozik az ember életéhez, mint a táplálkozás! Zabálás-ürítés! A szocializmus erkölcsködexe hamisabb a klérusénál! Elég?
- Ha neked is?!
- Akkor most...?
- Adok egy címet, ott megtaláljátok tanárnőtöket, a többit vele intézzétek el!
- Sajnálom, hogy nincs tovább! Találkozunk még?
- Az töletek függ! Tőled és társnőidtől! Gondolom, hasonló sorsú a többi is!
- Zömében igen! De van azért közöttünk olyan is, aki anyagiak tekintetében jobban el van látva, viszont hormonzavarai vannak: akkor érzi jól magát, ha tele van! Moment kíváncsi lennék, hogy munkatársad után is kielégítetlen marad-e, mert Ő az! Legalábbis közülük!
- A behemótnál legfeljebb a súly nyom többet, ami miatt én sajnáltam is a kicsikét!
- Kár volt! Jobbára felülnézetből csinálja! Valószínűleg amint elhagytuk a helyiséget, lovalogni kezdett!

– Nem szeretnék a férje lenni, de bocsáss meg, be kell fejezzük, ugyanis építkezünk és minden perc drága! Amennyiben sok az energiája a kis feketének, hozd őt is magaddal! – Elővettem a levéltárcámat és átadtam Gittus névkártyáját. Nem tudnám megmondani, hogy került hozzám, de már régebről hurcolásztam magammal... – Íme – mondtam – lehet, hogy megbánjátok, de ugyanannyi az esélye annak is, hogy belépőjegyként szolgál az emberileg elérhető legfelső szintre!

Átvette, majd – meg sem tudtam volna akadályozni, valósággal úgy ugrott nekem és megcsókolt:

– Ennyit előlegképpen, de remélem másra is sor fog kerülni, holnap pedig repülünk a kapott címre! A nap melyik szakában a legalkalmasabb?

– Azt sajnos sohasem lehet tudni előre! Talán – mivel szombat lesz – a déli órákban! – E szavak után sarkon fordultam és még csak hátra sem néztem, nem tudnám megmondani, hogy a kicsike mit művelt utána, de nagy a valószínűsége annak, hogy legelőször is belecsípett a karjába, hogy meggyőződjön arról, vajon ébren van-e, vagy álmodik?

– Aztán mit fogsz velük kezdeni? – Katinka kérdése volt –, Viktória már ismert, csak kacagni tudott, Katinka azonban bár kedvesen, kicsit azonban, mintha éle is lett volna a kérdésnek, főképp a folytatásánál megcsillanó mosoly engedett arra következtetni – azt már igazán nem hiszem, hogy a beltenyészetet kívánod gyarapítani velük...!?

– Valóban nem, kedves! Előfordul azonban, hogy egy véletlen találkozás egész addigi életünket felborítja! Itt van például Jörg esete – volt apósom akkor már Fannika mellett a gyerekekkel szórakozott – vagy vegyük a tiédet: hitted volna-e csak egy hónappal ezelőtt, hogy a kicsi megszületése tisztázza köztetek a viszonyt? Hogy nem kell könnyeket ejteni utána, most már egészen biztos, mert a gyermek születése általában azokat is össze szokta hozni, akik addig különváltak éltek! Ők már a lányok, valószínűtlen, hogy a mi életünkre különösebb hatással lennének, de ne feledd, hogy közvetítő állomás vagyunk! Gittusék boszorkánykonyhájában jó hatással lesz egy kis váltás! Ők ketten, azaz Margitka és Gittus már úgyis csak reprezentálnak!

– Látod, erre nem is gondoltam!

– Én igen – szólalt meg Viktória, szemei azonban nem szüntek meg kacagni pillanatra sem – midőn vállon ragadtad, majd kifelé invitáltad, esküdni mertem volna, hogy Gitta istállóját akarod vele gyarapítani! Na persze, ne értsetek félre: tudom, hogy ebben az istállóban kötőfékként arany-nyakék szolgál!

– Nem kell elsiratni őket előre – mondtam – itt emberibb körülmények között tehetik ugyanazt, ugyanakkor a kultuszárca is szélesebbre tárulkozik előttük! Így két legyet egy csapásra...!

Beszélgetés közben észre sem vettük, hogy veszélyes csomópontba értünk, ahol Jörg és a drága kis öreg hölgy gyermekeink kezét fogva várokoztak:

– Vissza, vagy előre? – kérdezték, de inkább csak tekintetükkel.

– Vissza, vissza, kedveseim! Már így is messze elkalandoztunk, s megint szidás lesz a vége! Amika elkapja a grabancunkat!

Megfordultunk tehát, de mielőtt a gyerekek tovább indultak volna, KisJózsi maga után húzta a többi is, mondván:

– Gyertek, megnézzük a kicsiket – majd miután egyenként szemügyre vették őket: – Alszanak – mondta nagyképpen – nagyon büszke volt újdonsült testvérekére! Mivel Csaba a

„megengedettnél” hosszabb ideig tartózkodott a gyerekkocsi mellett, elhúzta onnan: – Gyere már tesókám – Margitka gyerekeit is tesónak titulálta –, ilyenkor nem szabad őket zavarni!

Miután nyolc-tíz méterrel előre haladtak, elindultunk mi is utánuk, s folytattuk az abbahagyott témát:

– Néhány nap még és nekünk is letelik az egy hónap, apucika! Hogyan fogunk osztozni rajtad, mert tudnod kell, hogy én...!

– Majd Amika mindent elrendez, drágám! Nem lesz fennakadás, de hát Katinka...?

– Katinka vagy én, apucikám...! Mi esküt tettünk, hogy soha nem hagyjuk el egymást és gyermekeinket is testvérekként neveljük!

Oldalt pislantva összetalálkoztam Katinka tekintetével:

– Te is? – kérdeztem halkán – még előttetek az élet...!

– Épp azért – válaszolta – egyedül, de kettesben is egyre nehezebb lesz az élet! Persze, ha Te nem akarsz..., de nem kell félned tőlem, mert én megbújok a többiek mögött! Egyébként sem döglöm a szexuális örömeikért, csak – ismered Adytól: „szeretném, ha szeretnének...” Ha azt megkapom, s velem együtt a kis hivatlan vendég is!, együtt több lesz, mint amennyire valaha is vágytam!

Hogy nagy szavak voltak-e a szegény és szerény, de okos lány részéről, aki addig annyi támogatást sem kapott, mint az iménti szőkeség, mert szülei mindjárt a nászágy matracáról szétfutottak, aki saját szülőanyját is beleértve, mindenki számára csak ivadék volt, aki sivár gyermek, majd kamaszkor után és addig is intézetekben hányattatván sehol nem tudott igazából felmelegedni, s azzal akarta megbosszulni a rajta ejtett sebeket, hogy már a felnőtté érés első éveit is azoknak áldozza, akik a természet vagy a társadalom szűkmarkúsága folytán leginkább rászorulnak gyámolításra, aki nagy akarásában: szeretve lenni, egy szartúró karjaiba szédült, mert mi másnak lehetne nevezni az olyan apát, aki a faji előítéleteket ürügyként felhasználva megtagadja első gyermekét...?!

– Rajtam nem fog múlni, kedvesem – nyugtattam meg, s egy pillanatra meg is álltam – nekem sincs más kívánságom, mint boldognak tudni kis közösségünk valamennyi tagját, gyermekeket, felnőtteket egyaránt! Eskütokeket magamra nézve is kötelező erejűnek ismerem el! Szeretném, ha Viktória életvidámsága átragadna rád is! Nem szabad a szomorúságnak megrekedni szemedben, mert magaddal együtt elorsvasztod a kicsikét is! Köztünk senki sem lekötöztette a másikat, s amink van, abból egyformán osztozunk, mert a gondviselés ajándékeként tartjuk számon. Mi sem voltunk gazdagabbak nálad, kedvesem, mikor elkezdtek! Ha Franz nem fut össze Amikával, s ugyancsak az ő révén Gittus nem találja meg apját, ma is nagyon nehéz körülmények között lennénk kénytelenek élni.! Abból, ami jelenleg rendelkezésünkre áll, Te annyit használhatsz fel, amennyi szükséges ahhoz, hogy első osztályú gyermekesebész váljon belőled! Majd miután praktizálsz, s híres professzor leszel, módodban lesz törleszteni, de akkor sem orrolnánk meg rád, ha faképnél hagynál bennünket, mert nem igaz szeretet az, amelyik elvárja a viszont szeretetet.

Katinka szemei felvillantak, most egy pillanatra ő állította meg a kocsit, s mintha rajtunk kívül senki nem tartózkodott volna a sétányon, zárkózottságát feladva ölelt magához mindkettőnket:

– Gyerekek – mondta –, én nem is tudom, hogy hová cseppentem bele?! Ez talán a mennyország?

Viktória magasabb volt Katinkánál, átkacsintott hozzám, mielőtt válaszolt volna:

– Csak a lépcsőháza, aranyoskám, de már egészen közel vagyunk hozzá! – Még mondta volna, de hátunk mögül erős fékcsikorgás hasított fülünkbe, s hirtelen megfordultunk. A nem mindennapos szituációt követően kicsit talán meg is lepődtünk Konrád és Melinda láttán, mert ők álltak mellénk kis torinói 1000-es Fiatjukkal.

– Nézze meg az ember, ezek nappal is turbékolnak?! – Konrád kiáltott felénk, kitárva a kocsi ajtaját, s egy ugrással mellettünk termett, hasonlóképpen Melinda is:

– Én is kaphatok abból a mézédésből? – egymás szavába vágva, egymást megelőzve kérdezték.

– Miért is ne kaphatnátok – elsőként Viktória ocsúdott fel meglepetéséből – hoztátok a kicsit is?

– Hoztuk, aranyoskám! Előbb azonban hadd nézzük a Tieteket! – Melinda derékon kapta Viktóriát, majd meg sem várva, hogy bemutatassuk – még nem találkoztak – Katinkához fordult:

– Hát Te vagy, kedves, a mi új barátnőnk?

Viktória és Katinka is magyarázkodni kezdtek, Melinda azonban leintette őket:

– Nem kell magyarázkodnotok, kedveseim! Amálka tájékoztatott bennünket, s ha ő, akkor mi is szívünkhöz szorítjuk ezt a kicsi lányt! – Átölelte és többször is arcon csókolta Katinkát. – Lélekben mi is ehhez a családhoz tartozunk aranyoskám! De hadd nézzük akkor ezeket a gyönyörűségeket! – Lehajolt, hogy félrevonja a kicsik arca elől a fátylat, a szürkülettel azonban úgy sem sokat lehetett belőlük látni és hozzám fordult: – Jóska, kedvesem, vigyétek a kocsit, hadd beszélgesse ki magát a három kismama!

– Gyere, aranykomám – Konrád belém karolt és húzott magával a kocsihoz – Attól kell féltselek úgyis, hogy a sok nő között kiveszik belőled a férfiasság! Vagy tévednék? Viktória szólj hozzá!

– Most nem tudok hozzászólni, kedves! Olyan rég részeltettem belőle, hogy időközben el is fogyhatott! Különben okosan tetted, hogy felhívtad rá a figyelmemet, ideje lesz utána nézni!

– Nem inkább eléje? – figyelmeztette Melinda, majd szavait követően akkorát kacagtak, hogy a gyerekek, akik pedig már jóval előrébb jártak, visszafordultak felénk. Hogy ne fussanak elénk, bevágódtunk a kocsiába és megelőzve őket érkeztünk haza, de nem mentünk be, megvártuk őket a kapuban... – KisJózsi, de a többiek is jól ismerték Konrádot, börtönből való szabadulása után majd minden héten jártak nálunk és minden alkalommal egy csomag csemegével érkeztek. De nem csak ezért szerették a gyerekek, talán sokkal inkább –, mert befejezte ugyan az egyetemet, de még mielőtt úgy igazából felnőtté érhetett volna, becsukódott mögötte a börtön kapuja. Ha tehát az ott eltöltött 15 évet leszámítjuk az életéből, még közelebb volt az ifjú, mint a felnőtt korhoz, akarom mondani: felnőtt korosztályokhoz! Számára a gyerekekkel való hancúrozás a befejezetlen játékok folytatása volt, nem untatta, élvezte, csodálkozhatunk-e azon, ha most is megelőzte a játék a csemegét? Már éppen behajolt a kocsiába, hogy előhalássza a csomag édességet, mikorra a gyerekek beértek bennünket, elmarkolták a ruháját, aztán ki a kocsiából, majd ahányan voltak, annyifelé lógtak róla!

– Nesze neked, Konrád – mondta, majd mint egy ringlispíl kezdett körbe forogni, s mire az asszonyok is odaértek, már valamennyien ki voltak ütve, a járda és a kerítés közti gepszönyegen henteregtek, s még Fannika és jómagam is a nevetéstől csukladoztunk...!

– Te vén bolond – hajolt le Melinda férjéhez, hogy felsegítse –, ha most azzal a kéréssel fordulnánk hozzád, hogy folytasd velünk? – a „velünk” magára, valamint Katinkára és Viktóriára vonatkozott –!

– Ti már el vagytok nehezedeve, kedvesem, de ha akarjátok, pöröghetünk! Formában vagytok?

– Gyerünk lányok! – Melinda elengedte a gyerekkocsit, elkapta előlről Konrád nyakát, Viktória hátulról – előbb azonban a gyerekek közé kéredzkedő Ákoskát a földre tette – látván Katinka húzódozását Konrád még biztatta is!

– Gyerünk, kisanyám! Neked jutott a legjobb hely! Állj bakot neki, pajtás, aztán fel a nyakamba!

– Pisíd nyakon! Pisíd nyakon – tapsolt a hároméves Csaba kicsattanó jókedvében, a szoknyájánál fogva húzta Katinkát feléjük. Több sem kellett a gyerekeknek, de a felnőtteknek sem...! Csaba rögtönzése annyira sikeres volt, hogy valamennyien a földet súroljuk, ha a házban lévők fel nem neszelnek és ki nem jönnek! Na persze a kapuig csak Amálka jött elének, Nellike és Jörg, aki hancúrozás közben befelé távozott körünkből, bentről figyeltek... –

– Van még abból a poénból, kedveseim – kérdezte Amálka a kölcsönös üdvözlés után – mi váltotta ki ezt a csuda jókedvet? Szívesen tartanék én is veletek!

A gyerekek hozzá ugrottak és egymást megelőzve hadarták, hogy mire biztatta Csabika Katinka nénit! Mikor az egymásba olvadó szavak zagyvaságából kibetűzte, mit is akarnak mondani, ő is elkacagta magát, kezdődött előlről az egész, s pillanatokon belül hasát fogta nevéttében az egész társaság!

– Ez a bolond csinálja mindig a hepajt – mutatott Melinda Konrád felé –, otthon nem tudja magát kihancúrozni! – Szavai azonban inkább simogattak, mert még mindig kuncogott!

– Nem bolond! – Fannika tanárnő, aki szintén nagyot derült, védelmébe vette Konrádot –, addig ér valamit az életünk, aranyoskám, amíg játszani van kedvünk és én nagyon-nagyon köszönöm nektek ezeket a perceket! – Amálka melléje lépett és átkarolta:

– Te drága, drága...! Hogy soká élj, ezentúl akkor is játszani fogunk, ha sírni lenne kedvünk!

– Nem, aranyoskám! Azt nem szabad! Az erőltetett öröm, az elfojtott keserűség előbb tönkre teszi a szívet, mint az idejében elejtett könny! Mindent a maga idejében!

– Akkor most gyerünk befelé – mondtam –, Jörg már nagyon kíváncsi rátok és gondolom ez fordítva is így van: Ti sem találkoztatok még olyan igazi viking magyarral, mint ő!

– Ez valóban így van! – erősítette meg Melinda Konrád helyett is –, különben ne haragudjatok a késői látogatásért, de mostanában sehogy sem tudunk napközben időt szakítani!

– Se baj, kedvesem, de vedd már ki azt az aranyos kislányt, aztán indulás befelé! Közülünk még úgylis csak nekem volt hozzá szerencsém! Eldöntöttétek már a keresztelés mikéntjét?

– Igen! – válaszolt ugyancsak Melinda – úgy döntöttünk, hogy mégiscsak a tieitekkel együtt kereszteljük meg! Legyen anyuka kívánsága szerint! De szerintem is mindegy Istennek, hogy milyen hitben leledzünk, csak higgyünk!

– Milyen igaz, aranyoskám! – Fannika tette rá a pontot. – Jézus is zsidó volt, mégis szükségét érezte annak, hogy megmártsa magát!

Bent a szokásos üdvözlések után már csak egyetlen említésre méltó dolog történt: az újszülötteket, középtűt a fiúval, sorban egymás mellé rakták az ebédlőnek is használt nappali nagy asztalára az ilyenkor szokásos mustra végett. Jörg és Melinda félrevonultak bizonyos jogi problémákat megbeszélni, mi többiek azonban pohár hűtött sörrel kezünkben ott maradtunk a kicsik mellett, még a gyerekeknek sem akaródzott a lefekvés, egymás után kapaszkodtak az asztal fölé, hogy jobban lássák a babákat!

Már kezdtünk napirendre térni felettük, midőn Katinka megfogta kezem, szembefordult velem és fontoskodva rám nézett, majd vissza Konrád barátom kislányára... –

– Tehetek egy megjegyzést? Nem fogtok megharagudni rám? – kérdezte.

– Mi okunk lehetne arra, hogy megharagudjunk, kedvesem? Neked áll módodban leginkább véleményt alkotni a csöppségekről –, természetesen a hozzáértésre gondolok!

– Akkor néztek meg jól a két kislányt! A bőr színét kivéve, mintha kopírozták volna a két fejet! A száj, az ajak, a szemöldök, a nyakon az anyajegy..., sorolhatnám tovább, de...?! – Láta, hogy barátom tekintete hol kislányára, hol rám szegeződik, s hirtelen abbahagyta, majd hogy ellensúlyozza a hasonlatosságok tálalásával felébresztett gyanút – lehetne akár népi hagyomány alapján is magyarázatát adni a hasonlatosságnak, például...!

– Ne mondd tovább, kedves – állította le Konrád –, ismerem a népi hagyományokat és azt kell mondjam, itt valóban azok valamelyikével állunk szemben, mert abban az időpontban, rászámítva a két-három hét ide-oda toligálást is, tenyészbika barátommal éjjel-nappal együtt voltam és legfeljebb engem csinálhatott volna fel, a feleségem semmi szín alatt! Hacsak – megállt és töprengeni látszott, majd hatalmas hahotában tört ki – hacsak – folytatta – nincs birtokában ő is Anti különleges képességének! – Láta, hogy valamennyien feszülten ráfigyelnek, elmondta, hogy én hogyan erősítettem meg Viktória bátyjában a felismerést, miszerint ő: börtönben lévén 120-150 km távolságból álmában hozta hipnotikus állapotba feleségét, aki azután mint a mesékben: hipp-hopp, ott vagyok ahol akarok, pillanatokon belül férjénél termett és odatartotta neki...! Lányok vigyázzatok, mert ha ezek szerint Jóska is...! –

Viktória már nem bírta türtőztetni magát:

– Megnyugtatlak benneteket, hogy én egyáltalán nem voltam hipnotikus állapotban midőn teherbe estem Judittal, de több mint valószínű, hogy Melinda sem! Legfeljebb nagyon rábámulhatott Jóskára a terhesség első szakaszában! Ha jól emlékszem, néhány hétre rá, hogy Margitka férjét eltemettük, találkoztatok Melindával, az igazság azonban az, hogy Te feküdtél akkor Melinda mellett és nem Jóska! Hacsak előtte nem voltatok együtt és magaddal nem vittél bizonyos ragadványt! Nem tudom ugyan még elképzelni sem, hogy a férfiak hogyan szerelmeskednek egymással!

– Te csacsi – szóltam – miket beszélsz?! Még jó, hogy Amika kipaterolta a gyerekeket! Minden esetre bogarat ültettél a fülembé! – akkora lett a kacaj, hogy Melinda és Jörg, akik időközben befejezték a megbeszélést, visszatérve közénk, kértek bennünket, magyaráznánk el az előzményeket, hogy ők is bekapcsolódhassanak. Miután ez megtörtént: Konrád elhagyván Viktória pikáns toldalékát, bő magyarázatát adta jókedvünknek, Melinda szerényen megjegyezte:

– Lehetséges ez is, az is, vagy egyik sem! Nekünk mindenesetre ez a kis tündér a fontos! – Majd kissé elmélázva tette még hozzá: – Megállapodtatok a keresztelő napjában?

– Még el sem kezdtük, kedvesem – válaszoltam én –, de ha nektek is alkalmas, akkor a soron következő vasárnap megtarthatjuk, s mivel mi vagyunk többségben, természetesen a mi plébániánkon, utána pedig nálunk folytatjuk...!

– Nem szavazunk – hagyta helyben Konrád –, úgyis lehengetnétek minket! De – Anti kiszabadult már? Mert ha nem, akkor inkább várunk!

– Nem kell várni – válaszoltam –, Anti napra kiszámolta a kicsi születésének az idejét és hozzá alkalmazkodott! De jó lesz előre felkészülni, mert ő aztán kifogat bennünket, ha megtudja, hogy...!

– Nincs vész, aranypajtás! A fontos, hogy mi tudjuk, amit tudunk, azonkívül pedig – legalább elmarháskodunk vele!

Ezzel váltunk el egymástól, a bogárka azonban csak ott duruzsolt a fülemben, s hátrafelé menet – a hálófülkeként használt sátor felé – fülébe súgtam Amikának:

– Te kedves, nincs valami csalafintaság a zsebkendő eresztés és a nagyfokú hasonlatosság között?

– Képzelőds, kedvesem – válaszolt –, nem csodálkoznék azonban azon sem, ha Melinda és közted Antiékhoz hasonló kapcsolat létesült volna! De minek firtassuk mi, ha ők nem? Igyekezünk! Akkor még csak zsebkendőt tudtam odatartani, most azonban...! – Rám nehezedt. – Akár be se menjünk, itt és azonnal!

Mivel már fürdő után voltunk, hálókabátban, lehajtottuk magunkról, aztán mindent bele...!

– Most kiadhatod magadból azt is, amit a szőkénél megspóroltál, kedves – súgta felém, majd hátrahajtotta fejét és alám domborított, amihez hasonlót rajta kívül csak Gitta tudott produkálni!

Azon a héten, azonkívül, hogy nappal dolgoztam, a nap többi ideje a keresztelőre való előkészületekkel telt el! A gyerekekre kivételesen Gittus és Margitka ügyeltek, hozzájuk csatlakozott Jörg és néha én is munkaidő után. Amikával már hosszabb ideje tépelődünk azon, hogy még sem egészséges dolog gyermek-óvoda és szex szalon egyazon épületben, a gyéren csordogáló, igaz pénzes vendégekre való tekintettel azonban nem vittük családi tanács elé a dolgot. A Szőke, valamint társnőinek felajánlkozása azonban megváltoztatta az épülettel kapcsolatos elképzeléseinket – itt említem meg, hogy Gitta kitörő lelkesedéssel hallgatta el-beszélésemet volt növendékei – diákjai, hasznosat a kellemessel összekötő vállalkozásáról... –

– Realista magatartásuk – mondotta – bizonyítéka annak, hogy jól választották meg élet-hivatásukat! Mi van abban szégyellni való, hogy lefekszenek az egyszerű munkásokkal is? Ha majd kikerülnek közülük, mint vezetők, embert látnak bennük is, nem robotokat!

Abban állapotunk meg, hogy nem változtatunk a régi épületen, hanem megosztjuk a telket KisJózsi és Ákoska között és egy új, a célnak megfelelő utcai külön bejárattal rendelkező épületet huzatunk fel! Tehettük, mert a telek nagysága mind szélességben, mind hosszúságban megfelelt a törvényes előírásoknak. A pénz pedig, mint már említettem, Jörg jóvoltából előteremtődött! A lányok azonban nem jöttek az ígért időben és már kezdtünk lemondani róluk, mikor – szombati nap, úgy délután ötkor, váratlanul és nagy ricsajjal berontottak egyszerre hatan!

Micsoda tülekedés! Munkából mentem éppen haza és már messziről hallottam az utcai bejárat előtt ácsorgó lányok vitatkozását arról, hogy melyikük legyen a kezdeményező?!

– Te vagy köztünk a legbátrabb – a fekete felé csapkolódtak, akin a minap sajnálkoztam –, hát nem nyomorított meg a főnököm – gondoltam, de nem is olyan kicsi, szép sudár, maneken tartású, csak az óvóhely félhomályában kucorogva láthattam töpörödöttnek! –

– Te beszéltél a hapsijával – vágott vissza és a nyomaték kedvéért belekapott a Szőke vállába – Téged festett le bizonyára a felesége előtt, aztán az is lehetséges, hogy csak ugratás az egész, Te tartod a hátad!

– Jó! Álljatok hát kettesével mögém – volt a válasz, s amint oldalt fordult, megpillantott engem –, de hisz itt jön a mi pártfogónk – rikkantotta, majd elém indult. – Jobbkor sem jöhettél volna – nyakamba csimpaszkodott és megcsókolt, feltűnően, valószínűleg azért, hogy

barátnőibe bátorságot erőltessen –, láthatod – folytatta –, akkora szájuk van, de mikor cselekvésre kerül a sor, mind lapul!

– De hisz nem ismeretlen helyre jöttetek – mondtam – és mért csak most?

– Mert sokáig tartott a válogatás! Gyertek lányok, hadd mutassalak be benneteket! Ő Gitta tanárnő férje! Nos, mit szólsz hozzájuk – fordult felém, miután sorra bemutatta a lányokat – megfelelnek?

– Azt hiszem a legszebbeket hoztad magaddal?!

– Ne, ne hidd! Csupán a legjobbakat! Annyian jelentkeztek, hogy a sok szép közül sors-húzással sikerült néhányunkat kiemelni! Még én sem voltam kivétel, pedig hát én vittem az ajánlatot... –

– Akkor a többiek most haragudni fognak rátok?

– Megegyeztünk a váltásban!

– Nem csak szépek, okosak vagytok! De induljatok befelé, a tanárnőtök úgy tudom már lemondott rólatok! Igyekeztek természetesen viselkedni vele szemben, mert nem szereti a huzakodást!

Mivel nem akaródzott egyiknek sem, szégyen, vagy mi visszatartotta őket, elkaptam a Szőke karját aztán be..., már a lépcső előtt álltunk mikor visszaneéztem, egy sem maradt le közülük, valamennyien ott sorakoztak a hátunk mögött. Mivel a házban nagy volt a csend – csak szőkének fogom ezután is nevezni – megjegyezte:

– Rosszkor jöttünk volna?

– Nem hiszem – válaszoltam –, bizonyára hátul, az erdő alatt vannak!

– Sokan vagytok?

– Vagyunk néhányan! Figyeljete! – begörbítettem egyik ujjamat és füttyentettem, a jelre rohanvást közeledett a négy nagyobb gyerek, mögöttük Gitta Ákoskával a karján –!

– Szent Isten! Ennyi gyerek! Mind a tiétek? – így a Szőke. -

– Ezek csak a nagyobbak a kicsik még pólyában vannak! De részemről be is fejezhetem veletek, a többi rajtatok és tanárnőtökön múlik!

Ha akartam volna sem folytathatom, mert a gyerekek mintegy védőfalként körbevettek, s gyanúsán nézték a lányokat: miért jöttek? Mit akarhatnak? Szerencsémre nem kellett magyarázkodnom, mert Gitta átvette szerepemet. Annyit azonban még megkockáztattam, mintegy az üdvözlés kiegészítéseként:

– Nos, nem is akármilyen kollektíva, igazam van, kedvesem?

– Nem fogok versenyre kelni velük! – súgta felém. – Átvettem tőle Ákoskát, vele együtt nyújtotta ajkát is, nyilván annak bizonyosságául, hogy szerelmünk a válás után is termékeny maradt –!

Persze folytathatnám azzal: miként egyezkedett Gitta a lányokkal, mivel kötöttem le a gyerekeket, hogy eltereljem figyelmüket a tükörszobában zajló eseményekről, miért engedtem a kísértésnek, hogy elősegítsem, akkor már aránylagos jólétünk ellenére a szép nem hivatalosan tisztességtelennek tartott üzelmeit, mivel azonban a későbbiek során ezekhez a kérdésekhez, még többször is visszatérünk, most inkább a keresztelővel foglalkozzunk! Tehát: a hat tündér már nem várt megjelenése utáni nap, vasárnap, jókor reggel jókedvűen ébredtem, s csatlakozván a vegyes madársereg fülsiklandozó koncertjéhez, dúdolni kezdtem én is egy

édeskés szerelmi dalt. A dal végeztével rácsaptam a mellettem hasmánt fekvő „Viktória” fenekére:

– Ébredj, te mormota, különben beteríti ülepedet a nap! Vagy megvárod míg begyújt a katlanba?! Nem bánom, ha kivételesen megduplázhatjuk! – Viktóriának hosszú volt a több mint egyhónapos szünet és este addig-addig sündörgött Amálka körül, hogy elengedte neki a szülés utáni türelmi időből még hátralévő néhány napot:

– Menj csak, kedvesem – mondta neki Amálka –, ez a nap úgyis számotokra kell, hogy emlékezetes maradjon! Dorombold ki magad, majd megpróbálunk helyettesíteni...!

Viktória előtte is kikövetelte a magáét, ezen az estén azonban valósággal szikrázott! – igaz lenne – gondoltam – hogy a szülés meghozza az étvágyat? Lehet! Majd meglátjuk! Egyszeri alkalom még nem bizonyít semmit. Mivel nem mozdult – máskor hasonló felhívásra ugrani szokott – lehajoltam hozzá, hogy megkíséreljem hanyatt fektetni, meglepetésemben azonban – ugyanis Viktória helyett Katinka nézett szembe velem – a lélegzetem is elállt!

– Mintha megijedtél volna – szólt hozzám –, csak nem félsz tőlem?

– Nem ijedtem meg, kedves, csak nem vettem komolyan Viktóriát!

– Pedig komolyan kell vened neked is, de nekem is, mert nem csak ő, a többiek sem fogadnak be addig, míg meg nem történik köztünk! – komoly, szép arca pírban égett, szemeit lesütötte, izgatottan várta válaszomat!

– Kedvesem, ha jól emlékszem már mondtam, vagy lehet, hogy csak gondoltam: az igazi szeretet nem vár viszonzásra! Én készséggel állok melléd úgyis, hogy füllentünk nekik!

– Igen! Ez addig rendben is lenne amíg kettesben vagyunk, de mi lesz, ha többesben? Tudom, Gittus augusztusban elmegy, lehetséges, hogy Margitka is, de még mindig hárman maradunk! Amálka és Viktória pedig hozzászoktak már a csoportos szexhez! Már arra is gondoltam, hogy választott hivatásom tart vissza attól, hogy szexuális testi kapcsolatot létesíts velem, megnyugtathatlak, hogy a nemiség szempontjából semmiben sem különbözöm a többiektől, ezenkívül mindenfajta kényszert kizárva: boldogan rád bízom magam testestől, lelkestől!

– Akkor mire várunk, kedves? – átfogtam a vállait, ráhajoltam a szájára, többet szólni sem tudtunk, s csak jóval később sikerült párhuzamot vonni Viktória és közte, de akkor sem jutottam többre, mint: míg Viktóriát a vére, Katinkát érzelmei készítették! Abban egyeztek: ha a matrac nincs „földelve” bizonyára kigyullad alattunk!

– Nem fogtok elzavarni, ha ismét teherbe esek? – kérdezte midőn elpilledve a szokatlan és gyors mozgástól, még mindig szorosan a karjaimban végignyújtózott felettem –, azért felettem, mert aligha nyomott 48 kilót és sajnáltam, pedig ahhoz képest, ahogy a kórházban kinézett, eléggé összeszedte magát. – Nem védekeztünk és ha egyáltalán lehetséges, a szívem is megnyílt előtted! Hogyan fogom befejezni akkor az egyetemem, pedig nekem minden vágyam...!

– Kedvesem, nem csak neked, nekem is! De ha könnyen viseled a terhességet, akkor az itt inkább előny számodra!

A ház felől hangok hallatszottak:

– Megyünk picinyeim anyucihoz, apucihoz! Tra-la-la, tra-lala...!

– Engedj, kedvesem – szólt Katinka –, jön Viktória! Indulni kell az állomásra a szülei elé! – Felugrott, összehúzta magán a hálókabátot, többre nem futotta az időből, mert a sátorlap nyílásában megjelent Viktória a két kicsivel:

– Itt vagyunk anyucika, apucika! Jól tartott minket ez a csúnya cigányasszony! – Végignézett előbb Katinkán, majd rajtam:

– Gratulálhatok – kérdezte –, megtörtént? Nem kell válaszoljatok, látom! És boldog vagyok, hogy immár családunk tagjaként ölelhetlek keblemre! – Két karján a kicsikkel magához szorította az eléje lépő Katinkát: A mai naptól, kedvesem, nem csak a szeretet köt össze minket, hanem a vér, s ha úgy tetszik: a közös bűn is! De ha bűn az, ahogy mi élünk, akkor nagyon jó bűnben élni, ugye apucika? – rám kacsintott, majd: Fogjátok aranyoskám a kicsiket, hadd rohanok, Amika már a kapuban várakozik rám!

Miután a gyerekeket lerakták mellém, valamit súgott még Katinkának aztán elrohant... –

Mivel a kicsik jóllakottan szunyókáltak, folytattuk az abbahagyott beszélgetést:

– A történetek után lehetséges, hogy jövőre is egyszerre visznek bennünket a szülőszobába? Ugye mondhatom: itthon örömmel osztozok veletek a közös bűnben is, de mi lesz velem az egyetemen? – Katinka lehorgasztotta fejét, s mintegy magához intézte mondandóját: Az a melák – nem találok jobb kifejezést rá – mindent el fog követni, hogy lejárasson nem csak évfolyam társaim, a tanári kar előtt is! Eddig is csak eredményes tanulmányi előmenetelemnek köszönhettem azt a bizonyos szinttartást, vajon elég lesz-e az erkölcsi lejárata ellensúlyozására is?

– Kérdezhetek valamit rá vonatkozólag? – feleltem az állát és igyekeztem olyan képet vágni, hogy eleve kizárjam a mellébeszélést. – Szeretted?

– Igen! Jóban, rosszban együtt voltunk! Bizonyos vagyok abban, hogy szerettem, de hogy szerelem volt-e, vagy csak a valakihez tartozás igénye? Nem tudom! Az ő érzelmeire vonatkozólag pedig –, mert ugye a kettőt együtt kell értékelni – egyre inkább az a meggyőződés uralkodik el bennem, hogy a kórházi jelenet kapóra jött neki egy, már eleve elhatározott szakítás megrendezéséhez!

– Most mit érzel vele szemben?

– A félelmen kívül semmi mást! Nincs bennem gyűlölet sem iránta, de szeretet sem! Bárha örökre kizárhatnám az életemből!

– Lenne kedved esetleg Svájcban folytatni tanulmányaidat?

– Ó, Te kedves – mit mondhatnék erre? Senki és semmi vagyok!

– Egyedül igen, de közösségünk tagjaként ...! Franz már régtől noszogat, hogy állítsak melléje egy olyan személyt, akiben feltétlen megbízom, és hát – távollétében ő is nyugodtabban alhatna! A bázeli gyógyszeripari konzern igazgató tanácsára gondolok – nagykorú vagy, az egyetem mellett beletanulsz a nagyvállalat irányításába is, s mivel rokon szakma, előmeneteledet is elősegítheti! Nos? Egyedül beleegyezésed szükséges, minden mást Franz és beosztottjai intéznének! A kicsit itt hagynád Viktóriának, persze csak nevelés céljából, Margitka – tudod, hogy szülni fog –, legalábbis szeretne – a gyakorlati év végéig veled lenne, s ha terhes maradnál, hát isten neki, ott legfeljebb csodálni fognak: tanulás, munka, gyerek! Nem fognak irigyelni! Még ma választ kérek, hogy Franzal megbeszélhessem, ugyanis őt is várjuk a keresztelőre!

– Nem baj, ha azonnal válaszolok? Emlékszel mit mondtál midőn abban a hitben, hogy Viktória fekszik melletted, rácsaptál a fenekemre? Igen? Akkor gyere! Az előbb méhemen kívül szívem is megnyílt előtted, most az agyam is! Örömmel vinnélek magammal a szívem alatt! – Átkarolta derekamat és húzott maga után! Mivel még mindig tartózkodó voltam, még biztatott is: Ne félts! A szalmakazal sem nyomja agyon a kis egeret...! – Ezután már csak azt éreztem, hogy zuhanunk egyre mélyebbre, s egyszer csak eltűnik alólunk a szilárd talaj, már

nem zuhanunk, repülünk, a matrac mesebeli repülőszőnyeggé változott alattunk, s ha fel nem csendül Anti hangja: Merre vagytok? Hol bujkálsz aranykomám? Gyertek elő! – tán kirepít bennünket a világból is!

De bármint volt is, abba kellett hagynunk, nem csak Anti kedvéért, Katinka kisfia: Attila is felsírt!

– Ma még úgyis folytatnunk kell, kedvesem – mondtam –, nem hiszem, hogy Viktória megelégszik annyival, amennyit látott, most azonban...!

Mivel a lépések már egészen közletről hallatszottak, összekapkodtuk magunkat, persze a csak pillanatokkal előbb átélt szenvedély nyomai úgyis meglátszottak rajtunk!

– Ej – na...! – ámuldozott Anti miután félrevonta a nyílást elzáró sátorlapot – rosszkor jöttem volna, arany egy komám?! De hisz itt nem is egy, két gyerek van! Nem mondta Viktória, hogy ikrei lettek, bizonyára meglepetésnek tartogatta! Ami pedig a pesztonkátokat illeti: csinoska! Nem árullak el! Tudom, Viki még mindig borjúkötélen tart! Bemutatnál? De előbb keblemre testvérem – átölelt –, már azt hittem sosem telik le ez az utolsó félév! Hiányoztatok testvérem! Az a magyar szarvas is, vagy hogy nevezted?!

– Őstulok! – előző könyvemben –!

– Igen, igen! Az Őstulok barátom! Hallom neki is sikeredett összeseperni valamit és együtt lesz a keresztelő! Megvan még a szarva?

– A bajusza? Nem, leborotváltatta! Ami pedig a kislányát illeti, nem valami, nagyon is valaki! Nem hinném, hogy úgy seperték össze! Akkorra és olyan szép, hogy a keresztelő után, vagy azzal együtt az eljegyzést is megtarthatnánk! –

Katinka, aki addig fél térdre ereszkedve kisfiát tette tisztába felállt, s odatartotta a kicsit Anti elé:

– Nos, nézze meg közelebből az ikreket, igaz Viki csak az egyiket szülte, de mindkettőt ő táplálja! Ami pedig személyemet illeti, magam is bemutatkozhatok: Viktória barátnője, s egyben asszonytársam vagyok! Ezt a kisfiút én szültem!

Anti csak toporgott, nyilván kereste a megfelelő szavakat, majd:

– Ebben az esetben ezer bocsánat sógorasszonykám! Honnan tudhattam volna, hogy az én hercegnő húgom háremben él?! De ugye csak bolondoznak velem? Anti tud titkot tartani! Vagy – felém fordulva – tényleg te csináltad volna ezt a kis mütyürkét is? Az anya sincs több negyven kilónál! Nem vagy te képes ekkora disznóságra!

– Tudod, pajtikám, ő az én álombeli bébim! Ha neked sikerülhetett, mért ne sikerülhetett volna nekem? Különböznék Katinka nem egészen ötven kilogramm, tehát már megüti a mértéket, huszonegy éves és az őszön az orvosi egyetem negyedik évfolyamát kezdi! De mint jövődő sebésznek annyi gyakorlata már van, hogy téged szükség esetén kasztrálni tudna!

– Az meg mi a csuda?

– Eltávolítaná a heréidet!

– Jaj-jaj! Aranyoskám! Azt ne tegye! Inkább ha lehetne, még kettőt, vagy akár négyet is, csatlakoztatni a meglévőkhöz!

Katinka elnevette magát, én pedig:

– Aztán mihez, hová csatlakoztatná, mert a lábad közé már nem férne attól a nagy durungtól! Szamárnak is dicséretére válna!

– Még eddig senki nem panaszkodott rá, pajtikám! Különben a kicsit nehezebb megnyújtani, mint a nagyot kisebbiteni! Ami pedig a pótheréket illeti: azt sem bánnám, ha fejem tetején fityegnének, ha kielégítenék a szükségletet, mert az bizony nagyon megszapordott az alatt a néhány év alatt míg oda voltam!

– Látod-látod! Eggyel több ok, hogy többé ne kerülj oda vissza! Neked sem használ! A családnak mégúgy sem! És – mint mondád: sok a feltöretlen szűzföld!

– Majd adok én neked szűzföldet – Viktória valószínűleg kihallgatta Anti kérdésését, mert betoppnva közénk egyenesen neki esett bátyjának: Annyira elkényesedtél volna, hogy azok, akiknek a fészkébe eddig belepotyogtattál meg sem felelnének? Már eddig is utánad sír a falu aprajának nagyobbik fele, mit akarsz még?!

– Jaj drága húgocskám, hát erre igazán nem szolgáltam rá! Alig teszem be hozzátok a lábam a sógorkám ki akar heréltetni, Te pedig...! Legalább maga – Katinkához – aranyos sógor-asszony álljon mellém! Ugye semmi olyat nem mondtam, amiért feddést érdemelnék?

Anti végigsimított Katinka karján:

– Ideadná a kis mütyürkét, hadd nézem meg közelebről, ne féltse, vigyázok rá, mint a két szememre – miután kézbe vette, majd a világoosság felé fordult vele: – Ejnye sógorkám, le sem tagadhatnád miniatúr hasonmásod! Pedig hát abban az időben te is ott voltál velem. Ezek után mondhatják, hogy nem én vagyok a gyermekeim apja – az az igaz, amit feleségem mond: a telepatikus állapotban készült gyerek – távolsági – értékesebb a szokványos módon életre hozottnál!

– Lehet benne igazság – mondtam –, az éter kiszűri a spermát és csak a tiszta bio-anyag egyesül az előre felkészített petével! Ma azonban, biztosítlak arról, hogy egészen természetes körülmények között hozzájuthatsz az általad mindzsónak nevezett női alkatrészhez, csak aztán nem szeretném, ha estére kelve gatyástól benne ragadnál valamelyikben!

– Bár benne lennék már, sógorkám! Tele van az agyam! Most akár cetként is szívesen úszkálnék, mint a smasszer a művésznő medencéjében!

– Elhoztad az asszonyt is?

– Nem hozhattam, pajtikám, mert itt az ideje! Minden pillanatban ketté hasadhat! – Viktória, aki Katinkával együtt vihogva hallgatta eszmélkedésünket, közbeszólt:

– Elég legyen a hülyéskedésből, bátyókám! Gyerünk befelé! Anyámék elképzelni sem tudják, hol késünk, bent is folytathatjátok a humorizálást, legalább szórakoztatjátok a többieket, s vidáman megyünk tönkre!

– Hogy-hogy tönkre mentek? – Anti felkapta fejét. –

– Hát a pereputty! Jó, hogy az egész falut nem csődítettétek ide, szegény Amikánknak még tán kétszer is kell fordulnia!

– Tehetek én arról, hogy a fél falu rokon –, na és a kíváncsiság: hol milyen körülmények között él az ő hercegnőjük? Különben ne ijedezz, húgocskám – elég nagy a templom is, meg az erdő is! Elférünk benne! Aztán hoztunk magunkkal egy süldőt is félbehasítva –, amíg Ti a templomban lesztok, bátyód megforgatja a nyárson, bor meg van a korcsmában, keresztelő után lakoma, majd dínom-dánom! Így van, arany pajtás?

– Ahogy mondád, pajtikám! Tán jobb is lett volna, ha az egész falu felköltözik mára! Megmutathatnánk a városiaknak, hogy vannak még, akik a gyermek születését nem tekintik gyásznapnak, mint őt teszik manapság, de induljunk, mert tényleg kifutunk az időből!

– Indulhatunk, de előbb nézz meg minket is, bátyó – Viktória Anti elé tartotta a kislányt. – Én vagyok a világszépe bátyó: Judith-Kunigunda! Királynőtök leszek, aki kivezet benneteket a maradiságból!

– Atyám! Hogy eddig fel sem figyeltem rád!?! – Anti kezébe vette a kislányt és körülményesen nézegette. – Te jobban hasonlítasz rám, mint apádra, bogárkám!

– Nehogy már azt süsd ki, hogy őt is Te szuggeráltad belém! –

Viktória kivette bátyja kezéből a kislányt és Katinkával együtt kifelé indult a sátorból, én pedig igyekeztem meggyőzni az általam is dezinformált Antit kislányom szabadulásom előtti nemzéséről:

– Tudod, pajtás – mondtam –, a juhászknak a sok koszos birka mellett azért voltak előnyei is! Mivel éjjel-nappal felügyelet nélkül voltunk – főleg éjjel, szabadon közlekedhettek a lányok, aminek aztán következménye lett, hogy Viktória, akit első ilyen dugi találkozásunk alkalmával majdhogynem úgy kellett megerősöskölnöm, teherbe esett! Hasonlóan történhetett Konráddal is, csak néhány hónappal előbb! De – gondolom szükségtelen neked magyarázkodom, inkább arra felelj: miért cipekedtetek? Otthon nagyobb szükség lett volna arra, amit hoztatok!

– Maradt otthon is, pajtikám! Ez direkt keresztelőre lett hizlalva és már a karácsonyi is be van fogva! Amíg apámék élnek, addig a tiétek is meglesz minden évben! De nehogy azt hidd ám, hogy ezek is olyan sepregetők, mint amilyenekről annak a volt smasszernek beszéltem, ezek kukoricás malacok! Elég nagy a határ testvérem és ha az államosított parasztnak megengedett a lopás, akkor mi is jogosan vámolunk! – Anti mondta volna még, de a ház felől már jöttek elénk és tiszteletlenség lett volna a szülőkkel szemben helyben bevárnom őket, ezért hát meghúztuk a lépést!

Azt ugye nem kell leírjam, hogy mekkora ovációval köszöntötte Viktória rokonsága az újszülötteket, természetesen elsősorban is az övét! Annyit mégis: Amálka és vele együtt Gittus, aki Jörg frissen vásárolt mikrobuszával segített a szállításnál, akkor álltak be az utcai standra, midőn a ház elé érkeztünk! A bentiek és a kintről érkezők fellármázták a szomszédokat is! Szemközt, az út túloldalán, s az erkélyekről pocskondiázó szavaknak vége-hossza nem volt!

– Ne figyelj oda, pajtikám – próbált vigasztalni Anti –, bár egyáltalán nem vettem magamra –, fogják ezek még a nyálukat is csurgatni a délelőtt folyamán! – Hogy aztán csurgatták-e? Nem tudom, de való igaz, hogy szertartás után, templomból hazamenet, két utcával arrébb is érezni lehetett a fokhagymával, borssal és egyéb fűszerekkel ízesített, nyárson forgatott, egészben sült sertésoldalak ínycsiklandozó szagát... –

A szertartás leírásával szintúgy feleslegesnek tartom a kedves olvasót untatni, ezért csak a lényeg: Katinka kisfiát Gittus tartotta keresztvíz alá, édesapja, Jörg vállalta a keresztapaságot, s protestáns lévén egy kis vitát is kiváltott: egyáltalán vállalhatja-e? Minthogy Katinka arra sem tudott kielégítő választ adni hogy ő meg van-e keresztelve és hogy egyáltalán melyik felekezethez tartozik? A fiatal, mokány pap azzal vetett a vitának véget, hogy Isten teremtette az embert, a különböző vallásokat azonban az emberek kreálták, tehát: tartozzék bármelyik felekezethez a keresztségben részesített, ha Isten nevében teszik, érvényesnek kell elfogadni és ez érvényes a keresztszülőkre is! Ez a döntés szükségtelenné tette Melinda, valamint Konrád részéről a kimagyarázkodást, Viktória és én pedig római katolikusok vagyunk!

A szertartás végeztével – természetesen a pap is hivatalos volt az ünnepi ebédre – mint már említettem: messziről orrot kaptunk, hanem ami azon kívül fogadott bennünket, az minden képzeletet felülmúlt: Anti, előtte fehér köténnyel, vidáman forgatta a hazulról hozott nyársat,

a vörösben izzó fahasábokra csepegő zsír pattogva szóródott szét, a tűz körül guggoló lányok – Gittus által bevetésre szántak – ide-oda kapkodva védekeztek, az azonban eszükbe se jutott, hogy felugráljanak és magára hagyják elemében lévő sógorkámat. De talán nem is a téma fogta meg őket, inkább a mód, ahogy előadta: hol leguggolt ő is, hol felugrott, s fordított egyet a nyárson, majd ismét le, tekintete azonban már nem a nyárson függött hanem... –

– Anyám! Micsoda combok – mondta, majd csettintett egyet nyelvével, s ismét felugrott, végighúzta tenyereit lágyékán – az Isten is alám teremtett benneteket, húgocskáim, hadd lám, melyiktek a legbátrabb?! Elsőnek a fekete ugrott – a telhetetlen – szemei tüzeltek, mint a bagzó macskáé, tüstént benne lett volna, Anti azonban leintette:

– Kis türelmet, bogárkám! Nem bízhatom másra a pecsenye sütést, utána azonban veled kezdem, aztán jöhetnek sorban, de hogy le ne lohadjatok, riszáljátok ti is! Így ni! – Lazított tartásán, majd helyben tapodva elkezdte körbe forgatni a fenekét, mint a börtönben szokta a bámész örök figyelmének elterelése végett, persze ott csupaszon!

Mivel a lányok sem akartak lemaradni, utánozva mozdulatait, szinte pillanatok alatt a legeg-zotikusabb jeleneteket rögtönözték, s Anti bárhogya is fogadkozott, hogy előbb a pecsenye –, nem tudott ellenállni az alig-alig szoknyák alól elővillogó combok csábításának, magához intette a hozzá legközelebb ácsorgó Dodót – hát persze, hogy ő is ott volt szíve hölgyével, Edinával együtt:

– Forgasd testvér – mondta neki –, hadd csepegtessenek ezekbe a lányokba egy kis elixírt, ti már úgysis kiszikkadtatok!

A miniszter, mint mindig, most is inkognitóban érkezett, a kis kerek pofaszakáll tökéletes diszkréciót biztosított számára, na és persze az alkalmasint használatos jármű: Edina Volkswagenje sem keltett feltűnést, de – Franzon kívül – a galeri többi tagja is hasonló maszkban volt jelen az ünnepség reprezentánsaiként, s Anti legfeljebb a magatartásukból következtet-hetett volna kilétükre.

Dodó, nyilván sértette fülét a közvetlen hangú felszólítás, odébb akart állni, Edina unszolására azonban:

– Gyerünk, kedvesem! Ilyet még úgy sem csináltunk! – kötélnek állt, Anti mellé ódalgott és átvette tőle a hajtókart.

– Lassan, óvatosan forgasd, testvér, s közben igazíts a parázon is, hogy egyenletesen piruljon – okította amaz, majd különösebb ceremónia nélkül ölbe fogta a feketét és irány az erdő! Közel volt, csak néhány lépést kellett tennie, s máris eltűntek a bokrosban! Hacsak pár másodperccel később érkezünk, valamennyi lány utánuk ered – na, de ilyenek a véletlenek, s Gittus, aki szemtanúja volt jelenetnek – látótávolságon belül voltak – némi kimagyarázkodás után szétosztotta őket a partnerre váró „méltóságok” között!

De nem csak Gittus, Anti apja is felmérte a helyzetet:

– Megállj, Te csavargó – kiáltott a fia után –, elveszítéd az utolsó lehetőséget is, hogy visszatérj a tisztos polgárok közé! – majd: Engedje nagyuram – félre húzta Dodót –, nem a maga kezéhez szabták ezt...! – A miniszter, hozzánk érkezésekor már útban voltunk a templomba, ezért csak ámult-bámult a színes népség láttán, hallott ugyan Viktória cigány származásáról, de ekkora felhajtásra nem volt felkészülve, csodálkozása azonban akkor hágott tetőfokára, midőn Edina kérésére bemutattam a három kismamát kicsinyeikkel együtt...!

– Ha a feleségek és a gyerekek számát vesszük, akkor Te Krózus vagy, fiam – mondta elgondolkodva –, sajnálom, hogy úgy megkötötted magad és nem hagyod, hogy a hónod alá nyúljunk!

– Az nekem elég, ha nyugton hagynak, uram – feleltem –, amint látja, élünk és szaporodik a család!

Konrád, aki Jörggel együtt a közelben filmezett, hallotta a szóváltást és mellénk lépett:

– Ejnye egykomám, hát már az enyémekeket is elkommunizálnád?! Gyertek innen – szólt feleségéhez –, különben Isten se mossa le rólatok, hogy nem hozzá tartoztok!

– Mennyire igazad van! Engem kihagynátok az osztozkodásból – Jörg, aki addig némán szemlélte a történeteket, odalépett Katinka mellé –, ők pedig hozzám tartoznak!

– Akkor tulajdonképpen ki tartozik hozzád, fiam – Dodó megütközve nézett rám –, a végén kisül, hogy egy szál magadban vagy, mint én!

– És én – Edina szembefordult a miniszterrel – tán nem tartozom hozzád?

– És én, és ez a gyönyörűség – Viktória szorosan mellém húzódott –, mondd meg nekik apucika, hogy szükség esetén három helyett is helyt állok!

Edina elkacagta magát, de olyan jóízűt, hogy a nyála is kicsordult:

– Ideadnád egy pillanatra ezt a gyönyörűséget – nyújtotta kezét a kis Judith-Kunigundáért –, hadd mutatom meg egészen közelről ennek a vén kappannak! – Erős volt a kifejezés, ezért bocsánatkérően nyújtotta ajkát, majd: Mit gondolsz Dodó, össze tudnánk mi is hozni egy hozzá hasonlót?

– Bolond vagy! Hová gondolsz, szívecském! Mit kezdenél vele? Nekem pedig már van –, bár ne lenne! A gyerek csak a szegény embernek áldás, számunkra nyűg, jobb ha leúsztatjuk a Dunán!

– Ha azt akarod, hogy kiábránduljak belőled, folytasd – Edina visszaadta Viktóriának a kicsit, aztán sóvárogva tekintett az erdő irányába, s talán éppen arra gondolt: bárcsak őt vitte volna Anti magával. De ami késik, az nem múlik! Dodónak annyit mondott még:

– Nem hiszem, hogy a Te bársonyszéked felérne a házbeliek vagyonával, csak hát ők maradiak, igaz? Vagy betű szerint értelmezik a teremtésben meghatározott célt: Szaporodjatok! Sokasodjatok! Hódítsátok meg – vegyétek birtokba a Földet...!

– Ez a perspektíva a régmúltban időszerű lehetett, kedvesem, de ma már –, mit gondolsz, mire való a születés szabályozás, ha nem a túlszaporodás megállítására? A bársonyszékem jóval magasabb hozadékkal jár, mint amennyihez ők külhonban lévő vagyon részük után hozzájuthatnak. Kimenni pedig ezzel a nagycsaláddal, egyszerűen képtelenség! Nem akarlak megsérteni, fiam – ezt hozzám –, minden tiszteletem a Tiétek, s szívesen tartok ernyőt nagyon is figyelemreméltó családcentrikus társulásotok fölé, de ugye állásomra való tekintettel sem kockáztathatok ennél többet, ha mégannyira hiányolja is barátnőnk a gyermeket! Esetleg ha Ti befogadnátok...?! Egyel több okom lenne, hogy pártfogoljalak benneteket!

– Nincs ellenvetésem, excellenciás uram! Ha Önnek megfelelne...?

– Das ist ein hochschule, excellenciád – ezek azonban már Franz szavai voltak, aki Margitkát karolva hirtelen előbukkant az egyik fa mögül. – Jobb helyre nem is pottyanhatnátok!

– Na látod?! Nem is olyan lehetetlen, amit kérek Tőled – Edina elmarkolta Dodó mindkét kezét. – Gyerünk barátom, nincs mire várnunk! Még mielőtt visszaszívnák a nagyszerű ajánlatot, tegyünk rá pontot!

Ők elmentek, követték a három kismamát, hogy szabás előtt a mintát még egyszer alaposabban szemügyre vegyék, én pedig üdvözöltem Franzot, s mivel Margitka csatlakozott az ebédet

előkészítő Amálkához és Gittához, felhasználtam az alkalmat, hogy tájékoztassam Katinkával kapcsolatos elképzelésemről... –

Franznak tetszett az ötlet, azért is, hogy Margitkának nem kell majd egyedül mennie idegenbe. Hálás volt, amiért az asszonyt felkaroltuk, pedig mi sokkal többel tartoztunk neki. De köztünk nem is a ki, kinek, mennyivel volt a mértékadó! Éppen befejeztük, midőn Anti testvérbátyja megszólaltatta a magával hozott tangóharmonikát, Szidi, a húga – Viktóriának mindkét testvérhúga jelen volt – pedig belekezdett egy tüzes, cigány dalba. Persze a csoportokban traccsoló, jókedvű népség pillanatokon belül körük gyűlt és olyan heje-huját csaptak, hogy a környék lakóinak tényleg lett volna miért orrolni ránk, de mint később kiderült, inkább élvezték ők is, hisz csak kevesüknek volt része előtte hasonló, jó cigány muriban. Mi tagadás: valamennyien jól éreztük magunkat, aztán ereszd el a hajam...! Tán az ebédről is megfeledezünk, ha bele nem ront Anti...!

Úgy tört elő az erdőből, mint egy dühödt vadkan, ölében a lánnyal, a lány csupasz fenekére egyadta vér, amúgy is rövid szoknyája fejére húzva, de Anti nadrágján is nyitva a slicc, mintha csak büntetni akarná póruul járt szerszámát... –

Készületlenül ért a látvány, pedig börtönbeli visszaemlékezéseim számtalan példával szolgáltak arra vonatkozólag, hogy ahol ő, mármint Anti jelen van, ott mindig történik valami különleges!

– Segítség emberek – kiáltotta, de inkább ordította –, orvos, papot gyorsan! Megöltem ezt a tündért! – körülnézett, tétovázott, talán hogy hozza-e közelebb, aztán hirtelen elhatározással belépett a sátorba, eltűnt a szem elől, csak hangos jajveszékeltése tanúskodott jelenlétééről!

Összenéztem a pappal, közelemben pörgette ő is az egyik csinos balettost – Gittus meghívta a „lucullusi” lakomák reprezentatív görljeit is, mert nem bízott az új lányok teljesítő képességében. –

– Gyerünk, atyám – mondtam –, vagy talán csak akartam mondani, de a pap értett a tekintetből is és rohant mellettem, a „helyszínre” futtomban kiáltottam oda Amikának: Hívjátok gyorsan Katinkát, hozzon vérzéscsillapítót! – Persze felesleges volt, mert Amika nagyon jól tudta, mire van szükség ilyen esetben...!

A sátor bejárat nyitva volt, a pap bement, én kívül maradtam!

– Meghal, Atyám! Igyekezzen! – sürgette a papot Anti –!

– Mért kellene mindjárt meghalnia? Hagyjon kérem magunkra! –

Anti kijött, s odaállt mellém. Mivel továbbra is jajveszékelt, csak annyit hallottam bentről, hogy a lány kérdezte:

– Mit keres maga itt?

– Pap vagyok, kedves! Papot és orvost kért a barátja! Akar gyónni?

– Menjen a pokolba – az ingerlékeny választ görcsös nevetés követte –, mi a fenét gyónnék én? Magamat adtam mindig, nem ártottam senkinek! Orvost kérek és azt, hogy ne legyen bántódása a fiatalembernek, mert én akartam...! – Valószínűleg elájult, mert elhallgatott, de egyébként sem hallhattam volna semmit az egyre közeledő zsvajtól – az iménti dínomdánomot az asszonyok, lányok részéről kétségbeesett siránkozás váltotta fel, míg a férfiak gyűrűt alkottak Anti apja köré, aki egy hosszú disznóölő késsel hadonászva akart utat törni felénk:

– Megölöm a gyalázatost – kiabálta, de úgy, hogy utca hosszat hallatszott ... –

Anti megfogta a kezem, s mintegy menekülésre felkészülve az erdő felé tekingetett:

– Mit tegyek, testvérem? Ha itt maradok tényleg megöl ez az örült, pedig Istenre esküszöm, hogy semmi rosszat nem követtem el! Megszakadt volna? Alig léptem át a küszöböt!

A kérdésre Anti húga, Szidónia válaszolt, aki kiszakadva a csoportosulásból felénk loholt:

– Mit tettél megint, Te állat? Nem volt elég a baj, amit már eddig is okoztál? A számár csődöré sem nagyobb a Tiédnél! Tűnj el, de gyorsan, mert apánk leszámol veled! Elég volt a családnak az állandó szégyenkezésből! – Náluk még mindig a régi, patriarchális, azaz: atyáközpontú család az uralkodó – az apa akarata előtt a család valamennyi tagjának meg kell hajolnia. Anti nem sok könnyörületességre számíthatott testvérei részéről sem. De mit tesz Isten...?! Az épület felől futásban közeledő Katinka és Amálka mögött feltűnt Edina is, s míg a előbbiek a sátorhoz, ő egyenesen a csoportosuláshoz tartott, de milyen hévvel...!

Miután Katinkával közöltem észrevételemet, ők eltűntek a sátor belsejében, természetesen kitessekelve a papot, aki kicsit értetlenül, de nem sértődötten hagyta magukra a hölgyeket:

– Reménytelen eset – mondta, majd közénk állva figyelmesen szemlélte ő is a harcias amazon bátor fellépését az őrzőgő apával szemben... –

Edina könyökkel ide-oda lökve az útjában lévőket, közelítette meg az öreget, majd mintegy kimerevítve magát megállt előtte:

– Fékezd magad, dádé! Az a lány hívta ki maga ellen a sorsot, neki kell viselnie az ódiúmat! – Nyúlt volna a késért, az öreg azonban hátrahőkölt, majd előre, s:

– Eredj, Te szuka, különben kieresztem a beled – sziszegte fogai közt az öreg, majd szúrásra emelte a kést. – Edina azonban, látva hogy nincs más választása, egy karatéval valósággal letaglózta! Mivel tisztában volt azzal, hogy a cigányság dühe pillanatokon belül ellene fog irányulni, szinte gazellaként szökellt mellénk, megfogta Anti kezét és húzta maga után:

– Gyere, Te szerecsen, különben velem együtt, Téged is felnyársálnak! – A gyorsaságnak köszönhetően, hogy mielőtt a lebévult rokonság felocsúdott volna, kiértek az utcára és a bogárhátúval elrobogtak!

Hogy mi inspirálta Edina tettét, arra még a későbbiekben visszatérünk, most azonban akár be is fejezhetem a nap történetét, mert ami a keresztelő fináléjaként aznap még történt, jómagam is csak másnapra tudtam megemészteni! Annyit persze elárulhatok, hogy a külhoni urak egész nap abban a tudatban éltek, hogy minden, ami történik az ő szórakozásukat szolgálja. Hogy az események indítékai ki ne derüljenek, arról gondoskodtak Gitta és a lányok, akik a vártnál is jobban szerepeltek, természetesen saját meglepetésükre is, hisz egyetlen alkalommal többet markoltak fel, mint amennyit „bélás”-ból egész évben felmarkolhattak volna! Hogy aztán melyik az erkölcsstenebb, annak eldöntését az arra illetékesek figyelmébe ajánlom! De persze: nyomorogni sem erkölcsösebb!

A keresztelő másnapján nem mentem dolgozni, otthon maradtam, hogy segítsek eltakarítani a sok szemetet, ami finom, művelt társaságok összejövetelein is felgyülemlik, nálunk pedig...! Mivel a vigadalom reggelig tartott, még késő délelőtt is ott tanyázott a társaság zöme – nagyobb részt szanaszét a bokrokban, mert honnan a fenéből szedtünk volna elő annyit, csak egyszerű pokrócból is! De egyáltalán nem hiányolták, meleg volt az éjszaka, többen még a vékony nyári holmit is ledobták magukról, s Ádám-kosztümben heverték le, olyan idillikus állapotban, beépülve a környezetbe.

Midőn úgy délelőtt tíz óra tájt körbejártunk Jörggel, hogy felmérjük a teendőket, a nap felé fordított csupasz seggek láttán megpróbáltam menteni a helyzetet:

- Kérlek, ne botránkozz meg...! – Jörg szelíden elhárította:
- Sose feszélyezd magad, fiam! Nálunk nem problematikus az ilyesmi! Inkább Konrád barátodról, valamint feleségéről szeretnék közelebbit hallani, ugyanis számomra egyszerűen hihetetlennek tűnik történetük!
- Sokkal többet nem tudok, mint amennyit ők maguk hajlandóak voltak közölni veled, de ha belegondolunk, hogy egyik a börtönben, a másik otthon gubbasztotta át azt a 15 évet...!
- Igen, igen! Eddig világos, de én inkább az okozati összefüggéseket keresem...! Hát nem volt itt 45 után hatalmi szerv, amelyik elfogulatlanul a dolgok mögé nézett volna? Hisz cselekedeteinknek, főképp zavaros időkben, a látszattal pontosan ellentétes indítékai lehetnek. Konrád, valamint hozzátartozóinak akkori magatartása egészen nyilvánvaló volt! Ha kiderül, hogy nacionalista szervezetek tagjaiként zsidókat rejtegetnek, halomra lövik őket. Ami pedig a feleséget illeti: 45 után módjában lett volna a hatalmat gyakorló fajtestvéreinek közbenjárást kérni!
- Kedves apámuram, Te és honfitársaid nagyobb része, akik kívül maradtatok mind a fasiszta, mind a kommunista poklon, igazából megítélni sem tudjátok sem egyiket, sem a másikat! Ha előkerülne a szerencsétlen Raul Wallenberg, ugyancsak honfitársatok, akinek a zsidók ezrei köszönhetik életben maradásukat, bizonyíthatná, hogy a bolsevisták, hasonlóan a fasisztákhoz, nem nagyon kutatták az okozati összefüggéseket, amikor valakit el akartak tenni az útból és ezzel azt hiszem mindkét kérdésetre megadtam a választ: Konrád egy időre eltűnt a süllyesztőben, még jó, hogy nem a halak falták fel, Melinda pedig hiába talpalt utána, hatalmon lévő fajtestvérei nem voltak elvbarátai! Ez az egyetlen példa is megmutatja, hogy mennyire tévednek azok, akik a germán fajnak tulajdonítják a fasizmust, vagy a zsidóságnak a kommunizmust. Minden faj kitermeli a maga alantas egyedeit, még Ti sem vagytok kivételek, pedig – legalábbis látszólag – jóléti államban éltek!
- Bizonyára így van és azt hiszem megértelek! Ezután csak felnézni tudok rájuk! Hanem, mivel magyaráznád Edina viselkedését? Mit kezdhet ő ezzel az Antival? Bocsáss meg, nem akarlak megsérteni a rokonságot illetően, hisz hozzá képest Viktória igazi hercegnő, de hát ő mégis csak...!
- Edina még délután visszaérkezett hozzánk Dodó nagy megkönnyebbülésére, ugyanis eltűnése után tűvé tette érte a házat, de senki nem volt hajlandó felvilágosítani a szerencsén szöktetéssel kapcsolatban. A szimpátia nagyobb volt a nő iránt, mint az uborkafára felkapaszkodott hamis arisztokrata iránt. Antit letette valahol, hogy hol, ő sem volt hajlandó nyilatkozni róla, szakadtsága azonban elárulta, hogy hőstettéért kielégítő jutalmat kapott!
- Te nem ismerted Viktóriát – mondtam – egy évvel ezelőtt! Igazi cigány szépség volt, de vad, mint egy betöretlen, nemes vérű csikó, magyarul is rosszul beszélt, ma pedig már törí az angolt és...!
- Na igen, igen! Ilyen körülmények között könnyen tanul nem csak a gyermek, a felnőtt is, de a Ti közösségetek példa nélküli, unikum, nem csak itt, külföldön sincs sok hozzá hasonló...!
- Edinától ugyanazt megkaphatja, amit tőlünk! Egy nyelveket beszélő, a balett iskola után filmművészeti főiskolát végzett nő, és amire maga nem képes, van rá pénze, hogy másokkal végeztesse el! Minden attól függ, hogy Anti hogy áll hozzá! Ez a fiatal, még majd nem vegy-tiszta faj nagyon is tanulékony, van szíve és akarata, megérdemli a fáradságot!
- De a felesége –, a gyerekekre nem gondolsz?

- Dehogynem! Anti, aki eddig a börtöngazdaságoknak adta erejét, ezentúl egy szépasszony-
nak fogja adni, aki egy év alatt akár herceget formál belőle. Nyers, faragatlan, akár a
terméskő! Olyanná alakíthatja, amilyenné akarja!
- Amennyiben Dodó, ez a miniszter, vagy miféle meg nem akadályozza ebbeli szándékában!
- Ugyan, Jörg...! Látszik, hogy rég felhagytál a szépnemmel! Dodó és társai úgy kúsznak
Edina előtt, akár a pincsi kutyák. Valószínűleg a szerencsétlen eset a lánnyal keltette fel
érdeklődését a fiatal ember iránt, és ha nála megkapja a belevalót, akkor amazok csak a
nyelvükkel érinthetik, persze méregdrágán!
- Jó, hogy említetted! Mi lett azzal a lánnyal? Itt van még, vagy...
- Igen, itt van! A mi szobánkban fekszik, de szerencsére nagyobb volt az ijedtség, mint a baj,
Katinka pedig..., hisz tudod!
- Tudom, ügyes és okos teremtés, már kérdezni akartam tőled, mit szólnál ahhoz, ha feljárnám
nedi, hogy otthon, nálunk folytassa tanulmányait, természetesen az én költségemre?!
- Azt hiszem már elkéstél ajánlatoddal, de megpróbálhatod! Én ugyanis tegnap már tettem
nedi egy ajánlatot, és azt elfogadta! Legalább válogathat!
- Na nem, ha egyszer már beleegyezett, ne zavarjuk össze, hisz mindketten tudjuk, hogy a
kicsi apjával történt szakítás után, milyen nehezen talált újra önmagára –, majd inkább
hozzájárok a Te felajánlásodhoz, ha nem veszed rossz néven. Kötelességemnek tartom
gondoskodni keresztfiamról! Megtudhatom, hogy miben egyeztetek meg?
- Előtted nincs titkunk, apa! Sajnálom, hogy nem beszéltük meg veled is, de olyan váratlanul
spontán alakultak a dolgok, hogy még Amikával is csak a kész tényeket közölhettem –, persze
vele már előbb is beszélgettünk arról, hogy Katinkát beépítjük a svájci konszern igazgatói
tanácsába, most aztán... –
- De hogy képzelitek? Nem olyan egyszerű dolog az ilyesmi?!
- Ölébe hullajtunk egy csomó részvényt, a többit elintézi Franz! Már vele is megbeszéltük.
Az egyetemet Bázelen fogja befejezni, utána pedig –, de hisz Te jobban benne vagy az
ilyesmikben!
- És a gyerek?
- Attila itt marad az édes mostohával! Őt nehéz lenne leszakítani Viktória melléről, mint
ahogy – bocsáss meg, hogy ilyen egyszerűen fejezem ki magam – Ákoska is megsínylené,
talán egy egész életen át, ha kiszakítanák ebből a miliőből. Tudod, hogy Amikához jobban
ragaszkodik, mint Gittához, a gyerekek pedig...! Itt említem meg: nagyon hálás vagyok azért,
hogy már az első nap megértetted: Ákos kiszakításával az egész közösséget megzavarnád!
Ami pedig hozzájárulásodat illeti: úgy tudom, egy vagy már velünk! Legfeljebb a munkahely
távolsága az, ami köztünk van!
- Sajnos! Bár vihetnélek valamennyieteket magammal!
- Tudod mit, apa? Töröljük el gondolatban a határokat! Vegyük úgy, mintha vidéken dolgoz-
nátok és csak kéthetenként jöhetnétek haza. Reméljük, hogy még a mi életünkben, keresztül-
kasul közlekedhetünk országhatárokon át és egy magánrepülővel két órára rövidíthetjük le a
két hetet. – Beszélgetés közben természetesen tettünk-vettünk, s csak midőn Viktória útra
készen álló szüleivel kijött hozzánk, hagytuk abba... –
- Búcsúzni jöttünk, apucikám!
- Mi az, hogy jöttünk? Tán Te is el akarsz menni? – kérdeztem kissé meglepődve –!

- Szeretnéd ugye? – kacagott vissza – ennyi szép nő, naponta cserélhetnétek őket!
- De belőled csak egy van!
- Jól mondd, fiacskám – szólt közbe „anyósom” – , bárcsak az én fiaim is így becsülnék családjukat!
- A Te fiaid! De nem az enyéme! – „apósom” még mindig az előző napi események hatása alatt zsörtölődött. – Szeretném tudni, ki pottyanthatta családunkba ezeket a fattyakat?!
- Ki pottyantotta volna, more, hisz mindig rajtam lovagoltál! Mindig tele volt a hasam!

Anyja szavait hallva Viktória hirtelen mellém lépett és fülembe súgott:

- Azt hiszem, megint sikerült, apucika! Olyan csiklandós érzés futkározott a hasamban az éjszakai együttlétünk óta egész eleddig! Lehetséges? Katinka szerint egészen biztos!

Átkaroltam, majd ott a többiek előtt:

- Meg sem állunk 11-ig, kicsim! – Olyan boldogan ejthettem ki a szavakat, hogy még az öregember is, bár rezignáltan, de megjegyezte:

– Bolondok!

- No látod, more! Ők szerinted bolondok! Bezzeg nekem nem mondtál semmit annak idején, pedig egyiket még meg sem szültem, máris belém ojtottad a másikat és még fattyakat szültem volna?

Amálka és Gitta, akik egy fuvar már leszállítottak a Keletihez, visszaérkezvén éppen beálltak a ház előtti parkolóba!

- Gyerünk, öregem – folytatta az öregasszony, amint megpillantotta őket –, fattyak, nem fattyak, te jó, dolgos ember voltál, mindenki tudja, de öröklődhetett apádtól, nagyapádtól, vagy netán az enyéimtől, hisz jól tudjuk, hogy valamennyien tyúktolvajok voltak! Azért pedig, hogy túlteng bennük a vér, nem átkozhatjuk ki őket a családból. Vagy baj talán, hogy kavarnak egy kis vihart elkényelmesedett gazdanépünk vérébe? Ugye jól mondtam, fiam?! – átölelt és megcsókolt. – Boldog vagyok, hogy legalább egy lányomnak sikerült bejutnia az istenek közé! Aztán ha erősebb lesz a kicsi, elhozzátok ugye?! Hadd örvendjenek a cigányok kicsi messiásuknak! – Megfogta az öregember kezét és húzta el. – Mozdulj már vén csavargó, nem veszed észre, hogy akadéknak jöttél?! A Te kankalinodnak már fuccs! Hagyd a fiatalokra!

Apósom szemei kitágultak, arcát fény lepte el, mintha az előző napi harag feloldódott volna benne, kezét nyújtotta felém:

- Ne hallgassatok a vén boszorkányra, sok van a rovásán! Ne hagyd túl hosszú kötélre asszonyodat, fiam, neki is tüzel a vére és ha egyszer belekóstol...! Azt a csavargót pedig be ne engedjétek! Látni sem akarom többé!

Jörg csak állt mellettem, ámult és bámult, ha nem hallja, nem is hiszi, hogy ennek a maradinak, nevelhetetlennek tartott népségnek, ilyen egészséges életfilozófiája van!

- Te, Jóska fiam – mondta mikor már hallótávolságon kívül voltak –, én szívesen vállalnám a költségeit egy olyan intézménynek, amelyben kísérletképpen kizárólag cigány származású gyermekek nevelődnek a modern pedagógia alkalmazásával!

- Szerintem – adtam meg a választ – jobb, ha így vegyesen és családban biztosítjuk számukra! Gyakorlati példaként itt van Viktória! Az ő fejlődéstörténete bizonyítja, hogy fajtája egyáltalán nem nevelhetetlen!

Gittus a még szedelődzködőkre várakozva közelünkben hallgatózott, s közbeszólt:

– Igaza van Jóskának, apuka! Elég volt a kirekesztettségükből! Elő kell segíteni a természetes asszimilálódásukat velünk és akkor néhány évtized múlva nem lesz cigánykérdés! Semmivel sem alávalóbbak ők az Amerikába hurcolt néger rabszolgáknál, s lám – milyen büszke népet eredményezett azoknak a keveredése mind az indián őslakossággal, mint az Európából bevándorolt telepeseikkel. Véleményem szerint a tudománynak nem a különböző fajta népek elkülönítését, ellenkezőleg, egymásba olvadásukat kell szolgálnia! A szelekció, valamennyiünk kiváló tulajdonságának megőrzésére hivatott, márpedig kiváló tulajdonságokkal a leghitványabbnak tartott népek is rendelkeznek! – Az épület felől Nellike hívta lányát. – Megyek – kiáltott vissza – majd: – De minek is kotnyeleskednék tovább, hisz Te vagy a szociológus apuka! Apropó! Jóska! Valamennyi lányod ígéretet kapott külföldi egyetemen való elhelyezésére, kivéve a sérült, majd megpróbálom megfőzni apát, szeretném, ha őt is magunkkal vihetnénk! Igaz, nagyétvágyú, de mellette nagyon tehetséges! Ugye segítesz drága?! – Mosolya valósággal bővölte apját, aki ugyancsak leste egyetlen lányának és unokájának minden kívánságát:

– Ma már nem, de holnap felhívom Stockholmot és ha egy mód adódik, akkor....! – Jörg lányának szánta a választ, ő azonban nem várta be, előrefutott anyjához, aki már harmadszorra kiáltott érte. – Látod, fiam – folytatta –, néhány pillanatnyi tünődés után –, úgy érzem magam még most is, mintha álmodnék, még ma is annak a pillanatnak a hatása alatt vagyok – képzeld magad a helyembe – midőn egészen véletlen folytán egy újságáros gyerek nyomta kezembe a lapot, melynek címdalán szembetalálkoztam fiatalkori önmagammal, a kép alatt a felírás: keresem apámat, aki ekkor: évszám, stb., Budapesten, valószínűség szerint attaséként tartózkodott...! Huszonöt év – Istenem, milyen csodálatosak a Te útjaid...! Na, de ne ábrándozzunk, térjünk vissza a témához: helyesen látja lányom: a természetes asszimilálódás lenne kívánatosabb, példaként itt vagy Te Viktória, Konrád és felesége –, de kettőn áll a vásár és ma még túl nagy a távolság! Ösztönözni kell a folyamat felgyorsulását, ahhoz pedig nagyon alkalmas lenne egy általam jelzett intézmény! Holnap megpróbálok ez irányban is tapogatózni!

– Bizonyára áldásos lenne megvalósítása, de hogy itthon...? Annak még a gondolatával is kár foglalkozni! A lányok esetéből is láthatod: az állami költségvetés legmostohább területe a kultúrpolitika! Esetleg nálatok, de – gondolom szintúgy nehézségekbe ütközik! Marad a null megoldás, vagyis: majdnem semmi előrehaladás!

– Valószínűleg úgy van, fiam, ahogy mondd, ez azonban nem jelenti azt, hogy meg se kíséreljük a megvalósítását. Átkozott legyen a proletárdiktatúrának nevezett konglomerátum! Évtizedekre, ha nem évszázadokra vetette vissza ezeket a jobb sorsra érdemes közép-kelet-európai népet!

– Tudod, apa – mondtam ugyancsak elgondolkodva –, már előtte a sovinszta, nacionalista vezetőréteg politikája sem volt különb, sőt – évszázadokon át úgy rántott mindig a gyeplőn, hogy a köznép ne vehesse célba a haladottabb nyugati kultúrát! Ha nincs hatalomféltés, ha főuraink egzisztenciális megfontolásokból nem letörlik a nép szárnyát, hanem segítik a felemelkedésben, akkor egységesen tudott volna ellenállni népünk tatár, török és egyéb veszedelmeknek, kisebb lett volna a pusztítás is, és hadd ne mondjam: mennyivel előrébb lehetnénk! De ne menjünk messzebb vissza, elegendő indokot szolgáltatott az urak már az 1919-es proletárdiktatúra létrejöttéhez is –, ami aztán annak letörése után következett, annak egyenes következménye volt, hogy a Rákosi-féle diktatúra könnyűszerrel eltaposhatta a fiatal köztársaságot. A pórnép odaállt, ahol többet remélt! Hogy aztán a vörös bárók elődeiket is felülmúlhatják úrhatnámkodásban, pökhendiségben, a kétkezi munkást, faltörő kosként való felhasználása után a társadalmi ranglétra alsó fokára taposhatják vissza, az annak tulajdo-

nítható, hogy az elődök által felállított status quo-t még erőteljesebben alkalmazták: csak annyit hagynak előbbre jutni, amennyire a hatalom gyakorlásához szükségük van, de azoknál sem a tehetséget állítják mércéül, hanem a hűséget! Nem csak cigány és egyéb kisebbségi kérdések léteznek nálunk, az anyanemzet is a kérdések garmadával birkózik! Talán akkor cselekednék helyesen, ha tekintet nélkül származásra, a legtehetségesebbeket gyűjtenék össze, akiket aztán valamilyen úton-módon más megoldás híján kilopnánk az országból, hogy az általad felajánlott intézetben felkészíthessék őket a majdan igazából felszabadult ország vezetésére! Mert – gondolom, semmi sem tart örökké, ez a proletárdiktatúrának nevezett szörnyszülött sem! Gitta, valamint a hozzá hasonlóan kiebrudalt tanárok vállalhatnák a felkészítést! Van belőlük külhonban már eddig is éppen elegendő!

– Nem tartom lehetetlennek, fiam, de – odanézz...! – Jörg a ház végében tükröző fürdőmedence felé mutatott –, az építési terv változása folytán a mészoltáshoz ásott gödörből fürdőmedence lett – nos, egyik oldalán Edina és Dodó, a másik oldalán Margitka és Franz ücsörögtek, lábbal fröcskölve a vizet egymásra... –

– Ejnye fene – adtam az ártatlant –, ezek is kinn éjszakáztak volna? Nem találkoztam velük az éj folyamán!

– Te el voltál foglalva, fiam, ők pedig behúzódtak a házba az állandó civódások miatt! Amint látom, hamar kinyílik a bicska barátaink kezében!

A ház felől Szőke közeledett egyenesen felénk tartva:

– Bizonyára érted jön, fiam! Oda megyek ezekhez a turbékolókhoz, s megpróbálom még melegében megnyerni őket tervünkhöz, mert én áldásom adom már előre...!

– Köszönöm, apa! Mennyire más vagy Te, mint a régi – új uraink! Isten áldása kísérje célkitűzéseidet!

Ezt követően ő lelépett, én pedig bevártam a lányt, aki látván, hogy magamra maradtam, egyre kihívóbban közelített felém:

– Gitta tanárnő küldött – mondta –, segítsd felrázni ezeket az öslényeket! Bezsúfolva talán elférnek a mikroban és nem kell Amikának is még egyszer fordulnia! Az éjjel fájdalmi voltak! Katinka szerint lehetséges, hogy műtét előtti állapotának szövődménye okozza és jó lenne minél előbb egy alapos kivizsgálás, de Amika hallani sem akar róla, talán Neked sikerül rábeszélni!

Meglepetésemben, mert mindenre inkább fel voltam készülve –, belekapaszkodtam a lány karjába:

– És mért Te közlöd ezt velem? A többiek...? – nyilván a családhoz tartozókat értettem többiek alatt... –

– Félnék! Nem akarják megelőzni Amálkát a betegség közlésével, hátha tévednek, aztán meg – nehogy rosszat tételezz fel róluk, hogy esetleg valamelyikük pályázik Amika helyére! Pedig jobb lenne még idejében, ha máris nem késő...!

– Érdekes – én eddig soha nem gondoltam arra, hogy műtét után szövődmények is fel-lephetnek! Mi a Te meglátásod? Látom fiatalságod ellenére a realitások híve vagy!

– Ebben az esetben nincs helye lelkizésnek – mondta –, ha rosszindulatú a – félek kimondani is és már fájdalommal jár, akkor nincs sok ideje hátra, hacsak nem történik valamilyen beavatkozás, ami persze nem jár 100 %-os sikerrel, de ma már sok rákos betegnek visszaadja egészségét az orvostudomány!

– Ez eddig rendben is lenne, szépségem, de ha a beavatkozás csak meggyorsítaná a folyamatot, van-e jogunk befolyásolni őt? Nekünk minden perc drága, melyet vele tölthetünk!

– Mire vártok ott hátul? Igyekeztek – hallottuk Gittus ingerült kiáltását, s hogy megnyugtassuk: nem töltjük hiábavalósággal időnket, elkurjantottam magam én is:

– Gyerünk hétalvó, lusta népség! Aki éjjel legény, legyen nappal is az! – Fogtam egy karót és végig csörtettem a bokrok között –, a kiabálásra, zajra, megélnkültek a bokrok, ki erre, ki arra rohangászott, volt aki felmarkolta ruháját, volt aki mezítelenül, de voltak olyanok is, akik helyükön maradtak, s háboríthatatlanul folytatták a már elkezdett szerelmi virtuozitást!

– Húzz a fenekükre – tanácsolta Szőke –!

– Bolond vagy? Mit szólnál hozzá, ha Te lennél a helyükben?

– Volt rá elég idejük! Nem az aranyparton vannak! Adsza, majd én...!

– Vékonyabb is megteszi – mondtam, s egyidejűleg letörtem egy hajlékony vesszőt –, próbáld ezzel!

Nem kellett biztatni, élvezettel vetette magát a szerelmeskedőkre, csattogott a vessző, nyomában cifrábbnál cifrább káromkodásokkal!

– Pattogjatok, rusnya népség! Meddig várakozzon rátok a kocsi? Vagy tán örök időkre itt akartok letáborozni?!

A nagy rikácsolásnál csak a medencénél volt hangosabb zshivaj, ugyanis a néhány perccel előbb még hentergők valamennyien feléje igyekeztek, s ott aztán zsupsz, ki ruhástul, ki anélkül Dodó miniszter megrökönyödésére... –

– Barbárok! – kiabálta magából kikelve, s felugrott ültéből, ha nem teszi, elázik ő is, mint Edina, Margitka és Franz, akik viszont élvezték a barbárok locskolódását, persze nyakig alámerülve a vízben... –

Szegény excellens – gondoltam –, pedig ugyancsak hangot adsz szegényparaszti származásodnak patrónusaid előtt, de hát ha a szartúró bogár elől kitért Ramszesz hadserege, mért ne térhetnék ki mi is előled?

– Gyerünk, fiaim! Alle achtung! – kiáltottam a lubickolók felé –, különben az esti vonatot is lekésíték és a vajda rajtam veri el a port!

Viktória idősebb bátyja, aki szintén az utolsók között igyekezett, Dodó felé bökött:

– Mi baja ennek a mikulásnak, sógorkám? Tán sokkolja a füstszag? Nyugtasd meg: nem kap füstmérgezést, ellenkezőleg: konzerválódik, ha megmártózik velünk!

– Szeretném, ha komolyan fognátok fel a sürgetést, testvér! – talán kicsit keményen ejtettem ki a szavakat, de bosszantott a késedelmeskedés, vagy inkább: mert mielőbb szerettem volna Amálkával kettesben lenni, hogy védelmet nyújtsak neki a lopakodó szörnnyel szemben! Na – meg a Dodó háta mögött mimikázó Jörgre is figyeltem közben, aki jelekkel igyekezett figyelmeztetni arra, nehogy magunkra haragítván az amúgy is felhergelődött „főemlős”-t, megtorpedózzuk fáradozását. Mivel azonban sem szavaimnak, sem Szőke drasztikusabb unszolásának nem volt észrevehető hatása, már éppen azon voltam, hogy bemegyek közéjük és mőresre tanítom őket, midőn kellemes, gurgulázó kacajjal ajkán Viktória perdült mellém:

– Nem fogadnak szót, apucikám? Csúnya jószágok, igaz?

– Úgy ficánkolnak, mint a delfinek – mondtam –, csak bosszúságunkra készítettük a medencét is!

– Csillapodj, szerelmem, a többit rám bízhatod! Figyelj....! – Elkezdte magát illegetni, majd hosszú tánclépésekkel körbejárta a medencét. Annyira elbűvölő jelenség volt, hogy Dodó, aki pedig előbb még pokolba kívánta egyáltalán nem tekintélytisztelő csokoládé-barna rokonságát, rajta felejtette szemeit! De minő szemfényvesztő mutatvány –, vagy csupán káprázat? Egy pillanatra mintha a víz fölé penderült volna, s mint egy elektromágneses korong kiemelte övéit, aztán félig sem öltözöten betáncoltatta őket a mikrobuszba, mellyel Gittus majdnem a medencéig beállt!

– Így kell ezekkel bánni, kedvesem! Olyanok még, mint az állatkák – csak az idomárnak engedelmessékednek – ezt azonban inkább csak szemeivel mondta, miután vissza – leugrott mellém. – Gyorsan hajigáljuk utánuk a ruháikat aztán el velük, majd útközben felöltöznek!

Mivel pedig Viktória is velük tartott, nehogy Gittát útközben esetleg inzultálják, hogy a többiek ne hallják, sűgva kérdeztem a közelemben tartózkodó szőkétől:

– Meddig maradhatsz?

– Amíg szükség lesz rám!

– Akkor segíts, kedvesem, Katinkának a gyerekek körül, én magam Amálkát veszem gondjaimba – mondtam, majd percet sem késve előrefutottam... –

Amálka visszaérkezvén nem hajtott be, mint Gitta, csak megfordította a kocsit, hátha még rá is szükség lesz, s készenlétben várakozott a bejárat mellett. – Istenem – sóhajtottam – miféle asszony ő? Hogy mások boldogulását elősegítse, mindenéből kifosztotta magát, s még csak segítség után sem nyúl nagy bajában! Adhatnék-e viszonzásul többet magamnál? Többet nem, mert jómagamnak nincs is, magamat azonban egészen és egészen addig, amíg szüksége lesz rám!

A kocsi ajtaja nyitva – mélyen két tenyerébe temetve arcát a volánra támaszkodott, s mintha álomból riadt volna fel, megrázta, magát amint melléje húzódtam:

– Kedvesem – szólítottam meg –, mit szólnál ahhoz, ha most itt hagyva csapot-papot, nyakunka vennénk az országot, aztán csak Te meg én nekivágnánk a világnak?

Rámnézett! Mélyen ülő nagy szemei mintha kisírtak lettek volna:

– Hogy mondhatasz ilyet, kedvesem?! Ránk most itt van szükség! Itt vannak a gyerekek, aztán rajtam kívül is még néhányan!

– A Te jó voltodból itt mindenki más már, hogy úgy mondjam: sínen van! Te, gyermekéveidet kivéve, mindent és mindig másoknak adtál! Engedd, hogy csekélységgel bár – hacsak némileg is – visszaadjak valamit abból a sokból, melyet Te másokra, többek között rám is pazaroltál!

– Tévedsz, kedvesem! Én soha nem voltam pazarló! Ha az lennék, német-zsidó elődeim holtuk után is kiátkoznának maguk közül! Amit a titkos bordélyházban másoknak adtam, azt részben magam is élveztem, azon kívül pedig a bosszú is vezetett! Amit pedig nektek adtam, azt már eddig is bőségesen visszakaptam! Én tartozom nektek azért a szeretetért, amellyel naponta körülvesztek, elsősorban – ugye nem haragszol, ha így fejezem ki magam: gyermekeink és Te! De asszonytársaim is mindent elkövetnek, hogy kedvemben járjanak! Sokszor szinte már feszélyezve érzem magam, mert mindenképpen ki akarják hangsúlyozni elsőbbségemet! Jó nekünk itt, így ahogy vagyunk, kedvesem, de ha száguldozni lenne kedved, veled tartok, csak helyet cserélünk, mert kicsit fáradt vagyok!

– Bocsáss meg, akkor nem! Majd máskor!

– De igen! A száguldás jelen esetben pihentetni fog! A kocsi elringat engem is!

– Akkor egy pillanat – mondtam –, beugrom, s máris indulhatunk! – Be sem kellett egészen mennem, mert Nellike a sövény mellett hallgatózott – gondolom nem volt mindegy számára sem Amálka sorsa, hisz majdnem egészben ő volt a felelős a „süldő” lányka megrontásáért! Persze – ha az ok és okozati összefüggéseket vesszük figyelembe: én inkább az egész félre-csúszott társadalom számlájára írnám! De a ki, kinek, miértre, alkalmatlan a pillanat...!

– Hozz gyorsan kis pénzt – mondtam neki –, legyen, ha megszorulnánk! Teszünk Amikával egy kanyart, de ne aggódjatok akkor sem, ha csak valamikor éjjel vergődni haza!

Nellike került-perdült, s visszaérkezve egy köteg százast nyomott a markomba:

– Tedd fiam! Az Isten áldjon meg érte! – Elámultam! Kitalálta talán szándékomat, hisz még egészen kialakult tervem sem volt, csak homályosan körvonalazódott bennem az egyházi esküvő, ha ugyan sikerül nyélbe ütni a hozzá szükséges követelmények hiánya miatt. Azt mindenesetre eldöntöttem már, hogy elsőnek a kis, Zala megyei plébániát keressük fel, s majd ott, volt feleségem koporsója mellett határozunk sorsunk felől!

– Köszönöm! Kedves vagy – mondtam –, vigyázzatok a kicsikre, értünk pedig ne aggódjatok! – de már rohantam is vissza a kocsihoz, melyben Amálka elvégezvén a helycserét várakozott. Különbösen ismeretségünk első pillanatától nem tudtam tőle olyat kérni, amire azonnal ne igenlő választ adott volna! Mivel rajta és rajtam is csak rövid, fehér vászonnadrág és póló volt, és Nellike, aki a kapuig jött utánam kéznél volt, még megkérdeztem, hogy hozassak-e ki melegítőt, ha esetleg későig maradnánk?

– Majd egymásba bújunk, kedvesem – válaszolta, s hogy nyomatékot adjon szavainak, szorosán hozzám bújt!

Beindítottam a kocsit, búcsút intettünk Nellikének, a kocsi megugrott, s csak mikor már magunk mögött hagytuk a fővárost szólítottam meg újra!

– Kedvesem, nem kényelmetlen így összehúzódva? Megállok, s a hátsó ülésen szundíthatsz egyet! Még messze van az úticél!

– Meddig szándékozol menni – kérdezte –, nincs valami hátsó gondolatod a kiruccanással kapcsolatban?

– De igen, kedvesem! Szeretném ha velem jönnél Magdaléna koporsójához és ott, miután leróttuk tiszteletünket, Isten előtt törvényesítjük házasságunkat! Persze csak abban az esetben tehetjük, ha a plébános nem ragaszkodik a régi, buta felfogáshoz, ami tiltotta a vegyes házasságot.

– De hisz katolikusnak kereszteltek engem is, kedvesem! A vallás nem lenne akadály, sokkal inkább körülményeink! Hogy is gondolhattál ilyet, mikor ott van Gittus, ott van Viktória! Mégis csak ők születték a kicsiket, én pedig...!

– Te pedig lelkiileg újra születed őket! Ez az igazság és kérlek ne szabadkozz! A házasság funkciója nem csak a nemzés – a terméketlen szerelemnek ugyanolyan joga van a kivirágzáshoz, mint a termékenynek és a törvényes keretek nyújtanak hozzá legnagyobb biztonságot!

– Érdekes! Magdaléna halála után évekig éltél Izabellával és nem tartottad szükségesnek, hogy megesküdjétek, pedig minden adva volt!

– Épp az, hogy minden adva volt! Izabella úgy lépett Magdaléna örökébe, hogy semmi nem változott! A jó indulatból klinikai halálnak minősített exitusból „feltámadó” Magdalénát már Izabella személyesítette meg! Persze, hogy ha nem hasonlítottak volna szinte felismerhetlenségig egymáshoz, bizonyára másképp végződött volna minden, és úgy lehet – most mi sem ülnénk egymás mellett. Tehát ne kerüljessük, kedvesem: én már kétszeresen is özvegy vagyok, Te pedig hajadon, a közösségen belül nem változtatunk semmit, csupán kettőnk viszonyát törvényesítjük! A gyerekekről úgy sem tudnál lemondani, az asszonyok pedig – kinek mi köze ahhoz, hogy a gyermeke szülőanyja is velünk él? Ha jól emlékszem éppen

tőled hallottam: ha a törvénnyel szemben teljesítjük a kötelességeinket, hálósobánk titkaiba csak az tekinthet be, akinek engedélyt adunk arra! Aztán – mi ugye szeretjük is egymást? Elfogadtuk elméletedet a több nő, egy férfi együttéléséről és eddig hála Istennek be is vált! Mivel azonban hamis erkölcsi normákra épült társadalmunkban a többnejűség még üldözendő, az elővigyázatossági szempontokat is figyelembe kell veyük!

– Ne folytasd – szólalt meg, miközben még közelebb húzódott –, meggyőztél, kedvesem, de álljunk meg, kicsit szédülök, bizonyára a boldogságtól! Szeretnék úgy istenigazából átölelni, mielőtt igen mondanék!

Valamivel Érd előtt, egy kitérőnél megálltam és mindketten kiszálltunk a kocsiból. Amálka tétovázás nélkül szembefordult velem, elkapta a derekam és úgy szorított, mintha többé le sem akarna válni rólam. Szemei tüzeltek mint a lázas betegé, arca kipirult s mielőtt szót is szót volna, egy hosszú csókkal tapadt ajkamhoz:

– Elég meggyőzően fejeztem ki magam – kérdezte szemeit behunyva, egészen átadván magát csókjaimnak, kicsivel később pedig: – Tudod-e, kedvesem, hogy egy halálraíteltet ölelsz? Azt hittem megúszom, de sajnos nem, altestemben már kitapinthatóan terjed a rosszindulatú daganat. Ha Te nem állsz elő velem én remélni sem mertem volna élettársi viszonyunk szentesítését. De annak ellenére, hogy ma már igencsak megkérdőjelezzük a közmondás helyességét, miszerint: a cél szentesíti az eszközt –, a mi alapállásunkból kiindulva, szerintem is a legjobb megoldás! Ha most elkezdjük, talán sikerül mindent elrendeznünk addig!

– Ugyan, kedvesem – próbáltam felcsillantani benne a reményt –, egyforma távolságban vagyunk a haláltól! Te ne tudnád, hogy mindenkinek megvan a maga rákfeneje? Még neked sem mondtam, de már régóta úgy érzem, mintha a rúgás helyén valami nyomná kifelé a mellkasomat, de van úgyis, hogy valami, ugyanott rugó módjára összeránt! Olyankor összegörnyedek és csak lassan enged fel! Lehet, hogy összenövés okozza, de az is lehet, hogy mellhártya, vagy valamelyik idegrost sérült meg. Különben, hogy ne pazaroljuk a szót, akkor is korai a halálra gondolni, amikor már szemben állunk vele! Szerintem a halál egyébként is csak az evolúció egyik fokozata: látható lényünk elenyészik, ám kezdetét veszi egy sokkal bonyolultabb, magasabb rendű – nevezhetjük szellemi létezésnek is, de a láthatatlan anyagi létezés sem kizárt! Nos?!

– Mindenben szándékaid szerint cselekszem, kedvesem, most azonban induljunk, hogy mielőbb túl legyünk rajta, de ha nem haragszol meg érte, hátra megyek és megpróbálok kényelmesebben elhelyezkedni! Az éjszaka kicsit megviselt, meg aztán ugye – életem egyik fontos állomása előtt, illő, hogy magamba nézzek! Nem szeretnék gyűrődöttlen a pap elé állni!

– Kedvesem, a pap nagyon öreg már, talán nem is lát rendesen. Még Magdaléna nagyszülei is éltek, mikor odakerült plébánosnak, annak pedig jó negyvenöt éve és már akkor sem lehetett túl fiatal!

– Nem is az ő kedvéért, szívem, de ha ő Isten szolgálója, akkor általa Isten lát bennünket, őt pedig nem lehet megtéveszteni!

– Ha most lát, akkor eddig is látott, kedvesem! A bűneinket legfeljebb megbánhatjuk, de el nem tüntethetjük előle! Az igazsághoz azonban hozzátartozik az is, hogy egy kicsit ő is ludas múltunkért – miért hagyott magunkra bennünket, amikor a legnagyobb szükségünk lett volna segítségére?! De gondom Ő mindig az adott pillanatban tanúsított magatartásunkat veszi figyelembe, s ha így van, akkor Neked csak a közelmúltban eszközölt jó cselekedeteidért is, már ebben az életben üdvözlődnöd kell! Mi azonban, legalábbis egyelőre, élni akarunk! Tudtommal még csak feltételezés részedről a daganat rosszindulatúsága, lehet jó is! De ha nem, akkor sincs veszve minden, egyelőre van miből gyógyíttassunk! S ha szükséges: az utolsó centig...! Te nem hagyhatsz itt minket – mondtam, mondtam a magamét, közben ölbe

vettem – addig fel sem tűnt, hogy mennyit leadott súlyából, akkor azonban...! Kinyitottam a kocsit hátsó ajtaját és egy gombnyomással fekvő helyzetbe állítottam az ülést:

– Gyere, kedvesem, mindent, amiről beszélgettünk, elcsigázott idegrendszerünk sugallta! Kipihenten más szemmel fogsz látni Te is! – Elhelyeztem – még a gyűrődéseket is lesimítva, feje alá tettem a kis vánkost – Ákoska részére állandósított kísérőtárgy volt – még alsó láb-szárát is betakargattam, lecsókoltam elnehezdedt pilláit, aztán előrementem és elindítottam a kocsit, de a dialógust tovább szövögettem:

– Mit szólnál ahhoz, kedvesem, ha sürgősen útlevel után néznénk és mondjuk Bazelben – otthon több okból nem javaslom – alávetnéd magad egy általános kivizsgálásnak? Mindjárt veled mehetnének Margitka, valamint Katinka is! Könnyebben viselnéd az idegen környezetet. Szamárság lenne állandó szorongásban élned, ha különösebb veszély nélkül, egy kis beavatkozással, megoldódna a probléma! – Nem válaszolt azonnal, nem láttam az arcát, mégis éreztem, hogy erősen foglalkoztatja a kérdés, sőt – látni véltem azt a kis fintort is, amely ott vibrált szájszögletében valahányszor kisebb-nagyobb nehézségek akadtak útjába...!

– Nem látom értelmét kiutazásomnak, kedvesem – halkán és lassan beszélt –, én ismerem a bajomat kivizsgálás nélkül is! Azért adom beleegyezésem a házasságunkhoz, mert tudom, hogy nem sokáig leszek terhetekre, addig azonban szeretnék minden percet veled, veletek tölteni! Ha elmennék, úgy lehet sosem látnánk egymást viszont, itthon pedig munkaidődet leszámítva egész nap együtt lehetünk! – majd hirtelen témát váltva: Mondta már neked Margitka, hogy teherbe esett? – mivel én sem válaszoltam azonnal, folytatta: Ne neheztelj rá! A keresztelőre való előkészületek annyira lekötötték, hogy közeledbe sem jutott, de tény: pénteken volt orvosnál, aki kétséget kizáróan megállapította! Nos – Ő a közeljövőben elutazik és vele megy Katinka is! Gittára szintúgy nem számíthatunk, augusztusban ő is lelép apjával együtt! Nellike itt marad, neki azonban elege lesz Edina masszázs szalonjában – már nem léphetünk vissza – de nem is lenne célszerű, amíg ezek a – tudod kikre gondolok – patronálják! Viktóriának elég lesz a két kicsi, Fannikának a nagyobbak, de mellettük szükségünk lesz még valakire, mert én nem tudhatom, hogy mennyire és meddig vehetek tevékenyen részt!

– Ne mondj ilyet, aranyos – szoltam közbe –, nem szabad! Fiatal vagy és erős! Le kell győzned! Le fogod győzni az ellenséget is! És...!

– Ne áltassuk magunkat, drágaságom – állított meg –, inkább nézzünk szembe akár a legrosszabbal is! De hadd fejezem be: mit szólnál ahhoz, hogy szökét – utánozva engem, ő is csak szökének nevezte – bevennék a családba? Látom hozzád is kötődik, velem pedig nem nehéz kiegyezni! Barátnői úgymint külföldre mennek, ő lemondana arról, ha – természetesen az egyetemet nem hagyná abba – hozzánk költözhetne! Érzésem szerint benne sem csalódnánk és megfelelne a követelményeknek! Szegény, de hát gazdagnak nincs szüksége ránk!

– Tudod, kedvesem, hogy az efféle dolgokba nem szívesen avatkozom...! Te sokkal racionálisabban gondolkodol, tehát...!

– Köszönöm szerelmem! Megpróbálom...! – Ennyit, többet egy szóval sem mondott, csendesen elszenderült és csak mikor bekanyarodtam a parókia udvarába, rezzent fel:

– Megérkeztünk volna? – Károly olyan szép álmom volt! Fehér, menyasszonyi ruhában kopogtattam egy színarany, csak belülről nyitható kapun. Nem akartak beengedni, s már azon voltam, hogy otthagynom, mikor ismerős hangokat hallottam:

– Mért nem engeditek be hozzám azt a leányzót? Ne várakoztassátok meg!

– Nem lehet, Uram – züllött nőszemély! – volt a válasz –!

– Ti tán ártatlanabbak voltatok? Na, nem! Talán orcátlanabbak! Ő nem dugdosta előlem bájait, mint ti! Valahányszor meglátogattam, teljes önmagát adta! Ti, ti, szentfazék, áspis-

kígyók! Félre az útból pokolfajzatjai! Elég volt a képmutatásból! – Az ajtó kinyílt, s mit gondolsz, hol találtam magam? Otthon! Szemközt a kastéllyal, előttem a hatalmas park, közepén fehér mészkőüzalékos úton apám, anyám szélesre tárt karokkal! Gondolod, hogy jelent valamit az álmom?!

– Jelen esetben nem hiszem, kedvesem! Azzal foglalkoztál álmodban is, amiről beszélgettünk! Ámbár – lehetséges, hogy egy, a jövőnkre vonatkozó víziót láttál, mert a kastély, a parkkal együtt még visszakerülhet tulajdonodba és akkor –, ez azonban felesleges ábránd, másrészt ha odatérnénk meg, ahonnét elszármaztunk, füstbe menne a keresztényi, de a többi vallás tanítása is a túlvilágról, s azzal együtt az isteni igazságosságba vetett hit is: hogy halálunk után egyenlőek leszünk, akárha születésünk előtt!

Eddig jutottunk, mikor a nyitott ajtón kilépett egy fiatal pap és felénk indult, még jöttében érdeklődve óhajaink felől!

Paff lettem, midőn a bemutatkozás után az öreg pap felől érdeklődve, kérdésemre azt a választ kaptam, hogy már három éve elhunyt! Különösképpen nem csodálkoztam, hisz már rég megérett arra, hogy átadja helyét!

– Sajnálom – mondtam –, kedves kis öreg volt! Az ötvenes években többször volt alkalmam találkozni vele, utoljára mikor feleségem elhelyeztük a templom alatti kriptában, nagyanyja mellett. A nagybirtok ugyanis néhai feleségem nagyszüleié volt! Ők emeltették a templomot is!

A pap előbb nagy szemeket meresztett, majd nekibátorodva bocsánatot kért, amiért az öreg plébánost, kérésére, a kriptában helyezték örök nyugalomra! – Hely van benne bőven – mondta ő –, több mint negyven évig egyedül volt a kis grófnő, most ugyan ott van mellette unokája, de mégis csak nők, elkél mellettük egy férfi!

– Igen! Igen – mondtam –, nagyon jól tették, hogy érvényt szereztek végakarátának! Magam sem találtam volna semmi okot arra vonatkozólag, hogy megtagadjam! – Közben persze az járt az eszemben: ha netán már a kis grófnő – feleségem nagyanyja – életében is a pap volt a gorillája, hisz férje, a gróf a rövid mézesheteket leszámítva a harctereken töltötte idejét, akkor feleségem szülőanyja származhatott a pap – pórgyerektől is! Ebben az esetben mentesek vagyunk a hajdan felmagasztalt, ma sokat átkozott kék vértől! Persze hülyeség ilyesmikkel foglalkozni! Abban az időben még nem kérdőjelezték meg a sperma azonosságát, paptól vagy parádés kocistól is származhattak grófok, fejedelmek, s remélhetőleg Franz sem vetteti Margitkát alá DNS vizsgálatnak, s lesz, aki örökölje a bank-dinasztiát! Igen, igen! Ezek vagyunk mi emberek! A halálról kellene meditálnom, hisz ahhoz vagyok közelebb és én mégis a nemzés körül problematikázom! Vagy egyforma távolságban vagyok mindkettőtől?! Lehet!

Közöltem a pappal jövetelünk célját! Előbb húzódozott – a különböző ilyenkor szükséges papírok hiánya miatt, azonosságunkat azonban nem vonta kétségbe, s a köteg százas, melyet a keresztlevelek, anyakönyvi kivonatok helyett átnyújtottam, végleg eloszlatta bizonytalanságát. Körülbelül délután négy óra lehetett, a nap még magasan állt, sugarai átvilágították a Máriát kisdédével ábrázoló színes mozaik üveget, a pap még az oltár előtt is csóváltatta fejét: rövidnadrágos, pólós házassulandókat még nem adott össze – végül is úgymond egyik tanú én vagyok, a másik a felettünk lévő Isten! – Áldását adta frigyünkre!

Nem mentünk le a kriptába, nem akartuk tovább igénybe venni a litániához készülődő papot – már a hívek is gyülekeztek – elrebegettük halottaink lelki üdvéért az ilyenkor szokásos imát, aztán búcsút véve előktől, holtaktól elindultunk visszafelé! Így végződött a keresztelő utáni nap házasságkötéssel, s késő éjjel hazaérve, a piros lámpák rőt fénye mellett, szinte úgy lopóztunk be, előbb az udvarba, majd a fürdőmedencét követően a sátorlap alá, hogy fel ne ébresszük a háromnapos talpalásban kimerült háznépet!

Az egyházi esküvőt követően a harmadik szombaton polgárilag is szentesítettük együtt-élésünket. Ezt az aktust már nem annyira én, inkább Amálka sürgette, ugyanis a megosztott telek másik felén rohamléptekkel beindult a munka-építkezés, és egyre sürgetőbbé vált, hogy jogilag is rendezzük a házban lakók egymáshoz tartozását! Persze ez a tényállás csak megerősítette az igazi okot: minél előbb szabadulni akart mindattól, ami még mindig tehetetlenként nehezedett rá. A dolgok egyszerűbbé tétele miatt megváltoztatta végrendeletét: a szüleitől örökölt valamennyi ingó és ingatlan vagyonát a már élő, valamint születendő gyermekeimre hagyta – függetlenül az anya személyétől –, azzal a meghagyással, hogy a vagyon fel nem osztható: családi hagyatékként kell öröklődjön az utódokra! A vagyon kezelése kortól függetlenül mindig a legtehetségesebb örökös feladata legyen! Vitás kérdésekben pedig minden esetben a családi tanácsot illeti a döntés joga! A gyermekek nagykorúságáig gyámként engem jelölt ki, akadályoztatásom esetén a sorban következő feleséget!

Nos, szokványos életvitelünkhöz ezek a történések kapcsolódtak még augusztus 15-ig, a búcsúzkodás napjáig. Meg kell még jegyezni, hogy a hosszabb rövidebb időre szóló szakítás minél kisebb zavart keltsen a gyermekekben, egyazon napra időzítettük a két csoport elutazását: az örökösödési ügyetek lebonyolításához érkezett Franzsal együtt Margitka és Katinka – a szükséges okmányok késedelmes elintézése miatt majdhogy lemaradtak –, ugyancsak a Gittával és Jörggel együtt utazó, Anti által sebzett fekete is, el sem tudtam volna képzelni, hogy Gittus kívánsága ne teljesüljön vele kapcsolatban!

A két kocsi: A BMW és a mikrobusz – Jörg a családnak ajándékozta – megtelt velünk, s Jörg még otthon is jegyezte:

– Gyermekeim! Fel tudjátok-e fogni az én boldogságomat? Egy szál magamban indultam hazulról és íme! Egy egész nemzetséget tudhatok magaménak! Amikor pedig – már a repülőtéren – Ferihegy – Konrád a családjával és Edina is csatlakozott hozzánk, nem tudta visszatarítani örömkönnyeit:

– Tudjátok meg, gyermekeim – mondta –, hogy én az önkényuralom ellenére jobban érzem magam itt veletek együtt, mint szülőházamban a legdíszesebb társaságban! Persze tisztában vagyok azzal is, hogy kirekesztettség ellenére itt ti vagytok a társadalom krémje, de ha átlagban veszem is: az itteni emberek sokkal melegebb szívűek, mint a mieink otthon! Már nem tudnám az életemet nélkületek elképzelni sem!

– Ugyan apuka – próbáltam kissé lehűteni elragadtatását –, ha földijeidnek is így beszélsz az itteni állapotokról, még megindul egy népvándorlás északról dél felé! Te csak arcunk egyik fele után ítélsz! Már úgy érkeztél, hogy az addig nélkülözött apai szeretetet is pótolni szándékoztad szeretteid iránt, akik – magamat is közibük számolva – merem remélni, hogy szeretet dolgában nem maradtunk adósaidd! Mielőtt azonban ítéletet mondasz, figyelembe kell vened arcunk másik felét is! Az ugyanis nem annyira barátságos, inkább visszataszító: a farizeus és Júdás keveredése!

– Amíg szeretni tudtok, gyermekeim, addig nincs veszve semmi! Az orosz nép majd félévszázada nyüglődik már a taposómalomban, s bár a hatalom birtokosai mindent elkövetnek – ezt a tulajdonságot nem tudták és sosem fogják tudni kiölni belőle! Gondolom olyan ez is, mint a templomban az örök mécses: egy kicsit mindig utána kell tölteni!

– Hát igen, apa, szerencsénkre a háttérbázisunk kiapadhatatlan – körbenéztem –, cáfoljatok meg, ha nincs igazam! – Az asszonyok a gyerekekkel voltak elfoglalva, de nem kevésbé egymás közt, csak Konrád és Franz álltak közvetlenül mellettünk, ők cáfolhatták volna állításomat, de nem tették, nem jutott rá idő – legalábbis Franznak, mert indult a gépük, utána pedig már másról folyt a beszélgetés, vagyis inkább csak a nagypapa és a kis unoka között: a

kis Szőkeség – Ákoska – annyira megbarátkozott nagyapjával – nem csak hajuk színe, még orrcimpájuk is egyezett, hogy Amálkán kívül senki nem tudta volna elcsalni tőle!–! Azt az időt, amíg a kicsivel foglalkoztak, használta ki Edina, hogy odasúgja:

– Anti nyugtalankodik! Nagyon kér, hogy gyere fel hozzá! – Kicsivel később pedig: Lehetőleg még ma!

– Rád unt volna? – kérdeztem közel hajolva hozzá –, azt hittem jól megvagytok!

– Egészen más – válaszolta –, hiányzik neki a forgolódás, de egyként sincs szükségem további jelenlétére, mert terhes lettem, s a többihez már Dodó is elégséges! Huzamosabb ideig úgysem lehetne lekötni Antit. Rád bízom, csinálj vele valamit, hogy megemberelje magát! Nem akarok egészen szakítani vele, de azt sem szeretném, ha szétverné, amit belém plántált! Érted ugye?

– Értem, értem, de mért nem vágta le belőle?

– Bolond vagy? Kár lenne érte! De – szeretném ha köztünk maradna!

Azt akartam kérdezni tőle, hogy mehetünk-e hozzá hazafelé, de utolsó mondata szükségtelessé tette, és egyébként is: beszállásra invitálták Jörgéket és a búcsúzkodás közepette észrevétlenül csak az időpontra szorítkozhattam:

– Holnap! Mikor?

– Ma, délután ötig!

Ejnye – fene! – ezt azonban csak gondoltam – kissé szokatlan volt számomra a parancsként is felfogható hanghordozás! Ha jól tudom semmilyen formában nem vagyok lekötelezettel hölgyem! Ennek ellenére izgatott a téma, mert pillanatig sem hittem, hogy Edina a valódi okra hivatkozott Antival kapcsolatban és bár zsúfolt volt a napi program, pontban 5-kor csengettem a lakásán.

Edina nyitott ajtót! Első pillanatban megállapíthattam, hogy egy eltartott nő minden kényelemmel felszerelt belvárosi luxus lakásában vagyok! A szőnyegektől, a falakon függő képektől kezdve egészen a mütyürkéig, mind-mind egy-egy értékes ajándék volt, dátummal és az ajándékozó nevével ellátva! Szívesen körülnézegettem volna, mert az egész: kisebbfajta múzeum volt, az egyik ajtó mögül előcsörtető Anti azonban elvonta figyelmemet a tárgyról...! Valósággal úgy nézett ki, mint egy felborzolt szőrű vadkan: a rajta lévő drága holmi össze-vissza szaggatva, arca eltorzult, sötéten villogó szemeiből ítélve semmi jóra nem számíthattam, kicsit talán meg is ijedtem, az ijedtség azonban csak pillanatokig tarthatott, s még így is oszlopként álltam a hátam mögé húzódó Edina előtt!

– Rosszkor jöttem volna, aranytestvér – szólítottam meg –, nem tudhattam, hogy éppen Otellót próbálsz alakítani! Egy bizonyos kellék hiányzik a kezedből!

– Te itt? Eressz! Hadd fojtom meg ezt a szajhát!

– Ez nem szerepel a forgatókönyvben – mondtam –, csillapodj aranytestvér! Hivattál, hát itt vagyok!

– Én Téged? Miféle játék ez már megint? – farkasszemet nézett Edinával... –

– Egy percig sem mernék tovább egyedül lenni veled, Antikám! – szipogott a nő ... –

– Antikám? Hallod, sógorkám, hogy becéz ez a ..., nem veszi észre magát, pedig világosan megmondtam neki, hogy nálam fordítva van: a hölgyek szoktak nyalakodni, hogy jók legyenek Antinál! Itt viszont egész nap azt mártogatom, amit az urak éjszaka belelöknek! Anti

nem lesz selyemfiú, kedvesem, legfeljebb Edina selyemlány! Ha nem...! Abban az esetben vége a komédiának szépségem!

– Látod, Józsika – Edina még mindig a hátam mögül –, de már bátrabban – nem akarja belátni, hogy valamiből élni is kell! Az urak azt adják, amit ő nem adhat, de ez a tény nem befolyásolhatja szerelmünket! Itt igazán nem hiányzott neki semmi, tenyereken hordanám, de megöl a féltékenységével! Nem akarok tovább mentegetőzni előtte! Vidd magaddal, hacsak egy kicsi szimpátiát is érzel irántam! Nem leszek hálátlan! Aztán, ha majd megváltozik – rátok bizonyára jobban hallgat, ismét találkozhatunk, de inkább nálatok! Itt... –

– Ne lefetyelj annyit! Add a göncömet, aztán Anti eltűnik, Te pedig folytathatod, amit abba sem hagytál!

– Mondtam már, hogy elégettem! Látod, Józsika, mindenáron a régi gönceit követeli, pedig vettem helyette nem is egy öltönyt! Úgy nézhetne ki, mint egy igazi báró, ha tartaná a száját, kicsit vigyázna mozdulataira, észrevétlenül elvegyülhetne a bankárok, miniszterek között és akkor meggyőződhetne arról, hogy én csak szerepet játszom: testemben csupán gyönyörködnek az urak, felhergelődnek, mielőtt a direkt arra acélra alkalmazott hölgyek bájait igénybe vennék! Szerepemet joggal hasonlíthatom a modellt álló hölgyekéhez, s ha így fogjuk fel, épphogy súrolom az erkölcsi normákat! Folyton hűgára hivatkozik, hogy Viktória soha nem csalná meg az urát! Viktória belecseppent egy biztos egzisztenciát nyújtó családba, nekem pedig magamnak kell azt megteremteni!

– Na, elég legyen! Tudom, hogy nem égetted el, ide azt a ruhát amiben jöttem, aztán – Anti tett egy lépést felém: állj félre sógorkám – mondta –, nem szeretném, ha Te kapnád, amit neki szántam!

– Te vad barom! – nem tudtam tovább türtőztetni magam – ez a hála? Tudod, hogy az életedet köszönheted ennek az asszonynak? Öltözz, mert olyat teszek amit magam is megbánnék – a nyomaték kedvéért – papucsban volt – ráléptem a körmére... –

– Te, só-sógorkám – fájdalmában elharapta a szót, majd teljes erőbedobással fel akart öklözni! Elkaptam a karját, egyiket a másik után és hátracsavartam – előnyömrre szolgált, hogy fiatalabb koromban birkóztam...!

– Tudod Te egyáltalán, hogy mit művelsz – inkább kiáltottam – telefonáltassak a Hárs-hegyre?! Edina, fogja a kagylót aztán...!

– Nem, ne, Józsika, nem akarok én neki semmi rosszat, csak térjen észhez! Be kell látnia, hogy nem sajátíthat ki engem, hisz mit kezdene velem a gyönyör elmúlása után? Én azonkívül, amivel ma keresem a kenyerem, úgyszólván semmire sem vagyok alkalmas!

– Nos, hallottad – szóltam –, köszönd meg szépen, amit érted tett, aztán öltözz! Edina a mi barátunk és ha nem akarod, hogy bezáródjon a kapu előtted, akkor megtanulsz fegyelmezetten élni! Te eddig csak a börtön fegyelmét ismerted, rá kell, hogy döbbenj: a civil élet szabályai sem enyhébbek, csak míg a börtönben a testedet zúzzák össze, itt a lelkedet, vagy mindkettőt! Meg kell tanulnod a törvények adta lehetőségek szerint élni! Családod van, gyerekeid, közeledsz a harminchoz, izgága, hebehurgya magatartásod miatt előbb-utóbb belebuksz valamelyik hasonszórú társad bicskájába, vagy mint eddig börtöntöltelék leszel! Ha hallgatsz rám, beviszlek a vállalatomhoz, ahol természetesen az én becsültem a Tiéd is és viszont –, keresetedből szépen juttathatsz haza családodnak, nem kell álombébitet gyártanod, aztán ma méltónak találtatsz, Edina nem zárkózik el későbbiek folyamán előled! Elengedtem a kezét, ugyanakkor megfordítottam, szembe velem! Anti előbb csak nézett – nézett hol Edinára, hol rám, valósággal úgy hatott, mint a mérgétől megfosztott vipera, s egyszer csak elengedte magát, majdhogynem úgy zuhant keblemre:

– Aranyos sógorkám! Hogy Te mire nem vagy képes értem, mihaszna cigánygyerekért? Bocsáss meg, nem tehetek arról, hogy belebolondultam ebbe a boszorkányba! Gyűlölöm és mégis fel tudnám zabálni! Minden porcikája itt bizsereg már bennem! Ha nem jössz, úgy lehet, átvágott nyakkal fekszünk már mindketten, mert többször megpróbáltam itt hagyni, de nem ment! Egy Démon ő! A sátán felesége! Vigy magaddal testvérem, különben felemészt a tűz itt bent – szívére tette kezét –!

– Merre van a mosdó? – fordultam Edinához. – Menjen kérem előre és eressze meg a csapot, a hideg vizét, hogy lehűthessük ezt a varangyot – felkaptam a hátamra Antit, mint annak idején az Őstulok – Konrád –, és elindultam az asszony után – nem tudom mit evett ezen a ... – morogtam, de inkább csak magamnak –!

– Ne inkább a szaunához – fordult hátra az asszony –, ott együtt magával...!

– Az én vérem nem ér rá felhevülni, kedves, épp ezért lehűteni sem kell, de mehetünk oda is, csak minél előbb, nehogy elégjen ez a szerelmes majom!

– Te sem nagyon válogatod a jelzőidet, sógorkám – Anti lehangolódva morgott a hátamon –!

– Érdem szerint, sógorkám! – a válasz már csak jaj-jaj-jaj-jaj volt, mert hirtelen belemártottam nyakig a hideg vízbe. – Ez való neked, testvérkém – mondtam, miután kétszer-háromszor megforgattam benne, majd átemeltem a melegbe. Persze az egymás utáni hideg-meleg forrázás észhez térítette és nem is lett volna Anti a leleményes cigánygyerek, ha nem rántott volna maga után engem is...!

– Á...! Te állat! – több az én torkomon sem jött ki, csak mikor Edina elkacagta magát – valószínűleg szemmel kísért minket a szomszéd helyiségből –, toldottam meg: ezért kár volt idejönnöm!

– Nem volt kár, testvérkém! Épp a legkritikusabb pillanatban toppantál be! – Anti a víz hatására, vagy tán jelenlétem is hozzásegítette, kezdte mérlegelni: milyen súlyos következményei lehetnek volna féltékenységének. – Ha nem jössz, hazavágom és akkor, vagy börtön kapuja, pedig már kezdtem hozzászokni az édes élet mazsoláihoz! Hanem most, hogy Te is eláztál, hogy fogunk megszabadulni innen?

A kérdésre Edina adott választ, mert, mint ahogy sejtettem is: egy rejtett kamera által szemmel kísérhette tevékenységünket:

– Ruha és minden egyéb elő van készítve részetekre, de ha kérhetem, igyekezzetek, ugyanis hétre vendégeket várok és kellemetlen lenne, ha ilyen állapotban kellene fogadnám őket!

– Na látod! Magad is meggyőződhetsz róla – Anti ahelyett, hogy kifele igyekezett volna a vízből, még engem is visszatartott – csoda-e hogy nem vette be a gyomrom: nappal én, éjjel ők! És még azt akarja elhíttetni velem, hogy csakis engem szeret!

– Okosabbnak képzeltelek – mondtam –, hát nem vagy képes felfogni, hogy neki ez a munkája? Hogy más a munka és más a szerelem? Gyerünk! Szedd magad! Magam is szeretném kerülni a feltűnést! – Összefogtam hátán a szalagokra tépett selyem puplint, s magam után húztam kifelé a medencéből... – A ruha és valóban minden egyéb kellékes kiterítve, kiakasztva várt ránk, számomra a meglepetést nem is a készenlét, inkább a méretazonosság okozta. Anti látván csodálkozásomat, magát igazolandó mindjárt meg is jegyezte:

– Most már hiszed, hogy boszorkány? Ő fél tőlem, pedig nekem kellene tőle félnem!

– Bolond vagy – válaszoltam –, de már az utcán, mert bent nem akartam újabb szópárbajba bocsátkozni, ami késleltette volna távozásunkat – szerencsédre fel sem tudod fogni, mit veszítenél, ha Edina végérvényesen szakítana veled! Ettől azonban meglátásom szerint nem kell tartanod, de –, majd meglátjuk!

Othton persze nem nagy lelkesedéssel fogadták Antit, még a húga, Viktória sem:

– Hagytad volna ott annak a ...! – nem a legjobb véleménnyel volt ő sem Edináról – itt csak örökös veszélyforrás lesz! Nem szeretném, ha azt tenné a szökével is, amit a feketével!

– Nem kell féltened ettől, kedvesem! Antit egyenlőre kint, a sátorban helyeztük el, Nelli és Fannika a régi helyén, Szőke pedig Amálkával a tükörszobában...! A gyerekek miatt valóban szükségünk van a jelenlétére és nem is csalódtunk benne, helyesen ítélte meg Amálka: illetendő, segítőkész minden tekintetben! Rövid idő alatt jobban bedolgozta magát, mint akár Gitta, vagy Katinka, sőt – ami a gyermekek nyelvét illeti: Margitkát is felülmúlja! –

Mivel éjszakára, hogy Viktóriát mentesítsék, a kicsiket is bevitték magukhoz, hosszú idő óta először beszélgettünk kettesben –!

– Szőkére vigyáz Amálka, Antira pedig én! Nem szabad megfosztani őt a lehetőségtől, hogy értékesebb emberré váljék! Ha nem tud, nem akar beilleszkedni, majd akkor változtatunk! Mégis csak bátyád!

– Aztán azt gondolod, hogy míg mi itt bent enyelgünk, ő veszteg marad?

– Egyenlőre igen! Edina leszedte róla a háj felesleget, de most ne vele foglalkozzunk! – inkább egymással!

Azon az estén több szó sem esett Antiről köztünk! Viktória kihasználta az alkalmat, s teljes bedobással egyenlítette lemaradását! Ami pedig még függőben maradt Antival kapcsolatban, azt személyesen vele beszéltem meg másnap reggel, munkába menet, ugyanis úgy határoztam, hogy előbb bemutatom neki munkahelyemet, s csak ha kedvet érez iránta, akkor fogom kérni a felvételét!

Reggel, bár én sem lustálkodtam, őt már a fürdőmedencében találtam. Beugrottam melléje, üdvözlésemet prüszköléssel viszonzta, s figyelmet sem vetve rám, folytatta a már elkezdett kérdés-felelet eszmefuttatását, de hangosan, tán még a házban is hallhatták:

– Én akartam otthagyni a szemérmetlen kurváját, s végül is ő rúgott ki! Vagy: igaza lehet a sógorkámnak, hogy egy sült barom vagyok, hisz akárkivel, vagy kikkel szórakozott is éjszaka, nappal frissen és tisztán feküdt le mellém! Nem nyávogott, mint legtöbbször, pedig egyáltalán nem voltam vele szemben kíméletes! Aztán végül is: kaja, pia, pina, minden együtt volt – és csak azért ...! Bolond ember az, aki a nehéz fizikai munkát választja, holott a méltóságos urat is játszhatná! Beleverem a fejem a betonba..., azt azért mégse...! – Nem szóltam közbe, hadd rágódjon! Magának kell megemésztenie amit főzött! A medencéből kifelé menet azért megkockáztattam:

– Mi lenne, ha kicsit kapkodnád magad, testvér? Itt általában mindenikünk munkával keresi a kenyerét! Tíz perc múlva indulunk!

Felkapta fejét:

– Nekem egy perc is elegendő, testvérkém – a medence oldalában fekvő batyú felé intett, az este készenlétbe helyezett kezeslábas volt összegöngyölítve –!

Tíz perc sem telt bele, s lefelé gördült velünk a busz! Már majdnem a Moszkva térnél jártunk, mikor Anti megszólalt, gondolom a hosszas önvizsgálódás után, megpróbált visszavágni:

– Ha azt hiszed, sógorkám, hogy számomra bűdös a munka, tévedsz! Nem bűdös, de nem is gyönyörűség, s főleg nem hősi tett, mint azok a bezabáltatott, ideológikus hülyeségekkel tele-tömött pártcsíkok danázzák! Én szívesen dolgozom, ha mindenki, vagy ahogy Te mondottad: mindenikünk munkával keresi a kenyerét, de – amíg ezek a vén, vagy legyenek éppenséggel fiatalok, a néptől kapott hatalomra hivatkozva nappal az országházban vagy pártszékházakban

kabaréznak, éjszaka pedig Edina féle luxus cicababáknál hancúroznak, addig Anti sem hajlandó munkában meggörbülni!

– Ne légy már annyira mulya! Vezetők mindenütt vannak! Szükség van rájuk a politikában is, meg a gazdaságban is!

– Vezetőkre igen! Ezek azonban csak reprezentálnak, de azt is hogyan? Hivatali állásaikat arra használják fel, hogy egymással is dülekedve mennél nagyobb darabot kanyarinthassanak le maguknak, a népnek pedig – emlékszem, Te mesélted egyszer a börtönben nekem, hogy hogyan járt az az öreg halász a tengeren – na látod, mi is csak a csonton rágódhatunk! De ha Te olyan okos vagy, mondd már meg nekem: mennyi köze volt a népnek a megválasztásukhoz? Volt-e egyáltalán köze hozzá? Mert szerintem semmi! A választási komédiát a látszat kedvéért rendezik meg, egyébként teljesen mindegy, hogy milyen eredmény születik: A kezdő és a végszó is az övék! De ha ez a nép baromként viselkedne is, én, buta cigány létemre nem teszem nyakam engedelmesen a járomba, az orromba sem hagyok karikát húzni, aztán – nincs szükségem vakvezető kutyára sem, hogy bevezessen az árokba! Mert ezek oda fogják vezetni az országot, testvérem!

– Nagyon elkanyarodtál, Anti – mondtam neki –, nekem moment nincs kedvem hosszabb magyarázkodásba kezdeni, de nézd a méhcsaládokat, náluk is vannak királynők és vannak herék, de persze dolgozók is és természetesen ezek vannak többségben!

– Ez így igaz, testvérem, de azt is hozzátehetnéd, hogy a dolgozó méhek elpusztítják a heréket, amikor azok szükségtelenné válnak!

– Látom még most is a féltékenység beszél belőled! Ha olyan nagy kurvának tartod, mért vagy annyira oda...! Ha veszteg maradsz, akkor azoknak az uraknak az asztaláról neked is csurran-cseppen, esetleg nagyobb darab is! Így azonban, mivel egy fecske nem csinál nyarat, legokosabban teszed, ha Te is behúzod a farkad a lábad közé és vársz csendben, mint én is teszem! – Beszélgetés közben persze már átszálltunk a következő járatra és közeledtünk a munkahelyhez. Utolsóként azért egy intelmet megkockáztattam – vigyázz, nehogy elszöld magad, mert itt megfordul minden fajta népség: besúgók – sok van belőlük és nem könnyű lefűlelni őket – hazárdőrök, – nehogy belevigyenek valami hülyeségbe, mert az egész családot magaddal rántanád a bajba!

– A nyakam vágnám el inkább, testvérem!

Időben érkezünk a munkahelyre! Antit úgy mutattam be, mint a sógoromat! Büszke is volt erre, kiolvastam a szeméből és magatartásán is megmutatkozott...! Nekem azonban fontosabb volt, hogy Pistinek, mármint: Csomós Pistinek első látásra megtetszett a jóvágású cigánylegény és még mielőtt szóba hozhattam volna, ajánlatot tett:

– Nem akarnátok együtt dolgozni? Ellátlak én kettőtöket is munkával, aztán – ha lennének még jóképű cigánylányok, rám is gondoljatok! Te – ez rám vonatkozott – a legjobb testeket úgyis kivontad a forgalomból! Vagy tán azt hiszed, nem is sejtem merről fúj a szél?!

– Maradt még belőlük, pajtás – mondtam neked úgyis csak testek kellenek! Azoknak pedig, akiket én kivontam a forgalomból eszük is van, kár lenne értük, ha itt lehorgonyoznának! Előbb-utóbb lapátra kerülnének, mint pedig a már begyakorolt mellett, más technikát is tanulhatnak!

– Na jó-jó! Nem is azért mondtam! Maradt itt éppen elegendő ribanc, s ha benne vagytok, munka után ismét tiszteletünket tehetjük odaát – mármint Budán –, most azonban lássunk hozzá! Te addig nézelődj – Antihoz –, a cigányok szeretik a meleget, a hegesztő pisztoly sok mindenre alkalmas! Látom, még harminc alatt vagy, a szakmát is kitanulhatod!

Anti nagyokat bólított, egyik lábáról a másikra állt, majd:

– Hát ami azt illeti, szép ez a hogyishívják, csak – nem veszélyes? Hamar megégetheti magát az ember! – Közben pedig arra gondolt: mégis csak jobb volt Edina mellett nyújtózkodni, lucskos volt, az igaz, de nem égetett...!

– Hát, ami azt illeti, lehet bőrt is vágni vele – okította Pisti –, de ha vigyáz az ember, na meg a gyakorlat – hamiskásan rám kacsintott, majd kezdte melegíteni a satuba fogott vasat, azaz: csövet!

Meleg volt egyébként is, s a pirosra hevített cső még melegebbé tette a levegőt. Tíz óra tájt már kis patakokban folyt a veríték lefelé felhevült testünkön, Anti ugyan azt nem láthatta, csupán verítékben fürdő homlokunkat, de az is elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy irritálja! A gőg, a csakazértis azonban nagyobb volt benne, mint a félsz, na meg az izgatta: mi lehet odaát: Budán és lemeztelenítve felsőtestét, árnyékba húzódva kíváncsian leste, mint hajlik szükség szerint az izzásig hevített vascső.

Éppen abbahagytuk a munkát, készülődtünk az ebédhez, mikor az igazgató kocsija megállt az építkezés előtt és az igazgatóval együtt a személyzetis kászálódott ki belőle. Körbenézegettek, de csak néhány percig, aztán meglátván Pistit egyenesen hozzánk indultak:

– Hogy s mint, Csomós úr – érdeklődött a diri –, Pisti nem hagyta magát elvből elvtársnak szólítani, van nekem becsületes nevem, vagy ha az nem tetszik, az úr nekem is dukál – szokta mondani – készen lesznek határidőre – folytatta a diri, majd: nem tudna valakit ajánlati maga mellé, ugyanis Kovács urat kiemeljük, építésvezetői megbízást kap!

– Jól értettem – ezt ugyan csak magamban, s összenéztem Pistivel, aki szintúgy értetlenül bámult...!

– Na, de uram – szólaltam meg –, nincsenek Önök tévedésben? Nem egy másik Kovácsról van szó? Én ugyanis két hónapja múlt, hogy ebben a szakmában dolgozom és ez idáig jóformán az alapismereteket sem sajátítottam el! Ha lehetséges, szeretnék helyemen maradni, sőt annyira meg vagyok elégedve, hogy a sógoromat is magammal hoztam. Csomós úr, mint mondotta: kettőnket is ellátja munkával.

– Na. Látja Csomós – ezt Pistihez –, ragadja meg az alkalmat – felém pedig: informátoraink szerint Ön nemrég még az építésvezetői beosztáshoz hasonló munkakörben dolgozott! Ami pedig az ismereteket illeti, Önnek nem fog nehézséget okozni menet közben elsajátítani azokat. Sajnos, alacsonyabb munkakörben nem alkalmazhatjuk! Amennyiben nem fogadná el, meg kellene válnunk egymástól, amit nem szeretnénk több okból sem...! – Pisti közbevágott:

– Melyik területet kapná Kovács úr?

– Úgy gondoltuk, itt lenne a legalkalmasabb egyenlőre, persze az építésvezetőséghez tartozó többi munkahellyel együtt! Azt ugye mondanom sem kell, hogy az eddigi építésvezetőt másik munkaterületre irányítottuk át! Miután tudomással bírnak arról is, hogy kettejük között baráti kapcsolat alakult ki, továbbá – az Ön befolyása révén, melyet a többi szerelésvezetőre gyakorol, méltán remélhetjük a gyümölcsöző együttműködést az építésvezetőség egész területén! Nos? – De nem kell azonnal döntenie, beszéljék meg és majd holnap reggel bejönnek a továbbiak végett!

– Túl van tárgyalva, igazgató úr – jelentette ki határozottan, de anélkül, hogy figyelmet vetett volna rám –, Kovács urat végzettségére való tekintettel már eleve helytelen volt segédmunkásként alkalmazni! A magam részéről egészen természetes, hogy mellé állok, de biztosíthatom Önöket, hogy már az eddigi tapasztalatai révén is felülmúlja a gatyást – az előttem lévő építésvezetőt csúfolták gatyásnak – hogy miért? – talán mert mindig lomposan jelent meg a

munkahelyen, képzettségét tekintve pedig nem tudom minek nevezhető a vörös akadémia?! – ami pedig a bemenetelt illeti – folytatta Pisti –, elegendőnek tartom, ha csak Kovács úr megy be reggel átvenni az építésvezetőséget, s egyúttal elintézi sógora felvételét, nyilván a mai nappal kezdődően! Te pedig – kezét nyújtotta Anti felé – csapj bele, pajtás, aztán folytassuk! Ezentúl rá is tekintettel kell lennünk, mielőtt valami disznóságba keverednénk! Az igazat megvallva, életemben először érzek viszolygás helyett melegséget ezekkel a csiszolt agyú entellektüelekkel szemben!

Anti előbb rám nézett, az arcán átvonuló keserű fintort nem hiszem, hogy rajtam kívül bárme-lyik is észrevehette, mert tényleg csak villanásnyi volt, majd biztatásra sem várva belescapott Pisti tenyerébe:

– Itt van, pajtás! Van azonban egy bökkenő, nekem ugyanis eddig még nem volt munkakönyvem! Kizárólag olyan papírokkal rendelkezem, amelyek a különböző börtönökből való szabadulásaimat igazolják, de biztosíthatlak arról, hogy nem fogsz csalódnani bennem!

– Aztán mik voltak az indítékok? – a személyzetis vette át a szót – mert ugyebár...!

– Majd minden esetben verekedés! – válaszolt Anti – többnyire nőügyek...!

– Na, akkor jobb helyre sem kerülhetett volna – így az igazgató –, tehát reggel találkozunk bent! – ezt azonban már nekem mondta, miközben végignézett rajtam szűrős, vizsgálódó tekintetével, majd a személyzetis felé: Szerintem befejezhetjük!

– Részemről válaszolt amaz, majd hogy ő is igazolja személyiségének fontosságát, hozzátette még: Amennyiben vállalja a megbízatást, akkor célszerűnek tartanám, ha abbahagynák a munkát és Csomós úr kalauzolásával bejárnák a munkahelyeket! Nem szeretném, ha úgy könyvelné el, hogy zsákbamacskát vett!

– Köszönöm – válaszoltam – igazából még most sem értem, hogy kinek vagy minek tulajdoníthatom e megtiszteltetést, de mindenképpen megtiszteltetésnek veszem és aszerint fogok helyállni is! Visszatérve sógorom munkakönyvére... –

– Nem okoz nehézséget! – nagyvonalúságát igazolandó a személyzetis be sem hagyta fejezni a mondatot –, álljon csak munkába és majd menet közben elintézik!

Mivel az igazgató már odébbállt tovább nézelődni, kezét nyújtotta ő is: – Legyen szerencsénk holnap! – tett néhány lépést, majd mintha csak akkor határozva volna el magát, visszafordult: Egy nagyon fontos elvtárs szól az érdekében! Nem lenne szerencsés, ha visszautasítaná!

– Majd hülye lenne, Te málészájú faszkalap – ezt azonban már Pisti mondta, a személyzetis pedig távolabb volt, semhogy hallhatta volna –, zárd el, pajtikám, a palackokat – ezt már felém – én pedig leszerелеk, aztán irány a bableves csárda!

Azt ugye mondanom sem kell, hogy pillanatokon belül összepakoltunk, utána egy gyors fürdő: hideg-melegvizes zuhany, aztán nyakunkba vettük a várost. Mivel az építésvezetőségnek a város különböző pontjain voltak kisebb-nagyobb munkái, úgy határoztunk, hogy előbb a pesti oldalt járjuk végig, majd utána a budait, ott is a végére hagyva a bunkernek nevezett „lányos házat”!

Nyilván a kocsmát sem kerülhettük ki, és mivel én voltam a terítéken, rám hárult a fizetés! Pisti és Anti már a buszon, befelé a városközpontba összehangelódtak, de ha belegondolunk, hogy kisebb-nagyobb megszakításokkal Anti is majd 15 évet töltött börtönben, Pisti pedig kerekén 15 évet, nem csodálkozhatunk azon, hogy szinte azonos vágányon futottak még gondolataik is! Igaz Pisti idősebb, megfontoltabb volt, ám bizonyos tekintetben romlottabb, de ez a kifejezés kizárólag a női nemmel szemben tanúsított magatartás módjára korlátozódott. Hiába volt minden erőfeszitésem, nem tudtam meggyőzni arról, hogy a nők is, csakúgy mint a

férfiak, személy szerint mások, még az egy családba tartozók is nagyban különböznek egymástól. Nem volt smucig, megfizette a lányokat is, de meg is dolgoztatta őket! Kimondottan jó szakember volt, ezt vezetői már előttem is elismerték, a mindennapi életben azonban ő is inkább Anti filozófiáját vallotta: egy jó mindzsó, aztán jöhet akár a vízözön! Mereven elzárkózott, amikor az élet értelmét magasabb szempontok figyelembevételével kezdtem boncolgatni... –

– Tudod, pajtikám – szokta mondani –, annak, aki 15 évet egyhuzamban börtönben tölt, annak nem ismeretlen a pokol sem! És ez duplán vonatkozik azokra, akik egy meggondolatlan cselekedet miatt, vagy éppenséggel ártatlanul kerülnek oda, mert olyanok is vannak! Különbösen itt a Földön van a mennyország is, meg a pokol is! Vannak, akik egyenesen a mennyországba születnek bele és vannak, akik egyenesen a pokolba! Mért lennék jobb, mint aminő vagyok? Amióta csak bírom az eszemet, égek! Így is, úgy is! Tehát mindegy! Elnéztem őket, amint rágták a bablevesben főtt csülköt –, lehet, hogy sok mindenben igazuk van, de mégsem mindegy: dúvadként leélni, avagy szerető fajtánkbéliekkel együtt – fakadjanak azok belőlünk, vagy másokból – ezt a mennyországba születettek számára sem minden tejfel rövidke életet!

– Mit gondolsz Pisti, honnét fúj a szél? – kérdeztem a harmadik korsó után.

– Ahhoz túl távol ülök az ablakhoz, hogy megállapíthassam – adta meg a rövid választ –!

– Na ne bolondozz! Komoly közbelépésről lehet szó!

– Csakis a Ti köreitekből léphetett valaki, hisz nemrég még, ha nem állok melléd, segédmunkásként sem alkalmaznak!

– Való igaz, pajtás! Örökre leköteleztél!

– Nincs semmiféle kötelezettség, csupán zsványbecsület, pajtás! A purgatóriumot már Te is bejártad! Ennyivel tartozunk egymásnak! De ha most – moment – azonnal indulunk el, akkor engem már hat ökör sem húz ki innét!

– Akkor inkább induljunk! Legalább tudjak hozzászólni, ha szóba hoznák valamelyik munkahelyet! Isztok még, vagy...?!

– Majd a legközelebbiben, pajtás, de ott már én fizetek! – Pisti felállt, felrántotta Antit is, én pedig fizettem...!

A Veres Pálné utcába kanyarodtunk éppen be, amikor Anti hirtelen megtorpant, megállt:

– Fogadni mernék – szólalt meg – hogy Edina keze van a dologban!

– Lehetséges – válaszoltam –, de eddig mért nem tette? Eddig is módjában lett volna!

– Bizonyára miattam! Vagy azért, hogy megszabadítottad tőlem! Vagy mert hálás, amiért felkaroltál! Hogy aztán mit hazudott azoknak a disznóknak, az számunkra igazán mindegy!

– Miféle Edináról, mifajta disznókról beszéltek, de gyerünk be, itt a sarkon van egy borozó, igaz csak állva, de jófajta! – Pisti megnyújtotta lépteit, s hogy le ne maradjunk, utánaeredtünk...!

– Nos – kérdezte ismét, de már a gólyalábú asztal mellett, az asztalon háromszor kettő deci furmint – ha nem kötelez diszkréción?!

Azon tanakodtam magamban, mivel is vághatnám ki magam a kínos kérdés elől, összenéztem Antival, aki azonban félreértette kérdő tekintetemet, s értelmes sugallat helyett gondolkodás nélkül kivágta:

– Edina egy ordinaré nagy kurva, a disznók pedig, hát, akik makkoltatják!

Pistinek több sem kellett:

– Mi lenne, ha én is beszállnék közéjük?

– Te-e-e? – Anti elhúzta a szót – a Te bugyellárisoddal az övét még csak ki sem törölhetnéd!

– Ne hogy már – Pisti sértődött pofát vágott –, sógorod a tanú rá, hogy a vállalat legjobban fizetett munkása vagyok!

– El hiszem – hagyta rá Anti –, de akkor sem! Az övét arannyal tömik, míg a tiédben, hasonlóan a miénkhez, legfeljebb szarany található!

– Hát ez találó! De most már elárulnád, hogy kik azok a disznók? Mert – gondolom nem a négylábúakat érted, azokat szokták makkoltatni, de átvitt értelemben a kétlábúak között is sok hasonszórú van!

– Miniszterek, bankárok, pajtikám! – sóhajtott fel Anti –, akiknek mi nyomába sem léphetünk!

– Ebben az esetben nem csak ordinaré, azonkívül nagyon okos és szép is lehet az a kurva!

– Valahogy így – hagytam rájuk –, de ebből elég legyen! A borra is értettem! Nem jó sörrel keverni!

– Most már tudom merről fúj a szél – csapott a vállamra Pisti –, ki kell eresztetni a vitorlákat, hadd dagadjanak! Egy kis arany nekünk is jól jönne a szarany mellé! – Mivel a poharak üresen tátogtak, hozzátette még: Tankoljunk, vagy...?!

– Majd odaát – szóltam – igyekeznünk kell, mert nem marad idő a lányokra – lévén Pisti napja, tudtam, hogy semmi kincsért el nem mulasztaná! Különben neki a kincs is csak azért kellett volna, hogy szétszórhassa – de ha úgy gondolod, hogy ma nélkülözheted?

– Azt már nem! Akkor inkább egyenest átvágunk oda! De még mindig nem mondtátok, hogy jött össze Antival az az aranyat zabáló bugyelláris – Anti felé – ne haragudj Pajtás, de ami a férfi erőnyereket illeti, Te sem vagy nagyon eleresztve...!

– Ho-hó! Arany testvérem – Anti hirtelen felpörgött –, az igaz, hogy nem vagyok szép, bár csúnya sem, a zsebem sem dagad, de látnád mi van a zseb alatt – végighúzta a kezét lágyéktól lefelé –, ilyenekkel sem dicsekedhet mindenki testvér!

– Mit vágsz fel vele?! Akár egy döglött patkány, ha elfekszik! – Pisti látván a nem éppen szokványos méretet, nyikkantott egyet, majd tovább heccelte Antit: Akarod, hogy próbát tegyünk? A győztes választ elsőként odaát!

– Benne vagyok – volt a válasz – abban is, hogy a vesztes fizeti a nyertes cechjét! – Anti elvigyorodott, mint, aki biztos a dolgában, majd szinte kihívóan hozzátette: Jól mondom sógorkám?!

– Hogy jól mondd-e? A végén csattan! Én mindenesetre hozzáteszem: a nyertes csak segédeszköz közbeiktatásával nyúlhat nőhöz és amennyiben még úgyis kárt tenne benne, a cselekmény minden ódiumát viseli! Rendben?

– Rendben...!

– Akkor tudjátok mit: itt ma befejeztük, a hídon túl pedig elválunk. A budai munkahelyeket már ismerem, ezen kívül – nem kívánom végignézni, esetleg asszisztálni a ti idéltlen vetéldésedeteket! – Mivel mindketten egyetértettek velem, kifelé indultunk a buszmegállóhoz, felpréslétek magunkat egy hetesre, aztán át Budára! Mielőtt magukra hagytam volna őket, még egyszer figyelmeztettem Antit:

– Nehogy hülyeséget csinálj megint, mert nem megyek utánad, Edina pedig levette rólad a kezét!

– Nyugodtan rám bízhatod Pajtás – Pisti sokat sejtetően somolygott felém –, lehet, hogy lógó orral, de hazajuttatom!

Segéd munkásból építésvezetővé avansáltam tehát anélkül, hogy tudtam volna, kinek köszönhetem előléptetésemet, mert azonkívül, amit kinevezésem napján a személyzeti főnök mondott, nem voltak hajlandóak elárulni semmit! Ettől függetlenül szeptember végére – hála Pistinek – annyira bedolgoztam magam, hogy már magamtól is eligazodtam a szerelőipar ágas-bogas tekervényein!

Anti sem hagyott cserben, pedig hogy őszinte legyek, az első napok nyavalygásai után nem sok bizodalmmal volt hozzá!

– Türelem, pajtás, türelem – mondogatta Pisti –, nem szabad türelmetlennek mutatkoznunk vele szemben! – úgy kezelte, mintha együtt szenvedték volna át a börtönéveket – azt, amit ott a zárt falak között csináltunk, itt künn meg kell szeressük! A munka nem csak a létfenntartás eszköze, elsősorban az, de általa jutunk mindazon javakhoz, amelyek elviselhetővé teszik számkivetésünket ezen a Földön!

Nem tudom, mi hatott jobban a fiatalemberre: a meghitt, bár Amálka betegsége miatt nagyon is lecsendesült családi otthon, vagy Pisti aranyköpései, de tény, hogy reggelente többnyire ő várakozott rám, este pedig – igaz rendszerint túlóráltak – későn járt haza.

– Be kell hozzuk, amit a lányokra költünk – mentette magát a húga előtt –!

Rajtam, valamint Szőkén kívül a többiek jót kacagtak a lányokra való hivatkozásán, pedig komolyan mondta, ugyanis túlóra nélküli bérért haza postázta feleségének, aki, mint tudjuk, megint mindennapos volt – várandós – a soron következő álombébivel!

Anti nagylelkűségét a szülők is kezdték értékelni és már hivatták volna haza, de még nem volt hozzá mersze, hogy mutassa magát apja előtt... –

Említettem Szőkét, de vele talán hosszabban kellene itt foglalkoznom, hisz tanulmányai mellett – folytatta az egyetemet, természetesen nappali szakon – Amálka szinte valamennyi reszortját átvette a hitvesi ágy kivételével, de ahhoz Viktória hozzájárulása nélkül nem is juthatott volna hozzá, ő pedig Amálka kivételével senkit nem tűrt meg a közelemben, volt asszonytársainak távozása után. Na persze az éjszakákat kivéve nem is lett volna ideje Szőkének, hogy velem is foglalkozzon, ott voltak a nagyobb gyerekek, Amálka depressziója Fannikát is magával rántotta, ezenkívül ott volt még a befejezetlen építkezés, tehát nem kellett kutatnia elfoglaltság után. Platinaszőke haját – megismerkedésünk idején is hosszú volt, azóta – valószínűleg Amálka inspirációjára nem nyíratta – mikor fúj a szél és futott – rendszerint futott – sietős léptei voltak – szabályos hullámokat vetett, nem lehetett csodálkozni azon, hogy azok az urak, akik Gittus és Margitka távozása után is visszajártak, szemet vetettek rá! Persze nem sok szerencsével, mert Amálka, aki az utóbbi időben velem szemben egyre tartózkodóbb lett – már ami a szerelmi viszonyt illeti, mert azonkívül, mintha szíve a szemében, az arcán, a mozdulataiban lobogott volna, a család iránti szeretete egyre mélyebb lett, Szőkére szinte hisztérikusan vigyázott. Nem kutattam soha az azonos neműek egymás iránti szerelmét, jelen esetben pedig vétek lenne részemről, lehetséges azonban, hogy csupán védőhálót szolgált, hogy megmentse az őt ért károsodás, azzal együtt a halálos kórtól!

Említésre méltó még, hogy Gitta apjával együtt, elutazásuk óta már másodízben fordult Stockholm és Budapest között. Itthon tartózkodásuk azonban csak rövid időre szorítkozott, mert szombaton jöttek és vasárnap már mentek vissza! Mondtam ugyan nekik, hogy kár

kidobni annyi pénzt ilyen rövid tartamú hazalátogatásért, ők azonban udvariasan kitértek azzal: ha nekik megéri, én ne sajnáljam! Gitta még meg is rótt: ha nem szívesen vagyok veled, akkor tehet róla...!

– Dehogy, dehogy, kedvesem – mondtam –, akkor tapasztalnád együttlétünk alatt – arra a néhány órára Viktória átment Amálkáékhoz, azaz szobát cseréltünk, s a tükörszobában áldoztunk a test ördögének! Hogy hogyan, azt ugye nem kell ismételnem, vagy mégis?! Egészen addig mentünk, míg bizseregni nem kezdett fejem tetején a bőr! De Jörg sem volt szerencsésebb, egészen visszautazásukig úgy dülöngélt ide-oda, mint az a bizonyos – nem akarok csúnyát mondani – a lakodalomban! Érthetőben: nem csak Gitta, a mamája Nellike is bírta még szusszal! Nem tudom – lehetséges lenne, hogy Margitka és Katinka is a hazai falat után sóvárgott? Leveleikben ugyanis egyre sötétebben ecsetelték a svájci állapotokat, pedig Franz szerint úgyszólván minden az ölükbe hullott! De hát a honvágy! És ők nem jöhettek minden ukk-mukk-ra haza!

Nos talán bevezetőnek sok is volt, de ami ezután következik, ahhoz kell egy lélegzetvételnyi körütekintés, esetleg előre meghajthatjuk fejünket az önmagát is feláldozni tudó szeretet előtt, ugyanakkor felfigyelünk azokra a sötét erőkre, amelyek megosztják társadalmunkat és a legaljasabb cselekményekre készíthetnek!

Azon a napon a sok ügyes-bajos elintéznivalóim miatt késve indultam haza, s mivel éppen Antiék munkahelyén tartózkodtam, ő is velem tartott. Már a buszról észrevettük a csődületet közel otthonunkhoz, de csak a megállóban figyeltünk fel a hangokra:

– Te...! Ezek a mi gyerekeink – így Anti, de már száguldott is, én pedig utána....! Ami fogadott bennünket, azt azon nyomban fel sem tudtam fogni...!

Rendőrség, mentők, halottaskocsi! Eszeveszetten rohangászó gyerekek, velőkig ható jajveszékelés, szörnyű átkozódások! Elkaptam a mellettem elrohanó Budát, Margitka idősebb fiát:

– Beszélj! Mi történt? – a gyerek bömbölve: apa-apa-apa! – többre nem volt képes, mit tehettem hát, mentem Anti után, aki könnyökkel taszigálta szét a bámészkodókat!

Borzalom! Viktória a már alvad vértócsában kiterítve, tőle két-három méterre a kis Attila, Katinka fiának teteme! Közel hozzájuk Nellike támogatta Amálkát, valamint KisJózsit, a többi gyerek sehol...!

– A lányom! Kislányom – ordítottam – Judith-Judith! – vagy nem is tudom...!

– Erre! Erre! Itt vannak! – Mivel a hangok hátam mögül hallatszottak, átöleltem szeretteimet, aztán húztam, vonszoltam őket ki a körből, míg Anti rávetette magát Viktória tetemére, belekönyökölve a drága halott vérébe...!

Kissé távolabb a csoportosulástól Szőke állt, egyik kezével a kislányt szorította kebléhez, a másikkal Ákoskát ölelte, s vele együtt Margitka legkisebb fiát, Csabát igyekezett maga mellett tartani. Első szavai voltak!

– Fannikát már bevitte a mentő a János Kórházba! Súlyos sokk!

– Szedjétek össze a gyerekeket, én megyek utána! – indult el, de visszalépett, mert egy rendőr tartott felénk, mondván:

– Kérem kell a hozzátartozókat, hogy maradjanak még kis ideig, és ha tudnak közelebbi felvilágosítással szolgálni...!

– Sajnos, amikor mi érkeztünk, már megtörtént – válaszolta Szőke – két felnőtt volt a kicsikkel, az egyik ott fekszik, a másikat elszállította a mentő, esetleg a nagyobbacska fiúk adhatnak

felvilágosítást, hogy tulajdonképpen mi is történt. De jelen pillanatban nem hiszem, hogy alkalmasak erre! Talán – előbb várjuk meg, hogy elszállítsák őket! – a csoport felé intett –!

– Igaz! Azt hiszem igaza van hölgyem! Ön is a családhoz tartozik, vagy csak a közelben tartózkodott?

– Természetesen a családhoz – én válaszoltam a feltett kérdésre, nehezen, de sikerült legyűrni a bennem felgyülemlett örjítő fájdalmat: hát megint én...! – Időközben szétnyílt az embergyűrű, Viktória és a kis Attila tetemét berakták a hullaszállító kocsiba. – Kedvesem – folytattam – Szókéhez intézve szavaimat –, Te inkább maradjál itthon, én elkísérem Viktóriát és a kicsit, majd ha visszajöttem, együtt bemegyünk Fannikához! Tudnom kell, hogy hova szállítják őket...!

– A János Kórházba viszik – mondta magyarázatképpen a rendőr –, de ha szabadna javasolnom, most ne kövesse őket, rajtuk már úgy sem segíthet, inkább itt – ha kérhetem – a maradékot összeszedni! A vérre gondolok, az is hozzájuk tartozik! Holnap is ráérnek megkeresni őket és ... – tovább nem mondhatta, mert Amálka, a mindig, mindenben erős asszony perdült egyet maga körül és egyenesen a rendőr karjaiba esett... – Hát ez már tragédiából is sok egy helyütt – morogta a fogai között – a mentőt! Ide gyorsan!

Mivel a mentőkocsi kéznél volt, beemeltük a drágát, mellette elhelyezkedtem én, s mivel a fiam, KisJózsi sírása annyira szívszaggató volt, a mentőorvos is okosabbnak vélte, ha magunkkal visszük...!

Nos – ugye milyen hirtelen, mi lett a nagy családból?! Szóke nincs, magamra maradok volt anyósommal és a gyerekekkel! Vagy három óra hosszat váraкоztam a kórházban – azonközben a fiam is, én is kaptunk egy-egy nyugtató injekciót, s mivel Amálka nem tért magához, taxit rendeltem és hazahajtottam!

Otthon még mindenkit – a legkisebbek kivételével – a nappaliban találtam házi orvosunk társaságában! Érte sem kellett menni, mert közelünkben lakott, s lakásának erkélyén tartózkodott a szerencsétlenség pillanatában. Azonnal a helyszínre indult, segíteni azonban sehogy sem sikerülhetett volna, mert Viktória szívét valósággal kettészelte az éles penge, a kicsi agyvelejét pedig úgy kotorták össze az aszfaltról...!

– Uram – mondta az orvos –, melleleg midőn beléptem az ajtón, KisJózsi már szunyókált a karomon –, nem is tudom, hogy kezdhethém, hisz ilyen nagy fájdalomra a részvét nyilvánítás csak olajat önt! De ha megengedi egy nyugtató injekciót...! Itt már mindenki megkapta, a kicsik is! Most éppen azon törjük a fejünket, mi légyen a kis Judittal, mert ő a leggyámoltalanabb!

Anti – addig észre sem vettem, az ablakmélyedésben lapult, hirtelen előlépett:

– Semmit ne csináljatok vele! Ő az én gondom! Hazamegyek és kihúdom a gyereket az asszonyból, már úgyis késik! Nehogy már azoknak a fogyókúrák nagyságáknak a tejét adjátok neki, csak megmérgeznétek vele! Majd a feleségem emlőjére veszi – akkora van neki, akár egy tucat gyerek elférne körötte, de van ott több elsőborjas is! Ha egyik nem, akkor a másik, a fontos, hogy továbbra is az átkozott cigány vért szívja magába! Hogy az a nagy Úristen rothasztaná le annak a lelketlen gyilkosnak a kezét! A mennydörgős menykő szaggassa ízekre a szívét, máját! A rák suvassza meg egész familiáját, tudom én, hogy csak ő lehetett – az az egyetlen jabronc, akinek bűdös volt a cigány vér!

– Hallgass – szóltam rá –, amíg nem tudjuk, hogy ki követte el, addig, de utána se átkozódjunk, mert azzal nem segítünk magunkon!

– Hát dehogynem, tudjuk! Mondjátok meg apátoknak is gyerekek, hogy mit mondott a fekete csuklyás briganti, mikor elhajította kis testvérekéteket! – Fiam még mindig a karomon, Buda és Lehel pedig Nellike, illetve Szőke ölében pislogtak az álmoságtól...! –

– Hagyjátok őket – szólt közbe Nellike – majd én...! Valóban a gyerekek elmondásából csakis ő lehet a gyanúsított, de előbb fektessük le őket! Nem is tudom, hogy lesz megoldva holnap az iskolába menet...! – Bevittük a gyerekeket szobájukba, ahol Ákoska és Csaba már javában durmoltak! Őket még nem izgatta fel annyira a nagy esemény, mint idősebb testvéreküket. Időközben az orvos felesége átszólt telefonon, hogy férjét sürgős esethez hívják, elköszöntünk tőle, de még az utcáról is visszaszólt?

– Nehogy valami helyrehozhatatlant kövessenek el a kislánnyal, – ha felsírna, gyenge teás tejjel csillapítsák az esti szoptatás helyett...!

– Nos – folytatta Nellike, miután magunkra maradtunk, s leültünk egymás mellé a kanapéra – Nellike ragaszkodott a Sopronból magával hozott régi bútordarabhoz – valóban nincs miért kételkednünk a gyerekek elbeszélésében, mert egybevág azzal a kijelentéssel, amelyet az a – nem találok szavakat rá – mondott a kicsi születése napján, de talán előlről kezdeném:

– Buda és Lehel szinte ugyanazokkal a szavakkal mondta el: ahogy ott sétáltunk, egyszer csak előugrik a hátunk mögül a feketecsuklyás, kikapja a hugi mellől Attilát és fut-fut, anyuci meg utána és mi is! Anyuci kiabált segítségért, a túloldaltól futott volna két bácsi is, de közbejött az autók. Anyuci beérte, elkapta hátulról, de az megfordult és egy nagy kést döfött anyuci felé! Anyuci elesett, mi hozzáfutottunk, a bácsik pedig a csuklyás felé...! Azt mondta mielőtt ledobta Attilát: átkozott cigány vér! Aztán az autók között átvágott a túloldalra, de akkor már sokan futkostak össze-vissza körülöttünk! – Nos, ennyi! Gondolom – mielőtt a rendőrséggel közölnénk, meg kell reggel hallgassuk KisJózsit is, ha ugyan emlékszik valamire is, mert ő borzalmasan sírt!

Anti, aki addig hallgatott, felugrott:

– Ne lopjuk a drága időt, készítsétek fel a kis hercegnőt, aztán indulás hozzánk! Ki jön velem?

– Okosabbnak vélem én is ha elfogadjuk Anti ajánlatát Józsikám – szólt Nellike – aztán ha megszül, a felesége felköltöznék hozzánk! Rendbe hozatunk odaát is néhány szobát, s mi majd átköltözünk az újépületbe!

– Te mit szólsz hozzá – fordultam Szőkéhez – helyesled?

– Úgy, ahogy Nellike mondja igen! De Ti nem vihetitek, valamelyikünknek veletek kell menni! Az a kérdés, ki maradjon és egyedül el tudja-e látni a gyerekeket? Ne hívjuk fel Melindáékat, a táviratok feladása miatt is!?

– A táviratok miatt igen – szólt Nellike –, a gyerekeket azonban nyugodtan rám bízhatjátok, de akkor indulás máris, különben nem értek reggelre vissza! Melindát majd én felhívom, Te lányom készítsd a kicsit! Jól bugyoláld be, mert már hűvös az éjszaka!

A kislány sorsa felől tehát megszületett a döntés! Szőke bement hozzá, hogy felkészítse az útra, Anti pedig a fürdőszobában mosta magáról a vért. Az ugye nem kell leírjam, hogy milyen cifra körmondatok kíséretében, legfeljebb annyit: „Minek vagy te is ott fenn – valószínűleg Istenre célzott –, láttad és mégse akadályoztad meg! Ha nem vigyázol az ártatlanokra sem, mit várhatunk tőled mi? De megölöm, ha addig élek is! Bosszút esküszöm érted, húgom! Darabokban húzom le róla a bőrt, hogy legyen ideje átérezni tetteinek súlyát! Még hogy átkozott a mi vérünk? Mocskos fehér kugliffejúek! Majd meglátjuk, melyikünk marad fenn tovább! Ember az, amelyik saját magzatját a betonhoz veri? Ó, ti kultúrmajmok! – benéztem hozzá:

– Miket fecsegsz itt össze? Igyekezz! Indulhatunk!

– Rád nem vonatkozik, sógorkám! A Te véred már keresztezett a miénkkel! No, mehetek így?

– új sötétszürke öltönyömben körbe forgott a tükör előtt. –

– Szép fiú vagy! De éppen elég máskor hallgatni a hülyeségeidet, ma legalább megkímélhetnél! Gyerünk már! Megyek előre, beindítom a kocsit. Nem szeretném, ha kislányom megfázna az úton!

– Máris mehetünk, testvérem – igazított még a nyakkendőjén, aztán együtt indultunk a kocsihoz, mivel a hallon kellett átmenni, ahol Nellike segített még Szókének a bebugyolálásban, odaszóltam nekik:

– Várjatok vele öt percig, majd dudálok, ha jöhettek!

Az öt perc letelte után elhelyeztünk a kislányt a hátsó ülésen, Szóke mellette, mi elől, s indultunk! A kocsit tökéletesen üzemelt, már a városon kívül jártunk, mikor eszembe jutott, hogy:

– Te jó Isten! Mi történik, ha útközben leállítanak? Hisz nincs jogosítványom?! Egyőnknek sincs! Baj van – szóltam hátra –!

– Nyugodtan vezess – nyugtatott meg a lány –, a kocsit átírása megtörtént, a tulajdonod! Ha kukacoskodnak legfeljebb helyet cserélünk, már én is vezetek, a jogosítványom ott van a kesztyűtartóban!

– Hát ennek igazán örülök! Régebben is volt?

– Ó dehogy! De Amika mellett...! Te igazán tudhatnád! Ha kérhetlek legyünk csendben, mert mozgolódik a kicsi és neki is jobb lenne, ha átaludná az utat!

– Jó – kedves – általában ez a megszólítás volt használatos egymás között a családban –, csak annyit még: nehogy valamelyiktek elszólja magát! Viktória hirtelen beteg lett! Csak ennyit! Majd Anti reggel kíméletesen közli a családdal, hogy mi történt! Megegyeztünk?

– Bízátok rám – így Anti, majd elkezdett zokogni: Istenem, Istenem! Hogy az a rohadék...!

– Nyugodj meg, testvérem – szóltam –, mi lesz, ha most mindhárman elkezdünk bömbölni? Vezetni sem tudnék, már pedig nem állhatunk le félúton!

– Igen! Igazad van – volt a válasz –, abba hagyta a jajongást, de azért csak szipogott tovább: Kiszakad a mellem, arany testvérem, inkább futnék utánatok...!

– Próbálj szunyókálni, vagy gondolj Edinára, talán leköti figyelmedet –, esetleg egy álombébi, de tudtommal vele normális körülmények között szeretkeztél!?

– Most ne...! Arany testvérem!

– Csak azért javaslom, hogy ébren maradjunk! Különben tudod kit érdekel –, nem szólt vissza és elhallgattam én is, csak gondolataim kavargtak tovább az esemény és a kiváltó okok körül: miféle halálos körben forgunk? Eljön-e valaha is az idő, amikor kéz a kézben építik boldog jövőjüket a népek fajtákra való tekintet nélkül! Amikor eltűnnek a válaszfalak és a krisztusi felebaráti szeretet lép az erőszak helyébe? Uram – ha elveszejtessz sem hiszem már, hogy önön képmásod lenne az ember! Állatok vagyunk, méghozzá a legvérszomjasabbak, a legalattomosabbak, a legmocskosabbak! A krisztusi felebaráti szeretet sem több egy „idióta” álmánál!

Csend volt a kocsiban! Antit is elnyomta az álom és talán Szókét is! Csak néha egy-egy horkantás jelezte jelenlétüket! Mihez fogok kezdeni? Folytattam a gondolatmenetet: lehet-e a Mennysországból egyenesen a pokolba, annak is a fenekére jutni? Tények bizonyítják, hogy igen! Hát mégis igazza lenne Pistinek: Itt van a Mennysországból is, meg a pokol is testvér! Min-

den másfajta elmélet a valóság meghamisítása! Szirupos tálalása mindannak, amit szeretnénk, csak hát – az élet nem délibáb, sokszor, s mint jelenben is, ijesztő mezítelenségben mutatkozik be a valóság! Bizony: iszap, por és hamu vagyunk! Szegény, drága Viktória! Az elmúlt éjszaka még azt tervezgette: ha ne adja Isten, de Amálka mégis itt hagyna bennünket, akkor ő fog a helyébe lépni törvényesen is! Csak ő és senki más! És most ki lesz vajon az az ő?! Anyám...! Mért nem fojtottál meg még akkor kifelé jövet?!

De hisz – mire való ez a nyavalygás, mikor annyi eleven test, szép élet maradt még körültem! Ők elmentek, elmennek mások is, de többen maradnak, mindig többen! A folyamat nem áll meg, még akkor sem ha egy világméretű katasztrófa kipusztítana bennünket is, mint a dinoszauruszokat! Az óceánokban kifogyhatatlan mennyiségben készülődik az utánpótlás! „Intelligenciában” nem lesz hiány, legfeljebb a külalak változik...!

Hó-hó! Állj meg vándor! Túl messzire mentél! Vagyis – a messze is lehet közel?! Igen! – Jutka felnyögött, felsírt, a lány kezdte csicsíogatni...! Gondolatmenetemben hirtelen váltóhoz érkeztem: Vajh ki ő – mármint Szőke –? Honnan jött, hová készül? Lehetséges lenne, hogy nálunk fog letáborozni? Hogy ő lenne az a másik ő? Tulajdonképpen nem vagyunk mi idegenek egymáshoz, mert az összejtben, hacsak másodpercnyire is, de együtt lubickoltunk az óceánban! Mért ne kapaszkodhatnánk ismét össze, ha egyszer találkoztunk? Gitta úgyszólván csak időközki, esetleg nyári feleség lehetne ezután, Margitka és Katinka pedig – legalábbis egyenlőre elliptikus pályán mozognak, tehát...? Nincs tehát és nem is lesz, amíg feleségem, törvényes feleségem Amálka létezik! Őt egyik sem pótolná...!

Gödöllő után, az erdő előtt súlyos tárgy csapódott az autó fedelének és megálltam, nehogy figyelmetlenségem esetleg cserbenhagyással súlyosbítsam és ismételten rács mögé dugjanak! Az ütközés Antit is felrázta:

- Mi az? Mi történt – kapkodott jobbra-balra a fejével – megérkeztünk?
- Nem egészen, pajtás, de ugorj ki, nézd meg mit vagy kit ütöttünk el?!
- Csak egy őzsuta – szólt vissza, miután kiszállt és körülnézett –!
- Dobd az árokba! Még valakinek jól jöhet!
- Akkor lennék igazán szamár, ha itt hagynám! A tékozló fiú magával viszi a lakomának valót is! Beteszem a csomagtartóba!
- Igyekezz! De vigyázz a ruhádra!

A kanyar mögül egy másik autó lámpája villogott:

- Egyen bennetek a Devla – morgott Anti, de nem hagyta a zsákmányt, gyorsan felkapta, aztán be..., – egy kis pótlás testvérem a halotti torhoz! Nálunk tudod nem mehet ám el senki suttyomban, a hercegnő pedig...! Istenem! Hát neked is megtetszett az én gyönyörű hűgocs-kám?! Legalább közölted volna velem szándékodat, ha tudom előre, akár száz kurvát is felajánlottam volna helyette!
- Ekkora hülyeségre csak Te gondolhatsz – mondtam miután elfoglalta helyét –! Majd nyomban rátapostam a pedálra, hogy mielőbb messzebbre kerüljünk a véres találkozás színhelyétől!

Az őzsuta pusztulása elűzte előbbi merengésemet, hisz az is egy a teremtmények közül, s hacsak kicsit is figyelmesebb vagyok, észreveszem...! Hogy hasonló eset ne ismétlődjön, erőszakkal –, mert nem volt könnyű kiszakítani magam összekuszált gondolataim közül, ajkamba haraptam! A kiserkedő édeskés vért nyalogatva olyannyira sikerült szemeimet az útszakaszon tartanom, hogy a faluba vezető bekötő útnál túlhajtottam, s vissza kellett

tolatnom. Na persze 100-200 kilométer egy ilyen kocsinak meg se kottyán, s jó háromnegyed órára az elindulástól, ott álltunk a cigánysor előtt. Hanem ami ott is fogadott bennünket...!?

A kocsit már ismerték, a feltűnést Anti jelenléte okozta, nem számoltak ugyanis jövetelével, főleg nem luxus kivitelben! Hiszen a börtönből általában lerongyolódva szokott hazatérni! Ami pedig nekünk okozott meglepetést – már jóval éjfél után voltunk, s cigányéknál ébren, hangos, zajos vigalomban apraja, nagyja...! Itt valaminek történnie kellett, különben –, de hisz az lehetetlenség, hogy itt már tudnák!

– Gyerünk Anti – mondtam – nézz körül, lássunk tisztán, mielőtt a kicsit kitennénk!

Kinyitotta az ajtót, kilépett, hirtelen akkora lett az ováció, hogy az egészből csak annyit értettem meg: Antiéknál megszületett a hatodik gyerek, s az ő tiszteletére van a lakomával egybekötött multság! Mivel szülei, mármint apósoméék a sor harmadik házát birtokolták, s ott volt a nagy dínom-dánom, anyósom és a kért hűg pillanatokon belül a kocsi mellett termettek, s első kérdésük volt: Viki mért nem jöhetett? Tán szégyelli famíliáját?

– Viktória hirtelen megbetegedett – mondtam, s hogy mért nem vihette magával a kislányt? –, sajnos súlyos az állapota, nem szoptathatja, s ha jó szívvel vennék, amíg nem találunk jobb megoldást, itt hagynánk!

– Hát mért ne vennék jó szívvel, édes gyermekem? Keljete ki abból a csoda masinából és hozzátok az én kis csillagomat, neki is legyen része ebből az örömből, mert öröm ám a gyerek születése nálunk! Gyertek, gyertek aranyoskám, hadd szorítom keblemre a mi kis hercegnőnket! – Kiléptem a kocsiból, s kinyitottam a hátsó ajtót, anyósom azon nyomban mellettem termett, s elkapta előlem a kislányt, aki a nagy zsivajra keserves sírással reagált!

– Csicsíjja-csicsíjja, kicsi galambocskám! Hát itt vagy a te nagy mamucidnál! Finom, friss tejcikét kapsz mindjárt a te ányikádtól! Szegény kicsikém – ekkora könnyeket még nem is láttam, nézzétek csak – a körülötte állókhoz – gyorsan egy kendőt, hisz ennek minden cseppje gyémántot ér! Gyertek fiacskám ti is utánam – így hozzám – hívjad a dajkát is! – Nyilván Szökére értette – nem siettek ugye vissza! Nem hát! Merre vagy te Isten átka? Antit kereste, aki akkorra már felesége és gyerekei körében mesélte legújabb kalandjait, az Edinánál eltöltött mézeshetek kivételével...!

Összenéztem a lánnyal, mármint Szökével, láttam, hogy nem nagyon akarózik neki elhagyni a kocsi belsejét:

– El kell fogadjuk a meghívást, különben megsértődnek, de semmiképp nem maradhatunk tovább fél óránál, különben nem érünk vissza időbe! Márpedig jókor reggel a kórházban akarok lenni és előtte még otthon is körülnézni...! Az utóbbi mondatot kihangsúlyozottabban mondtam, mivel észrevettem, hogy Szidi visszalépett anyja mellől és feszülten figyel ránk, arckifejezésében némi bizonytalansággal. Csak nem kételkedik szavaimban – gondoltam –, de nem, szavai mert amint én befejeztem mondandómat ő elkezdte – eloszlatták kétségemet:

– Felvinnétek magatokkal sógorkám? Szeretnék Viki mellett lenni, amíg beteg!

– De hisz kórházban van – mondtam, majd nehogy azt higgye, hogy jelenléte zavarólag hatna –, ettől függetlenül, amennyiben az öregek elengednek, örömmel! – Mit válaszolhattam volna? Abban a reményben tettem, hogy úgysem engedik, de tévedtem! Ugyanis amint beléptünk az udvarba – ott volt terítve – a kölcsönös üdvözlések után – a kislányom már Anti feleségének emlőjén – anyósom előbb tetőtől talpig végigmérte Szökét, majd anélkül, hogy Szidi szót válthatott volna vele, kerek perccel kijelentette:

– Szidi veletek megy, fiacskám! Valamelyikünknek közülnk is ott kell lennie Viki mellett fölgyógyulásáig! – Nesze neked Józsi – gondoltam – de persze ezek után is csak rontottam

volna a helyzeten, ha közlöm velük az igazságot. Szidi, aki addig anyja háta mögött állt, nyakába ugrott:

– Vigyázok rá, mint a két szememre, anyám!

– Jól van, jól van, leányom, hisz nincs mitől vagy kitől félni – így az öregasszony –, csak a szokás! Ugye nem haragszol meg érte fiacskám, nem bizalmatlanság irántatok, inkább szeretet! – Valamit meghallhatott az öregember is, mert közelebb húzódott hozzánk:

– Miben sántikáltok már megint?

– Semmi, semmi öreg – nyugtatta az öregasszony –, Szidi velük megy! Jóska dolgozik! Majd amíg mi itt a kislányra vigyázunk, Szidi Vikire vigyáz! Most tudjuk nélkülözni!

– Igaz! Igaz! De azért ne siessetek fiam! Köszönöm, hogy a fiamból is embert faragsz! Olyan már, mint egy méltóságos úr! Alig mertem megszólítani! Aztán dolgozik is?

– Ha nem dolgozna, nem kapna fizetést – válaszoltam –, de indulnunk kell vissza! Nem szívesen hagytam magára Viktóriát és különben sem ihatok, most főleg vigyáznom kell magamra!

– Csak egy pohárral – biztatott az öreg –!

– Sajnos annyit sem szabad!

– Nem bánom! Akkor nem erőltetek, fiam! A disznó már szépen hízik a ti számotokra is! Majd megyünk, ha kész lesz! Anti maradhat egy napig? Hadd zatyakolja ki magát! Jobban megy neki a munka!

– De hisz az asszony...! – akartam mondani: csak pár órája szült –!

– Van belőlük itt rogyásig, fiam – vágott elém apósom – ilyenkor megengedheti az ember magának, csak a családot, a családot ne hanyagolja el! Hallom, szépen küldött pénzt is haza!

– Megverem, mint a csökönös lovat szokták – mondtam –, ha nem viselkedik emberhez méltón, de az utóbbi időben nincs rá panasz! –

Anti, aki közelünkben győzködte nem egészen másfél éves fiát, felkapta fejét:

– Ne szalaszt el nagyon magad, testvérem, mert ha nem tudnád, a csökönös ló egyben rúgós is! – nevettek valamennyien, az öregember azonban komolyan vette az élcelődést:

– Majd szétrúgom én a feneked, te átokfattyú! A fenekét is megcsókolhatnád sógorodnak! Ideje lenne, ha abbahagynád a vagánykodást a hatodik gyerek után!

– Csak tréfa volt apám – javított Anti –!

– Jól van, jól van – hagyta rá apja –, hisz csak tudnám, hogy kinek a fattya vagy, rögvest levennem rólad a kezem!

– A tiéd vagyok, Tádé! Ne kutass utánam! Inkább nézd meg jobban a gyerekeimet, valamennyi jobban hasonlít rád, mint rám! Igyunk a következőre, de ahhoz nekem is lesz hozzátenni valóm!

Nem tudom – Anti szavai, vagy a vad duhajkodás váltotta-e ki Szőke aggodalmát, de hozzám lépett – puccparádében már Szidi is mellette állt – és fülemhez hajolva súgta:

– Okosabb lenne most magunkkal vinni Anti feleségét is a két kicsivel! A nagyobbakkal ellesznek a nagyszülők! Itt holnap még nagyobb lesz a felfordulás!

– Szidi mit szól hozzá? – kérdeztem, majd feléje fordulva: Te is helyesled?

– Igen! – biccentett a fejével – anyám is!

– Akkor intézkedjétek – szoltam, majd félrehívtam Antit –, nem volt nehéz meggyőzni, hogy ő maradjon gyerekeivel a temetés napjáig, még örült is: számára a felesége jelen állapotban úgyszólván használhatatlan!

– Legalább viszonzhatom ennek a sok mulyának a besegítését – mondta vigyorogva –, mert ne hidd ám, hogy valaha is bedőltem volna az álombébi históriának, csak hát – a kutya is elfogadja a kis oroszlánt! Nézzed testvérem ezeket a füstösöket! Hát nem egyformák? Ki cáfolhatná egy kis keveredés szükségességét!

– Csak aztán nehogy a húgod sorsára juss!

– Vigyázok, testvérem! – Anti mondta volna, néhány pohár bor is volt már benne, de felesége, akit az anyós vett kezelésbe és egyébként se tartott sokáig a készülődése, mert előtte is ünnepi díszben volt, időközben elhelyezkedett a kocsiban, a két kicsi és Szőke mellette, Szidi pedig a könyökömet rángatta:

– Induljunk, Sógorom – mondta, de úgy, hogy más ne hallja –, ne búcsúzkodjék, mert akkor sosem szabadul tőlük!

Így történhetett, hogy rövid, félórai ott tartózkodás után elindultunk vissza – haza!

– Majdnem úgy szöktünk – vihogott Szidi mellett, Szőke és Anti felesége hallgattak – anyám és Anti kivételével nem is sejtik eltűnésünk okát! – Szegénykém – gondoltam – hisz Te sem sejtetted, vagy tán itt lenne az ideje, hogy színt valljak? – Gödöllő és Kerepestarcsa között, éppen ereszkedtünk dombról lefelé, hirtelen elhatározással megszólaltam:

– Figyeljétek, kedveseim, de jól kapaszkodjatok meg, mert amit közölni fogok veletek, nagyon szomorú, de való igaz!

– Vikivel kapcsolatban – Rózsai – Anti feleségének neve és Szidi szinte egyszerre kérdezték:

– Elhagyott tán? A cafat...! Túl szép volt nemde?! Másnak is megtetszett!

– Igen! – inkább sóhajtottam, mint mondtam – túl szép volt! De nem úgy hagyott el...! Meghalt!

– Nem! Ez nem lehet igaz! Miket beszélsz? Elment az eszed? Vagy – Szidi rátaposott a tyűk-szememre és megrántotta a karom, azzal együtt a volánt, s csak lélekjelenlétemnek köszönhetően nem fordultunk az árokba – akkor nem hoztál volna bennünket magaddal!

– Azért hoztalak benneteket magammal, mert igaz! Kihez fordulhattam volna elsőként segítségért? Ti vagytok a legközelebbi rokonaim! – Ebben a pillanatban, talán szavaimat igazolandó, felsírt a kis Jutka is!

– Állj meg! Szédülök – sóhajtott fel a lány –!

– Itt nem állhatok meg – bent jártunk Cinkotán – kapaszkodj belém, de ne a karomba!

– Már elmúlt – mondta –, siessünk! Még láthatom?

– Igen! Délelőtt folyamán bemegyünk hozzá!

– És Amálka? Hogy viselte...?

– Ő is kórházban van, sőt Fannika, a tanárnő is! Csak Nelli van otthon és a gyerekek! Szőke nappal bejár az egyetemre, hárman maradtok otthon, természetesen csak akkor, ha jó szívvel tesztitek!, amíg nem találok valamilyen megoldást a kislányt illetően!

– Azért küldött anyám, hogy veletek maradjak, amíg szükséges! Nem mehetnénk gyorsabban?

– Itt sajnos nem! Leállítanának!

– Menjünk, menjünk, aranyos sógorkám – sopánkodott Anti felesége is – jaj, jaj Istenem, hogy ez a drága kislány most árva marad! Cseréljünk, aranyoskám – Szőkéhez – hadd teszem a szájába, meglátja mindjárt elhallgat! – Cseréltek, Jutka kétszer, háromszor is ráharapott, mire sikerült neki elkapnia –, persze, a bimbó nagyobb volt, mint az ő anyucijáé és a sikertelen kísérlet még éktelenebb sírásra készítette, de Rózsi – ezután Rózsának fogom nevezni – értett hozzá, nem tartott sokáig az eredménytelen kapkodás. Ez igen! Ő már erős, megtudja szívni, nem úgy, mint a testvére, pedig az fiú! Istenem, mind a hat gyerekem fiú! Csak ne kövessék az apjuk példáját, mert akkor boldogtalan leszek...! Magának nincs még aranyoskám? Nincs! Ne is legyen amíg nem muszáj, mert nagy gond ám a gyerek! – így évődtek egymással, inkább csak az asszony beszélt, Szőkét nem is hagyta szóhoz jutni. A kislány nagyokat szusszantott szívás közben, hallani lehetett az anyatej sercegését...!

– Húzzad, húzzad, bogárkám – biztatta az asszony –, legalább nem fog belegyűlni! Az nagyon fájdalmas ám, aranyoskám! Ne engedje soha belekeményedni mellébe a tejcit, inkább adja olyannak, aki rá van szorulva, mert olyan is van! Hallottam, a szegény Vikink is kettőt szoptatott! Bizony-bizony! Jut eszembe: most a kicsike fiúcska is éhezik?!

– Meghalt! Viktóriával egyszerre – sóhajtott fel Szőke –, természetes apja vágta a kövezethez!

– Ó – a gyalázatos! Akkor az én férjem ahhoz képest aranyember! Igaz, sok fájdalmamnak a szülője, a gyerekeit azonban imádja, még akkor is, ha...!

– Ha, ha...! Nem fejeznéd ki magad? Csak nem akarod azt mondani, hogy nem tőle lenne – így Szidi – gondolod, hogy kíváncsiak arra, hol szedted össze őket?!

– Azt még a te orrodra sem kötném, de kíváncsi lennék a Te hűségedre, amikor a férjed, ha egyáltalán lesz, évről-évre csak szabadságra járna haza a börtönökből!

– Csakhogy én nem megyek olyanhoz hozzá!

– Mit tehettem volna? A gyerek már a hasamban volt!

– Előtte sem volt külön! Nem kellett volna lefeküdni vele!

– Ó, te ártatlan pióca – Anti felesége észrevehette, hogy Szidi nekem dőlt – várj csak! Te sem leszel mindig ilyen biztos a dolgodban! Ha elkezd viszketni, örülsz, ha megdörzsöli valaki!

– Na, de kedveseim – szóltam közbe, nehogy az időtöltésből indult beszélgetés haraggal végződjön – legalább most, amikor az irgalmas szamaritánus szerepre készültök, visszafogottab-
bak lehetnétek! Ki a fene törődik azzal, hogy hogy s mint volt? Az itt a kérdés: mi lesz...? Mit fogunk kezdeni a gyerekekkel, ha a két csodálatos asszony: Amika és Fannika állapota sem javul? Van itt min rágódni, kedveseim! A múltat nyugodtan talonba tehetjük!

– Jól mondd, sógorkám! Messze vagyunk még – Rózsa hangja szinte száznolcvan fokos fordulatot vett – különben nem kell félned tőlünk: más az otthoni társaság és az itteni is! Meglásd – tudunk mi alkalmazkodni a környezetünkhöz! Otthon ilyen és hasonló dolgok voltak mindig napirenden! A magam részéről boldogan vállalom ezt a kis kikapcsolódást! Ez a lány pedig – Szidire célzott – még a felhők fölött él! Fogd pórásra és meglátod semmivel sem lesz rosszabb, mint hercegnő nővére! F fiatal, csinos, még azt faraghat sz belőle, amihez kedved van! Neki van legtöbb joga ahhoz, hogy elfoglalja szeretett nővére helyét! A vér szava nálunk döntő érv!

Kicsit, ám nagyon is meglepődhettem Rózsa szavain, vissza azonban azon nyomban nem utasíthattam, ezért megpróbáltam kitérő választ adni:

– Ha kérhetlek benneteket, ma ne ismételjétek meg ezt a témát, és holnap se, holnapután se, majd – ha egyáltalán szóba kerülhet, hisz még itt a kocsiban is az Ő szagát érzem, az Ő

leheletét az arcomon, az Ő hangját hallom, az Ő kezét a vállamon..., különben megérkeztünk! Itthon vagyunk! Várjatok a kicsikkel, a feljáró elé hajtok!

Beálltam az udvarba, de még a feljáró elé sem értem, kigyúltak a lámpák, nappali megvilágítást árasztva az épület köré. Nellike valószínűleg ébren virrasztott, mert átöltözetlenül állt a feljáró alsó részén.

– Istenem! Micsoda palota – sóhajtott fel Rózsa, első ízben járt nálunk –, szegénykének, mit kellett itt hagynia!

– Ne ítélj előre, Kedves! Ha meglátod, hogy mennyien vagyunk, kicsinek fogod találni! De most aztán gyorsan – kiugrottam Nellike mellé –, ide velük, a kicsiket, aztán kapkodjátok magatokat! Nellike és Szőke megmutatja a szobákat, én pedig előre elbúcsúszom, szükségem van egy kis pihenőre, nyugalomra, önvizsgálatra, szeretném, ha nem zavarnátok!

Amíg a többiek kikecmeregtek Nellike elmondta, hogy beszélt Konrádékkal, Melinda azonnal jönni akart, de lebeszélte és így majd reggel jönnek. Valószínűbb azonban, hogy a kórházban virrasztanak, mert Melinda nagyon megijedt Amálka eszméletvesztésének hírére, attól tart, hogy esetleg kapcsolatban van a bajával. Gittusékat sikerült elérni, de Margitkát és Katinkát nem, Franzot sem! Majd délelőtt a hivatalában megkísérli megint! Ha nem sikerülne a kapcsolatfelvétel, a táviratokat bizonyára megkapják. De – mért hoztátok vissza?!

– Láthatod magad is – mondtam – érkezésünkre éppen a kisfiú születését ünnepelték Antiéknál! Szőke és a magam véleménye is, hogy itthon jobban szem előtt lesznek! Különbözik köszönök mindent, és ha nem haragszol, most rád bízom valamennyiüket! Megcsókoltam és már tettem néhány lépést előre – a tükörszobában megtaláltok, ha szükség lenne rám – mondtam még hátrafordulva –, Őket pedig a mi szobánkban helyezték el!

Álmos voltam és fáradt, vagy inkább csak az idegeim voltak kikészülve, de mikor beléptem a szobába és körülnéztem, önkéntelenül is tovább legeltettem a szemem, ugyanis bármerre néztem: a falakról, a bútorokról, de még a mennyezetről is, már annyiszor letaglózott önmagam nézett szemközt velem! Nem rossz – gondoltam –, van ízlésük ezeknek a kéjenceknek! Persze az igazi szerelem kiélése a gyepen természetesebb...! Mivel sem az igazit, sem a mesterkélteket nem kívánta legkisebb porcikám sem, végigdőltem a privát megrendelésre, helyszínen összeállított, körben elhelyezkedő heverőn, s már az ébrenlét és az álom határán lehettem, mikor nyílt az ajtó, s a gyér éjszakai világításban Szőke lépegetett lábujjhegyen felém. Mit akarhat? Csak nem...? Épp most? Nem szólt hozzám, csak fölém hajolt, valószínűleg azt hitte, hogy alszom, odébb lépett és beállt az egyik nagy – parkettől a mennyezetig – tábla tükör közepébe. Kis ideig szemezett saját magával, aztán pongyoláját szőnyegre ejtve anyaszült meztelenül visszalépett mellém és vetkőztetni kezdett! Egyen a fene, csináld magad, ha annyira odavagy érte! Úgy tettem, mintha észre sem venném, hogy megfosztanak a ruhaneműtől, csak mikor mellém feküdt és magára húzta a paplant – egyúttal rám is – szóltam meg:

– Mondtam, hogy ne zavarjatok, Kedvesem!

– Eszemben sincs zavarni – válaszolta –, de gondoskodnom kell rólad, és különben is – minden szoba foglalt! Gittusét át kellett engednem ennek a nagyképű cigánylánynak! Máris Viktória helyébe képzelem magát, engem pedig egyszerűen: nőrsznek nevezett, annak is tart, de hát lelke rajta, legyen szerencséje hozzá! Ha félsz tőlem, átmegyek Nellikéhez, ha pedig nem, akkor itt vagyok, rendelkez velem! Ősidőktől alkalmazzák idegfeszültség levezetésére a szexet, gyere, nem kell hozzá különösebb érzélem sem és megkönnyebbülsz! Amióta kihoztál az óvóhelyről, úgysem locsolta senki!

– Úgy értsem: azóta nem voltál senkivel? És a keresztelő éjszakáján?

– Akkor sem! Amálka rendezte a kieső keresetet! Azt mondta: meg kell őriznem magam akkorra, arra az időre, amikor Ő már nem lesz! Meggyőződése, hogy rajtam kívül egyik sem tudná Őt pótolni melletted! És most itt ez a...! Nem tudom mit fog szólni hozzá?!

– Én is megmondhatom Kedvesem: Amika nem szokta változtatni álláspontját! Ami pedig Szidit illeti, legyen gondotok rá, hogy mielőbb beilleszkedjen az urak közé! Nekem, egy családból – bármi legyen is a tradíció – elég volt egy! A másik már más lenne...! Akár a hamis gyöngy!

– Ezzel azt akarod mondani, hogy...!

– Igen! De amíg feleségem él, addig szóba sem jöhet senki!

– Azt hiszem megértettelek! Most pedig bízd rám magad...!

Nem tudom megbocsátható-e, ami a felhívás után következett, tény azonban, hogy az idegfeszültség megszűnt bennem, a második felvonásra már alkalmatlan voltam, mert elaludtam! Álomban bagzó macskákat hajkurásztam a kertben, felébredve pedig nem Szökét, Szidit találtam a paplan alatt. Hogy vele is megtörtént-e, arra nem tudnék bizonyosat mondani, arra azonban igen, hogy a cserére vonatkozó megfelelő magyarázat híján, felrántottam magam mellől a lányt és akkora pofont adtam szegénykének, hogy összetörve magát is, beleesett egyik nagytábla tükörbe!

– Mit képzelsz rólam te kis szajha – sziszegtem – csak ennyire becsültem volna nővéredet...!

– Szidi mentségére legyen, hogy még aznap bocsánatot kértem tőle, ugyanis kiderült: Anti felesége tuszkolta be hozzám Szőke távozása után, akit – Amálka, visszanyerve eszméletét, a tükörszoba külön vonalán magához kérette. Félt szegénykém, hogy megtudván baját, erőszakal bent fogják, és még a reggeli vizit előtt akart hazajönni!

A temetés leírására érhető okokból nem vállalkozom, csak arra, ami azt megelőzte, illetve követte. Tehát: még állt a csetepaté Rózsa és Szidónia között, midőn Fannikát hátrahagyva Melinda és Szőke kíséretében hazaérkezett Amálka. Még mindig sápadt volt, mint a fal, de már magabiztos! Sikerült túltennie magát – legalábbis egyelőre – a megrázkódtatáson, amelyet barátnője, asszonytársa, valamint a kicsi Attila halála okozott. Szőke tájékoztatta áthidaló tervünkről kislánnyal kapcsolatban, de Melinda, aki vele majdnem egy időben érkezett a kórházba, keresztülhúzta számításunkat:

– Miért nem gondoltatok mindjárt rám – mondta Ő –, tán a zsidó vér is van olyan jó, mint a cigányé és én helyben vagyok! Azonkívül tejem is van elegendő! Feleslegesen bolygatnátok fel itthon is, ott is a családot!

– Az a kelekótya Anti erősködött – védekezett Szőke –, de persze a jó szándék vezette Őt is! Na – meg aztán át sem gondoltuk a különböző lehetőségeket, csak úgy ripsz-ropszra cselekedtünk! Még semmi sem késő!

– De mennyire, hogy nem – Amálka egyszerre igyekezett mindkettejüket leszerelni – a jóvátehetetlen veszteségeken kívül minden helyrehozható Kedveseim, előbb azonban innét kell szabadulni! Nem is tudom mi történhetett velem, hogy olyan hirtelen –, és Fannika is, pedig Ő igazán – mióta csak ismerem, soha nem volt beteg, még anyám halálát is könny nélkül élte meg, pedig Őt nálam is jobban szerette! Már érdeklődtem utána, Őt még nem engedik, de ne vesztegessük az időt, majd visszajövünk hozzá még délelőtt folyamán! Hogy aztán hazafelé jövet, hogy s mint egyezkedtek? Mindenesetre már kész tervvel lépték át a küszöböt: Melinda magához veszi kislányomat! Abban biztos lehetek, hogy sajátjaként, a kis Linda testvérhúgaként fog bánni vele! Persze leválasztás után – akkorra rendeződik a szerencsétlenség beálltával felborult házirend, visszakerül a családba! Szőke – Amálka nyilván

megerősítette beléje vetett bizalmát – látható örömmel vállalta Rózsa és újszülött gyermekének hazaszállítását! Szidónia maga dönthette el: velük tart, vagy marad! Mivel azonban nem számoltak a két rokon reagálásával, ez a terv is megbukott:

– Már hogy mennék vissza, ráadásul még a mai nap, – replikázott Rózsa – hisz még körül sem nézhettem?! Mit szólnának otthon? Vagy azt, hogy kidobtatok bennünket, vagy azt, hogy mi hátráltunk meg! Nem, sógorkám! Ez nem jó megoldás! Legalább a temetés megtörténteig itt kell maradnunk, még akkor is, ha útban lennénk! Addig pedig ki kell bírnotok bennünket!

– Ne értsetek félre bennünket, nem erről van szó – Amálka látván, hogy a kérdés nem is olyan egyszerű, megelőzött engem – mi boldogan bízánk Rád, kedves, a kislányunkat, de mi lesz otthon a többivel? Hisz még valamennyien kicsinyek, nem nélkülözhetik sokáig édesanyjukat! Abban viszont tökéletesen igazad van, hogy nem fordulhattok tüstént vissza, olyan megoldást kell találnunk, amely valamennyiünket kielégíti! Tehát: Te maradj, kedves, amíg jól érzed magad körünkben! Könnyebben viseljük nagy bánatunkat, ha többen vagyunk! Ne kössük ki, hogy a temetésig, ez az otthon a tiétek is! Arra azonban kérlek benneteket: ne ellenezzétek, hogy kis lányunkat már most Melinda vegye emlőjére! Jobb lesz a kicsinek is, ha mindjárt az elején állandó helyére kerül! – Rózsa összenézett Szidóniával, majd:

– Nem bánom – mondta – így már egészen más, de mi lesz Szidivel, mert Ő...! – Amálka a lány mellé lépett:

– Gyere csillagom! Miattad ne fájjon a feje senkinek! Még hogy mi lesz veled? Ilyen ragyogó teremtsnek a pályája csakis felfelé ívelhet, persze Neked is akarnod kell! – felénk pedig: Te Józsikám elkísérheted Melindát, majd valahogy hazajössz! Szőke Te viheted a kocsit, már azzal is el fogsz késni! Mi pedig elrendezzük a gyerekeket, aztán visszamegyünk Fannikához és ha jöhet, Őt is hazahozzuk!

– Ragyogó – szólalt meg Melinda – akkor, ha nincs ellenvetés, indulhatunk Józsika!

– Nekem van! Még alszik a kicsi! Mivel fentről, az emeletről hallatszott, arra felé néztünk, de már csak azt láhattuk, hogy Nellike ereszkedik lefelé a korláton, s a következő pillanatban Amálkát ragadja karjaiba:

– Kislányom! Aranyom – jobban szerette, mint vérszerinti lányát, Gittát – nagyon, nagyon boldog vagyok! – A részben komikus, részben megrázó jelenetnek a gyerekek vetettek véget: elől a legnagyobb, Buda, hátul a legkisebb, Ákoska egymás után léptek elő, óvatosan szimatolgatva, mintha az esti tragédia megismétlődésétől tartanának. Mivel azonban ismétlődés nem volt, sőt – Amálka, akiért jobban oda voltak, mint Viktóriáért, a jelenlévők között volt, felbátorodva egyenesen hozzáfutottak előbb, még a fiam, KisJózsi is, s csak miután minden kétséget kizáróan meggyőződött arról, hogy szeretett Amikája karjai ölelik át, fordult hozzám:

– Apucikám – Viki?

– Viki elment kisfiam – mondtam –, de itt van Szidi, ismeritek már egymást, aztán nézd, itt van Anti bátyád felesége is a kisfiával, őt is ismered, tavaly segítettél Amikának a szülésnél!

– És most megint?

– Igen kisfiam! Anyuci szobájában vannak a kicsik! – Rózsához pedig: Mutasd meg a gyerekeknek az újszülöttedet, aztán készítsétek fel a kislányt!

Szőke már előbb eltávozott, Rózsával és a gyerekekkel az asszonyok is bevonultak a szobába, csak ketten, Szidóniával maradtunk a nappaliban, bal orcáján még mindig piroslott a pofon helye:

– Fájt – kérdeztem –, bárgyú pofát vághattam hozzá, mert cinkos mosoly jelentkezett a szemeiben – bocsáss meg, Kedves, nagyon ki voltam akadva!

– Nem a pofon fáj – válaszolta –, a mód, ahogy elutasítottál, de tán jobban fájna most, ha megtetted volna, amiért odamentem! Mivel vágjuk ki magunkat?

– Miből?

– Hát a tükör!

– Majd azt mondom, Kedves, hogy beleléptem! Különben bízzad rám!

– Ami azt illeti, alaposan beleléptél! De magam is azt javallom: felejtjük el egyelőre, mert remélem lesz folytatása is! Most, hogy nyoma is legyen a kiengesztelődésnek, adj gyorsan egy puszit ide, a pofon helyére! Miután megtörtént, gyorsan visszaadta, majd a többiek után indult, azaz csak a szobaajtóig jutott, mert már jöttek kifelé, elől Melinda, karján a kislánnyal, oldalán a gyerekek, hogy Ők bizony nem engedik elvinni, hátha Ő is úgy jár, mint a kis Attila. Hosszas gyözködés után engedélyt kaptunk tőlük: elviheti Melinda, de másnaponta elhozzák megmutatni megvan-e, vagy mi megyünk hozzájuk! A másik feltétel pedig:

Amika kimentti őket aznapra az iskolából, mert ők is menni akarnak Fannikához a kórházba... –

Bepakoltuk tehát a kislányt Melinda kocsjába, s már bent jártunk a városban, mikor halkán, szótagolva a szavakat, megszólalt az asszony:

– Tartozok Neked egy vallomással Józsika, de meg kell esküdnöd, hogy soha és senkinek el nem mondd, ezenkívül: az általam közöltekre hivatkozva, semmiféle igényt nem támasztasz velünk szemben!

– A kislánnyal kapcsolatban? – kérdeztem.

– Igen! Csak nem mondta el Amika, mert abban az esetben...!

– Semmit nem mondott Amika, Kedvesem, de a két kislány hasonlósága gondolkodásra készítetett, és nem is kellett hosszú idő ahhoz, hogy megfejtsem annak a bizonyos, zsebkendőbe fejt spermának a titkát – két ízben is!

– Most szégyellni kellene magam? – láttam a tükörben, hogy az asszony elfehéredik–!

– Mért kellene magad szégyellni? Konrád rövid '56-os otthon tartózkodása idején nem ejtett teherbe. Jogosan tételezted fel, hogy már nem is fog, mert a hosszú börtönének impotenssé tették! Te mindenáron akartál utódot, a megoldás pedig a véletlenek egybeesése folytán adódott! De, hogy nem a Te ötleted volt, arra mérget vennék...!

– Valóban! És most dupla öröm számomra, hogy gondjaimba vehetem a kis testvérkét! Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy örömömről szolgált Viktória halála, bocsáss meg! Nagyon sajnálom! És Téged is! Tudom, hogy nagyon szeretted! Vannak terveid a jövőre vonatkozóan?

– Amíg Amika köztünk van, addig nincs miről tervezgetnem, később pedig...! Megvallom őszintén: nem tudom, melyikhez kötöm, vagy kötöm-e egyáltalán valamelyikhez is az életemet! Ismered a sorozatot: Judith, Filoména, Magdaléna, Izabella, Gitta – Ő ugyan csak elhagyott – Viktória és hát Amálka is...! Bár szeretném Őt mennél tovább mellettem tudni, de ugye még nincs életmentő gyógyszere a ráknak? Hisz ha lenne, életemet is odaadnám érte! Vele többre mennének a gyerekek is! Belőlük pedig már éppen elegendő van!

– Szegény Te! És még én is...!

– Te...! Na, Te aztán..., a gyermekemet csak másodkézből kaptad! Én érezhetném megtisztelve magam, de egyszer s mindenkorra tegyünk pontot a végére: nem kötelez sem Téged, sem

engem! Abban az esetben azonban, ha a szükség úgy hozná: egyenlő helyet kapna a gyermekeim között!

– Köszönöm Józsika! Mint jó barát, és mint ügyvéd, egyaránt a családod szolgálatában állok! Ígérem: édes mamucija leszek ennek a kis csöppségnek is! Látnád Málkát – egymás között így becézte –, amikor egy-egy percre magára hagyom Lindával, valósággal ragyog az arca a gyönyörűségtől! Tán én sem szeretem jobban, pedig hát...!

– Remélem, nem vitatod el hozzájárulását kislányod életéhez? Őt egy kicsit sajátjaként is szeretheti, talán ezért a megkülönböztetett figyelem, de elhited, hogy a többi gyerekkel szemben is hasonlóképpen viseltetik! Megérted ugye, ha azt mondom: számomra pótolhatatlan veszteség lesz, és nem tudok, nem is akarok arra gondolni, hogy rövidesen el fogom veszíteni! De beszéljünk inkább másról: szülés óta eltelt már néhány hónap, bizonyított valamit Konrád?

– Sajnos nem! De mondják, hogy a szoptatási idő alatt kisebb az esélye a teherbeesésnek – kívárvuk! És ha később sem, akkor –, ha nem veszed rossz néven, szeretném, ha vérszerinti testvérek lennének a gyermekeim!

– Abban az esetben, ha nem ragaszkodsz a körülményekhez is, mert elhited: nem volt részem különösebb gyönyörben, de gondolom Neked sem?! – Melinda arca fehérből pirosra váltott:

– Hát nem csodálatos – mondta – mégis, mintha szerelemgyerek lenne oly szép, oly okos már most...! Tán a vágy, mely mindkettőnkben felfokozódott volt, pótolta a mibenlét hiányosságát! Egyelőre azonban ne merészkedjünk messzebbre! Az nem baj, ha egy kicsit a véletlenre is hagyatkozunk! Azt meg tudod ugye, hogy Konrád iránti szerelmemet esetleges impotenciája sem változtatná meg!

Idáig jutottunk akkor, válaszára már nem is volt alkalmam, mert megérkeztünk és a háztömb előtt száguldozó Konrád magára vonta figyelmünket:

– Már azt hittem ütköztetek valamivel – jött elénk –, nem bírtam fent kívánni! Málka átszólt, miután elindultatok! Gittáék a délelőtti géppel érkeznek, de sem Franzot, sem Katinkáékat nem sikerült elérni!

– Meli kedves – első ízben becéztem így, de szinte önként tolult ajkamra, miközben átvettem a kislányt, hogy segítsek az asszonynak elhagyni a kocsit –, most már elboldogulsz egyedül is! Ugye nem veszed rossz néven, ha Konrád tüstént visszafordul velem?!

A lányom nálatok biztonságban van, s érzésem szerint most ott nagyobb szükség lesz rám! Ezenkívül: ha még idejében vagyunk, hívd vissza Jörgéket, kérem, hogy ejtsék útba Bázelt és együtt érkezzenek, ha nincs akadálya!

– Ne értesítsem egyúttal a vállalatodat is – Melinda szomorúan rám nézett, nagy, kéikkel árnyalt szemei többet árultak el egyszerű részvétnél –, jobb lesz, ha azzal sem időzöl! Igyekeztek! És ne keseredj el, mert ha mindenki elhagyna is, mi itt vagyunk! Jól mondom, kedvesem – Konrádhoz – segíts Józsiának, Te jártasabb vagy ezekben a dolgokban!

Konrád tehát elindult velem vissza Budára! Út közben ritkán váltottunk szót, akkor is csak röviden! Talán leghosszabb volt Konrád megjegyzése:

– Nem tudok mit mondani, pajtás: jóból is megárt ennyi! Még jó, hogy Melinek bőséges teje van! De hogy is gondolhattátok Anti feleségéhez vinni, amikor itt vagyunk mi?!

– Látod – mondtam – arra nem is gondoltam eddig, hogy esetleg Te sem nézed jó szemmel a kis fél cigánylányt! Ha úgy lenne sem haragudnék rátok, de mondd ki bátran és akkor...!

– Hülye! Vagyis – bocsáss meg! Inkább én vagyok az! Rosszul fejeztem ki magam! De hát ilyen esetekben ki tudhatná, melyik lenne alkalmasabb kifejezés! Mindentől függetlenül bizonyos lehetsz afelől, hogy Juditot éppúgy szívemhez ölelem én is, mint a feleségem, bárki lett – légyen is az édes mamája!

– Köszönöm, pajtás! – gyengéden, hogy ne akadályozzam a mozgásban, rátenyereltem a volánt tartó kezére. – Látod – mondtam –, mire volt jó az a pofon, amit az őrnagynak adtál: Te kaptál érte három évet, én pedig nyertem két jó barátot!

– Legtöbb embernek nincs előre kikövezve az útja – válaszolta –, általában a véletleneknek köszönhetjük sorsunk pálfordulásait! Vigasztalásul pedig csak annyit: a rossz után általában jó következik, ritkán még rosszabb! Te most zuhanórepülésben vagy, de holnap már ismét felfelé ívelhetsz! Jönnek a lányok!

– Igen...! A lányok! – elgondolkodtam magamban, a megfogalmazott válasz azonban kimondatlan maradt, vagyis: temetés utánra, mert Konrádék kocsija a János kórház közelében megmakacsolta magát, s mivel úgyis szándékomban volt megtudni, mi történt Fannikával, megköszönve barátom jó szolgálatait, elköszöntem tőle. A kórház elé érve azon már meg sem lepődtem, hogy ott találtam gyermekeimet Szidónia őrizetében! Amálkára vártak, aki bement, hogy segítsen Fannikának az ilyenkor szokásos procedúra lerövidítésében, ugyanis telefon-üzenetet kaptak, hogy az öreg hölgy átesett a vizsgálaton és komplikáció mentes, tehát hazaszállítható!

Azt ugye mondanom sem kell, mekkora örömet váltott ki a gyerekekből szeretett tantijuk megjelenése a kapuban – még a legkisebb: Ákoska is kiszabadította magát Szidónia kezéből, s tanci, tanci, futva igyekezett hozzá! A különös szeretetnyilvánítás után KisJózsi Viki, azaz: anyucija után érdeklődött! Volt már része benne, mégsem tudta, vagy egyszerűen nem akarta megérteni, felfogni, hogy a halálból nincs visszaút! Ő volt szegénykém a legvigasztalhatatlanabb: szeretett anyucijának reinkarnációi is egyik a másik után távozott mellőle! Pedig Izabellát egészen elfogadta, Viktóriát csak részben, de megkülönböztetett szeretettel vonzódott hozzá is! Addig, amíg Amálka velünk van, csak-csak elleszünk valahogy, hisz Őt nálam is jobban szereti a fiam, de nemcsak Ő, mind, mind, kicsi, nagy egyaránt! Mi lesz velünk, ha Ő is elmegy?! Pedig – különösen mikor lehajol, már nem tudja titkolni altesti fájdalmát! Talán Franznak sikerül előteremteni valamiféle csodaszert, amely legalább elviselhetővé teszi számára a betegséget. Ó Istenem, ha lehetne beleszólásom: Az ilyen embereket mentesíteném mindenfajta betegség alól, sőt: két, háromszor annyi ideig éltetném őket, míg fel nem váltaná egy másik..., hozzájuk hasonló! Ki tudhatná, hol kötnek ki gondolataim, ha nem jelentkezik a két taxis: Amálka már bentről megrendelte őket és kettéosztva a társaságot el nem indultunk hazafelé!

Otthon két nyomozó várt már ránk! Közölték, hogy a tettes önként jelentkezett, de ha nem jelentkezett volna, akkor sem juthatott volna messze, mert a személyleírás alapján egyértelmű volt a kiléte. Az ügy lezárása miatt be kellett velük mennem, vagyis vissza a kórházba. Amálka velem akart jönni, de nyilván nem engedhettem, s hogy mégse egyedül menjek – ehhez pedig Ők ragaszkodtak – Szidinek velem kellett jönnie. Az azonosítás végeztével, az úton hazafelé mondta el a lány, hogy Amálka rábeszélésére talán elmegy Svédbe! Ő lenne az első fecske abban az intézményben, amelyet Jörg akar létesíteni a magyar cigányság elmaradottságának megszüntetése végett. Amálka szerint Ők sem alacsonyabb rendűek nálunk, csak az évszázados kirekesztettség miatt nem juthattak előbbre. Még nem mondott igent, de ha elfogadja is az ajánlatot, ragaszkodik ahhoz, hogy mint idősebb húga, átvegye szerencsétlenül járt nővére szerepét, és ha meg akarom tartani kislányomat, ne is próbáljak kibúvót keresni, mert ehhez családjá is ragaszkodni fog! Hajlandó azonban éjjel-nappal tanulni, hogy megfeleljen a követelményeknek, sőt arra is, hogy Amálka haláláig távol tartsa magát tőlem!

Természetesen rajtam áll minden, erőszakkal nem akaszkodik a nyakamba. Szeretné azonban elkerülni családja régi törvényeinek az alkalmazását!

Nesze neked Józsi: Szőke vagy Szidónia!? Margitka vagy Katinka?! Avagy: egy jól irányzott bicska! Szép kilátásaim vannak, de majd Jörggel meghányjuk-vetjük a dolgokat! Tulajdonképpen Szidi nagyon is tisztességes ajánlatot tett, ezenkívül: az alacsonyabb műveltséget leszámítva semmivel sem marad Viktória mögött!

Nos, Edina –, mert Ő várt ránk otthon részvét, valamint azon szándéknyilatkozatán kívül, hogy a gyönyörzónát, tekintettel megfogyatkozott csapatunkra, üzemeltetéssel együtt átvenné, az elmondottakon kívül más említésre méltó nem történt a külhoni rokonok másnapi megérkeztéig –, Jörg és Gitta ugyanis otthon tartózkodott még Melinda hívásának idején és eleget tettek kérésemnek!

Délután hatra jelezték a gép érkezését. Konrád ment ki elibük a javításból aznap hazakerült mikrobusszal. Jómagam nem tehettem, mert befutottak Viktória szülei, testvérei és szükség volt a jelenlétemre. Így is majdnem jóvátehetetlen, otromba támadást kellett egyszerű balleszté silányítanunk, hogy elkerüljük az ismételt rendőrségi beavatkozást, esetleg további következményeket. Viktória apja már hozzánk is félnótásan érkezett, s ismétlődő nekibuzdulások után, előhúzta csizmaszárából a nagykest, hogy belém vágja – engem hibáztatott lánya haláláért.

– Kotródj te is utána, ha nem tudtál vigyázni rá! – magasba emelt keze már lendületben volt, s talán csak az erős szeszhatás következtében lassú, időt hagyva a lánynak, Szidóniának, hogy közénk lépjen:

– Apám...!? – sikoltotta el magát –, persze a csendesebben borozgatók felfigyeltek és mellénk rohantak, hogy lefogják az öreget, ahhoz azonban már későn, hogy megakadályozzák a szúrásban – a kés a nyakizmon keresztül hatolva beékelődött a csontok közé, de úgy, hogy a lány életének további veszélyeztetése nélkül, helyben el sem lehetett távolítani.

Az öreg cigány körül felforrósodott a levegő, fiai kezében itt is, ott is megvillant a bicska, s ha anyósom, az ugyancsak öreg cigányasszony közékük nem áll:

– Fiaim! Brigantik...! Nem disznótorra jöttünk! Az apátok – bizonyára miszlikbe vágják apjukat–!

Nos, az öregasszony fellépésével egy időben toppantak be Jörg és Franz, mögöttük az asszonyokkal, valamennyien feketében! A földszinti hall egyébként is sötét architektúrájában, mint a kora tavaszi kelő napsugár, bíbor fénnel spriccelődött arcomba Szidónia sötét bordó vére. Az történt ugyanis, hogy míg Amálka a telefonhoz ugrott, hogy a mentőket riassza, én egyik kezemmel magamhoz öleltem, a másikkal pedig az átvágott eret igyekeztem kitapogatni és lefogni, hogy csökkentsem a vérvesztést, de nem sok eredménnyel. Az érkezőket első pillanatban lebénította a látvány – Katinka, aki addig maga is támogatásra szorult, tért először magához! Az orvos ösztönével megérezte, hogy elvérzik a lány, ha azonnal nem cselekszik – ledobta a magával hozott cuccot Amálkához, majd vele együtt az emeletre rohant, s másodperceken belül injekciós tűvel tért vissza! A vénába fecskendezett szérum szinte azonnal hatott, s a közben megérkező mentőorvos egy erős rántással eltávolította a kést, betapasztotta a szúrás helyét, aztán szót sem váltva, be a kocsiba, irány a kórház. Elindulás előtt azonban – Katinkával együtt természetesen én is velük mentem – még odasúgtam Amálkának:

– Véletlen baleset...!

Útközben, míg Katinka és a mentőorvos azon vitatkoztak, hogy Katinka medikusként helyesen járt-e el, amikor beadta a vénás injekciót, én azon medítáltam, hogy a véletlen, vagy a sors, vagy nevezük, aminek akarjuk, megint gáncsot vetett: Szidónia élete kockáztatásával a

maga számára mentette meg az életemet! Talán egészen önkéntelenül, ideje sem volt mérlegelni, mégis véget vetett önmarcangoló alkudozásomnak: ki légyen a következő, vagy egyáltalán...! Kicsurgó vére számomra új tavasz, új élet nyitányát jelentheti!

Idejében érkeztünk! Az erős vérzés miatt így is azonnali műtetre volt szükség! Katinka engedélyt kapott, hogy jelen lehessen, míg én, mint a gyermeke születését váró apa, idegesen róttam a folyosót! Körülbelül másfél órán belül pedig már a kórteremben vigasztalódtunk! Nem altatták, mert a vágás az idegrendszer szempontjából kényes helyen volt, s így, bár sápadtan, bágyadtan – sok vért veszített – mosolyogva nézett Szidónia is szembe velünk... –

– Csak kis karcolás fog látszani – magyarázta Katinka –, de annyi kell is, mert túl szép vagy ahhoz, hogy teljesen makulátlan légy!

– Nem bántad meg? – kérdeztem – Szidi csak mosolygott és intett a fejével, nyúlt volna a kezem után, de lehanyatlott a karja. Végigsimítottam a keze fején:

– Ne erőltesd magad, Kedves – mondtam –, most magadra kell hagynunk, hogy kipihend magad, de reggel ismét jövünk! – Füléhez hajoltam és belesúgtam: Ha kérdik, hogy történt, mondd, hogy nem tudod. Véletlen lehetett...! – Intett a fejével, hogy megértette! Megcsókoltam előbb a homlokát, aztán ajkát: Minden rendbe jön, Kedvesem – mondtam még –, légy türelemmel! Az orvos, aki a háttérben várakozott ránk, kért, hogy fejezzük be és kövessük az irodába. Elköszöntünk tehát, majd egy jól sikerült füllentés után az első busz megállóig gyalogosan hazafelé indultunk!

– Végtelenül sajnálom, ami történt, kedvesem – kezdtem volna a beszélgetést, de Katinka félbeszakított:

– Te mondd ezt nekem, kedvesem, Te, akinek inkább haragudnia kellene rám?! Ha nem fogadom el annak a tündérnek a felajánlkozását, lehet, hogy éhen hal a fiam, Ő azonban élne és nem hagyott volna hátra egy árvát...!

– Ne folytasd! Az árvát magához vette Melinda! Azt pedig, hogy melyikünk veszített többet, soha nem fogjuk megtudni!

– Ez így igaz, Kedvesem – Katinka megállt és szembefordult velem –, de a tragédia mérlegelekor, hogy ki veszített többet, a távoli jövőt figyelmen kívül kell hagyni! A fiamból lehetett volna értékes ember, de ugyanakkor gyilkos is, mint apja, ellenben Viktória már most, csak nehezen betölthető űrt hagyott maga után!

– Nem osztom a nézetedet, Kedvesem – felemeltem kezét és megcsókoltam, puha bársonyos volt, korábbi petyhüdsége teljesen megszűnt! Íme –, gondoltam – itt a kézzelfogható bizonyítéka annak, hogy mit eredményezhet rövid, néhány hónapos létbiztonság! Szavakkal azonban csak annyit: Egy ember sem születik gyilkosnak, ellenben azzá nevelhetik, vagy az öröklődő társadalmi ellentétek, beidegződések miatt válhat azzá! Viktóriával kapcsolatban nem tudom észrevettél-e valamit Szidónia szemeiben?!

– Azt hiszem igen! Az a ragyogás, ahogy Rád nézett még így esett állapotában is, félreértéketlen jele a szerelemnek, de némi aggodalommal vettem tudomásul, ugyanis Gittust sikerült ismét teherbe ejtened és nem is akar megszabadulni tőle! A volt feleség és a két gyermek jogán pedig immár vitathatatlan az elsőbbsége! Viktóriához hasonlóan vajon be tud-e illeszkedni Szidónia is a családba? Mert abban az esetben, ha ki akarna sajátítani...!?

– Kedvesem! Csodálnám, ha épp Te nem vetted volna észre, hogy nem ismerem sem elsőt, sem utolsót! A gyermekek közül is csak a leggyámoltalanabb van közelebb a szívemhez, mint a többi! Függetlenül vérszerinti hovatartozásától – Neked nem kell bizonygassam felfogásomat egy tőről való leágazásunkkal kapcsolatban! Ezt szerintem még a legádázabb ellenség

sem tagadhatja, akármilyen távol esik is tőlük az első leágazás ideje! Legyünk bár gyilkosok üldözők vagy üldözöttek, a jólét csúcsán, vagy a szakadék szélén: emberek vagyunk! Ugyanabból az anyagból, ugyanannak a léleknek a foszlányai, tehát egyetlen kötelességünk van egymással szemben: kutatni, keresni, azt, ami közös bennünk, s ha megtaláltuk, igyekezzünk megszabadulni minden akadálytól, hogy együtt haladhassunk tovább! Gittus okos asszony! Az iskola mellett az élet is sok mindenre megtanította, tudja, hogy mi telik tőle és mit várhat a másiktól, hogy a gyűlölet mögött is ott van a mindenkire vonatkoztatható közös érzés: szeretni és szeretetre vágyani! Első komolyabb nekirugaszkodása óta úgyszólván mindig megosztva kapta – adta a szerelmet, s talán azért van az, hogy benned ugyanígy partnerére talál, mint bennem! Tudja, hogy elsőbbségi joga senkinek sem lehet a másikkal szemben, csakis ugyanolyan! Szándékaim szerint, de bizonyára Amálkát is megnyerem hozzá, vagy inkább máris Ő nyert meg engem, Szidóniát kijuttatjuk Svédbe és a nevelésével Gittust bízunk meg! Megérzés, vagy mi? Úgy gondolom, Ő az a személy, akire alapozhatunk a Jörg-féle koncepció, a cigányság felkarolása, eredményes és gyors valóra váltásához. A felkészítése igénybe vesz néhány évet, utána pedig –, majd meglátjuk...!

Láttam, hogy Katinka ajka megrándul:

– Baj van, Kedvesem?

– Csak annyi – kicsit elhúzta száját, s egyébként is komoly tekintete mintha megkeményedett volna – röviden: tudom, hogy azért nyújtod, mert nem akarsz időt hagyni nekem a siránkozásra! Megnyugtatlak: elsírtam már a könnyeimet! Kicsi Attilámmal együtt eltemettem a leghalványabb reményét is annak, hogy valaha ismét gyermeket szüljek, de annak is, hogy kívüled más férfit magamhoz engedjek! A tudománynak fogok élni, azon belül is az olyan betegségek kiiktatásáért fogok küzdeni, mint amilyenben Amikánk is szenved! Mihelyt kézhez kapom sebészi diplomámat, elkezdem az onkológiai kutatásokat! Láthatod: egyeseknek nagyobb szerencséjük van a gyermekhez, majd Ők pótolják a szaporodás általunk kieső hányadát! Ami pedig a nemi örömeket illeti, ha egyáltalán futja az időből, ma, amikor egyre újabb, még ismeretlen eredetű betegségek támadnak, leghelyesebb partneri kapcsolatunkat szűkre szabni! Amálkához hasonlóan vallom, hogy az ilyen zártkörű, mondhatnám nyugodtan: steril felépítésű család, mint a miénk a legbiztosabb! Paradoxon, tudom, de esküdni mernék, hogy egyikünknek sincs a családon kívül kapcsolata!

– Ami az itthoniakat illeti –, vettem közbe – valóban paradoxon tisztának maradni ott, ahol a gyönyör virágzik, de tapasztalatom szerint mi tökéletesen kiegészítjük egymást, nem szorulunk külső segítségre! Ellenben senki nem tilthatja sem nektek, sem Gittusnak, hogy...! Persze abban az esetben megszűnik a sterilitás és...!

– Ismételten biztosíthatlak, Kedves, hogy – Katinka sápadt arcát pír lepte el –, nos, mi Margitkával ugyanúgy kiegészítjük egymást, mint az itthoniak! Margitka a teherbeesése óta még Franzot se engedi a közelébe! Arra hivatkozik, hogy az a drága teher, amelyet Ő hordoz, még véletlenül se fertőződhet meg! Franz a jelekből ítélve tudomásul veszi, sőt – hatványozódott a rajongása! Hogy aztán az Margitkának szól-e, vagy annak, akit magában hordoz? Valószínűbb, hogy mindkettőjüknek! Visszatérve Gittához – gondolom, Ő sem repül kéthetente ok nélkül haza! A kicsi Ákos mellett más valaki miatt is! Különben neki is van ott helyben állandó partnere! Nem kell tartanotok attól, hogy valami nyavalyát hoz haza! Ezt csak, mint leendő orvos mondom! Távol áll tőlem asszonytársam intim dolgaiba dugni az orrom!

– Nem mondtál számomra újat, kedvesem! Mindenesetre köszönöm, hogy intim dolgaitokat sem takargatjátok előlem! Gittus perverzítésát ismerem már régtől, s ha nektek így kielégítő, én igazán csak tisztelettel adózhatok, különös tekintettel az indítékokra, de és főképp Te! Gondoltál-e már arra, hogy mi lesz az ilyképpen felszabaduló férfiállománnyal? Mert...!

– Na, nem, azért nem kell félnie a férfiállománynak, hogy a női homoszexualitás miatt önkielégítésre kényszerülnek! Nálunk nőknél nem ugyanaz, ami a férfiaknál és nem jelenti a férfiakról való lemondást, inkább csak azt, hogy őket nélkülözve is eljuthatunk a testi-lelki örömök legmagasabb régióiba! Különbözik a mi családi modellünket is csak kimondottan magas intelligenciával rendelkező, és főképp tudományos munkakörökben foglalkoztatott embertársaimnak ajánlanám!

– Elég sztoikus következtetésre jutottál, Kedvesem, de ugye a sterilitásra való hivatkozás még nem kielégítő magyarázat, a kiábrándultság mellett a kíváncsiság is közrejátszott! Én mindenestre maradok az eddigi gyakorlat mellett: a női nemet emelem piedesztálomra! Ezenkívül, de ne vedd rossznéven: erkölcsi normáinkat nem motiválhatják a frissen átélt tragédiák!

– Katinka lehajtotta fejét és mellehez dörzsölődött:

– Bocsáss meg! Csacsiságokat mondhattam, de az igaz, hogy egymásban kerestünk és találtunk vigasztalást! Amika esete a szabadosság szörnyű következményeként, nagyon közelről érint minket is!

– Semmi olyat nem mondtál, Kedvesem, amit meg kellene bocsátanom, egyszersmind biztosítalak, hogy Viktória, valamint a kicsi halála semmit nem változtat kapcsolatunkon! Tudom, hogy ők nagyban befolyásolták érzelmeidet, mostantól azonban csupán a szíved, azzal együtt az eszed az, ami irányt szabhat cselekedeteidnek! Jól esett hallanom, hogy a rákkutatás területére akarsz áttérni, de vajon ott több hasznodat veszi-e az emberiség?! A gyermeksebészet körül sem nagyon tolonganak, nagyon meg kell fontolnod, s ha nem érzel elhivatottságot, még Amikára sem lehetsz tekintettel!

– De Kedvesem – a kettő tulajdonképpen összefügg, és manapság a gyermekeket sem kíméli ez a vészes kór, az atomsugárzás nagyobb veszélyt jelent az emberiség életére, mint amennyi haszon származik belőle! S hogy megnyugtassalak, hozzá kell még tennem: azonkívül, hogy nagyon szeretlek benneteket, kizárólag erre érzek elhivatottságot!

– Köszönöm Kedvesem Amika nevében is! Most pedig még annyit: ne tégy elhamarkodott fogadalmakat, fiatal vagy, előtted az élet, a sors kegyes volt hozzánk, nem kell anyagi nehézségekkel küszködnöd ezután, a jót is, a rosszat is Isten adományaként kell elfogadni, még kárpótolhat a kis Attiláért is! De ideje tovább menni, ki tudja otthon mire mentek ezekkel a félig vad emberekkel, vagy nem is tudom, minek nevezhetném őket?! Szinte csoda, hogy Viktória is közülük való volt és akad még néhány...! – Közel ácsorogtunk a buszmegállóhoz, s mivel éppen közeledett egy, meghúztuk a lépést és felkapaszkodtunk!

Közel jártunk az éjfélhez, mikor hazaértünk, nagy csend fogadott bennünket! A hall egyik sarkában Nellike és Jörg fészkelte be magát! A részvétnyilvánítás után – érkezésükkor szót sem válthattam volt apósommal – közölték, hogy Konrád a nagyobb baj elkerülése végett, hazaszállította a társaságot, a többiek pedig ki erre, ki arra, lepihentek! Nekünk már csak az új épületben tudtak helyet szorítani, de ha akarjuk, cserélhetünk velük! Persze nem fogadtuk el a nagylelkű ajánlatot, nekik jobban kell a pihenés – mondtam – mi majd megoldjuk! Fogtam a kulcsokat és a kerten át – az építkezés akadályoztatása miatt a kerítést lebontottuk – átsétáltunk a „nagyépületbe”. Nellike mentegetőzésére: csak egy helyiséget tudtak berendezni – nem veszünk össze – válaszoltam – majd vigasztalgatjuk egymást!

Hogy aztán hogyan, hogyan nem töltöttük el az éjszakát és általában a temetésig még hátralévő időt, arról annyit: mivel mi voltunk a legközvetlenebb vesztesek, a család többi tagja elnéző, előzékeny volt velünk szemben, még Gittus is rácsáfolt ugyan arra, ahogy Katinkának lefestettem: gyanúsán szimatoltgatott körülöttem, de nem vitte törésre. Valószínűbb azonban, hogy Amálka iránti tisztelete tartotta vissza: korainak tartotta osztozkodni a majdani hagyatékon!

A már elmondottakon kívül volt még egy idekíváncozó mozzanat a temetést megelőző eseménysorozatból: a helyszínelés! A szerencsétlen, kissé, vagy talán nagyon is zavarodott elméjű fiatalembert az összecsendült járókelők meg akadták lincselni! Csak a kivezényelt karhatalom erélyes fellépése mentette meg az életét, de mint később kiderült, nem sok öröme tellett benne, mert a cellába való visszaszállítása után felhúzta magát az ablakrácsra!

Sokan voltak a temetésen! Kislányom kivételével az egész nagycsalád, gyerekek is! Viktória apja megzavarodott beszállították Gyarmatra, de kívülről szinte az egész rokonság elkísérte utolsó útjára hercegnőnk, egy mikrobusz zsúfolásig telítve volt velük. Konrádot feleségével együtt a családhoz sorolom, igaz Melinda éppen csak letisztelgett a halottak előtt – Viktóriát és a kis Attilát egyszerre, egymás mellé temettük – sietett vissza immár két kislányához. Ott voltak még: Edina, balett növendékei, Dodó, egy osztrák és egy svéd excellens – természetesen inkognitóban – a kiváló politikusok egészen bele voltak esve a szép, általuk is hercegnőnek titulált Viktóriába, rajtuk kívül sokan voltak még a közelünkben lakók is, hisz a mindennapos séta alkalmával sok barát, ismerősre tett szert, kedvessége, bája, azokat is elbűvölte, akik kezdetben idegenkedtek tőle! Az a néhány cigányzenész – vályogvetők mellett zenész cigányok is lakják a falut – kopott hegedűikkel a hónaljuk alatt, csak a színfoltját növelte a minden rendű, rangú társaságnak!

Hanem aztán –, mert legyünk hűek önmagunkhoz: csak arról, ami a temetés után történt! Tehát: szertartás után, a sírkert vendéglőben ugyancsak megjött a hegedűsök és kopott szerszámaik hangja is...! Pistinek: Csomós Pistinek húzták – nyilván ő is hivatalos volt, hisz neki köszönhettem eredményes ügyködésemet új munkahelyemen – s a Fekete Vasárnap – Pisti nótája volt – strófáitól visszhangzott a sirámokhoz szokott öblös nagyterem! Persze legtöbben csatlakoztak hozzá, még a „makulátlan” – fehér ruháikról ítélve – balett növendékek is!

Az egyik idősebb szurtos addig-addig furakodott, mígnem Dodó mellé érkezett és:

– Aranyos méltóságos uram!

– Excellenciás – javítottam ki–! Ugyanis közel hozzájuk Edina mellett álltam, mivel nem ültünk le, az urak csak egy stampedli erősítő erejéig tértek be, nem akarván azt a látszatot kelteni miszerint lenéznek a szegényebb külsőben megjelenteket... –

– Csak a nótáját szeretném elhúzni aranyos, engedelmével!?

– Temetni jöttünk, cigány, nem mulatni – kapta fel a fejét Dodó, majd zsebéhez nyúlt és egy bankót húzott elő. – Csak akkor lesz a tiéd – folytatta –, ha követni tudsz! – És mit tesz Isten? A következő pillanatban erőteljes, mégis kellemes bariton csendült fel: „Lehullott a rezgő nyárfa ezüstszínű levele...”! – Pisti és a többiek mind ráfigyeltek, abbahagyták a nem éppen aktuális nótát, aztán követve az előénekest, egyszerre mind...! Annyira megható volt, hogy még a kiszolgáló pincérek is feledve kötelességüket megálltak helyben! Végül is letelepedett a társaság. Amálkát, Gittát anyjával együtt és a gyerekeket Szőke hazavitte mindjárt szertartás után, a többségben férfi-népség pedig egyre hangosabb lett, egyik dal követte a másikat, s Franzal együtt okosabbnak véltük megrendelni a vacsorát is, nehogy éhes gyomorral lerészegedjen a társaság! Itt jegyzem meg, hogy Viktória édesanyja nem követte az asszonyokat, ottmaradt velünk, hogy sakkban tartsa fiait! A kis, mokány asszony egyetlen intésére kezes báránnyá szelídültek a különben eléggé kötözködő természetű legények!

Dodónak, de a többi excellesnek is tetszett a kis ramazúri, jól érezték magukat, míg engem mintha kezdett volna fojtogatni valami, s kimentem az udvarra, hogy friss levegőt szippantsak! Már vagy tíz perce ácsorogtam magamban, midőn egy kéz érintette vállamat, megfordultam, hát Edina állt előttem:

– Megjeddél – kérdezte –, bocsáss meg, de beszélnem kell veled! Tudom, nem időszerű most kérdéseket feltenni, de erre alkalmam csak akkor lenne, ha eljönnél hozzám, vagy én keresnélek fel munkahelyeden. Mivel mindkettő labilis, arra gondoltam, hogy esetleg itt–! Míg a többiek eldanáztatnak bent, mi elbeszélgetünk kint, de persze –, csak ha nem esik nehezedre!

– Szívesen állok rendelkezésedre, kedves! Különben sem köszöntem meg még jóakarátú közbenjárásodat felfelé buktatásom érdekében, mert ugye ki másnak jutottam volna eszébe, ki merte volna reszkírozni egzisztenciáját miattam? Sejtettem az első pillanattól, de az események egymásba tolódása miatt nem jutottam úgy hozzád, hogy nyugodtan, zavaró körülmény nélkül megköszönhettem volna!

– Szóra sem érdemes, Józsika! Én teszek magamnak szemrehányást, mert előbb is megtehettem volna, de mint a lányoktól tudom: te a közvetlen segítséget el sem fogadod. Arra kérlek: ne említsd Dodó előtt, mert megtiltotta, hogy valaha is szóba hozzam! Örülök annak, hogy feltalárod magad és Anti is egészen rendes emberré formálódik melletted, de egyben csodállak is: hogyan lehetséges, hogy te, akinek Svájcban, most már Svédben is, tőkével együtt minden lehetséges eszköz rendelkezésedre állna, itt eszed a kisemmizettek keserű kenyérét?!

– Kedvesem! Ami Svájcot illeti, abból az enyém csupán Amálka: a feleségem! De nekem több nem is kell! Na meg persze a gond, mert törvényesen még Amika a gyám, de szeretnék minden terhet levenni a válláról! Ami pedig a svéd lehetőségeket illeti, azokból egyelőre csak Ákoska fiam az enyém, bár lehetséges, hogy útban van egy másik kicsi is! Te hogy állsz? Nem látom, hogy gömbölyödnél! Tévedtél talán?

– Korai lenne még gömbölyödni, Józsika, de nem tévedtem, sőt – Dodó, bár vannak gyerekei, el van ragadtatva! Azt hiszi szegény, hogy tőle van, de mért is fosztaná meg a dicsőségtől, hogy Ő még...!

– Igen ám, de ha majd világra jön és csoki színű lesz, mint az apja?!

– Most aztán fején találtad a szöveget! Éppen elég csokoládé likört itattak velem, úgy értem: vele! Sejtetted, mire gondolok?! Az lenne csoda, ha nem csoki színű lenne! De ha már itt tartunk és te is időszerűnek tartod, szeretném, ha összehoznál Antival! Tudod, ezeknek az uraknak a leppentyűje már csak dohányzacskónak való, én pedig szeretem még, ha rugózik, és Anti tökéletesen megfelel! Nem akarom még leseperni Dodót és egy kicsit szeretem is, de...!

– Nos, igyekezni fogok kérésednek eleget tenni, ezenkívül: amennyiben fenntartod igényedet a masszázs-szalón bérletére, megpróbálom kezdedre játszani –, kikötésem csupán annyi lenne, hogy az általad eddig is foglalkoztatott lányokon kívül a mi lányainkat is alkalmazod –, tudod kikre gondolok, na és Nellike...! Ismered az Ő koncepcióját?! Azt is tudod, hogy számára nem létkérdés, sokkal inkább a beidegződés miatt! Hadd higgye, hogy Ő a vállalkozás fővédnöke, a tulaj úgylis a kis unoka! Ettől függetlenül belátásod szerint alakíthatod ki az üzem profilját és természetesen a felelősség is a tiéd! Én amennyiben megkérsz rá, legfeljebb tanáccsal segíthetek, de még arra sem hivatkozhatok múltam miatt!

– Köszönöm Józsika! Hálaképpen bármikor jöhetsz és bármelyiket választhatod!

– Kedves tőled, de nem hiszem, hogy valaha is rá fanyalodom, szegény vagyok – legalábbis nyugati értelemben, de ami a szerelmet és a szeretőket illeti, azokból bőven kijut...! – Ajtócsapódás hallatszott mögöttünk, majd közvetlenül utána Dodó kiáltása:

– Merre vagy, Te Istenátka?

– Ne olyan hangosan! Itt vagyok – válaszolt Edina –, a szalon bérletét beszéltem meg Jóskával! – Dodó közelebb lépett, s miután alaposan végigmustrált, rácsapott a vállamra:

– Tőled ugyan nem kell féltennem, kölcsön is adhatnál, de induljunk, mert pakolnak a többiek!
– E szavakkal egy időben elővette füttykösét és locsolni kezdte a pázsitot, közben bőséggel jutott a cipőjére és a nadrág felhajtókájára is!

– Jól nézünk ki, Kedvesem, – karolt bele Edina –, ennek ellenére Te vagy a kormány esze és az én egyetlen szerelmem!

– Az egyetlen! Mondd még egyszer, hogy elhiggyem – kacagta el magát Dodó–!

– Ha nem hiszed, a te bajod! Az igazság az, hogy lassan belőled is elegendem lesz! Ha meg akarom tartani a kicsit, át kell adnom eddigi szerepemet valamelyik lánynak! Különböző önbecsülés is létezik, és ez ugyanúgy vonatkozik rád, mint rám! Eddig csak mi voltunk, ezután Ő, és mi leszünk! – Az Őt hangsúlyozottan mondta, majd hozzám fordulva: mikor indulnak vissza Gittáék Józsika, vagy nem szükséges az Ő jelenlétük?, mert ugye akkor megyünk, amikor nektek kedvezőbb! Nem szeretnék alkalmatlankodni!

– Ha nem jön közbe valami, előre kiszámíthatatlan tényező, akkor holnapután! Szeretném ugyanis, ha Szidóniát is magukkal vinnék! Persze csak akkor, ha garanciával kiengedik a kórházból! De induljunk, különben itt hagynak bennünket anélkül, hogy búcsút intenének, hallom beindították a buszt... –

Ajtóhoz érve azonban megállított bennünket a bentől kihallatszó zsvaj: rövid félórás kint tartózkodásunk alatt asztal alá itták az urakat, a kulturált danázgatásból urak – proletárok, magyarok – cigányok tivornyája lett! A hangulat mindenhez inkább hasonlítható volt, semmint temetés utáni áhítathoz! Benyitottam és megálltam az ajtóban – Dodó utánam lépett, de Edina visszarántotta:

– Elég volt! Mit akarsz még? Majd Jóska! – Keserves képet vághattam, mert Viktória anyja, akit a fájdalom kis időre lebénytett, mint engem, mintha csak akkor eszmélt volna, ültéből felugrott, s úgy belevágta mindig keze ügyében lévő fokosát az asztalba – a sok sártiprástól reumas lábai miatt támasztékul szolgált – hogy a márványlap darabokra zúzódott:

– Kifelé – kiáltotta magából kikelve – mihaszna, aljas népség! Hát már a halált sem féltitek? Vagy csak borgőzzel a fejetekben mertek szembenézni vele? Csak egy pillanatra vegyem le a szememet rólatok és vége a viselkedésnek? Hát már anyátok jelenléte sem derogál? – körbejártatta tekintetét, majd a fokos nyelével megcélozta a bejárati ajtót: Indulás! Egy szót se! – Fiai, velük együtt a rokonság, félszemmel feléje sandítva felálltak és farukat behúzva, mint ha csak attól tartottak volna, hogy eltöri rajtuk a fokos nyelét, sompolyogtak kifelé, míg az urak: miniszterek, bankárok bamba pofával, az italtól hunyorogva bámultak az elvonulók után! Talán, ha nincs köztük Franz, aki mindvégig megőrizte józanságát, Ők is engedelmeskednek a kis cigányasszonynak és követik Őket! Miután az utolsó rokon is kitámolygott, anyósom hozzám lépett:

– Ne emészd magad, fiam! Ennek így kellett történnie! Vikim csillaga nagyon fényes volt, de már kicsi korában megjósolták, hogy korán le fog hullani! Majd Szidim! Neki viszont hosszú és nagy szerelmet jósoltak! Még nem döntöttem, hogy elengedjem-e Svédbe. Még gondolkodom! Ezekre a vadakra pedig légy tekintettel! Most velük kell mennem, de holnap visszajövök, hogy megbeszéljük, mi légyen tovább! – E szavakkal előkapta pénzes tarisznyáját – nyakba akasztva, melléhez rejtette. – Itt van fiam! Fizess helyettük is!

Az urak felé mutatott: – Lássák, hogy a cigány is úr a maga szemétdombján!

E nagystíliú, egyébként ritka gesztus annyira meghatott, mire felocsúdtam, anyósom kisurrant, nyomban utána léptem, de bármily nehezen szedte is lábait, megelőzött. Már a mozgó buszról intett búcsút! Mit tehettem? Majd holnap elszámolunk – gondoltam, s visszatértem az étterembe, ahol addigra Franz fizetett – mellesleg ő volt a bankárom – az Ő révén jutottunk

többször pénzhez is: az átutalásokon kívül! Előjöttek a sarokból Edina lányai is, a randalírozó legények elől húzódtak oda, megköszöntem a még jelenlévők részvétét: az urakat kis szegényérzet is hajthatta, mert búcsúzásnál bocsánatot kértek úri mivoltukból való hirtelen kivetkőzésük miatt, de hát az úgyis csak hamis, természetellenes burok, az igazi emberi erények megtartója a pórnép, még akkor is, ha néhanapján kirúg a hámból! Ha ilyenén fogjuk fel, még ők lehetnek büszkéik, hogy közibénk telepedhettek! De egy szó –, mint száz: elnézésüket kérték, hogy rövid időre megfeledkeztek magukról, aztán rövidúton távoztak – Franz és Pisti kivételével mindenki! Franz rám várt, Ő vezette a kocsit, Pisti pedig azért maradt utolsónak, hogy bocsánatot kérjen, az ünneprontásért...!

– Ha én nem kezdem, bizonyára másképp végződik – mondta bűnbánóan –, de ennyi szűz láttán gondolhat-e az ember másra, mint a Fekete Vasárnapra?! Komolyra fordítva a szót: hogy álltok azzal a gyerek temetővel? Elkezdhetem a szerelést? Ingyen, bérmentve vállalom, ha bérletet kapok állandó belépésre! Antival egy hét alatt hazavágjuk, vele már megbeszéltem! Remélem azzal, hogy a húga meghalt, nem szakad meg a viszony köztetek! Kár lenne azért a gyerekért, ha visszacsúszna, mert mi más lehetne belőle megint, mint börtöntöltelék!

– Köszönöm, hogy így vélekedsz róla! Jó hatással vagy rá! Talán többet emelsz rajta, mint mi valamennyien! De mért szakadna meg a kapcsolatunk? A kislányom hála Istennek épp és egészséges, meg hát rajta kívül is...! A halál szerintem csak ott oldja a kapcsolatokat, ahol már előtte is lazák voltak! De az Istenért ne vedd ám magadra!

– Mért venném? Az én feleségem ide-s tova már húsz éve le van plombálva, különben a jelekből ítélve kezd felmelegedni rokoni kapcsolatomban! Képzeld: nem sokkal az asszony halála előtt született unokahúga keresett fel a minap, hogy segítségemet kérje. Már férjnél van, két gyerek, egy négyszer három és egy négyszer kettő négyzetméteres lakásban laknak! A házmesterség mellett mindketten állásban vannak, és mégsem tudnak odébb lépni! Az ember lehet gyámoltalan, az asszony azonban eleven, ha elmenne melletted az utcán megfordulnál utána, a baj az, hogy nincs ismeretsége, anélkül pedig –, nos, arra gondoltam, ha Őt is bevinné, ez a donna madonna bacchánsnői közé lemondanék a bérletről is, ma már nem ritkaság, hogy az asszony is fusizik, abban különböznek tőlünk, hogy racionálisabbak: a hasznosat rendszerint összekötik a kellemessel.

– Ígérem, hogy még ma szólok az érdekében, és ha kellő intelligenciával is rendelkezik...!

– A mozgás „terápiához” a siketnéma is alkalmazható, pajtáskám, fontos a sikk, abból pedig felesleggel is rendelkezik! De fejezzük be, látom, a haver – Franz – felé – már fél lábon áll, ha esetleg bevinnétek a bablevesig, megköszönném, de ha nem, az sem baj! Mikor jössz ki hozzánk?

– Ne szerénykedj! Természetes, hogy velünk jössz, de jobban tennéd te is, ha a bableves helyett hazamennél! Mára gondolom elég volt neked is, és esetleg várnak rád! Lehet, hogy éppen Ő!

– Jó, nem bánom! Vigyetek haza – ezt már kifelé menet mondta –, tudod hol lakom! Arról pedig biztosítlak, hogy az eset óta sem miatta, sem egyéb miatt, otthonomban nem foglalkozom nővel! Elég volt egyszer tizenöt év!

Útközben, már inkább csak Pisti lakásáig keveset beszélünk! Mivel józannak és nyugodtnak éreztem magam, én ültem a volán mögé, s a megnövekedett koraesti forgalom miatt oda kellett figyelnem, de Pisti sem kezdeményezett – volt már benne jócskán a temetés előtt is, amit utána felhajtogatott, már csak olaj volt a tüzre! Szokásától eltérően azonban nem zajongott, csendesen behúzódva a sarokba a Fekete Vasárnapot dúdolgatta egész hazáig, Franz pedig el volt foglalva saját gondolataival. Persze volt azért egy kis bonyodalom, mert

megérkezővén a ház elé, melyben utasunk lakott, semmi hajlandóságot nem mutatott arra vonatkozóan, hogy kiszálljon és felmenjen lakásába:

– Vigyetek a legközelebbi kocsmáig – mondta – korai még a lefekvés – majd témát váltva hangosan belekezdett a „Ha nincsen anyám, sem apám, se asszonyom, se babám...” című nótába!

– Ne bolondozz Pisti – mondtam neki –, minket várnak otthon, igyekeznünk kell és te is ki vagy már eléggé ütve, menj szépen fel és fekjüdj le! – De így! De úgy! Próbálta kimagyarázni magát, majd kissé sértődött:

– Jó! Hát akkor menjetek tovább, majd csak megállapodom valahol! – kinyitotta az ajtót és majdhogynem fejével esett kifelé, gyorsan utána léptem és belekaroltam:

– Nem úgy van az, pajtikám! Ha barátom akarsz maradni, akkor ez most parancs, de kizárólag a te érdekedben! – Nem erőszakoskodott, csak dünyögött, a lépcsőház aljában pedig:

– Már megint ott áll az a cafat!

– Miféle, kiféle? – kértem. – Nem látok senkit!

– Ne akarj te is pofára ejteni! Holnap lesz a napja, hogy lebetonoztatom a sírját, különben a föld alól is feljár, hogy bosszantson az a szajha! – felérve az emeletre valóban kinyílt a lakásával szemközti ajtó és a szomszédasszonya úgy félig kidugta a fejét:

– Ja, maga az! Már megint?! – mondta, majd tüstént visszahúzódott–!

– Bizonyára őt szoktad összetéveszteni a feleségeddel – mondtam –, a halottaktól nem kell félni! Ők már nem nyitják, csukják ránk az ajtót, pajtikám! De annál inkább tartani kell az élőkötől, mert kevés kivételtől eltekintve gőzöl belőlük a rosszindulat! Nyiss ajtót, aztán be –, én pedig már itt sem vagyok!

Lent Franz helyet cserélve várt:

– Már abban voltam, hogy nem tudsz szabadulni tőle – mondta –, mintha félne valakitől ez az ember! Mért ölte meg az asszonyát és hogyan? De előbb ülj be és induljunk! Nem tudják elképzelni sem, hogy merre tekerünk...! – Elhelyezkedtem, majd:

– Ha jól emlékszem kádba fojtotta bele, és pedig azért – mint magad is hallottad – tőle, az asszony unokahúgával kapcsolatban, amit ma már egészen természetesnek tart és egyszerűen fusizásnak nevez! Így pityókásan persze elítéli...!

– Te minek tartod – szegezte nekem a kérdést Franz –, elítéled, vagy?

– Szerintem – válaszoltam – az erkölcsi normákat vétek egy kaptafára húzni! Más a természeti adottság és más a norma! Aztán sok függ a különböző természetű szükségletektől is! A régmúltban agyonkövezték, később elevenen elégették a házasságtörő asszonyt, a büntetés inkább csak a szegényeket sújtotta, azokat, akik így, vagy úgy rá voltak utalva! A gazdagokat, akik a gyönyör kedvéért keresték a változatosságot, megvédte társadalmi rangjuk! Ma, mielőtt ítéletet mondanánk hasonló ügyben, előbb alaposan körül kellene nézni a delikvens háza táján, ha ugyan van neki...!

– Hasonlóképpen vélekedem én is róla – válaszolt Franz, majd: – Említett valamit Dodó, vagy Edina? Láttam, utánad mentek!

– Különösebbet nem!

– Akkor Edina talán nem is tud róla, Dodó pedig tőlem várja, hogy, de nem akarom kerülni: tehát, Dodót figyelmeztették, hogy hagyjon fel a vértésbeli dáridóival, különben kénytelenek lesznek leépíteni! A nagystílu mulatozások híre eljutott a testvéreikig, s bármily

hasznosak voltak, mert valljuk meg őszintén, azok voltak: a nyugati kapcsolatépítés, nagy összegű hitelek terén, satöbbi –, a kár azonban – szerintük – melyet azzal okoztak, hogy a nyugati tőkéscsoportoknak betekintést nyújtottak hazánk, azzal együtt a szocialista tábor belső ügyeibe, sokkal nagyobb!

– Hülyeség! Hisz majdnem számolatlanul nyújtják bankjaitok a különböző hiteleket, gondolom a politikai vezetés is ösztönzi, hátha sikerülni fog erőszak nélkül is jó irányba terelni ezt az elfuserált proletárdiktatúrát!

– A kölcsönöket ezután is szívesen vennék, de azt már nem, hogy megszabjuk, mire költsék! Azt pedig mi nem engedhetjük meg magunknak, hogy mi finanszírozzuk a velünk szemben álló erők felfegyverzését! Nyilvánvaló ugyanis, hogy az eddig rendelkezésekre bocsátott hiteleink nagyobb részét a Moszkvába telepített központi bank zsebelte be, s felhasználása a moszkvai polit-büro utasításai szerint történt! A címzett társállamok, így hazánk diktatúra alatt nyögődő lakossága, de még vezetői sem nyertek legtöbb esetben betekintést...! Miből fedezné a Szovjetunió felső vezetése a világban mindenütt jelenlévő, felforgató, tevékenységet: Indiától – a Közel Keleten át – csaknem egész Afrika – Karib térség – Közép és Dél-Amerika nehéz körülmények között élő népeit „forradalmasítva”, lázongásokat szítva!

– Furcsa logika – mondtam –, én semmit, neked mindent! De elég primitív gondolkodásra vall, hisz a legrégebb feljegyzések szerint is különleges státuszt élveztek a követek, és veled együtt hová sorolhatnám Dodó nyugati partnereit? Az a luxus, amit eddig nyújtott nektek, nem is mérhető a bezsebelt és úgy lehet soha vissza nem térülő vizontszolgáltatáshoz képest! Nem az irigység játssza a főszerepet azok részéről, akik kissé távolabb esnek a húsfazéktól, mint Dodó? Mert mibe nyerhetnétek betekintést? Nem hiszem, hogy ne lennétek tisztában azzal, hogy a fazék, amelybe a pénzt pumpáljátok, feneketlen! Sőt azzal is, hogy a nép, amelynek ti szánjátok, legfeljebb a visszafizetésnél játszik majd szerepet. Megbocsáss, de kissé profán üzlet a részletekről is!

– Ha nem adunk, még nagyobb a nyomor!

– Adjatok! Erősítsétek az ellenséget! Ami a nyomort illeti, arra csupán vékony hártya kerül belőle, hogy ne legyen annyira kirívó! De mi történik, hogyha hasonlóan a gyógyszeres fóliához, a hártya is megemésztődik? Ha adagoljátok tovább a feneketlen fazékba a nagyobb-részt kisemberek pénzét, a vártnál is nagyobb mértékben tűnik elő az eddig elfedett nyomor, s a veletek szemben táplált szimpátiából kiábrándulás lesz, sőt...! Nagystílu segítséget ellenséges ideológiáknak adni szerinted sem helyes, csepegtetéssel pedig, még ha jóindulat vezérel is benneteket, csak a diktatúra élettartamát növelitek! Tehát...?! De ne merüljünk bele, maradjunk csak a bennünket is érintő témánál! Szerinted a Dodóval szemben megnyilvánuló bizalmatlanság érinteni fogja a mi vállalkozásunkat is?

– Reméljük, hogy nem! Hozzátok eddig is inkognitóban járt a társaság: mint a család barátai, ami részben fedi is a valóságot! A Jörg és Gitta közti vérszerinti kapcsolat ezt a biztonságot csak erősíti, mert hát, Istenem – egy professzornak, nemkülönbén a lányának miért ne lehetnének külhoni barátai?! Az új épület bérletével kapcsolatban javasolom: ne kössetek Edinával semmiféle szerződést! A család nagyobbik felét, gyerekekkel együtt, jelentsétek át oda, s ha netán mégis valamiféle ellenőrzésre kerülne sor, óvodát találnak az öröm-tanya helyett! Ettől persze Edina kedvére berendezheti, de kizárólag csak az eddigi jó barátok, valamint a prominens személyek látogathatják, akiknek a megbízhatóságát, mi szavatoljuk! Bármint vélekedsz is, a nálatok szövődő barátságok már a szabad jövő kapcsolatrendszerének a sejtjei! Edina és lányai csak körítésnek kellene, s ugyancsak a bájaikat pénzért árusító hölgyek is!

– Ne felejtssd szavad – szoltam közbe –, ha lennél kedves felkanyarodni a kórházhoz – a Malinovszkij fasor közepénél járhattunk – Szidi bizonyára idegeskedik. A professzor délutánra

ígérte annak eldöntését, hogy elengedi-e holnap, vagy sem! Na persze még az útleveél is hátra van, azt azonban Jörg magára vállalta!

– Miért a nagy sietség – kérdezte, de közben már kanyarodott is fölfelé, éppen szabad volt az út –, a gyógyulás még bizonyára nem teljes!

– Valóban, de az Ő kívánsága: ha már mennie kell, akkor minél előbb! Meg aztán ott bizonyára az itteninél is jobb kezelésben részesül!

– Ez igaz lehet, de az is, hogy nem mindig az orvos közelsége siettet a gyógyulást! A „ha már mennie kell” kifejezésben mintha az is benne lenne, hogy nem szívesen, de..., és ez a „de” sok mindent takarhat...!

– Nézd–! Fáradt vagyok! Kerülni szeretném az újabb bonyodalmakat, ismerjen világot, tanuljon, aztán majd meglátjuk! Ennyi...! – Persze ezeknél a szavaknál már bent jártunk az épületben, s néhány perc múltán ott álltunk Szidónia ágya mellett...! De nemcsak mi, a professzor is, ugyanis Szidónia láza felszökött, s az ágy két oldalánál összegyűlt orvosok megérkezésünk idején éppen konzíliumot tartottak. A professzor azért engedett minket is a beteg közelébe, hogy lássuk állapotát: Szidónia arca tűzpiros volt, szemei félig lehunytt állapotban, orrcimpája remegett, ugyancsak rángatózó ajka érthetetlen szavakat suttogott, egyeseket ismételve –, az egészről csak annyit értettem meg, hogy cigányul fejezi ki magát, vagy legalábbis akarja!

– Sajnálom uram – kezdte a professzor mellém lépve –, ez a váratlan belázasodás lehetetlenné teszi, hogy idő előtt elengedjük kedves páciensünket.

– De hát reggel még – próbáltam volna kibúvót keresni – hátha csak időleges ez a belázasodás és holnap már...!

– Sajnos nem, és kérem, hogy a beteg érdekében nyugodjanak ebbe bele! Most láztalanítjuk, utána ismételtén röntgen alá tesszük! Holnap reggel nyolckor felhívhat, uram! Akkorra többet tudunk, de ismétlem: egyelőre szóba sem jöhet, hogy kiadjuk! Most pedig kérem, hogy...!

– Igen! Igen! – Tudtam, hogy a távozásra való felszólítás következne, ezért megelőztem: Megértem professzor úr, tehát holnap reggel és előre is hálás köszönetem...!

– Látod – szólt hozzám Franz kifelé menet –, ember tervez, Isten végez! Nem lesz könnyű lerázni a nyakadból, de szerintem felesleges siettetned a dolgot, Amálka esetleges időelőtti halálát is számításba kell vegyed, ezentúl minden lépesednél!

– Jóval biztatsz! Hát tényleg nem várható semmi pozitívum a hozott gyógyszerek használata által? Akkor miért..., hogy tovább szenvedjen? Nem emberségesebb lenne ha...! Őszintén: reméltem, hogy valami olyasmit hozol, ami visszaadja Amika egészségét!

– Sajnálom! – Franz megállt, s mellén összefűzte kezét. – Elhaheted, hogy nekem is nagyon fáj, és nem sajnálnék semmi áldozatot, de ha egyszer nem jutott még el az emberi tudomány arra a fokra, hogy kiiktassa ezeket a nyavalyákat. Különbén nem is biztos, hogy az a daganat rosszindulatú! Amíg nem nyúlnak hozzá, addig nem állítható teljes biztonsággal, hogy rákos kelevényről van szó! Bármennyire is fél a műtéttől, rá kellene venni! Ma már nagyon sok esetben gyógyultan hagyja el a gyógyíthatatlannak vélt beteg a kórházat. Persze tudom azt is, hogy ha megpiszkálják, nagy az esélye annak, hogy a betegség folyamata felgyorsul! Rád hallgat leginkább, beszélj vele, legalább lássunk tisztán, mert én kezdem azt hinni, hogy Ő csak állítja azt a bizonyos kivizsgálást, s valójában meg sem történt!

– Soha nem bocsátanám meg magamnak – mondtam –, ha miattam csak egy nappal is megrovidülne az élete. Akkor inkább szenvedünk együtt tovább!

Franz nem szólt vissza, hallgattunk egész hazáig, mielőtt azonban kiszálltunk volna, megragadta a kezem:

– Veletek szenvedek én is, Jóska! Mindenben számíhattok rám!

Még nem volt túl késő, annyira azonban igen, hogy a gyerekek már ágyban voltak, a többiek pedig a hallban várakoztak ránk. Meglepte őket a Szidóniával kapcsolatos hír, de még jobban Dodó közlése, miszerint a Vértesbeli dáridóknak vége, s nálunk is csak az elővigyázatossági szabályokat betartva „közlekedhetünk”. Elfogadtuk Franz javaslatát: abban egyeztünk meg, hogy az új épületbe Margitkát jelentjük át, természetesen fiaival együtt, s rajtuk kívül még Gitta, valamint Franz ideiglenes lakhelyeül szerepeltetjük – állandó lakhelyük Stockholm lévén! S, hogy ne maradjon támadható felület: a gyermekek Margitka távozása után pótmamaként kapják Nellikét és Szökét! A gyerekek – valamennyi részére mindkét épületben fenntartjuk a lakrészt, aztán ahogy majd szükségeltetik! Az átrendezés persze csak papíron megy végbe, a valóságban mit sem változik a leányzó fekvése: Edina biztos bázissal a háta mögött, a Vértesbeli kastély feladása után is megfelelő környezetben folytathatja Franz szerint konspirációs, szerintem különleges falatokra éhes ínyencek kielégítését szolgáló tevékenységét! A sírkertben tett ígéretemet tehát, miszerint biztosítom Edinának a bérletet, Franz besegítésével ellenvetés nélkül sikerült elfogadtatnom –, még Nellike is mellettem állt: hisz ilyenén – mondta – anélkül, hogy felelősség terhelné, ellenőrzést gyakorolhat az egész – saját szavaival élve: kupi felett!

Miután meghánytuk-vetettük dolgainkat – az élet nem állhat meg még akkor sem, ha a legfontosabb személy távozik – ki erre, ki arra szétszéledtünk! Ideiglenesen berendeztünk az új épületben is két helyiséget, de mint a szétszóródásnál kiderült, senki nem tartott arrafelé. Katinka állításával ellentétben – hogy Margitka Franzot is távol tartja magától – bankárunk is felfelé baktatott – a két asszony – a tükörszobában rakott fészket! Jól teszed, barátom – gondoltam magamban, amint utána néztem – nincs bennem irigység! Hely bőven akad mellettük, csak tehetség is legyen hozzájuk! De ha nincs az sem baj, majd ők pótolnak egymás közt! Én, egyik oldalamon Amálka, a másikon Gitta, Gitta szobájába tartottam, a miénkben még mindig Szöke és Anti felesége tartózkodott, Szöke Szidónia helyét foglalta el, Nellike és Jörg pedig, mint az újdonsült házások hol itt, hol ott húzódtak meg...!

De minek is húznám tovább: a hálószobában az történt, ami máskor, vagyis amire eleve rendeltetett: aludtunk! Lehet azonban, hogy csak imitáltuk, de az az igazság, hogy egyikünknek sem volt kedve mást kezdeményezni, hisz még friss volt a hant az elhunyt kedves felett! Talán itt kellene megemlítenem, hogy Gitta akkor éjjel rá akart bennünket venni arra, hogy hagyjunk itt mindent, és disszidáljunk! Jó előkészítés után nem lehet sikertelen! Amálka azonban, s vele együtt én is kerek-perec elutasítottam az ajánlatot – elég volt egyszer – mondtam – még egyszer nem tesznek a kezemre bilincset, hacsak –, de hát itt minden előfordulhat...!

Másnap egymást váltottuk Szidi ágyánál! A gondos kezelés mellett tüdőgyulladást kapott! Megnyugtató volt azonban, hogy az újabb röntgen vizsgálat sem fedezett fel semmi olyan roncsolást a szűrás helyén, ami befolyásolta volna állapotát és esetleg hosszabb időre kitolta volna gyógyulását. Reménykedhettünk, hogy Jörg és Gitta a következő fordulónál már nem nélküle térnek vissza Stockholmba. A nem nélküle főleg Gitta számára volt fontos, ugyanis a délutáni váltás alkalmával, a még mindig lázzal küszködő Szidónia mellett megkérdezte tőlem: van-e valamilyen akadálya annak, hogy Amálka esetleges halála után ismét törvényesítsük együttélésünket...? Igen! Válaszoltam röviden. Szidóniával szemben viselkedj úgy, hogy téged megszeressen, engem pedig mielőbb elfeledjen tradícióikkal együtt!

– Ezt örömmel megígérhetem – mondta – s anélkül, hogy több szót vesztegetett volna rám, megfogta kezem és körbe simogatta vele a hasát, mint azon az emlékezetes, szegényes és mégis gyönyörű Karácsony-előtti napon! /A forradalom szélén című könyvben/

Örölnöm kellett volna az újabb csodának, hisz – nem, mint akkor: egy kb. 10 dkg kalácsot osztott négyfelé öt éves fiam, KisJózsi – már volt mit aprítani a tejbe!, ennek ellenére én valahogy mégsem örültem, vagy legalábbis nem tudtam kimutatni! A rákövetkező nap foglalkoztatott: az ismétlődő búcsúzkodások...! Szégyen, vagy nem bevallani, de akkor alig vártam, hogy megszabaduljak szeretteimtől! Van úgy az ember, hogy az is tehernek számít, aki különben legközelebb áll a szívéhez! Sőt..., van úgyis, hogy maga elől is menekülne, ha tudna! Nos, akkor én ehhez hasonló állapotban lehettem! Alig vártam már, hogy beletemetkezhessek a munkába! Szerencsémre, volt belőle bőven, nemcsak munkaviszonyomból adódóan, otthon is!

Elmúlt egy teljes hét Viktória temetése óta! Szidónia még mindig a kórházban volt! Munkám végeztével bejártam hozzá, rendszerint Amálka kíséretében, de volt úgyis, hogy késtem és egyenesen hozzá indultam. Egyik ilyen alkalommal – éppen nem volt nála senki – midőn lehajoltam, hogy homlokon csókoljam, átölelte a nyakam és azt kérdezte:

– Nagyon megharagudnál, ha mégsem mennék ki Gittáékhoz? Nekem elsősorban nővérem kislányát kellene felkarolnom!

– Csacsi vagy – mondtam neki –, hát az a kislány nemcsak Viktóriáé, az enyém is! Egy pillanatra sem hagynám Melinél, ha nem tudnám, hogy sajátjaként bánik vele! Ellenben, ha nem fogadná el Jörg, valamint lánya ajánlatát, valamennyien sokat veszítenénk, a legtöbbet fajtája, hisz rá akarjuk építeni azt az intézményt, amely majdan a cigányság nevelését lesz hivatott szolgálni. Ők, mármint: apa és lánya, mindketten egyetemi tanárok, van rutinjuk ahhoz, hogy a lehető legjobban, leggyorsabban felkészítsék a szükséges ismeretanyagokból! Ha nem történik Viktóriával a végzetes tragédia, Ő lett volna elsősorban elhivatott a nagyon is megtisztelő feladatra!

– Itt hagyta volna kislányát – tagadólag rázta meg fejét –, nem, ezt bocsáss meg, de nem hiszem!

– A mindenképpen szükséges szoptatási idő letelte után ment volna el, de addig is –, hisz Te is tudod milyen kitartóan, tanulta az angolt, meg aztán itt módja volt sok más egyébhez, is! Nem különösebben szokatlan, hogy a nő, mármint anya folytat egyetemi tanulmányokat, s nálunk – úgy érteve: a családban, a gyermek sem sínyli meg szülője más irányú elfoglaltságát, vannak ugyanis, akik szükség esetén a helyébe lépnek! Te minden tekintetben alkalmas vagy arra, hogy átvedd nővéredtől a stafétabotot! – Szidónia arca – sokkal fehérebb volt, mint Viktóriáé, ami valószínűsíti, hogy volt valami igazság az öregember következtetésében, miszerint gyermekeit illetőleg nem egyszer felszarvazták – hirtelen lángolni kezdett, ez azonban már nem olyan lángolás volt, mint napokkal előtte:

– És veled mi lesz – kérdezte –, vagy lemondnál rólam? Tudod, – hogy nővérem helye engem illetve melletted is!?

– Arról korai lenne még beszélni, kedves! Egyelőre meg kell elégedned becsületszavammal: Viki helyét csakis Te töltheted be, ezt a tradíció túlmenőleg magad is kiérdemelted! Ha azonban mégis másképp alakulna sorsod –, sok nálam érdekesebb ember is akadhat utadba, az a hely életem végéig üresen marad!

– Köszönöm – suttozta, arca még mindig lángolt, szemeiből azonban kiláttam, hogy megnyugvással töltik el szavaim – ezek szerint tőlem függ, hogy...!

– Igen, Kedvesem! És szeretném, ha végérvényesen lezárnánk ezt a témát, vagyis akkor vennénk elő újra, amikor kezdedben a friss diplomával hazaérkezel! Kezet rá! – Megszorította kezében tartott jobbomat, majd szívéhez húzta:

– Aztán mi a kívánságod? Mi legyek, ha nagy leszek?! Vagyis – minek tanuljak ki, mert gondolom, határozott tervetek van velem és én...!

– Szociológus légy, Kedves! Megkönnyíti a dolgod, hogy Jörg is a szociológia professzora! – Nem folytathattuk az eszmecserét, mert távozásra szólítottak fel, mint már jeleztem: érkezésemkor is késő volt és a rend az rend! Ellenben még azon az éjszakán elmondtam Amálkának beszélgetésünket, majdnem szóról-szóra megismételve...!

– Van fantázia ebben a lányban – mondta Ő –, nem gondolod, Kedvesem, hogy meg kellene változtassuk vele kapcsolatban álláspontunkat? Vele talán nem is kellene újrakezdeni semmit, mintha Viki meg sem halt volna, ott folytatnánk, ahol abbahagytuk!

– Bocsáss meg, Kedvesem ez alkalommal ellen kell mondjak! Először is: Szidóniát egy magasztosabb eszme szolgálatába kívánjuk állítani, másodsor alig várom, hogy lerázhassak a nyakamból kívüled mindenki mást! Veled szeretném minden szabad időmet eltölteni és kérlek, most ne hivatkozz betegségedre: mi így ahogy vagyunk, még ami a szexet illeti sem szorulunk kiegészítőkre, gyerekből pedig már eddig is túlteljesítés van! – Felém fordult – addig hanyatt feküdtünk – és ráhajtotta fejét a mellemre:

– Kedvesem! Magam is szeretném, ha úgy lenne, ahogy mondod! Sajnos azonban ki kell, hogy ábrándítsalak magamból, mert bárhogy vesszük is, én már nem adhatom azt, amit egy egészséges nő, Te pedig még fiatal vagy, nem nélkülözheted miattam a szerelmet és az azzal járó testi kielégülést!

– Ne menekülj előlem, Kedvesem! Bármint légyen is, Te vagy a sorsom, Te adtál újra értelmet életemnek, ne hagyd hát, hogy csak bukdácsoljak, mint részeg pille a virágok között! Nagyon jól tudod, hogy a testi kielégülés nemcsak gyömöszöléssel érhető el, ahhoz az oktan állatok is értenek! Neked egy pillantásod több számomra, mint...!

– Ne folytasd, Kedvesem! Isten előtt esküszöm, hogy igazi szerelmet eddig csak tőled kaptam, és viszont – én is csak Neked adtam! Mivel azonban tudom, hogy a gyönyör lelki átélése nem lehetséges testi egyesülés nélkül, amire én már képtelen vagyok, ezen túlmenően: szeretném, hogyha halálom után sem hagynék mögöttem betöltetlen úrt, ezért az a kérésem hozzád: engedj beleszólást utódom kiválasztásába! Ha Viki nem hal meg ez most szóba sem jöhetne, hisz vele szinte egy test, egy lélek voltam, Szidóniát kívánságodra kihagyom a számításból, de Margitka, valamint Katinka sem jöhetnek szóba, legalábbis egyelőre, Gittus tudom, hogy szeret, szereti a gyerekeket is, Ő azonban másra van predesztinálva, marad tehát Szőke! Szegény, de kimondottan jóképű, jó alakú, okos, talpraesett –, na és az sem mellékes, hogy a Te szerzeményed!

– De Kedvesem – nem tudom hirtelen mi jött rám, de elszóltam magam, persze akaratom ellenére – Franz szerint nem is biztos, hogy az a daganat rosszindulatú, nem hiszi ugyanis, hogy átestél azon a bizonyos vizsgálaton, s ha így van, akkor egy egyszerű műtéttel megszabadíthatnak az általad végzetesnek hitt felesleges kolonctól és minden...!

– Igen, minden! Ha nem is egészen így, de ugye azt akartad mondani, hogy minden marad a régiben?! Bár úgy lenne Kedvesem! Szeretnék még sokáig élni köztetek! Veled és gyermekeinkkel tölteném minden szabad időmet! Ugye milyen önző vagyok: magaménak tulajdonítom valamennyit, pedig...!

– Nincs pedig, Drágaságom! Ha más-más szülte is testben őket, lélekben Te újraszülted valamennyit! De gondolom, Te ezzel a ténnyel nagyon is tisztában vagy, hisz az a szeretet, mellyel körül rajonganak, minden másnál ékesebben bizonyítja, hogy...!

– Igen, tudom, Kedvesem! Pontosan ez teszi fájdalmassá számomra a búcsút, mert bármennyire szeretnék is az ellenkezőjét, sajnos a rákosodásom rosszindulatú, és én ezt már a

műtétem óta tudom: egészen véletlen folytán kihallgattam a műtétet végző orvos, valamint asszisztensének a beszélgetését labor és szövet vizsgálatom eredményéről. Ezért van az, hogy hallani sem akarok egy újabb műtétről, s ha tudom, kerülöm a kórházat is!

– Lesújtó számomra, amit most elmondtál, Kedvesem, de nincs okom kételkedni szavaidban.
– Felemeltem a fejét és elkezdtem csókolni. – Ha pedig így van – folytattam, miután lecsillapodtunk – meg sem szabad kísérelni az újabb műtétet. Bízunk a jó Istenben, mert Ő, és csakis Ő, még tehet csodát, amit Te ki is érdemeltél! Addig pedig – azt hiszem, Ovidiustól származik, de nem, Horáciustól: carpe diem...! Ne hagyjunk kiaknázatlanul egy percet sem! Szeressük egymást nagyon-nagyon, kedvesem, s ha neked a Szőke kedvesebb, ám legyen! Számomra a szirmok közömbösek, a bibe a fontos, az pedig Te vagy, s az leszel –, bár minél későbbre tolódná ki – haláloed után is!

– Tehát nincs kifogásod ellene?

– Kedvesem! Az ördögöt is hajlandó vagyok keblemre ölelni, ha azzal neked kedvedre cselekszem! – magához szorított, de úgy, hogy szinte már fájdalmas volt a csókja, aztán magamra hagyott, majd kisvártatva másodmagával tért vissza. Attól a perctől kezdve szinte egy test, egy lélek voltunk. Azonosulásuk olyannyira erős volt, hogy sokszor már csak a hajszínéről tudtam következtetni kilétükre, sötétben pedig sehogy! Mivel kifelé, úgy értem hármunkon kívül még csak fel sem tűnt senkinek szerelmi háromszögünk, leszámítva Gittus hazaruccanásait, mert olyankor egyedül az Övé voltam, háborítatlanul éltünk egészen addig –, de arról, majd később és bővebben, most térjünk inkább át az új épület munkálataihoz, melyek az időjárás hidegebbre fordulása miatt, s persze a sásfészekből kiebrudalt urak sürgetése folytán is szorított ütemben haladtak...!

Az első nap, Amálka színvallása, valamint az után, hogy tisztázódtak közte, köztem, és Szőke között a határvonalak, Pisti, természetesen Anti segédletével épp a próba-fütéssel bajlódott...! Kicsivel később keltem a szokottnál, megtehettem, mert munkaidőmmel szabadon rendelkeztem, de a harmas virtuozitás után, melyben a főszerepet nyilván Szőke és én játszottuk, szükségem is volt egy kis plusz pihenőre! Ők ketten, Anti és Pisti már javában kopácsoltak, s hogy ne tűnjön fel késői ébredésem, észrevétlen kerültem a hátukba. Elővigyázatosságomnak köszönhetően sikerült elkapnom néhány mondatot beszélgetésükből:

– Csoda-e, hogy itt-ott elkapkodtam a hegesztést – így Pisti – ennyi jó fenék láttán! Mondd, mit csinál sógorod, helyesebben: mihez kezd ezekkel a szuper nőstényekkel?! Ámbár – hülye egy kérdés részemről, ha erre a babaházra gondolok! No, meg aztán – gyerek is akad bőség-gel! Egyik ki sem bújt még, s a másik máris kopogtat! A sógorod sem marad nagyon le mögötted!

– Ne irigyeld őt, pajti – Anti szokásától eltérően komolyra fogta –, sok és szép asszonya volt igaz, de – egyet kivéve elhaltak mellőle, az az egy pedig elhagyta, a mostani pedig rákos beteg! Maradnak a gyerekek! Szegény húgomé is idegen csecsen hányódik...! Sok jó fenék! De mi van belül? A látszat néha, de inkább többnyire csal! Így vagyunk a szuper nőstényekkel is!

– Ej –, na! Antikám – nem ismerek rád! – hallottam a hátam mögöl – hátrafordultam, hát Edina állt mögöttem, keblén egy picinyke kínai selyempincsíval –, meglepődtem, de még jobban Anti és Pisti, akik tekintettel a korai munkakezdésre, teljes biztonságban tudhatták magukat!

– Te itt – csúszott ki Anti száján –, a munka beindulása óta Edina került a munkahelyet, azt várta ugyanis, hogy az általam közvetített üzenetre, válaszként Anti keresi fel személyesen, de tévedett, mert a megsértett fiatalember, nem sietett kiengesztelődni, a lányok, akikhez rendszeresen Pistivel eljárak, nem hagytak maguk után kívánnivalót! Ők ugyan nem fizettek érte,

ellenkezőleg, nyújtották a markukat, de meg volt a csere lehetősége, a döntő érv pedig: olcsón primőr árut szolgáltatnak! Na, persze – azért Edina vonzata sokkal csábítóbb volt, semhogy Anti végérvényesen lemondott volna róla, ezenkívül a vályogvetőké mellett keveredhetett belé egy kis kupec vér is: attól, hogy maga sem rossz „dög” – átvette Pisti kiszólásait – mért ne fizethetné ráadásként a lányok kontóit is! Szándékában volt tehát a kibékülés, csak, mint a jó alkusz: nem siette el a dolgát, kívarta, hogy a pók előbb beleszavardjon saját hálójába és majd akkor Ő...!

– Ha nem tudnád – így Edina – az én bérleményemen dolgoztok és kíváncsi voltam az épület készütségi állapotára! Ezenkívül, de ez csak ránk tartozik: szeretnék veled néhány szót váltani, ha lennél kedves...?!

– Kívánságodra, szépséges Madonna – mondta Anti –, összenézett Pistivel, majd követte Edinát a szomszédos helyiségbe – nos, kezdheted, nem szükséges tovább menni, nem kíváncsiak Ők a mi nyavalygásunkra! Hadd hallom: kiszikkadtál? Kíéheztettek azok a nyám-nyám uraságok? Mondtam én, hogy nem likőrrel kell locsolni, azt a micsodát, hanem – dobd már le azt a kutyát, gyerek való oda, még ha másé is! Kutyának kutya a barátja! – Mivel az ajtó résnyire nyitva volt, jól hallottuk Edina válaszait is, pedig igyekezett tompítani őket:

– Ne légy durva, Anti! Az előbb még olyan okosan válaszoltál társadnak! Nehezedre esne, ha egy kicsit kedvesebb lennél hozzám? Mért nem jelentkeztél, hívtalak!

– Sokat képzelsz magadról, szépségem! Ha jól emlékszem, Te dobtál ki, Neked kellett az első lépést megtenned felém!

– Igaz! De ne büntess tovább! Tévedtem, mikor abban a hiszemben, hogy elégséges csak teherbe ejtened, s kiadtam az utad! Kérlek, bocsáss meg, s igyekszem majd jóvátenni! Különböben megnyugtathatlak, hogy a kiskutya helyét rövidesen a Te, vagyis a mi fiunk vagy lányunk fogja elfoglalni!

– Ezt komolyan mondtad?

– Nem említette a sógorod?

– Ha nem kérted meg rá –, illene tudnod, hogy a sógorom gentleman, tartja magát a szabályokhoz! – Pisti oldalba bökött: Mit szólsz hozzá? Ez a more lassan rajtunk is túltesz! – Szám elé tettem a kezem, s úgy suttogtam: Psszt! Jó nevelőre akadt! – Pisti szája megnyúlt a mosolytól: Meghiszem azt, de még azért sokat kell csiszolódnia! Majd akkor fejezzük be, ha eljut odáig, hogy kielégülése után faképnél tudja hagyni a nőt, legyen bármilyen előkelő és szép!

– Hát nem tudsz szabadulni előítéleteidről?

– Nem is akarok!

– És a feleséged unokahúga?

– Az is éppolyan dög, mint a többi! A gyerekeit sajnáltam meg! Psszt! Valami történik odaát!
– valami tényleg történhetett, mert rövid huzakodás után imígyen szólott Anti:

– Tedd már le azt a szukat! Vagy kan? Akkor annál inkább! Aztán gyerünk! Ezt előlegképpen! Nem szeretném, ha valami is hiányoznék belőle!

– Nos? – bökött ismét oldalba Pisti – most magad is meggyőződhetsz arról, hogy a nő, tartozék bármelyik osztályhoz, a legtisztátalanabb állat: szülés előtti napon is képes lefeküdni egy kis riszálás kedvéért!

– Hülye vagy – szóltam, vagyis inkább csak súgtam vissza –, nem tudom, mit szólnál ahhoz, ha tegyük fel, élne a feleséged és évente egyszer-kétszer engedne magához? Az ember szervezete, azon belül az utódlás is szorosan kötődik a gyönyörszerzéshez! Valószínűleg kihalt

volna már a homo sapiens, ha mint általában a főemlősöknél, a megtermékenyülés után abba kellene hagyni a szerelmi játékokat!

– Lehet – mondta Ő –, de ettől függetlenül a nő hűtlen, hazug és aljas! – tovább nem sorolhatta, mert az ajtónyílásban megjelenő selyemgombolyag veszett ugatásba kezdett...!

– Hallgass, te vadállat – sziszegte Anti –, állva egyébként is kényelmetlen, s hozzá még a kutya is megzavarta...!

– Gyere kis ku-kutyus – ezt azonban már Edina dadogta, majd gyors ruha simítás, s a következő pillanatban, keblén a helyére pattant ebbel, oldalán Antival, megjelent az ajtóban, de az ellenkező oldalon –, hogy csak félig, vagy félig sem sikeredhetett, arról nemcsak ábrázatuk, Anti nyitva felejtett slicce is árulkodott. – Akkor este érted jövök! – fejezte be a meg sem kezdett mondatot, majd tőlünk is elköszönt, s kifelé indult volna... –

– Meddig még? – szoltam utána –, elvihetnél egy darabon!

– Az intézetbe igyekeznék, de nagyon szívesen elfuvarozlak!

– Gyors és jó munkát végeztetek fiúk, holnap áldomás – szoltam, s Edina után léptem–!

Alig távolodtunk néhány lépésnyire, Pisti elkapta Anti mellén a zubbonyt, nem láttuk, de a szavak hangsúlyából következtetni lehetett a kísérő jelenségekre is:

– Te szemét – mondta neki –, hát képes vagy megcsalni engem? A hátam mögött hancúrozol ezekkel a primadonnákkal? Szóval és tettel az ingyenc falatokat megtartod magadnak! Estére magatokkal viztek, vagy elbúcsúznak egymástól!

– Azt nem lehet – védekezett Anti –, de esküszöm az élő Istenre, hogy amióta veled dolgozom, nem találkoztam ezzel a nősténnyel!

– Na, megállj, te melák – sziszegte mellettem Edina – akármekkora csődör vagy, teszek róla, hogy az éjszaka könyörgésre fogd, de a barátotok is!

– A helyedben nem kezdenék velük, legalábbis Pistivel nem – mondtam –, aki egy asszonyt már átküldött a másvilágra, nem sokat teketóriázna a másikkal sem!

Beszélgetés közben, anélkül, hogy hozzánk beszóltunk volna, Edina kocsijához érkeztünk:

– Merre parancsolod? – kérdezte.

– Inkább csak kérem, Kedves, de ha már megkérdezted: körtéig! Persze nem kívánom, hogy miattam késve érkezzél a balettintézetbe.

– Megvárnak! Különben néhány perc igazán nem számít és te olyan kedves vagy hozzám! Meg aztán úgyis akartam veled beszélni, ugyanis jelenlegi lakásomat fel kell adjam! Dodó közelében egyre melegebb lesz! Valószínűleg megfigyelés alatt tartják! Az Ő indítványa a lakás felmondása! Itt nálatok, az újépületben is csak közétek beépülve tartja lehetségesnek a régi gyakorlat folytatását, különórák címén!

– Eddig rendben – mondtam – és a bécsi előadóestek?

– Azokat egyelőre szüneteltetem! De komolyan mondtad, hogy eddig rendben? Én ugyanis nem hiszem, hogy ilyen egyszerű lenne az átállás...!?

– Hát figyelj ide – mondtam –, nálunk a családban eggyel több, vagy kevesebb, nem számít! S hogy milyen minőségben? Majd kitaláljátok! Jelenleg, s még jó ideig Amálka passzban lesz, a többiek távol, a két idős hölgyön kívül egy aktív nőszemély van a családban: Szőke! Téged – legalábbis javallom, az újépületbe kell bejelenteni Margitka gyermekei mellé, aztán a többi

már a Te dolgozol! A diszkréció pedig egyformán fontos mindannyiunk részéről! Annyit még hozzátehetek: magamon kívül mindenben számíthatsz rám!

– Igazán kedves vagy, de mért kellett ezt mondanod? Annyira közönséges lennék, hogy nem tudnálak felgerjeszteni? Ha együtt lakunk, vagy egymás mellett, az egészen természetes lenne! Nemde?

– Nem azon múlik, kedves! Te gyönyörű nő vagy, nekem azonban már nem tudnál újat nyújtani és valószínű, hogy én sem neked, sőt – annyit sem, mint excellenciásaid! De – gondolom, Anti pótolni fogja azt, amit tőlük nem kaphatsz meg!

– Sajnálom, hogy így vélekedsz rólam! Azért annyit engedj meg: egy balett-táncosnő és egy közönséges kurva között van némi különbség!

– Egyáltalán nem vitatom ezt, kedvesem! Azt azonban nyugodt lelkiismerettel mondhatom, hogy közönséges kurvákkal még nem volt dolgom! Nem tudom kire vagy kikre céloztál, de...!

– Minek nevezhetném azokat a lányokat, akik egy húszasért lefeksznek?

– Bocsáss meg, de egészen eltérő véleményen vagyok! Azok a lányok – feltéve, ha Te is azokra gondolsz, akikre én, testükkel fizetnek azért, hogy idővel többek legyenek az átlagembernél! S ha ez bűn, akkor nem az Ő bűnük, hanem a társadalomé, jelenben pedig legfőképpen a felsőszinten basáskodó kommunista „elité”! Ők nem is akarják, hogy saját csemetéiken kívül mások is igénybe vehessék az állami szubvenciókat! Szemedből látom, hogy az ösztöndíjra akarsz hivatkozni! Hát figyelj rám: azok a fiatalok, akiknek sikerült átjutni a szűrőn, majdnem kivétel nélkül rászorulnak a mellékesre! A fiúk általában a pályaudvarokon keresik meg a szükséges pluszt, a lányok újságos standokon, vagy –, hogy ne ismételjük...! De kifutottunk az időből, még csak annyit: olcsók igaz! De szélesebb rátán mozognak, ezenkívül az olcsóság nem jelent egyúttal silányabbat is! Példa rá, hogy barátaid közül egyik sem küldte vissza pártfogoltját! Most pedig – ne haragudj, és ha leszel kedves megállni, kilépnék!

– Nem haragszom, de nem adom fel! Mondhatom úgyszólván: folytatása következik?

– Kedvesem – szóltam vissza – az ütő nem a mi kezünkben van!

S hogy mennyire nem, azt semmi nem igazolhatná jobban, mint az a jelenet, tragédia, melybe közvetlenül az után cseppentem bele, hogy elváltam Edinától, melynek következménye számomra egy bírósági tárgyalás, azzal együtt egy hosszantartó, idillikus barátság lett!

Embereim a körtér és a lágymányosi lakótelep közötti városrészben, egy még beállványozott épületet szereltek. Már távolabbról láttam a mentőt, a forgalmat mellékútra terelő rendőrt, a bámészkodó embergyűrűt, s szinte velem egy időbeli érkezett oda a hullaszállító kocsis!

Nehezen, mégis – arra hivatkozva, hogy az épület szerelésvezetője vagyok, sikerült átvergődnöm a gyűrűn. A járdán, az oszlopok között fekvő alak mellett civil ruhás nyomrögzítő méricskélte, a mentősöket már felváltották a hullaszállítók, az egyenruhás rendőr, aki távol tartani igyekezett a kíváncsiskodókat, előbb engem is mellbe lökött: ne alkalmatlankodjon, kérem – mondta – majd miután felfedtem kilétemet, beengedett a körbe... –

Alig akartam hinni a szememnek – az égimeszelő kamasz feküdt előttem, akiről a bunker „kupiban” tett nyári látogatásunk alkalmával a szökés-barna lány azt a lefitymáló kijelentést tette: csak pamacsolni tud!

Milyen kár kiskomám, hogy már nem lesz alkalmad elégtételt venni rajta, pedig megérdemelné, hogy alaposan bezörgess neki! Mint látom, nem szegték kedvedet – holtában is görcsösen markolta a gukkert, mellyel az utca túloldalán álló házak ablakait stírölik a srácok! A balesetet szenvedett kezében lévő távcső, valamint a helyszín – a teherfelvonó nyílás – félreérthetetlen magyarázatát adták a balesetnek! A fiú önfeledtségét mi sem bizonyíthatta volna jobban, mint

az a tény, hogy a nyílás biztosítására szolgáló deszkát is magával sodorta. Miután semmi olyan momentumot, ami erőszakos cselekményre utalt volna nem találtak, adatszolgáltatás stb., céljából hátrahagytam a tanulók mesterét magam pedig bementem az épületbe, hogy körülnézzek!

A máskor fülhasogató lármát bénult csend váltotta fel! A munkások –, már akik közülük bent maradtak az épületben, sarokba húzódva tárgyalták az eseményt, de mint akiknek titkolni-valójuk van, nem közelítettek felém, ne adj Isten, hogy egy is önként vállalta volna a tanukénti szerepeltetését, inkább: nem láttam semmit, nem hallottam semmit, csak amikor már megtörtént...! Mint később megtudtam, valamennyien így nyilatkoztak a vizsgálatot vezető rendőrtiszt előtt is! Na persze én azért a közvetlen felvilágosítás nélkül is tudtam, hogy mindannyian ludasok, hasonló baleset valamennyiüket érthette volna, néhány perc elmúltával pedig jómagamat is sikerült – legalábbis egy pillanatra extázisba ejtenie a halálos szaltó előidézőjének:

Az ötödik emeleten jártam, s nem találván semmi rendelleneset, indulni akartam tovább midőn – egészen véletlenül néztem oda – a lépcsőház melletti mellékhelyiségek egyikében egy hasonlókorú fiúra akadtam, aki ugyancsak távcsővel a szeme előtt a szemközti házra meredt! A „meredt” a szó valós értelmében értendő, mert elragadtatásában észre sem vette, hogy a háta mögé kerültem, csak midőn előrenyúltam a távcsőért...!

– Mit hülyéskedsz – szólt, hátra azonban nem fordult, nehogy szempillantásra is szem elől tévessze a „látomást”. Miután elmarkoltam a távcsövet, villámgyors hátraarcot vett, egyből támadóállásba helyezkedve! Mekkora volt azonban a megdöbbenése, s – nem kisebb az enyém sem:

– Maga?!

– Te?! – Az a srác állt előttem, aki a nyáron azzal dicsekedett, hogy alaposan bezörgetett a feketének!

– Csak egy percre ugrottam fel – mentegetőzött –, ebben az időben végzik a gyakorlatot! Nézzen csak át! Ott középen, a harmadik emeleten! Megéri!

Szent ég – gondoltam – ez a gyerek mit sem vett észre, nyugodtan gukkerozott társa halálos szaltója után is! Mindenesetre mielőtt közöltem volna vele a szerencsétlenséget, szemem elé vettem én is a kopott szerszámot és átnéztem vele a jelzett irányba! Amit láttam, egy pillanatra engem is extázisba ejtett: Edina két végzős növendéke végezte gyakorlatait – hogy volt-e rajtuk valami fedő réteg, vagy sem, nem mernék esküdni rá, a balett egyébként sem tűr sok ruhaneműt, de minek szépíteni – még a kopott lencséken át is anyaszült mezítelennek látszottak, akkor éppen derékban vízszint egyik lábukkal a parkettet, másikkal a mennyezetet súrolták, de persze csak a lábujjakkal, a köztes pedig...!

– Atyám! Micsoda combok! – Csak úgy véletlenül kicsúszott a számon!

– Legalább látta maga is – szólt a srác –, így kvittek vagyunk?

– Részemről igen – válaszoltam –, de mondd őszintén, Te semmit nem vettél észre abból, ami az utcán történik?

– Miért? Mi történt? Nem hiszem, hogy ennél érdekesebb is van!?

– A langaléta lezuhant! Meghalt!

– Ne vicceljen! Előbb még itt állt mellettem! Lement, hogy szóljon a többieknek!

– Az jóval előbb lehetett barátom! És neked tényleg nem szúrt szemet a csődület az utcán?

– Nem az utcát néztem!

– Akkor most nézz le és remélem, tanulsz belőle! – Akkor emelték be a hullát a kocsiba, s a gyerek, amint lenézett, szinte azonnal összecsucsklott! – Azért ne ess kétségbe – folytattam –, rajta már nem segíthetünk, a jövőre vonatkoztatva pedig – ennél biztosabb a bunker is! Mikor jártál ott? – megfogtam két vállánál és kiegyenesítettem. – Miféle legény vagy Te, hisz az előbb még? Nos?

– Mostanság ritkán megyek – szólalt meg, a kiábrándultság, és a nosztalgia keveredett a hangjában, de lesírt az ábrázatáról is. – Felemelték a tarifát kettőszázra – folytatta –, pedig azóta, hogy maga azt a szökét elvitte, nagyon leromlott a matéria! Csupa selejt jár oda –, ezért inkább itt szárazon...!

– Azt azért nem hiszem, hogy annyira leromlott volna a matéria! Jegyezd meg: a szép nem mindig jó is! A kissé csúnyább lányokban több érték rakódik le, mint a szépekben, s ha valaki eljut az egyetemig, az nem lehet selejt! – Elővettem a pénztárcám és – nesze, egy alkalomra – s belegyűrtem a szivarzsebébe kétszáz forintot. – De aztán csend – tettem még hozzá – különben...! – A fiú rám bámult, nem értette mire megy ki a nagylelkűségem, mit akarok elérni vele, s vissza akarta adni a pénzt, de lefogtam a kezét:

– Tartsd meg, kiskomám és használd egészséggel! Máskor pedig...!

– Miért teszi? – nézett fel rám még mindig bizonytalankodó tekintettel.

– Hogy kiengeszteljelek, amiért megzavartalak! Majd szólok Pisti bátyátnak, hogy vegyen be benneteket is a fusiba, persze csak ha lesz és tudjátok tartani a szátokat! Egyetlen alkalommal egész hónapra való tarifát megkereshettek! Láthatod, milyen végzetes lehet az ingyen mutatvány is! Meg, aztán – ha a lányok tudomást szereznek arról, hogy mit idéztek elő, nem valószínű, hogy még egyszer közszemlére tennék magukat!

– Kitől szereznének tudomást? Láthatja –, nem zavartatják magukat!

– Tőlem, kiskomám! Te pedig lódulj lefelé! – az utolsó mondatot már erélyesebben hangsúlyoztam!

A kamasz fiú – elég nagydarab volt Ő is – elindult lefelé, én pedig még kis ideig – nyugodtan mondhatom: gyönyörködtem a két lány művészi attrakcióiban, az emberi test fordulatokban gazdag művészi mozgástechnikájában! Nem volt könnyű eldönteni, mihez kezdjek velük, mert valóban nem zavartatták magukat! Végül mégis úgy határoztam, hogy felmegyek hozzájuk és figyelmeztetem őket, nehogy ismételten – bár bizonyára akaratuk ellenére – hasonló tragédiák előidézői legyenek! Lefelé menet, az épületben még ünnepélyes csend volt! A munkások elhunyt társuk emlékének áldoztak, kint az utcán azonban már a megszokott forgalom fogadott! Amilyen gyorsan összeállt a csődület, olyan gyorsan szét is morzsolódott! Mennél többen leszünk, annál mélyebb lesz az elhidegülés egymástól! Sajnos, de való: a tíz-parancsolatról, azzal együtt Jézus okításáról, hogy minden ember a mi felebarátunk! már rég megfeledkeztünk! Olyannyira lekötik az embert saját dolgai, hogy közvetlen hozzátartozóin és azokon kívül, akikkel valamiből kifolyólag kapcsolatot tart, különösebben észre sem veszi, ha valaki kihull a bolyból! Ilyen és hasonló gondolatok foglalkoztattak miközben – mellesleg tiltott útszakaszon – száguldó autókat kerülgetve, átvágtam a szemközti épülethez. Mivel a lányokról csak annyit tudtam, hogy Edinához tartoznak, a keresztlőn, majd Viktória temetésén futólag ismerkedtem meg velük, nem is kérdezősködtem utánuk, mentem egyenest a harmadik emeletre és ott becsengettem a már odaátrol belőtt lakásba. Csengettem egyszer, kétszer! Harmadikra kiszóltak:

– Azonnal! Kis türelmet kérünk! – Kisvártatva kinyílt a leskelődő és a keretet betöltő lányarcban az egyik gyakorlatozó balerinára ismertem, de Ő is felismert azonnal!

– Jóska bácsi...?! Mit keres nálunk? Csak nem Edina? Gyere Szilvi! Igyekezz! Ismerős, felesleges a smink! – A másik lány visszaszólt:

– Már nem hagyom abba! Elkezdtem! Nincs sok időm! Indulnom kell, de ha ismerős, ne várokoztasd meg Betti! – már tudtam a nevüket, igaz csak keresztnévüket, de akkor nem is volt többre szükségem! – Betti kikapcsolta a biztosító láncot, s kinyitotta az ajtót:

– Jöjjön, kedves! Minek köszönhetjük a látogatást? Igazán erre álmomban sem mertem volna gondolni! – Ekkorra előlépett Szilvia, s a rajta lévő smink ellenére akkora volt a hasonlóság köztük, hogy szinte önkéntelenül csúszott ki a számon:

– Önök ikrek lennének?

– Igen! – Szilvia adta meg a választ, majd mindjárt hozzátette: Nem lehetünk feltűnő egyéniségek, ha ezt csak most vette észre, holott, ha jól emlékszem már több ízben is találkoztunk!

– Csak két ízben, kedves! S hogy mennyire nincs igaza: nagyon is feltűnő egyéniségek, ha megengedik, hogy leüljek: elmondanék egy még egészen friss történetet!

– Ó, be szamarak vagyunk, bocsásson meg – Betti karon ragadott és húzott maga után egy ugyancsak régiségnek számító kanapéhoz, míg Szilvia – első látásra is megállapíthattam, hogy Ő a rámenősebb – gyorsan hozzátette:

– Ha látogatásának nincs valami köze Edinához, szívesen meghallgatom én is! De ne csak ülőhellyel kínáld, Bettikém, hozz valami mást is! Hadd érezze otthonosan magát Józsi bácsi, mint mi náluk! – ezzel leült mellém, Betti pedig oldalt lépett, hogy elénk tolja a guruló dínert, aztán Ő is helyet foglalt a másik oldalamon.

– Elsőnek – kezdtem – biztosíthatom magukat, kedveseim, hogy...!

– Csak te-tu! – szakított félbe Szilvia. –

– Hát jó, akkor ismétlem, hogy látogatásomnak semmi köze nincs kedves táncitanárnőkhöz, ellenben – most kapaszkodjatok meg, mert hozzátok igen! – Egészen mellém húzódtak és átfogták kétoldalt a karomat –, nos, még soha nem figyeltem fel arra, hogy miközben ti itt izzadásig erőltetitek magatokat, a szemközt épülő új ház ablaknyílásaiból számtalan kíváncsi szem elragadtatással lesi általam is megcsodált művészi mozdulataitokat... –

– Észre, észrevettük – ismét Szilvia szólt közbe –, de nem tulajdonítottunk neki nagyobb jelentőségét. Mennyivel lett volna erkölcsösebb, ha lefüggönyözünk és megfosztjuk Őket egyébként ártatlan szórakozásuktól? Talán utána jobban ment a munka is, nekünk pedig nem ártottak vele! Ma – legalábbis engem, teljesen lekötött a gyakorlat, s még csak félszemmel sem figyeltem odaátra!

– Én sem – toldotta meg Betti–!

– Akkor hallgassatok meg – mondtam, majd elejétől a végéig feltártam előttük, úgy ahogy láttam, hallottam, vagy a jelekből ítélve a tragédia megtörtént...!

– Istenem! – sóhajtott fel Betti – mi ezt nem akarhattuk! Ártatlan játéknak fogtuk fel és...!

– Sajnálom szegény ördögöt –, ezt már Szilvia –, nem tehetünk arról, hogy a fejlődés folyamán elveszítettük szárnyainkat! Béke poraira! De most aztán rohannom kell! Bettikém! Tartsd vissza még kicsit Józsi bácsit és magyarázd meg, miért nem szabad Edinának tudomást szereznie az esetről! Bocsánat, Kedves! – homlokon csókolt, s a következő pillanatban, mint a nyíl, elröppent...! Különös válasza még ott tekergett az agyamban, s ő már a lépcsőházban kopogott...!

– Miért ez a rohanás – fordultam Bettihez – és miért féltek annyira Edinától, hisz tudtommal...!

– Első kérdésedre röviden válaszolhatok – Betti megfélekezett magáról, s ahogy egyik combját átdobta a másikra a kimonó – bokáig erő, japán szabású pongyola – fekete selyem, színes lepkékkel, fellebbent, s bár sebtében visszahajtotta, akarva, akaratlanul is elém tárulkozott a lány csupasz öle –, hallottál bizonyára már a telefonszolgálatról, Szilvia a megadott címre igyekezett! Valamiből fenn kell tartani magunkat, lakni kell, élni és be akarjuk fejezni az iskolát is! A második kérdésedre már hosszabban válaszolhatok: már Edina iskolájában voltunk, midőn előbb meghalt anyánk, nem sokkal utána apánk, mindketten művészek voltak! Edina abban a hitben, hogy gazdag hagyaték maradt ránk, vállalta az édes-mostoha szerepét, de csakis erkölcsi tekintetben, mi pedig inkább vállaltuk az általa megismert barátainkkal az intim kapcsolatot, mintsem feltártuk volna előtte szegényes anyagi helyzetünket! Belevitt bennünket, persze valamennyi növendékét a nagyvilági életbe. Meg kell ismerjük, – mondta – az édes élet minden rafinériáját, hogy hozzáedződünk a majdani kihívásokhoz, de szigorúan ügyel arra, hogy debütálás előtt bárkivel is – úgy értem férfival – barátkozunk. Intézzük el magunk között, vagy vezessük le keményebb munkával nemi ingereinket! Volt, aki ellenállt, azokat rövid úton kirúgta, tehát marad a hétpecsétetes titok, amit barátaink nálunk is jobban őriznek! Hogy kihez, mikor kell menni – telefonos inspekción szerveztünk...! Most már tudsz mindent rólunk! Te akartad, nem mi, s hogy biztosak legyünk felőled, esküt kell vennem tőled, hogy megőrzöd titkunkat és soha, semmilyen körülmények között nem feded fel senki előtt!

– Esküszöm, Kedves, de anélkül sem tenném! – felállt, a kimonó szétnyílt, de már nem húzta össze, hanem szemben velem, lábait szétvetve ráült a térdemre:

– Akkor itt vagyok, kedves, szolgálatodra, mert az eskü pecsét nélkül nem érvényes!

– Várj – és nem féltek, hogy barátaitok esetleg...!?

– Nem! A mi barátaink Franzon keresztül a Te barátaid is! Ismerned kell Őket! Valamennyi talpig gentleman!

– És Dodó, valamint a többi honi hatalmasság?

– Az összejöveleken való nyilvános szerepléseken kívül semmi kapcsolatot nem tartunk velük, az pedig Edina szigorú ellenőrzése mellett történik!

Lebénultam! Picinyke „Éden” a zsarnokság kellős közepén! De vajon éden-e igazán? Nem dobják-e oda ezeket a lányokat veszélyes kémhistóriákba? Franz legközelebbi itthonlétekor első dolgom lesz kérdőre vonni! Amíg én magamban morfondíroztam, Betti vetkőztetni kezdett, de hogyan?! A titkos szekták szokásaihoz hasonlatos mozdulatokkal tarkítva! A balett művészi alakításaihoz szoktatott végtagjai, akárha az erotika istennőjének, vagy legalábbis papnőjének mitikus előírásait követnék. Mikor végzett velem, gyengéden felemelt, közben egy mozdulattal hátrahajította a kimonót, melyről a lepkék mintha ijedtükben szanaszét röppentek volna...!

– Hogyan akarod – kérdezte, lányos alig-mellét hozzám dörzsölte, hosszú karjaival átfogta derekam és szorosan magához szorított–!

– Rád bízom magam, kedves! Amint látom, Te jobban értesz ehhez!

– Ne hidd! Eddig csak idősödő urakhoz volt szerencsém! Ilyen, mint Te, legfeljebb álmomban –, de inkább kezdjük, mert ha most egy pillanat is veszendőbe megy, soha nem bocsátom meg magámnak! Látom és érzem, hogy neked sem közömbös, kezdjük előbb így, aztán majd magától kialakul...!

Hát igen, ami aztán kialakult?! Éppenséggel én sem vagyok analfabéta a szex területén, de anélkül, hogy szót is szóljunk volna egymáshoz, ami ott kialakult – végbement, az több volt egyszerű szexnél, inkább hasonlítható két halálosan sebzett ember küzdelméhez az elixírt tartalmazó kehely birtoklásáért! Mennyire tévednek azok, akik alacsonyrendű cselekménynek tartják még ma is a szeretkezést, pedig az erotika a teremtés isteni színjátékának állandó ismétlődése, persze a teremtmény jellegétől függően, kizárólag a realitásokon belül! Nem tévesztendő össze a fajtalankodással!

– Meddig maradhatsz? – kérdezte Betti, már kissé fáradtan, de újabb kezdésre készen –, mikor jössz legközelebb, mert ugye eljössz?! – hanghordozása, arcmimikája leheletszerű örömet fejezett ki.

– Ez azt jelenti, hogy meg vagy elégedve velem?

– Nagyon! Egészen más volt, mint a többivel! Azt sem bánám, ha itt és most örökre befejeződné!

– Szamárság, Kedves! Ne adjuk olcsón magunkat, mint az a szerencsétlen gyerek! Reméljük, tartogat számunkra az élet még néhány napot, hónapot, évet és próbáljuk azokat szisztematikusan beosztani. Akkor cselekszünk okosan, ha úgy fejezzük be, hogy holnap is nap lesz, meg holnapután is!

– Igen-igen! De a közmondás szerint is: jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok! Lesz-e még egyszer ilyen alkalmunk? Ezért inkább... –

A folytatása természetesen az volt, hogy még egyszer, még egyszer, de akármilyen édes volt is, be kellett fejezzük! Betti ugyan aznap szabad volt, nekem azonban még jelenésem volt a vállalat központjában. Azzal váltunk el, hogy Ő fog jelentkezni, a telefonos szolgálat ugyanis egyikünk részére se volt megfelelő! Az a tény, hogy Edina nálunk rendezkedett be, megkönnyítette a dolgát! Lépcsőn lefelé menet azon meditáltam: vajon szükségszerű volt-e találkozásom a lányokkal, vagy csatlójam a véletlenek közé? Mindenesetre akármint volt is, a tragédia, majd közvetlen utána a gyönyör felfokozott vágója jó felkészítés volt számomra, hogy nagyobb megrázkódtatás nélkül fogadjam a magamat is közvetlenül érintő tragikus hírt, amely még aznap este várt rám otthon.

Hűvös októberi szél fújdogált, s fázósan húztam össze magamon a vékony lóden kabátot, mikor este hazaérkezve megálltam a kapuban és körülnéztem. Mintha hátrafelé húzott volna valami, hogy önvizsgálatra kényszerítsen, mielőtt átlépném hazaváró, meleg családi fészke küszöbét. Nem éreztem büntudatot, legfeljebb kissé bágyadtabb voltam a szokottnál! Betti igazat mondhatott, hogy hozzám hasonló, erőteljes férfival még nem volt dolga, de hozzá hasonlóval nekem sem! További sarcra aznap már képtelen lettem volna! Edina reggeli felkínálkozása jutott eszembe – milyen lehet a tanárnő, ha növendéke is...! Már nem tartottam értelmetlennek egy esetleges próbafelvételt vele! Micsoda abszurd gondolatok a paradicsom kapujában, mert minek is nevezhetném álmaimban sem remélt kényelmes otthonomat? Nem az lehetett-e Ádám bűne is, hogy a számára teremtett asszonyt mellőzve engedett egy, az Isten háreméből eltévelygett, szerelemre éhes angyalnak? Nem ezt a tényt aposztrofálja-e a kilencedik parancsolat: felebarátod feleségét ne kívánjad! De ki ne emelné fel az eléje gurított aranygolyót? Ha jelentkezik tulajdonosa, legfeljebb visszaszolgáltatjuk! A kert végéből kísértetiesen meredt felém a lombját vesztett öreg tölgy, mint a genezis egyre terebélyesedő szimbóluma, s még mindig hullatta makkjait! Egy strigulát mindenesetre Betti is megérdemel! Általa –, vagy ki tudja – lehetséges új elágazás is?!

A babaház ablakai sötétek voltak! Edina bizonyára magával vitte már kandúrjait –, Antit és Pistit – sikerülhetett a próbafűtés, mert a kéményből fehér füstgomolyok törtek majdnem függőlegesen – szélcsend volt éppen – ég felé! Át kell fűteni a falakat, mielőtt a berendezést

leszállítanák! Nellike már nagyon izgult, vajon mennyire veszi figyelembe Edina az Ő elképzeléseit. Igaz – maradnak tartják Őt Edina bacchánsnői, de hát az urak, akik majd igénybe veszik, azok sem mai gyerekek! Bentről ajtónyitás hallatszott, majd nyomban utána Imre barátom rekedtes hangja:

– Sajnálom, hogy nem magam közölhettem vele a lesújtó hírt, kedves bárónő...!

– Imre, Imre! Már megint megfeledkezett magáról? Vagy a tisztességes nevemen nevez, vagy, hol vannak már a bárók?! De magának abban az esetben is csak Amálka lennék! Egyébként nem szokott ilyen későre maradni, valószínűleg a balesettel kapcsolatban maradt tovább! Hallotta bizonyára, hogy mi történt az egyik lágymányosi építkezésen?! A szóban forgó épület sajnos az Ő építésvezetőségéhez tartozik! Kezd engem is nyugtalanítani távolmaradása, de biztosíthatom, hogy a lehetőséghez képest a leggyengédebb formában hozom tudomására kedves barátjuk halálhírét. Higgye el, nekem sem mindegy és mindent el fogunk követni a hátramaradottak érdekében!

– Ezt, ha nem mondta volna, akkor is bizonyosra venném, Kedves, és ha nem leszek szerénytelen, csatlakozom az Önök segítségéhez! Nem ismerem az asszonykát, Gábor azonban, mint évfolyamtársam, a legkedvesebb barátaim közé tartozott!

– Gábor...! – elkiáltottam magam, s lenyomtam a kilincset, majd rohantam feléjük – itt vagyok! Mi történt Gáborral? – Gábor is, Imre is egyetemi éveim legmeghittebb baráti köréhez tartoztak!

– Hála Istennek, hogy itt vagy, Kedvesem – elsőnek Amálka kapaszkodott a nyakamba –, már nagyon aggódtam miattad! Nem lesz kellemetlenséged a fiú miatt?

– Hát hallottatok róla?

– A hírekben bementék!

– Sajnálom a fiút, de kizárólag magának köszönhette! Mi van Gáborral? Meghalt volna?

– Sajnos igen – ezt már Imre mondta, miközben összeöleleztünk –, mivel nem ismeri jelenlegi lakásod címét, nekem táviratozott az asszonykája azzal a meghagyással, hogy a föld alól is kerítselek elő, azok után, ami köztetek volt, elképzelni sem tudja, miért nem kerested meg őket leveleddel szabadulásod után, értem alatta börtönből való szabadulásodat. De ezt persze én is szeretném tudni!

– Röviden válaszolhatnék – mondtam –, de válaszolok is: mert még mindig keresem a helyem! Nem tudom ugyanis, hogy meddig tart ez a gyönyörű álom, mikor fűjnek ébresztőt, s felébredve künn találok magam szerettemmel együtt egy, a börtönnél is ridegebb környezetben és akkor...!

– Nincs semmi akkor, barátocskám! Ébredj fel! Mint férj, többszörös apa, jó barát, akire annyian figyelnek, mint rád, nem távolodhat el a valóságtól egyetlen pillanatra sem! Mert nagyon is valóság, ami téged körülvesz és hozzá még egy angyal áll melletted...! Tehát hallgasd: Gábor munkából hazamenet halálos balesetet szenvedett! Az asszony és a kislány egészségesek, de gondolhatod, milyen állapotban lehetnek. Bizonyára jobban örülnének neked, de mivel Te nem utazhatsz, én kell elmenjek! Még délelőtt beadtam a vízum iránti kérelmem, ha tudnátok abban segíteni, hogy minél előbb megkapjam, azt köszönettel veszem!

– Csak Edina jöhetne számításba – mondtam –, neki bizonyára van talonban valakije, aki megsürgetheti, esetleg kézbe veheti kérelmed! De megharagudnál, ha megkérnélek, hogy várd meg! Megpróbálok most azonnal beszélni vele, aztán mi is meg kell hányjuk-vessük, miként lehetünk leggyorsabban a segítségükre!

– Igen-igen! Jöjjön, Kedves! – Amálka tuszkolta vissza, befelé Imrét – ez igazán nekem is eszembe juthatott volna és akkor már –, de az igazat megvallva Jóskának nagyobb a befolyása nála is, és ha egy mód van, Ő segíteni fog!

Csendben, hogy fel ne ébresszem a gyerekeket, felrohantam az emeletre, hogy a tükörszoba előterében levő készüléket vegyem igénybe – a nappaliban lévő egyébként is használhatatlan volt, valamelyik gyerek leejtette és a kagylója megrepedt –, de más is hajtott, el minél távolabbra szerettem közeléből...! Legszívesebben kirohantam volna az erdőbe, hogy véresre marassam testem a vadrózsabokrok tüskéivel! Nem tudnám kellőképpen körülírni sem: egyszerűen megmagyarázhatatlan kényszer fogott el, hogy bármi áron is fájdalmat okozzak magamnak! Lehetséges azonban, hogy a megcsalt barát iránti büntudat hajtott! Amit nem éreztem Bettivel szemben, az annál erőteljesebben tört felszínre bennem, amikor arra gondoltam, hogy Gábor, a mindenkor és mindenben hűséges jó barát az én kakukkfiókámat dédelgette, csókolgatta éveken át, még csak véletlen célzást sem tett a kicsi származására vonatkozóan, pedig minden bizonnyal tudatában volt impotenciájának, de annak is, hogy felesége és köztem –, na, de hisz értelmetlen lenne a történetek után megkérdőjelezni a kicsi fogantatását...! Mentségemre legyen, hogy, a te gyerekmániád hajtotta karjaimba az asszonyt, s hogy cselekedetem kizárólagos indítéka volt megmenteni bomlófélben lévő házasságokat! Aztán az a tény, hogy a kislány rád mosolygott először, neked gügyögte: Apu-ci-ta, apu-ci-ta! Neked adta az első puszit, a te hajadba csimpaszkodott picinyke karjaival – anyjával nem tehettem, hisz Ő azért, hogy Neked, igen – Neked és nem nekem gyermeket hozzon világra majdhogynem életével fizetett! Én még csak nem is láttam, azt is levél útján tudom, hogy a szeme kék, mint enyém, a haja pedig szőke, mint anyjé! Nos –, ennyi talán nem elégséges ahhoz, hogy felmentve érezzem magam? Ha mindent felszámolok, még nekem lenne felhánytorgatni valóm veled szemben, s azt, ami haláloddal rám szakad még csak nem is említem! A vád és védelem illetően való átgondolása után – a körülmények miatt egyébként sem hagyhattam volna el az épületet, felkaptam a készüléket, s magam után húzva zsinórját átléptem a szobába és tárcsázni kezdtem Edina lakását! Vagy ötödször kísérleteztem – becsengett ugyan, de nem vették fel, már nyitottam a számat, hogy kikanyarítsak magamból egy cifrát, midőn, mint aki a kéj delíriumából ébredszik, beleszólt a túloldalon Edina:

– Helló! Ki Ő? Ki az az állhatatos fiúcska ily későn?

– Én vagyok Jóska!

– Melyik Jóska, Kedvesem, mert ugye...!

– Az, amelyiknek ma reggel azt mondtad, hogy nem adod fel...! Elfelelted volna?

– Ó nem, nem, Kedvesem, de most éppen – szóval most nem aktuális, majd jelentkezem!

– Tévedsz, ha arra gondolsz, hogy...! De mosd ki gyorsan a szemed, mert nekem nagyon fontos, amire kérni akarlak!

– Ó –, la-la! Egy pillanat, Kedvesem! Neked mindent, ami tőlem telik! – Majd kis idő elteltével: mondhatod, Kedvesem, csupa fül vagyok!

Elmondtam neki, hogy miről van szó, hogy csupán tőle remélhetek segítséget az ügyben, mire Ő:

– Most tedd helyére, Kedvesem, a kagylót, és várj a készülék mellett, ha megtalálom a kérdéses ipsét, és pozitív eredményre jutok veled, azonnal visszahívlak!

– Aranyos vagy! Várom! – közben a hátam mögé néztem, mert mintha megérintette volna valaki a vállamat –, Szőke állt mögöttem egy könyvvel a kezében, s mintha a félhomályban azt is biflázta volna...!

– Sikerül? – kérdezte – remélem, tudod, hogy bánatod a miénk is! – Úgy csókolt meg, hogy száját ajkamon felejtette: Itt vagyok Kedves! Tudom, hogy megint be kell vetnem magam, különben megbillen lelki egyensúlyod, de most aztán ne kímélj, tépj meg alaposan, szeretem, ha kis erőszakkal párosul az odaadás, ami egyébként nem kétséges!

– Most nem, Kedvesem! Különben is mit szólna hozzá Amika, ha most és itt úgy találna minket?

– Neki sajnos már az is fájdalmat okoz, ha látja! Észre kellett vened azokat a kemény vonásokat az arcán! Azok szerintem a magába gyúrt fájdalom kétségtelen jelei! Fantasztikus, mekkora erőtartalékai vannak! De meddig bírja? Már nem szedi a gyógyszert sem! Azt mondja: belenyugszom Isten akaratába! Próbáld visszatartani! Nem engedhetjük, hogy Ő is idő előtt elmenjen –, minden perc drága, amit vele együtt tölthetünk! Fannika is napról napra omlik össze! Azt mondja: ugyanazt a fájdalmat érzi, amit a kis Amija! Egy pillanattal sem akarja túlélni Őt! Érezned kell, hogy nem vagyok önző, de ha Te is úgy akarsz, hogy itt maradjak veletek, legalább addig tudnánk visszatartani Őket, amíg az egyetemre járok! Szeretném ugyanis befejezni, hogy azután én is testileg, szellemileg felkészültem, teljes önmagamot adhassam a családnak, amelyhez úgy érzem, most már én is tartozom! Nem tudom, hogy fogunk boldogulni nélkülük a kicsikkel, de szeretném, ha legalább annyira tudnám pótolni, hogy ne essenek vissza sem testileg, sem szellemileg. Azt a szeretetet, amit Ő nyújt mindnyájunknak, senki nem tudná pótolni! – Itt tarthatott, midőn jelentkezett Edina, s mivel a készülék a kezem ügyében volt, csak leemeltem a kagylót és:

– Mondhatod, Kedvesem, hallgatom!

– Józsikám aranyos – még soha nem szólított így –, sikerrel jártam! Holnap délelőtt 10 órakor, se előbb, se utóbb jelentkezzen Imre barátunk az angol követségen. A portás értesítve lesz, de nélküle sem lenne probléma, mert az illető úr ott fogja várni a portán! Hogy ki az illető, az maradjon az én titkom! Ugye megérted, Kedves?!

– Nagyon – nagyon köszönöm! Nem is tudom, mit mondhatnék még, de röviden: leköteleztél, Kedves!

– Jó-jó! Én többel tartozom, és még jó ideig! Értesíts az eredményről, most pedig puszi – puszi!

– Mindent bele, Kedvesem!

– Ennél többet nem szabad – belekuncogott a kagylóba, majd: Veled azonban kivételt teszek! – s letette–!

– Mit akarhat még tőled is? – Szőke vállamra hajolva végighallgatta a beszélgetést, s megütközve nézett rám: Tán veled is?

– Nem hinném, hogy egyelőre szüksége lenne rám – mondtam –, de ez fordítva is érvényes! – Rám mosolygott:

– Rajtam nem fog múlni – a szoba félhomályában is látni lehetett, mint váltja fel szép arcán a megütközést a megkönnyebbülést, a köztünk eltöltött néhány hónap alatt kivirult, megérett, mint gyümölcs a fán! Szokta volt mondani, hogy fiú évfolyamtársai az év – iskolaév – kezdeté óta kezét csokolommal köszöntik!

– Gyere, Kedvesem! – mondtam – most fontosabb mindennél, hogy róluk gondoskodjunk!

– Én, amennyiben nem veszed rossznéven, még kicsit tanulnék! Látod: hiába biflázom be, ha nem értem! Gittus itthon tartózkodásai alatt az a néhány, rövid félórás instruálás előbbre visz, mint előtte kéthetes magolás! A mostani előadónk hiába érti nagyon is az anyagot, ha nem tudja közérthetően előadni. Megbocsáthatatlan állami vezetőink szűklátókörűsége, amikor az

igazi tehetségeket, mint Gittus is, kicsinyes államérdekekre hivatkozva félreállítják, mi több: szívfájdalom nélkül kiengedik az országból, hogy másutt kamatoztassa tudását.

– Jól megértitek egymást – kérdeztem –, nem féltékeny rád?

– Nem hinném – válaszolta kissé elgondolkodva. – Ő, úgy veszem észre biztos a dolgában! De megyek, nem tartalak fel!

– Csak egy pillanatra még – mondtam –, nagyon kérlek vigyázz Fannikára, aztán visszatérve ahhoz, amit imént mondtál: sajnós magyar átok, Kedvesem, kiengedni a zseniális fajtánkbélieket, de ha az általános emberi értékeket gyarapítják, mint például Fannika, valamint Gitta is, kivándorlásuk csak a vezetőkre nézve szegény, a nemzetre nézve dicsőség! Most pedig...!

– Most pedig – ismételte – nem tudok eléggé hálát adni a sorsnak, hogy Veled, veletek hozott össze, kedvesem! Beszéljétek meg nyugodtan a teendőket, én úgyis csak felesleges lennék ott! Majd jelentkezem! – A lépcsőházban elváltunk egymástól, Ő bement Fannika szobájába, én pedig lementem a nappaliba, ahol már idegesen jártak fel-alá Amika és Imre, sokallották a várakozást, s már – éppen indulni akartak, hogy megtudják, nem hiábavaló-e várakozásuk!

– Nehéz szülés volt – kérdezte Imre –, már azt hittük rosszul lettél és segítségre szorulsz!

– Esetleg lesz nehéz szülés – mondtam –, különben mellettem volt Szőke, s ha valami nem várt előadódik Ő...! De vegyük sorra: először is sokadszorra volt hajlandó előjönni, hogy felvegye a kagylót, másodszor: meg kellett várni, míg kapcsolatba tudott lépni valakivel, majd utána visszahívott! A fontos azonban, hogy nem volt hiábavaló a várakozás: elmondtam nekik a kedvező választ, s még csodálkoztak is hogy ilyen egyszerűen el lehet intézni bonyolultnak tartott problémákat!

– Akkor tényleg nem várhatunk, mert ha sikerülne, mint mondod, kivételezett ügyintézésel megkapnom a vízumot, azonnal indulok! A temetésre már nem, de időben érkezhetnék ahhoz, hogy megfogjam a kezét! – Imre, mint az egyik legjobb pesti válóperes ügyvéd, tüstént a lényegre tért: szolgálhatnék-e felvilágosítással Gáborék házastársi viszonyát illetőleg, mert neki arra vonatkozólag semmiféle ismeretanyaga nincs, pedig a kislány jövőbeni sorsát illetőleg semmi sem fontosabb...!

– Voltak, persze voltak nézeteltéréseik – mondtam –, de azok jelen esetben már mit számítanak!? Aztán azok is inkább azért, mert Emmi évekig nem esett teherbe! Meggyőződésemm volt, hogy nagyon is szerették egymást! Melani születése után pedig már semmi okuk nem volt az ellenkezőjére! Különben –, ha a kislányon kívül lenne Emminek valakije, akkor nem hozzád fordul, közvetve pedig hozzám!

– Szabad közbe szólnom? – Amika előbb rosszallóan végignézett rajtunk, majd anélkül, hogy válaszunkat megvárta volna, folytatta: – Magam is úgy vélem, ha nem lenne szüksége rátok, akkor bizonyára más megoldást is talál! Szerintem nincs helye fontolgatásnak: sürgősen és úgy kell segíteni rajtuk, hogy az később se legyen megalázó, vagyis: ne foghassák fel úgy, hogy könyörületből cselekszünk! Ha nem veszitek tolakodásnak, megoldást is ajánlanék: menekítsük át őket Svájcba, vagy Svédbe, amelyik ország nekik jobban megfelel! Gondolom Jörg, de Gitta sem mondana ellent, ha úgy döntene Emmi, hogy inkább oda –, nekünk pedig egy családtaggal, bocsánat kettővel több lenne Svájcban! – Elkaptam Amika kezét és ajkamhoz emeltem:

– Eddig is tudtam, hogy egy földre szállt angyal vagy Kedvesem, ezek után pedig...! – Imre csak nézett hol Amálkára, hol rám:

– Meggyőződésemm – mondta –, hogy ti kezdettől egymásnak lettetek teremtve! Ezek után számomra már csak a végrehajtás marad!

– Azt hiszem, igen – ismételtén Amálka vette át a szót –, kérésünk csupán annyi, hogy ne egyenest Londonba induljon, ejtse útba Zürichet, addig mi Franzzal lebeszéljük a teendőket, meg aztán nem tudhatjuk, hogy áll anyagilag szegény asszony, pénzt is kell magával vigyen! Ez a segítség részünkről abban az esetben is fenn áll, ha..., de ne szaporítsuk a szót: minden esetben! – Kezét még mindig a kezemben tartottam, most Ő vonta az enyémet ajkához és megcsókolta, majd látván, hogy Imre barátunk a fejet ingatja, még hozzátette: Ne lepődjön meg Kedves, ez nálunk egészen természetes, azt tartjuk, a női kéz semmivel sem becsesebb a férfiénél!

– Ehhez már igazán nem tudok semmit hozzátenni, Kedves asszonyom, legfeljebb annyit, hogy kérése számomra parancs, és ha most azt kérném, hogy hálám jeléül én is megcsókolhassam azt az áldott kezet –, na, nem a tiédet – tette hozzá a félreértés elkerülése végett, s persze jót kacagtunk, majd Amálka az ajkát nyújtotta Imre felé:

– Magának ez sem sok, Kedves!

– Ó, igazán – megcsókolta Amálka feléje nyújtott ajkát, majd: Nem leszel féltékeny? – felém fordulva oldalba bökött!

– Rád – mondtam –, ha nem hasonlítanál annyira darwini ősödhöz talán –, így azonban – hátba veregettem, majd úgy hármásban összeöleleztünk!

– Istenem, milyen jó Neked – persze nekem – sóhajtotta–! Nem mondott többet, de tudtam, hogy Ők sem élnek valami példás családi életet a feleségével, pedig náluk volt már két gyerek is! Ügyvédi praxisa mellett tehát saját családi életéből is meríthette gyanakvását!

E jelenet után Imre azzal búcsúzott el, hogy mihelyt kezében lesz a passzus, felhív bennünket a további instrukciók végett: esetleg nem akarjuk-e a kislányt magunkhoz venni, amennyiben olyan körülményeket talál, hogy azt szükségesnek tartaná! Az asszony hazatérését még ő sem tartaná ajánlatosnak, de a gyermek? Nem tudom, milyen pofát vághattam, de amit mondtam, az egyértelmű volt:

– Ezt a témát fel se merd hozni Emmi előtt, ha nem akarod, hogy kiutasítson és veled együtt minket is...! Emmi egy kimondottan jól nevelt úrilány volt, mielőtt Gábor felesége lett, utána pedig...!

– Na, jó-jó! De azért belém ne harapj – mondta –, benneteket is, engem is a jó szándék vezet, az az oka aggodalmaskodásomnak is!

Imre távozása után Amálka átvette karjait derekamon és hosszan ölelt, mintha nem is akart volna többé elengedni! Így, ebben a pózban beszélgettünk tovább, még jó ideig, közben megvallottam eladdig féltve őrzött titkomat Emmi, Gábor és a kis Melanival kapcsolatban. Mivel Amálka a titok feltárása után hosszabb ideig csak nézett rám és hallgatott, kissé elbizonytalanodva kérdeztem:

– Most megvetsz? – elmosolyogta magát:

– Ó nem, nem, szerelmem, sőt...! Most, hogy így kitarulkoztál előttem még inkább szeretlek! Egyel több ok, hogy felkaroljuk őket, hisz vér szerint is családunkhoz tartoznak. Az a tény azonban, hogy Emmi, általa is ismert jó baráthoz folyamodott a férjét pótlandó művelet miatt, megerősíti meggyőződésemet, hogy én is helyesen cselekedtem, mind Melinda, mind Franzsal kapcsolatban, mikor a Te besegítéset vettem igénybe! Az előbbiért, most utólagosan bocsánatot kérek tőled, tudom ugyanis, hogy Melindának eljárt a szája, kikotyogta előtted, pedig ha nincs összehasonlítás, soha nem merül fel benned sem a gyanú, hogy a spermát én kölcsönöztem! Melani esetében nem kell tovább titkolnod apaságodat, Konrád és Franz azonban hadd maradjanak abban a tudatban, hogy ők a boldog nemzői gyermeküknek! Ugye

Te sem vetsz meg érte szerelmem, hisz mindketten a természet mostohaságát, esetenként: emberek által okozott hiányosságot pótolunk!

Itt tarthatott kimagyarázkodásában, midőn – inkább csak úgy ráéreztem, hogy szorítása enged, majd egész testében megroggyan...!

– Istenem! Szerelmem! Aranyoskám...?! – nem tudom meg miket zagyválhattam össze, tény azonban, hogy gondolkodás nélkül ölembe vettem és rohantam vele szobánkba, ahol végigfektettem a már fekvéshez bontott ágyon –, csak a fekvőkocsokat dobáltam félre, hogy vízszintben legyen! A kiáltozás, rohanás felkeltette Szőke figyelmét – még mindig Fannika szobájában tartózkodott – s elhajítván maga elől a könyvet, szaladt arra, amerről az ajtócsapódás hallatszott:

– Istenem – máris? Ezt nem teheted velünk, kedves – hajolt fölé és zokogni kezdett –, ezt nem teheted – ismételte –, ezt nem teheted!

Gyengéden félrevontam:

– Itt sírással nem segítünk, kedves –, de akkor már kezemben volt az életmentő injekció is, Franz, valamint Katinka felkészítettek bennünket minden eshetőségre: Fertőtlenítsd gyorsan – mondtam–!

– Ne inkább kórházba szállítsuk?!

– Ki ne ejtsd még egyszer a szádon, mert...! – a lány megszeppent:

– Bocsásd meg, de félek! Mi nem adhatunk vénásan....!

– Tedd, amit mondtam! Itt kórházba szállítás szóba sem jöhet! Soha nem bocsátaná meg nekünk, de jómagam sem, ha akarata ellenére cselekednénk! Tehát–! Mivel már jóval az eset előtt számítva minden eshetőségre saját magamon gyakoroltam, nem okozott nehézséget az injekció beadása... – Ennél többet most nem adhatunk, kedves – mormogtam, de inkább csak magamnak –, elmennék a poklokra is, ha biztosítanának, hogy ott gyógyírt találok betegségedre! Hajlandó lennék a lelketem is licitre bocsátani érted, ha...!

Az injekció hatására, vagy tán a poklok fejedelme meghallotta lelketem kiárusítandó szavaimat, s hogy vissza ne szidhassam, gyorsan közbelépett: Amálka kinyitotta szemét, majd alig hallhatóan suttozta:

– Mi történt? Mért vagytok itt mindnyáján? Csak nem?! – Magam köré néztem, akkor már – akárcsak egy szentélyben, ott térdelt az ágy körül, a legkisebbeket kivéve, a ház valamennyi lakója!

– Egy kis rosszuléted volt, Kedvesem – mondtam –, de mint látom, már túl vagy rajta! Ne erőlködj, maradj így fekvé még kis ideig és minden rendben lesz! Ti pedig – fordultam a többiekhez – vissza az ágyba! Egy kis szédülés fogta el Amikát, valamennyiünkkel előfordulhat hasonló, még gyerekekkel is!

– De apucika – KisJózsi térden odacsúszott az ágyhoz –, engeded, hogy Amikánál maradjunk! Csendben leszünk! – Megfogta Amálka kezét, simogatni kezdte, majd ajkához emelte, s miközben csókolta vastag, nehéz könnyecskéket morzsolt szét rajta! Látván, hogy nem ellenzem, Margitka gyermekei is a fiam mellé csúsztak, aztán egymást váltva csókolták, simogatták a drága kezét. Ugye – ugye, de, mennyire igaz, hogy nincs szükség az átöröklésben szerepet játszó nukleinsav jelenlétére két vagy több lélek azonosulásához! Vagy a kezdettől osztódó sejtek a szerencsés véletlen folytán találkoztak? Lehet! Nem tudom! Eszembe jutott a soproni szemész főorvos kérdése első kislányom, szintén Judith, szemgödrének vizsgálata alkalmával:

– Ne haragudjon, kedves szülő, csupán a kislánya érdekében kíváncsiskodom: van-e felmenő-ágon lengyel zsidó a rokonságban, ugyanis ez a betegség azokra jellemző?! – Nos, most is csak azt mondhatom, amit akkor: tudomásom szerint nincs! A látottak és tapasztaltak után azonban áldanám a sorsot, ha tegyük fel egy házaló, pólisi alá feküdt volna az anyám! Annyi jószág, szeretet, mint ebben az asszonyban van, a többiben együttvéve sincs! Szegény gyermekeim...! Most lenne legnagyobb szükségetek rá és...! Jó ideig csak álltam mellettük és néztem Őket, majd arra hivatkozva, hogy beszélnem kell Konráddal, felmentem a tükörszobába!

Nem tudom mennyi ideig tartózkodhattam ott egyedül, de persze nem hívtam fel Konrádékát, miért is hívnám – gondoltam –, segíteni úgy sem tudnak, csak nyugtalanságot idéznék elő náluk is, amit esetleg a két kicsi sínylene meg. Leültem a heverőre és ott bóbiskoltam, közben el is aludhattam, hisz alaposan ki voltam löve magam is, az ajtónyitásra azonban mintha katapultáltam volna, felugrottam, s mint aki ébren virrasztott, fordultam a belepő Szókéhez:

– Történt valami?

– Elaludt! Mindeniknek, a gyerekeknek is adtam nyugtatót és visszafektettem Őket szobájukba! Három-négy óra hosszat bizonyára elpihennek, addig mi is ledőlhetünk!

– Hová gondolsz?! Magára hagyni ilyen állapotban?

– Nem, természetesen nem hagyhatjuk magára, de Téged sem! Érted jöttem, Kedvesem, majd ott mellette –, ha közben mégis előadódna valami, helyben leszünk!

De hál' Istennek nem történt semmi különös, a reggeli szokásos ébredésig Amálka is csendesen átaludta az éjszakát, s mint általában szinte mindig – akkor is Ő volt az első a felkelésnél! Olyannyira első, hogy mire mi felkászálódtunk, ő már felkészítette az iskolába menőket, KisJózsi és Buda már a reggelijüket fogyasztották, Szókének pedig, mert hát Ő is az iskolások közé számított, elemózsiás csomagját akkor készítette, midőn nagy szemeket meresztve beléptünk a konyhába... –

– Mért néztek így rám – kérdezte kissé meglepetten –, mi van rajtam csodálni való?

Hozzá léptem és átöleltem:

– Még kérded, Kedvesem! Hisz Te magad vagy a csoda!

– Valamit motyogtak a kicsik, de hát engem nem szabad komolyan venni!

– Ki más't vehetnének komolyabban nálad, Aranyoskám –, de ezt már Szóke – Te nemcsak anyánk, Őrangyalunk: mindenünk vagy!

– Nem szeretem aranyoskám, ha nem helytálló dolgokat mondanak rólam, tőletek azonban mindent eltűrök! – Amálka valóban viszolygott a szemtől-szemben való dicsérettől, akkor azonban, bár kissé tompított tüzzel szemeiben, de meg így is hamiskás kacéran magához vonta a „nagylányt” és fenekére paskolt:

– Jól éreztétek magatokat? – kérdezte.

– Csendesek voltunk, Aranyoskám! – Ez persze azt jelentette, hogy nem volt semmi köztünk, s miközben Szóke imigyen nyilatkozott, mintha sajnálta volna az elmulasztottakat, huncutul rám nézett, majd a gyerekekhez fordult: Igyekeztek, mert elkésünk!

– Ők nem késnek el, Aranyoskám, Te pedig legfeljebb belopózol az előadásra! Tessék nyugodtan elfogyasztani a reggelit – parancsolt rá Amálka –, utóbbi napokban mintha fogynál!

– Nem gondolod, hogy előnyömré?

– Ezt nem én vagyok hivatott megmondani, Kedvesem, de azt igen, hogy enned kell, ha be akarod tölteni, megüresedni készülő pozíciómat: tanulni, tanítani és mellette helytállni a család ügyes-bajos dolgaiban, nem babaruhásdi, Kedvesem!

Szöke valószínűleg válaszolni akart, mert már nyitotta száját, de ebben a pillanatban megjelent a küszöbön Fannika és minden szem ráirányult, azaz nemcsak a szemek: KisJózsi és Buda felpattantak, hogy asztalhoz vezessék drága tantijukat, aki nemcsak, hogy hagyta magát – rá is szorult a gyerekek segítségére! De persze mielőtt leült volna, előbb üdvözölte elébe siető Amikáját:

– Hogy van az én csillagocskám? – angolul mondta, talán, hogy az idegen szavak mögé rejtse túláradó boldogságát, amely mintegy végigömlött benne szeretett „kislánya” láttán! Igen-igen! Fannika nagyon is tisztában volt a kórral, amely emésztette az Ő Gyönyörűségét, és minden perc mennyország volt számára, melyet mellette, vele együtt tölthetett el! Amálka helyett azonban a fiam válaszolt, ugyanolyan tisztán ejtve az idegen szavakat:

– Amikánk jól van, tantika! Ő ébresztett minket és láthatod: minden rendben, mint máskor!

– Jól van Amikánk! – erősítette meg KisJózsi szavait Buda is–!

Megnyilatkozásukban bizonyára jelen volt a versenyszellem is! Megmutatni, hogy a két szeretett személy fáradozása nem volt hiábavaló! De mivel Szöke sem akart lemaradni a gyerekek mellől, s mivel angol tudása meg sem közelítette az övékét, magyarul csatlakozott hozzájuk:

– Bizony – bizony! Amikánk itt van közöttünk és nagyon jól kell viselkedjünk, hogy a jó Isten sokáig itt tartsa Őt a drága, kicsi tantikával együtt! De most aztán gyorsan kapkodjunk, különben tényleg lemaradunk és máris egy rossz pont – csak úgy állva kezdte bekapkodni a számára is odakészített reggelit, s még azt is tele szájjal kérdezte – melyik kocsit vihetik... – Amálka – miután asztalhoz ültették az öreg hölgyet mellém lépett és belém karolt:

– Mit szólnál hozzá, Kedvesem, ha arra kérnélek, hogy töltsd velem a mai napot? Ha igen, akkor Szöke a mikroval vihetné a kicsiket, nekünk pedig maradna a kocsi, azzal könnyebben tudunk lavírozni –, ugyanis Edina megkért, hogy segítsek neki a berendezés felhajtásában! Már itt kellene neki is lenni–!

– Csak egy telefonba kerül, Kedvesem! Bejelentkezem és máris rendelkezhetek velem!

Szöke és a gyerekek hurrával jelezték örömüket, s egymás után ugráltak fel indulásra készen! Iskola végeztével szerettek kicsit csavarogni a városban, s a mikroból jobb kilátás nyílt. Elbúcsúzni már csak kézlegyintéssel tudtam tőlük, mert Nellike telefonhoz hívott, Gittus jelentkezett Stockholmból!

– Mi a baj, Drágám – kérdeztem, miután előbb kölcsönösen üdvözöltük egymást.

– Baj nincs, szerelmem, ellenben apa tudni szeretné, hogy jöhet-e velünk Szidónia vasárnap?

– Nem inkább Te szeretnéd tudni, Drágaságom? Különben nem Szidóniával kezded a beszélgetést, hisz a Te eddig egyetlen magzatod előbbre való a sorrendben!

– Persze, hogy előbbre való, Drágám, de Veled együtt! Tudod, miről van szó és ezért csak a lényegét – jobb, ha tudod, hogy apa egészen bele van esve abba a gyönyörű, fél cigánylányba, én pedig igyekszem hasznosítani érzelmeit, persze javunkra!

– Nem félsz, hogy megszlik az örökséged? Nehogy két szék közé essél!

– De Drágám! Engem már inkább csak a mi boldogságunk érdekel! Képzeld...! Megmozdult a kicsi! Te is örülsz ugye? Ezenkívül egy dolgozatért 25000 dolcsi van kilátásban! A magunk erejéből is meglennénk!

– El sem hiszed, mennyire jól esik nekem, hogy így fogod fel! De hol fogod nevelni? Amíg Amika köztünk lesz addig csak-csak, de mi lesz azután, mert arra is gondolnunk kell...!

– Természetesen otthon akarom nevelni! Könnyű lesz szabadságotnom magam, hisz csak vendégtanárként tanítok! Arra azonban gondolni sem akarok, hogy elveszíthetjük Amikát, hisz tudod: nem vagyunk mi útjában egymásnak! Inkább kiegészítjük egymást!

– Nos, ebben az esetben kérve-kérlek bizonyítsd is be hozzá való ragaszkodásodat, ugyanis tegnap este egyik pillanatról a másikra rosszul lett, elveszítette eszméletét is, csak az a bizonyos életmentő szérum használt, amit Bázelen kutyvasztottak a részére! Jelenleg elviselhető az állapota, legalábbis nem adja jelét betegsége súlyosbodásának, ennek ellenére nagyon szeretném, ha inkognitóban jönne veletek egy kimondottan specialista és megfigyelést végezne rajta, persze tudtán kívül! Lehetséges?! Akkor még egy: ha lennétek kedvesek ismét útba ejteni Zürichet, addig én lebeszélem Franzzal, hogy készíttessen abból a szérumból későbbre is! Ki tudhatná, hányszor kell még alkalmazni! De hogy ne szaporítsuk a szót: Szidónia fel lesz készítve! Vihetitek magatokkal! A többi már rátok tartozik!

– Kösz! Csók aranyoskám! Kicsi fiamnak is és természetesen vele együtt az egész családnak!

– Csók, Drágám! Azt hiszem mindent megbeszéltünk! Üdv apusnak is, és hát – jól készítsd fel, mert nem lesz könnyű a dolga! – Mivel már két ízben is hosszabbította, okosabbnak véltem abbahagyni! Nem mintha attól tartottam volna, hogy sok lesz a tarifa, sokkal inkább, mert már eléggé jól ismertem beszélgető partneremet ahhoz, hogy tudjam, mikor kell abbahagyni, na – meg kopogást hallottam a lépcsőn, s arra gondoltam, most nem lenne alkalmas egymás közelébe engedni a két barátnőt – lélekben testvért, még telefonon keresztül sem! De tévedtem, mert nem Amálka igyekezett felfelé, hanem Edina, megtudta, hogy Gittus van a vonal végénél és szerette volna kikérni véleményét egyről-másról!

– Kicsit késve érteztél – mondtam neki –, nehéz ébredésed volt?!

– Ahogy vesszük – mondta –, talán látsz valamit külsőmon?

– Az az igaz, hogy nem – válaszoltam –, pedig már neked is domborodnod kellene, hacsak nem túróval tömött tele Anti? Képzeld: Gittusnál megmozdult a kicsi!

– Ó! Ennek nagyon örülök! Ugyanakkor biztosíthatlak, hogy én sem túrót hordok a hasamban, rendesen járok vizsgálatra és...!

– Ne vedd komolyra! Csak vicceltem! Ha megkérhetlek, küldd fel Amikát, addig lebeszélem a vállalatommal a kimaradást, aztán megyek veletek!

– Ennek még jobban örülök – mondta és már rohant is lefele...!

Gyorsan végeztem! Feleségem betegségére hivatkoztam, ami végeredményben igaz is volt, s néhány órai távolmaradásra kértem és kaptam engedélyt! Mivel Amálka még nem jelentkezett, indultam volna én is lefelé, de csak félig jutottam, mert jöttek elém:

– Kedvesem – szól fel feleségem –, nem gondolod, hogy Franzzal kapcsolatban meg kellene várjuk Imre jelentkezését?

– Azt hiszem igen – válaszoltam és indultam volna tovább, Amika azonban ismét megállított:

– Ebben az esetben őt is fel kellene hívnod, hogy majd mi jelentkezünk, nehogy félre értelmezze hazuról való eltávozásunkat!

– Milyen igaz – mondtam és indultam vissza a telefonhoz, hogy őt is felhívjam! – Miután vele is megállapodtam, lementem az asszonyok közé, majd egy gyors reggelit követően nyakunkba vettük a várost! Déli féltizenkettő lehetett, mikor az egyik bútoráruházból felhívtam az ügyvédi közösséget. Imre már a helyén volt, s boldogan újságotla, hogy lerövidített termi-

nussal, azaz: három napon belül kézhez fogja kapni a vízumot! Lesz tehát nekünk is elegendő időnk intézkedni, és neki is felkészülni az útra. Legelőször: még aznap leugrik Sopronba, hogy körülnézzen Emi szüleinek háza táján, s az eredményről majd tájékoztat!

– Ha azt tapasztalod, hogy szűkösen vannak, segítsd ki őket, s még mielőtt elutaznál, rendezzük a számlát – mondtam neki –, de vigyázz, nehogy sértésnek vegyék segítőkészségedet!

– Ennyivel én is tartozom, pajtás – szólott vissza –, bár Gábor szülein is segíthetnénk, de tudtommal már egyikük sem él!

– Igen – mondtam –, én is úgy tudom, de azért utána nézhetnél: hátha mégis! Te jobban értesz az ilyesmikhez! A költségeket természetesen kézhez kapod, ha akarod forintban, ha valutában, akkor abban, de azt csak Svájcban, Franz által!

– Értem, értem, Te Krózus! Hitted volna-e ezelőtt csak két évvel is, hogy így megugrik az árszínvonal? De ne hidd ám, hogy irigységből mondom, hisz lassan az én konyhámba is többet hoz a ti jogi képviselődök, mint a hazai szabott áras, inkább állami ügynök, mint ügyvédeskedés!

– Ismerem, pajtás, ne mondd tovább: a vádló, védő és ítélkező hatóságok képviselőit akár át is képezhetnék más, hasznos hajtó ágazat kiszolgálására, hisz csak asszisztálnak a nyomozó hatóságok mellett!

– Hogy nézne ki a cirkusz dekoráció nélkül, pajtás?

– Igaz! De ebből ennyi talán elegendő! Várom az eredményt! Hívhatsz Sopronból is, ha sürgős! Megyek, várnak az asszonyok! – Amálka és Edina nem messze tőlem nevetgéltek valamin, valami nagyon feldobhatta őket – gondoltam, de örültem is: ha Amikának a vicchez is van kedve, akkor még távolabb van az a bizonyos, amitől előre rettegünk!

– De jó kedvetek van – léptem melléjük –, részeltetnétek benne engem is?

– Még hogy részeltetnének-e? Hisz Neked köszönhetjük jókedvünket – szólott Edina, Amálka pedig belekapaszkodva Edinába:

– A túró – nyögte – a túró! – de úgy kacagott, hogy a keblei mindvégig gyönyörűek voltak – valósággal beleremegtek!

– Ne lőjétek le előre a poént – mondtam –, mit fogtok csinálni, ha tényleg igazam lesz?

– Bolond vagy?! Bocsáss meg – szólott ismét Edina –, hát nem mondtam, hogy hová járok vele?! Már a kis pöcse is kimutatható!

– Tehát fiú lesz?! – majdhogynem úgy kurjantottam, hogy mindenki ránk figyelt – akkor az apa minden eddigi és ez utáni bűne is megbocsátandó!

– Ennyire azért nem megyünk el! Csak az eddigiek!

– Az sem kevés – mondtam –, most azonban mit szólnátok ahhoz, ha felkeresnénk néhány munkahelyet, ugyanis csak pár óra kimaradásra kértem engedélyt!

– Oda megyünk, ahová viszel, Kedvesem – szegezte le Amika, megelőzve Edinát, aki ugyan-csak szándékozott mondani valamit, de belátta, hogy feleségem után nincs sok esélye, visszaszívta...!

Elsőnek akartam Pistiéket felkeresni, mégis – mivel egyébként is a budai oldalon tartózkodtunk, az előző napi baleset színhelyére indultam. Nem tudtam ugyan, hogy Bettiék otthon tartózkodnak-e, a barátság kedvéért azonban okosabbnak véltem kissé távolabb leparkírozni. Miután megállapodtunk abban, hogy 20 perc múlva indulunk tovább, Ők is elhagyták a kocsit, de ellenkező irányban, a körtér felé indultak. Nem kellett tehát tartanom attól, hogy lelepleződöm, ennek ellenére meg sem fordult a fejemben egy megismételt látogatás, csak

annyit engedtem meg magamnak, hogy a félkész épülethez érve átnéztem a túloldalra és néhány másodpercig a már ismert ablakokon legettettem a szemem. Minden ablak csukva volt, mögötte sötétítő függöny, a függöny mögül villanyfény vibrálódzott. Valószínűleg itthon tartózkodnak – gondoltam – csak: befejezték az ingyenes önmutogatást. Okos lányok vagytok – állapítottam meg magamban, s meg sem állva mentem egyenest eredeti célom felé...!

Alig tettem be lábam a lépcsőházba, az inasok mestere egy sok aláírással ívet dugott az orrom alá:

– Koszorúra gyűjtünk Hosszúláb részére, építésvezető úr! Gondolom, Ön is hozzájárul!

– Az csak természetes – mondtam – s a mester hátán aláírtam a nevem, melléje – a tíz, húsz forintos felajánlások pótlásaként – egy kettést két nullával. Sajnálom szegényt – tettem hozzá –, de mint látom okultak a halálán nemcsak a fiúk, a lányok is! Vigyázzon jobban a gyerekeire, művezető úr, és ha újra észrevenne hasonló jelenséget, azonnal jelentse!

– Nem hiszem, hogy szükség lesz rá, uram – az uram-at elhúzta, mert egyszer már figyelmeztettem, hogy nem vagyok elvtársa –, nézzen körül, nagyon magukba szálltak a fiúk!

Szükségtelen volt mondania, hogy nézzek körül, hisz azért mentem oda! Az alagsortól a legfelső emeletig a szokott tempóban dolgoztak az emberek. Feltűnő az egészben csak az volt, hogy az addig kukucskálók az épület ellenkező oldalára mentek tereferálni. Meglátván engem, megmozgatták kezükben a szerszámot, vagy ha éppen nem volt kezükben, utánanyúltak! Hogy mennyire tanulékony még a legostobább ember is: mi a fenének törnénk magunkat – szokták mondani –, amikor a szocialista munka hősei, a kiváló dolgozók nem a hajrázók közül kerülnek ki, hanem a tereferelő, pártos elvtársak közül! S hogy mennyire igazuk volt, hamarjában tapasztalhattam én is: aki húz, azt nem szabad visszatartani, aki pedig nem, az biztos, hogy valamilyen szállal az elvtársakhoz kötődik és okosabb nyugton hagyni! Ezt az elvet követve, gyorsan befejeztem én is körsétámat, s még a hölgyek előtt visszaérkeztem a kocsinhoz. De ők sem maradtak sokáig el: Nincs értelme össze-vissza futkosni a városban – mondta Edina bosszúsan becsapván az ajtót maga után. – Szólok Dodónak! Annyit igazán megtehet, hogy szóba hozza valamelyik bútorgyár vezére előtt, hogy mire lenne szüksége, persze nem neki, nekünk! Kijönnek, méretet vesznek és egy hét leforgása alatt le is szállítják!

– Ha ilyen egyszerű lenne – jegyeztem meg csak úgy félvállról! –

– Mi az, hogy lenne – Edina, mint, aki már több hasonló esettel találkozott, gondolkodás nélkül válaszolt –, örülni fognak, ha megköszönöm, kedves!

– Akkor szerintem be is fejezhetjük a felhajtást – mondtam –, még egy munkahelyet meglátogattunk, aztán indulunk haza!

Azt nem mondtam nekik, hogy Pistiekhez megyünk és nem is vittem őket egészen a munkahelyig – mit szólnának a munkásaim, ha látnának kiszállni ebből a reprezentatívnak számító kocsiból? Ráadásul két primadonna mellől! Egy fél utcahosszal előbb letáboroztam, s hátrahagyva Őket elindultam a munkahely felé. De nem jutottam egészen odáig, útközben találkoztam Pistivel és Antival, még mindig az éjszakai mámoros hangulatban voltak és a közbeszó korcsmába tartottak... –

– Hová-hová, pajtik? – kicsit meg is lepődtem, de ők is, mert előtte nem volt szokásban munkaidő alatt párosával korcsmázni.

– Muszáj pótolni a vérvesztéséget, pajtás, mert az éjszaka totál kikészítettek bennünket azok a nőstényfarkasok! Vagy – nem is tudom melyik jelző lenne megfelelőbb rájuk: Hárpiák? Vámpírok? – Pisti szemei vérben úsztak, hasonló állapotban még nem láttam. Anti azonban – inkább mintha csak tettette volna, hogy ő is kikészült éjszaka! – Képzeld – folytatta Pisti –

estétől reggelig, de mintha minden egyes alkalommal új erőre kapott volna az a dög! Ezekhez képest a műszakiak csak játék babák!

– Hányan voltatok – kérdeztem miközben besorakoztam én is a sorban állók mögé.

– Mi ketten, Ők ketten, vagy – ki tudja? – csak akkor láttuk Őket, mikor elkezdtek és mikor befejezték! A közbeeső időben – arra hivatkozva, hogy csak sötétben tudják adni teljes önmagukat, azon a néhány perces, vagy talán annyi sem volt kihagyáson kívül, melyet lemosakodással töltöttek, sötétben voltunk!

– Szegény Te – mondtam, ahogy Ő szokta mondani – és eszetekbe sem jutott, hogy villanykapcsoló is van...?

– Eszünkbe jutott, pajtás, fel is kapcsoltuk, de nem volt, ami világítson! Eltávolították az égőket, s csak akkor rakták vissza, mikor már ki voltunk facsarva, mint a citrom és semmire sem voltunk alkalmasak! – Feltűnt, hogy Anti, aki egyébként nagyon is beszédes, egész idő alatt meg sem szólalt, csak nagyokat pislantott és mintha alig-alig észrevehető káröröm játszadozott volna olajbarna arcán. Ezek bizonyára alaposan felültették szegény barátunkat – gondoltam, de nem mondtam, hisz ha megtudná, vágópisztollyal menne Antinak!

– Kúráljátok csak magatokat – mondtam, láttam ugyanis, hogy más egyébre képtelenek lennének, kihúztam a sörömet, és magukra hagyva Őket, a munkahely megkerülésével visszamentem a kocsinhoz, aztán egyenesen haza! Edinának este jelenete volt: Dodó, aki a délutáni géppel érkezett Párizsból és néhány külföldi barátja jelezte érkezését. Pistiek kalandja persze tovább gyűrűzött bennem: azt egyszerűen hihetetlennek tartottam, hogy Pistit egy, de akár két nő is annyira ki tudta volna ütni – készíteni, ezért kérdéssel fordultam Edinához:

– Mit csináltatok ezzel a két tenyészbikával az éjszaka? Valósággal belerokkantak!

– Honnét veszed – Edina kicsit meglepődött, de hamar feltalálta magát –, találkoztál velük?

– Egészen véletlenül!

– Nos, – hát – különösebb nem történt, csupán kicsit lehűtöttük barátodat, mert amíg Antinak egy, barátodnak kereken hat kiéhezett asszony jutott! Ugyanis az első és az utolsó kivételével minden felvonásra másik ment vissza hozzá!

– És hogy-hogy nem jött rá?

– Bocsáss meg, Kedves, de ez már hozzátartozik a mi speciális munkamódszerünkhöz!

– Köszönöm – mondtam –, mindenesetre embere válogatja! Hasonló módszerrel nem hiszem, hogy engem is elintézhetnétek!

Amálka jót kacagott a válaszon, Edina azonban mintha kissé magába roskadt volna, majd:

– Téged egymagam is kiütnélek, Kedves – mondta –, lenne hozzá kedvem is, de nehogy megharagudjatok rám!

– Ó, dehogy haragudnánk, Kedvesem – Amika válaszolt helyettem –, ajánlom azonban, hogy mielőtt kikezdenél férjemmel, gondolj arra, hogy én sem akárhonnét jöttem! – Mivel elöl, mellettem ült, Edina pedig egyedül a hátsó ülésen, felém hajolt és megszorította a kezem, majd: Azért szeretném tudni, ki lenne a győztes? – tette még hozzá kuncogás közepette.

Jókedve még bent is folytatódott, de a témáról akkor több szó nem esett, mert hazaérkezésünket követően Edina mindjárt átült saját kocsijába és elhajtott, később pedig...! Persze a nap hazaérkezésünkkel még nem fejeződött be, még hátra volt a Franzzal való párbeszéd, amely Gábor barátom családjának az útját volt hívatott egyengetni! A véletlenek közétartozott, hogy Franzot az irodájában találta hívásunk – rendszerint úton volt – és rövid úton elintézhattük azt

is, azaz – inkább csak én, mert Amálkát lekötötték a gyerekei! Ákoska, Csabával az előkertben játszadozott érkezésünkkor és már kint elkapták anyucijukat, de jöttek hamarosan az iskolások is...! Az igazat megvallva nem is bántam, hogy nem volt mellettem a beszélgetésnél, kellemetlen lett volna mindhármunk számára, ha hallja az injekcióval kapcsolatos észrevételezésem és a további rendelést!

– Úgy játszik, jókedvű, bohó jelenleg – mondtam Franznak –, mint egy kamaszlány, akinek minden mozdulatában titok sejlik! Lehetséges lenne egy jóindulatú fordulat nála?

– Sajnos nem tudok igent mondani, de nemet sem, Jóskám! Rá vagyunk hagyatkozva, amíg megfelelő leletet nem látunk! A betegség különböző periódusainak mások a tünetei! Milyen idő van most nálatok? – kérdezte.

– Kissé hűvös – válaszoltam –, de a nap ragyogóan süt! Tükörfényes októberi!

– Talán az időjárásnak köszönhető a fordulat! Bár úgy lenne, hogy tavaszra tavasz köszöntene be nála is!

– Adná az Isten, barátom! Ezért az egyért lemondanék minden más kívánságról!

De messze volt még a tavasz, hisz hátra volt még a tél és mindaz, amit számunkra a végzet-szerűség, sors, Isten, vagy inkább a Sátán tartogatott!

Egy hét sem telt el, s már túl voltunk Szidónia búcsúztatásán, másfél hét elmúltával pedig az úgynevezett „babaház” berendezésén, elkezdődhetett tehát annak beüzemelése. Mivel Dodó, aki fővédnöke volt az egész komplexumnak, még mindig megfigyelés alatt állt, elsősorban és mindenben az Ő biztonságára kellett ügyelni! Erre való tekintettel, már az építkezés végső szakaszában egy zárt télikertet alakítottunk ki, mögötte elég tekintélyes nagyságú üvegház, téli tenyésztésre is berendezve. A folyosószerű télikert a két épület között húzódott, szemben a régi épület bejáratával és persze az új épületbe nyíló ajtóval, s a titokzatosság legkisebb gyanúja is elkerülendő, a télikertben természetesen külön bejárattal, virágárudát rendeztünk be, az árusításra jogosító engedélyt Pisti volt feleségének az unokahúga birtokolta. S hogy megismerjük Őt is, hisz a későbbiek során többször lesz hozzá szerencsénk: egy kimondottan jó testű, áttetsző, makulátlan arcú, lángvörös hajú, inkább démon, mint nő volt! Csupán a látása felcsigázta a férfiembert, ami miatt egyesek elleneztek is alkalmazását, főképp Edina régebbi bacchánsnői, az érdeklődés azonban végül is összehozta Őket! Ide kívánczik még, hogy nevét, kihívó megjelenése ellenére a női erény védelmezőjétől, Dianától örökölte! Nos, tehát – a virágüzleten keresztül feltűnés nélkül be lehetett jutni az épületbe, s ha a csinos, érzékiséget gerjesztő fiatalasszonykára nem, az épületen belül kínálkozó lehetőségekre a ridegen tartott bikák is tűzbe jöttek! De hát mi is volt ott bent...?

A földszint – kétemeletes épület – Margitkának, valamint gyermekeinek volt berendezve, de ott kapott elhelyezést egy kisebb táncterem is, amely Edina, magán – privát-növendékeinek volt gyakorlóterme, persze csak nappal, éjszaka pedig...! A tánctermet nem fal, élősvény-pálmák, egyebek határolták el a fürdőmedencétől, természetesen nem hiányzott a szauna sem! Azok szerint, akiknek volt szerencsájük a gyönyörök kastélyában lumpolni, meghökkentő volt a hasonlóság a kettő között! Csupán méreteiben volt eltérés, ami nyilvánvaló volt! De menjünk tovább: az első emelet Gitta állandó lakhelyeként, a második pedig Edina állandó lakhelyeként szerepelt, utóbbi természetesen bérleményként! Mindkét szinten csak a mellékhelyiségek falai voltak rögzítve, a többi helyiség alkalomtól függően alakítható volt! A konyha és raktárhelyiségek kivételével majdnem minden, de inkább minden ugyanúgy megtalálható volt, mint a kastélyban, még az éjszakai telihold is! A második emelet középső részén a mennyezetet üveglapokból képezték ki!

Most pedig – az építmény és környezetének rövid ismertetése után nevezzük meg azokat, akik ténylegesen használatba vették, mert Margitka és gyermekei, valamint Gitta csak falként voltak oda átjelentve, volt számukra hely a régi épületben is bőséggel, persze csak a sok jó elfér kis helyen is elv alapján, nálunk pedig a kommuna szó valós értékeket jelentett!

Lássuk, kik voltak Edina hetériái, ez a szó ugyanis jobban kifejezi szerepüket, mint a bacchánsnő! Mivel Ő a kis balerinákkal csak a keretet alkotta, szüksége volt olyan állandó, illetve beugró nőkre, akik alkalmasságuk mellett kaphatóak voltak bármilyen szerep eljátszására megfelelő gázsiért! Ha nem ismertem volna meg személyesen többet is közülük, ma sem hinném, hogy elsősorban a nők krémje – lehet egzisztenciális is – kapható a legbizarrabb dolgokra! Na, persze –, ne legyünk elfogultak – ugyanez a helyzet a férfiakkal is! Az az ember, akinek arca verítékével kell megkeresnie a kenyerét, nemhogy nem gondol perverzításokra, normális házasesetre sem mindig alkalmas! Edina, mint művésznő – széleskörű ismeretsége révén – szinte a társadalmi élet egészét átfogta, nehézség nélkül válogathatott, hisz a kommunista, államkapitalista rendszer nem becsülte, és főleg – nem dotálta szellemi értékeihez mérten a felsőfokú végzettséggel rendelkező női társadalmat! Volt köztük orvos, mérnök, tanár, főleg tanár – a szellemi élet legrongyabbul fizetett napszámosai –, de megtalálható volt, nem hiányoztak a szabadfoglalkozásúak sem, sőt – komoly szerepet kapott a stewardess, valamint a taverna három-négy nyelvet beszélő pincérnője is! A kört a csak magyarul beszélő, szexualitásban azonban fenomén Diana, a virágos bódéból jött démon nyitotta – zárta! Ha Pisti volt felesége csak megközelítőleg hasonlított is hozzá, sorsa, végzete eleve predestinálva volt! Én magam persze azt vallom: az élet körforgásában minden embernek megvan a maga külön hullámhossza és hagyni kell, hogy azt saját céljainak megfelelően használja! Csak abban az esetben gátolandó, ha általános emberi értékeket veszélyeztet! E rövid magyarázatot szükségesnek tartottam előrebocsátani, hogy legalább ennek ismeretében legyenek azok, akik jogosan, vagy jogtalanul ítélkezni merészelnek felettünk, mert magamat is közéjük számolom, azok közé, akiknél az erkölcsileg elítélendő is helyes irányban hatott, sőt – értékeket teremtett családon belül, családon kívül! Ebben a milióban, ebben a felállásban indult tehát a beüzemelés, majd virágzott a következő év május végéig, amikor az első próbálkozás történt felszámolására:

Hajnal felé volt már, Franzal, aki éppen itthon tartózkodott és az éj folyamán kicsit többet ivott a szokásosnál – érthető okból: Margitkának csak pár napja volt hátra szülésig – részben az Ámort, részben a mámort gyógyítandó, az üvegházban – virágház – botladoztunk, s közben nagyokat kortyoltunk! Na, nem valamiféle jófajta italból, hanem a moment, frissen termelő oxigénből! Jómagam kora hajnalban szoktam a virágházat elrendezni! Arról beszélgettünk: hogyan barátkozik Emmi és a kis Melani Zürichiben új környezetükkel, ugyanis Emmi Svájc mellett döntött és elfogadta Franz mellett a titkárnői állást! Született soproni lévén németül gyermekkorától beszélt és már az angolból is államvizsgázott – Gábor mellett egy ügyvédi irodában, inkább csak besegítőként dolgozott rövid ideig! Franz agyondicsérte praktikus – gyakorlati tudását az irodai ügyiratkezelésben!

– Nincs semmi ördögösség ebben – mondtam neki –, hisz már majd egy évtizedig dolgozott itthon is az adminisztrációban, jobbára titkárnőként! Biztos vagyok abban, hogy hivatali besorozásában meg fogja állni a helyét, hanem – nem fog esetleg bonyodalmat okozni Margitka riválisaként?!

– Tévedsz, ha arra gondolsz, hogy azért vettem magam mellé! Én nagyon-nagyon boldog vagyok, ezenkívül hálás Margitkának a gyermekért! Még egy hozzá hasonló, aranyos asszonykát nehezen találtam volna, aki hozzá hasonlóan, hajlandó lett volna az eléggé ritka feladatra! Már feleségem is megbarátkozott vele – azt ugye tudod, hogy együtt vannak Lausanne-ban?! Elnézem sokszor: amint hasát simogatja Ő is, mintha csak Ő szülné a kicsit!

– Ha így van, akkor arra kérlek: vigyázz nagyon Emmire és a kislányra! Nekem nagyon drága mindkettő! A legjobb barátom hagyatékai!

– Ha nem kérnél rá, akkor is azt tenném, mert nekem ti mindnyájan a legkedvesebbek vagytok, és ha nem veszed rossz néven, elárulok neked egy titkot, de nehogy hivatkozz rám, ha esetleg valaha szóba kerülne!

– Megígérem – mondtam és meglepetést színlelve hallgattam!

– Nos, egyik nap, már munkaidő után – egyébként, ha sürgős elintéznivalók vannak nincs a munka időhöz kötve – benéztem hozzájuk – a lakás az iroda mellett van!– Emmi a konyhában foglalatoskodott, a kislány pedig a szobában a fényképeket nézegette! Kértem, mutassa meg apukáját – és most jön, ami nagyon elgondolkodtatott engem, jelenleg pedig bizonyára Téged: a kislány – akkor negyedik évében volt – határozottan nyúlt a Te képed után! Ismétlem: nem Gáboré, a Tiéd után! És másodszorra, harmadszorra is! Hiába erősítettem: nincs igazad kicsikém, Ő a bácsikád! Nem, nem – mondta határozottan –, a bácsikám itt van! És mit gondolsz, kinek a képét mutatta? Gábor barátodét! Akkor néztem meg jobban a kis Melanit és tovább nem is mondom! – De ideje sem lett volna tovább mondani, mert a télikertből Diana segélykiáltása hallatszott! Ő is korán kezdett, ideiglenesen Margitka lakásában helyeztük el családjával együtt, így nem kellett messziről jönnie. Probléma csak a két kislánnyal volt – az iskola –, de azt is sikerült megoldani! Anyjukhoz hasonlóan, ők is lángvörös hajjal voltak megáldva, s bár arcuk nem volt olyan makulátlan, mint anyjuké, ahhoz eléggé csinik voltak, hogy a fiúk: KisJózsi és Buda versengjenek kegyeikért! A férjről nem sokat tudok! Diana állítása szerint elektromérnök, már vagy tíz esztendeje dolgozik egy találmányon eredmény nélkül, de annál nagyobb megszállottsággal. Szabadidejét majdnem egész terjedelmében apja törökbálinti műhelyében tölti és – azonkívül, hogy megcsinálta a két kislányt, nem sokat törődik családjával! Tőle nyugodtan úzhatja volna Diana is, ha ugyan nem úzta az ősi „mesterséget” a virágáros bódében, de az igazat megvallva nem volt ő annyira romlott, mint amennyire szép és „bedolgozása” csak emelte Edina művész stábját! Na, tehát: Diana az eladásra szánt virágokat készítette elő, midőn a két nyomozó betért hozzá és azt követelte tőle, hogy nyissa ki az újépületbe nyíló ajtót, ugyanis egy eltűnt személy után kutatnak és információik szerint ebben az épületben tartózkodik. Diana házkutatási engedélyt kért tőlük, a két pribék azonban az engedély felmutatása helyett erőszakoskodni kezdett. Mivel az asszonynak nem volt tudomása arról, hogy mi a kertben vagyunk, akkorát kiáltott, hogy az utcán is meghallották – a közeli buszmegállóhoz igyekvők –, s velünk majdnem egyszerre többen is futottak az üzlethez vezető ösvényen az asszony segítségére. Miután már többen körül fogtuk őket, felszólításomra igazolták magukat, házkutatási engedéllyel azonban nem rendelkeztek, s már éppen indultak kifelé, midőn felpattant az épületbe vezető ajtó és két másik nyomozót tolvaj maga előtt Edina jelent meg, már ő is utolsó hónapjában volt, s az egész jelenet úgy hatott, mintha nagy hasával tolvaj maga előtt a két betolakodót!

– Jó, hogy itt vagy, Józsi – fordult felém az asszony –, az urak erőszakkal fel akarják törni Gittus lakását, hiába mondom nekik, hogy volt feleséged egy stockholmi egyetemen tanít, s jelenleg is ott tartózkodik, különben miért lenne kívülről biztosító pánttal lezárva az ajtó?!

– Kérem, uraim – tudván, hogy Gittus lakásában pihenik megerőltető tobzódásaikat az urak – Dodó és barátai – s a pánttal Diana zárta le a lakást, a legnagyobb nyugalmat erőltetve magamra, felszólítottam a nyomozókat: amennyiben vállalják a felelősséget a lakás feltöréséért, jelenlétünkben megtehetik! – A sok, általuk hívatlan tanú azonban nyilván nem volt inyükre és engedelmet kérve, hogy félrevezető információ miatt ok nélkül zaklattak bennünket, eltávoztak! Követték őket a segélykiáltásra egybegyűltek is, azok azonban egy-egy szál frissen leszakított fehér szegfűt kaptak az asszonyoktól a segítő szándék jutalmaként. Edina, de nem kevésbé Diana, majd kibújtak a bőrükből, örömeinkben hirtelenjében azt sem tudták, mivel

kedveskedjenek nekünk is – virággal? Hisz az én kertemben termett, a másik pedig...! Na, de hagyjuk a piszkos fantáziát máskorra!

A rajtaütésnek szánt látogatás miatt az első emeleten rekedt urakat egyenként kiszöktettük az üzlet délelőtti forgalmában egy-egy csokor vagy cserép virággal a kezükben, mivel azonban számíthattunk újabb „látogatásra”: valahonnét, valaki által bizonyára szagot kaptak, elhatároztuk, hogy egyelőre szüneteltetjük a babaház működését, Edinát pedig sürgősen kimenekítjük az országból, s majd arra hivatkozva, hogy állapota miatt nem utazhat, meghosszabbítjuk kinn tartózkodását!

Franz felajánlotta, hogy Lausanne-ba viszi, sőt arra kért, próbáljam rávenni Gittust is, hogy csatlakozzon a két asszonyhoz!

Mindhárman a legjobb orvosi kezelésben részesülnek, s együtt könnyebben is vészeli át a nehéz napokat! A magam részéről helyesletem és Gittus is! – Telefonon keresztül értekeztünk – kapott az alkalmon, még úgy mond: úgy sem volt a genfi tó csodás környezetében. Dodó nem szívesen egyezett bele, végül is Franznak sikerült meggyőznie: itthon ugyanis semmi sem kizárt! És igaza lett!

Másnap hasonló behatolás történt, hasonló eredménnyel, harmadnap szintén, akkor azonban „hatósági” ember is jött velük és felnyitatták Gittus lakását is! Mivel az eredmény nyilvánvaló volt, hisz számítottunk rájuk, a harmadik látogatást követően egy ideig nyugton hagytak bennünket, de mi sem kísérleteztünk, ellenben elterelő mozdulatként az akkor debütáló növendékek telefonos hálózatát vettük igénybe a jól tejlő partnerek megtartása végett!

Elsősorban természetesen Szilvia és Betti jöhettek számításba, az ő történetüket már közelebbről ismertem! Mivel Edina távoztával – Lausanne-ba – már a vizsgaelőadást is más vezette le, eltűnt fejük felül a „védernyő”, hivatalosan is nagykorúsítva lettek, nem korlátozta senki mozgásterületet, ajánlatom, hogy költöznének Edina lakásába, azaz hozzánk, övéket pedig adnák át a „turizmus” szolgálatába, kedvezően fogadták. Átköltözésükkel ők is, mi is jól jártunk: ők cserébe egy fényűzően berendezett lakást, azzal együtt hivatásuk gyakorlásához szükséges mindennemű kelléket megkaptak, mi pedig egy forgalmas útszakaszon lévő elég tágas lakást, csak át kellett kicsit pofozni, s máris fogadhatta az idegenforgalmi hivatal által kiközvetített „turistákat”! Azt ugye már feleslegesen tenném hozzá, hogy egy svájci turisztikai ügynökség az egész szezonra kibérelte!

Ilyetén elrendezve a dolgokat, abban a hitben, hogy a hírhedt hármas ügyosztály levette rólunk a szemét, már kezdtünk ficáncolni, nem is annyira én, inkább a lányok! Jómagamnak éppen elég ügyes-bajos dolgom akadt a családban: Amálka betegsége kritikus szakaszba lépett, állapota napról-napra rosszabbodott, de hasonlóképpen Fannikáé is! Mivel a család akcióképes nőtagjai közül csak Nellike maradt mindvégig közelünkben, őt teljes egészében lekötötték a gyerekek! Diana segített be neki reggel és este, továbbá mikor az üzlet engedte, nappal is! A virággal való kereskedést nem szüntettük be, lányait pedig már ki sem lehetett volna szakítani a többi gyerek közül. Nagyon-nagyon jól jött Szilvia és Betti felajánlkozása, miszerint a szünidőben szívesen foglalkoznának a gyerekekkel! Igazán hálás, jóra való teremtés volt mindkettő! Így utólag nem tudnám megmondani, melyiket szerettem meg jobban! Ugye, már azt hiszik, hogy Szőkéről megfeledkeztem, vagy a nehézségek láttán megfutamodott és...! Nem! Egyáltalán nem! Ő szegény ingajaratban volt, vizsgáig az egyetem és az otthon között, természetesen közös otthonunkat értem alatta, mert feleségemmel egyetemben én is a család teljes jogú tagjává fogadtam, függetlenül attól, hogy a többiek mit szólnak hozzá! Még vizsgák után is jó ideig egyedül látta el a beteget, mert nekem bizony a munkahely, a házkörüli, azzal együtt a virágház, egyéb ügyes-bajos dolgok – előtte Amálka végezte – a gyerekek mellett – szegény betegeimre nem sok időm jutott, kivéve az éjszakákat! Megváltásként jött Katinka hazaérkezése! Még aznap, miután a repülőgép felszállt vele, felhívott

Franz, hogy közölje érkezését, azzal együtt, hogy kötőfékkal sem tudnák visszatartani: ott akar lenni a drága Amika mellett végig, hisz neki köszönheti azt is, hogy még életben van, amit pedig az életen kívül kapott tőle, fel sem lehetne sorolni!

– Én sem tudnám felsorolni, hogy mit köszönhetek Neked – mondtam Franznak –, de nemcsak én, a Gondviselés is számon tartotta jócselekedeteidet és most kárpótol: egyszerre három újszülöttet bíz gondjaidra, s ott a kis Melani is! Emmitől levelet kaptam, melyben írja, hogy már nem emlegeti sem „apuciját”, sem bácsikáját, ellenben minden mondatában rád hivatkozik: Franz így, Franz úgy! Szóval – nem tudom...! Mindenesetre szeretném, ha mindent megkapnál, ami ezidáig hiányzott az életedből!

– Hasonló jókat kívánok én is Neked, kedves barátom! Amálkának pedig –, bocsáss meg! Ha rá gondolkodok, mindjárt érzékenyülök és –, talán jobb, ha most abba hagyjuk! Egyelőre nem indulhatok hozzátok, de mihelyt elül a vihar, ott leszek! Kimégy a reptérre Katinka elé? Vigyázatok rá is nagyon! A professzorai egy nagy ígéretnek tartják, nem szívesen engedték haza!

Hát persze, hogy kimentem a reptérre, sőt – Amálkát és Fannikát is vittem magammal! Aki látta – nem sokan, mert a betegek nem hagyták el a kocsit, abban üdvözölték egymást –, soha nem tudná feledni, hogy a két meghalni készülő és egy, a betegség likvidálására felesküdt személy között már a találkozás első pillanatában mennyire – inkább lelki, mint testi viszony, a gyógyulás érdekében koncentrálódó akarat tükröződött! Ez a közös erőfeszítés egy pillanatra sem szünetelt egészen addig...! Röviden: Katinka hazaérkezésével új remény költözött valamennyiünkbe: hátha mégis...! Szókének, de nekem is több időm maradt a gyerekekre, magunkra már nem is gondoltunk, legalábbis én: közömbös lett számomra a munka, s azzal együtt a szerelem is, pedig ismét módomban lett volna válogatni: a szőke és a barna mellé társult a vörös is! Legfelszabadultabbak az estéink voltak! A két beteget kiültettük a tölgy alá és elkezdtünk bújócskázni a gyerekekkel együtt. A nagyobbak már megéreztek a közeledő vihart, Amálka, bár látszott, hogy erőlteti, vidámnak mutatkozott, Fannika azonban nem tudott úrrá lenni elesettségén: szinte kiült arcára a halál! De mivel az alkonyi szürkület eltakarta a könnyfátyolos szemeket, az önmérsékletre szoktatott gyerekekből valósággal kitört a nappal visszafojtott kacagás...!

Egyik ilyen este az erdő felé szaladva Szilviába ütköztem:

– Ne haragudj, Kedves – próbáltam mentegezni magam –, igazán akaratom ellenére történt! Fáj? – A homlokát tapogatta –, bocsáss meg!

– Nagy számár vagy – sziszegte –, mintha talán nem én mentem volna neked!? Elég volt a bújócskázásból: vagy – mondd meg nyíltan, ha nem vagyok jó nálad! Tudom, hogy Betti nem közömbös számodra, hadd dörgölődöm kicsit én is hozzád! Ha akkor nem engem szólít a kötelesség és én maradok otthon, most fordítva lenne! Vagy sehogy? – A kéjvágy szinte látható formát öltött arcán, miközben folytatta: Ha nem utasítasz vissza, ma rád várok! Betti másutt éjszakázik! Ha nem jössz, egyelőre nem lesz alkalmad megismerni, mert a jövő héten egyhónapos turnéra megyünk nyugatnémetbe, addig pedig orrvérzésig próba, de Bettinek is!

Szilvia vallomása, vagy inkább felhívása egy „keringőre” váratlanul ért! Igaz – Bettivel különösképpen megértettük egymást! Hogy miért – miért nem? Talán mert olyan kis naiva volt, s mintha apját látta volna viszont bennem, de ettől függetlenül, lehetetlen lett volna nem észrevenni rajta testi vonzódását hozzám, s a vágy, hasonlóan az első alkalomhoz, szinte megsemmisítő erővel vette hatalmába! Szilvia tökéletes ellentéte volt! Uralkodó természet! Betti is kénytelen volt engedni neki, pedig alkatilag erősebb volt nála!

– Hogyan gondolod, Kedves? Nem hiszem, hogy rám lennél szorulva, én pedig már többszörösen foglalt vagyok – mondtam. – Bettivel szinte minden magától adódott és igazán – csak elvétve találkozunk! Te azonban...!

– Megfigyeltem, hogy a húgom a veled való érintkezés után olyan nyugodt, lehiggadt, sugárzik az arca, mintha elvarázsoltad volna! Szeretnék legalább egyszer én is olyanak mutatkozni! Unom már a fölényeskedést –, mert eddig legalább abban éltem ki magam...! Tehát?! Ma, tudtommal csak Dodó érkezik egy Edinához hasonló szőke csodával, de ha többen lennének, sem zavarnának minket! Majd Diana elrendezi őket az elsőn, mi pedig –, teljesen egyedül leszek, észrevétlenül feljöhetsz hozzám a hátsó lépcsőn!

A közeli bokor felől gyerekcsörtetés hallatszott, majd KisJózsi kiáltása:

– Megvagytok! Apuci! Szilvi! Egyszerre ketten fogtok sunyni! – mit tehattunk volna? Elő kellett jönni, s miközben a kijelölt fához indultunk, Szilvia odasúgta:

– Várlak!

Az időpontot illetően a szerencse Szilviának kedvezett! A játék végén – már szedelődzködünk befelé, midőn Fannika lefordult a székről! Minden előzetes szó, vagy egyéb jelzés nélkül, amire nyilván felfigyeltünk volna, hisz Katinka az egész játék idején közelében tartózkodott – egyszerűen csak féloldalt dőlt, aztán le...! Gondolnivaló mekkora volt a riadalom, elsősorban a gyerekek körében! Szilvia és Diana vették kezelésbe őket, mi pedig – a családhoz tartozók – a betegeket! Katinka Szőkével együtt Fannikát karolta fel, én pedig a feleségem, s meg sem várva a többieket, futottam vele előre, közben persze biztató szavakat gyargarasztam, amelyeket magam sem hittem, de mi mást tehettem volna? Mivel karjaim közt volt – gyengéden átnyaláboltam – arcunk közel volt egymáshoz – a közelség nem is kifejezés, mert a könny és egyéb nedvek összemostak bennünket...!

– Nincs nagyobb baj, Drágaságom! Egy injekció és rendbe jön Fannika is! Tudod milyen szívós természetű! Ő maga is azt hajtogatja: olyan vagyok, mint a kutyabőr! A végtelenségig lehet nyújtani!

– Végtelen csak az Univerzum, szívem! – suttozta fülem mellett – ne áltassuk egymást! Készüljetek fel ti is! Én már leszámoltam mindennel! Ami még hátra van, az már akár ne is lenne! Mindannyiunknak csak felesleges kínlás, gyötrelme! Ellenben, ha kérhetem és egyáltalán végrehajtható: szeretném, ha Magdolna mellé helyeznétek el, és ha majd exhumálni lehet őket: Izabellát és Viktóriát is! Én ugyanis nem hiszem az Androméda-legendát és legalább mi, akik annyira szeretünk, legyünk együtt, ha majd megszólalnak a harsonák! Ismerem bűneimet, de talán a Gondviselés keze is közrejátszott: ott és azt kellett tennem, hogy találkozzak Fortunával, aki lehetővé tette számomra, hogy adózzak a bűnbocsánatért! Ha mások nem is, a gyermekek, akiket úgy szerettem: akárha én magam is szülhettem volna őket! És viszont! Könnyeikkel lemossák rólam a társadalom által rám hajigált, hazudnék, ha tagadnám: általam is kívánt mocskot!

– De Kedvesem, miket mondasz? Hol van még a halál, és hogy tudna elragadni, amikor mi mindnyájan a tíz körmünkkel kapaszkodunk beléd! A bűn pedig – te mondtad egyszer: csak akkor bűn, ha eleve bűnként fogjuk fel cselekedeteinket! Tehát tudatosan vétkezünk! Rólad pedig fel sem lehetne tételezni!

– De igen! Én tudatosan követtem el bűneimet is, és ugyancsak tudatosan cselekedtem a jó irányban is!

– És az sokszorosan felülmúlja az előbbieket –, ezt már én mondtam, de folytatása nem volt, mert közvetlenül mögöttünk, vagy Szőke, vagy Katinka felsikoltott, a hangból nem lehetett következtetni tulajdonosára:

– Istenem! Hisz meghalt! – közvetlenül a sikoly után zuhanó test –, az ijedelemtől leejtették...!

– Ez nem lehet! Ilyen hirtelen menne el az ember?! Tégy le – susogta Amálka – vedd gondjaidba a Kedvest és ma még ne vitessetek el! Majd reggel! – Már ott álltunk a ház lépcsőjénél, feleségem belekapaszkodott a korlátba én pedig hátraléptem a lányokhoz, hátha tévednek és még élve leejtették a szerencsétlent. Sajnos az ellenkezője igazolódott, Katinka sztetoszkópja is az élet megszűnését igazolta!

– Sajnos vége! – jelentette ki, midőn felállt a kis, töpörödött asszonyka mellől –, most mihez kezdünk?

Persze tölem várták a döntő szót, Amálka azonban – olyan közelségben volt, hogy mindent hallott, megelőzött:

– Szőke, Kedvesem! Menj hátra és tartsd vissza a „kicsibéket”, nekik nem szabad látni Őt ilyen állapotban! Küldd ide Dianát és Szilviát, úgy gondolom, Margitka egyik szobájában helyezük el reggelig! Öltöztessétek fel, én majd...! – láttam, hogy meginog, hozzáugrottam, ölembe fogtam és rohantam vele szobánkba, Katinka pedig utánam. Végigfektettük az ágyon – pillanat műve volt egy gyors injekció, de csak két szóig jutott: Kicsikém! Kicsikém! Hogy kinek szólt? Nem tudtuk meg, mert eszméletét vesztette!

– Egy pillanatra se hagyd magára, Kedvesem – mondtam Katinkának –, én megyek, hogy gondoskodjak Fannikáról! Szőke készítse el a ruháit, majd küldöm érte Dianát!

Nellike lépett mellénk! Piros volt az arca, mint a pipacs, látogatója volt: Brünn úr Sopronból! Nem volt szíve az öreglánynak nemet mondani régi, meghitt barátjának! Meg hát – tán jól is jött neki hébe-hóba egy kis pót-masszázs Jörg mellett, s egyáltalán nem lehetett biztos abban sem, hogy a svéd arisztokrata komolyan gondolja vele kapcsolatban is...! Vagy csak lánya és az unokája fontos a számára? A kapuban búcsúzkodtak éppen a vészes kiáltás pillanatában és ész nélkül rohant vissza a házba, nehogy szemére vessék kéjelgését, amikor a család többi tagja a halállal vagy a halál ellen vívódik!

– Majd én felöltöztetem, fiam – mondta a sietségtől lihegve –, az inkább rám tartozik, Ti vigyázzatok Amikára! Hozzuk talán a szobámba!

– Nem! Nem! Az Istenért se – szóltam –, Amika kívánsága, hogy az új épületben helyezük el egyelőre! Menj Te is inkább a gyerekekhez, vagy maradj a lányod mellett! – Amálkát legalább annyira szerette, mint Gittát – Fannikát majd én és valamelyik lány felkészítjük az útra! – Hátra hagyva Katinkát, lefelé indultunk. A lentől felhallatszó zszibongásból arra lehetett következtetni, hogy már a gyerekek is tudnak szeretett tantikájuk haláláról.

– Gyorsan fogd össze a kicsiket – mondtam Nellikének –, a többit bízd rám! Időben érkezünk, különben hajba kapnak a lányok, ugyanis Diana hallani sem akart arról, hogy valamelyik szobában nála legyen Fannika reggelig kiterítve!

– Az Istenért se oda – jajgatott –, be sem tudnám tenni a lábam többé! Ezenkívül mára Dodóék is bejelentkeztek! A földszint semmi szín alatt nem alkalmas erre, de az első emelet sem...!

– Mit sopánkodsz! Igazán nem illik a külsődhez, de a körülményekhez sem – szólalt meg Szilvia. – Fogd fel –, de ezt már nekem – és hozd hozzá! Hisz olyan szegénykém, mint egy pergamentekercs, mért kellene tőle félni! Nálunk senki nem fog bennünket háborgatni, nyugodtan felkészíthetjük! Ruhára sincs szükség! Bőséges választék van anyám repertoárjában! Megyek előre! Vagy segítsek?

– Bírom magam is, Kedves, és nagyon köszönöm! –

Szilvia, aki előbb még magát kínálta fel, haragosan végigmérte Dianát, majd látva, hogy gyengéden ölembe veszem a kis töpörödött testet, elindult előttem, hogy szabaddá tegye az utat!

A hátsó lépcsőn igyekeztünk felfelé Szilviáék lakosztályába! A földszinti táncteremben és az első emeleten már elkezdődött a hepaj, ám nemcsak Dodó volt jelen, abban a hiszemben, hogy szabad a pálya, a szokásosnál is többen jöttek össze, hogy jelen legyenek a Dodó által felhajtott, Edina örökébe lépő „csoki királynő” avatásán! A kis balerinák kivételével szinte valamennyi törzstag – értem alatta a hölgyeket – eljött aznap, ha másért nem, hogy megtöltse üresedő bugyellárisát! Betti és Szilvia, akik átvették Edinától lakásával együtt magántanulóit is, a fiatal lányokat kitiltották a hasonló rendezvényekről. „Ha majd a tehetség mellé további adalékok szükségeltetnek egy-egy jó szerződéshez, a disznóságokra maguktól is rájönnek, nem kell külön tanítani!” Valószínűleg saját példájukon okultak –, de haladjunk tovább! Méltatlan a pillanathoz az élet „sűrűjében” turkálni, és különben is: Franz adománya, egy videó-lánc, mindazt, ami az épületen belül történik, felhossa Edina, jelenben pedig Szilvia és Betti lakosztályába! Ha éppen látni akarjuk, mi történik egy vagy két emelettel lejjebb, módunkban lesz gyönyörködni vagy utálkozni felette... –

Felérve az emeletre, ideiglenesen végigfektettem Fannikát egy heverőn, majd Szilvia elképzelése szerint összetoltuk a harmonika falakat, hogy egy nagyobb, terjedelmesebb helyiséget hozzunk össze a felállítandó ravatal – kedves halott méltó búcsúztatásához!

– Mit gondolsz, Kedvesem, nincs valami végzetszerűség abban, hogy éppen ma, egy kedves barátunk tetemével az öledben jöttél fel hozzám?! – kérdezte tőlem a lány, miközben egy szekrényben kutattunk Fannikának is megfelelő ruhaneműk után. – Bettivel is egy aznap elhunyt kedves fiú hozott össze, velem pedig ez a drága, akit még életében szenté kellett volna avatni! Csak hát többnyire azokat emelik piederstálra, akik többet hagyatékoznak a papságnak! Ő azonban csak tiszta szellemi, erkölcsi értékeit adhatta, hagyhatta örökül!

– Nem tudom, Kedves – mondtam –, de miből gondolod, hogy az enyém leszel és épp e kedves halott közelében? Különben szerintem mindenben van bizonyos végzetszerűség – ebben is! Az ikerpárok életvonala rendszerint hasonló, de nem szabad levonni ebből semmiféle végzetes következtetést! Ti majdnem mindenben ellentétek vagytok!

– Hiszed Te, hogy a testből kiköltözött lélek egy ideig még a tetem felett tartózkodik, majd azután elindul, számára új, megfelelő szállás keresésére?

– Hinni nem hiszem, Kedves, de feltételes módban elfogadom!

– Nos, – mindkét haláleset kötődik hozzád! Akkor a fiú lelke presszionált arra, hogy gyere fel hozzánk, de mivel Bettit nem találta alkalmasnak, nem is költözött belé –, kíváncsi vagyok Fannika elfogad-e engem –, azaz Téged közvetítőül, hogy újra szüljem?! Az utóbbi időben elég gyakran járt át, hogy gyönyörködjön a mozgás-művészetben, nyilvánvaló, hogy nem volt számára közömbös a balett, ezért miután felravataloztuk, s még mielőtt valami is lenne közöttünk, bemutatom neki az élet csodáját mozgásban kifejezve, Te pedig – apám repertoárjában őrzünk egy középkori lovag felszerelést, beöltözl és – természetesen alabárdal a kezében őrt állsz a ravatal mellett az előadásom végéig!

– Elég fura elképzeléseid vannak! De ha Fannikának tetszene a dolog, kívánságod számomra parancs!

– Köszönöm, Kedves! Akkor, azt hiszem megtaláltam a végtisztességhez illő ruhát! Anyám viselte a ravatalon, Gertrúd szerepében! Most pedig előkerítjük a Te jelmezedet is aztán elkezdhetjük...!

– Magadra nem gondolsz, Kedvesem? Te miben alakítod a szerepedet? – kérdeztem.

– Abban, amiben születtem, Kedvesem, a saját bőrömben! Remélem, nem fogsz megbotránkozni rajtam? Szerinted mit kellene magamra vennem az élet csodájának alakításához?!

– Igazad van – mondtam –, akkor igyekezzünk, mert még virágért is le kell menni!

E szavakat követőleg szinte automatikusan tettük-vettük dolgunkat! Szilvia még kis pírt is varázsolt a sápadt, megsárgult arcra, s a kis, francia származású nő, aki egész életét a különböző tudományok továbbadására szentelte, valóban fejedelmi jelenségeként hatott a feketével bevont két összetolt asztalon, vörössel kevert fehér szegfű halom közepett. Miután jómagam is beöltöztem, majd elfoglaltam a helyem: lehúzott rostéllyal, kezemben alabárrdal, Szilvia pedig lehajigálta magáról az egyébként is hiányos ruhaneműt – meleg volt – kezdődhetett az előadás! Tudtam, hogy Szilvia, Bettivel együtt Edina legkedvesebb növendékei voltak, az előadás mégis annyira megrázott, hogy a végén egyszerűen nem tudtam kimozdulni állóhelyemből, Szilvia segítségét kellett igénybe vennem!

– Csodálatos voltál, Kedvesem – mondtam a lánynak, midőn kis nehézség árán, de sikerült kibújni a vasburokból –, még nem láttam, nem hallottam hozzá hasonlót! Koreográfiáját gondolom improvizáltad, de honnét a zene, amely így első hallásra, mintha egy afrikai őserdő eleven lüktetése lenne!?

– Eltaláltad! Egy kis afrikai nép rituális zenéje! De most Te következel! Maradjunk a közelében, vagy...?

– Légy kicsit türelmes, Kedvesem! Fejezd be előbb, amit a zenével kapcsolatban mondottál! Milyen alkalomkor szólaltatják meg afrikai barátaink ezt a csodálatos, tán nem is ember által szerzett zenei alkotást, mert bizonyára kötődik valamilyen vallási, vagy természeti eseményhez?

– Természetesen az élet kezdetével, náluk a gyermek születésével van kapcsolatban! Akkor szólaltatják meg, midőn a vajúdo anya eltávozik az erdő sűrűjébe az előre kiszemelt kétágú fához, s belekapaszkodva annak rugalmas ágaiba világra hozza gyermekét. Mivel a kutatások szerint is Afrikában ringott az első ember bölcsője, az sem kizárt, hogy az angyalok kara szólaltatta meg elsőnek, midőn Isten, aki hitem szerint nőnemű, megszülte a homo-sapiens ősanynját!

– Te ugyancsak felforgatnád az eddig elfogadott normákat, Kedvesem, de van benne bizonyos ráció: Ha általánosan elfogadnák, visszájára fordítanád a férfi elsőbbségét bizonyítandó több évezredes hiedelmet!

– Mennyivel hihetőbb az agyagból gyúrt Ádám, vagy az oldalborda Évájának ősi mítosza, Kedvesem? Szerintem az örökké való Isten ölének gyümölcse a végtelen világ, s benne minden, természetesen az ember is! A teremtés ilyenén való felfogása kizárja Isten atya szerepét, s egyszersmind a férfiúi elsőbbséget! Egyébként: higgye mindenki, ahogy neki jobban tetszik! Az én elképzelésem mindenestre racionálisabb, mint a még gyermekcipőben leledző előember mondavilágára alapozni..., de – most már elég legyen...! – Elkapta kezem és magával rántott a süppedő, zöld, mohaszőnyegre: Nem valószínű, hogy a halottaikat maguk alá temető barlanglakó elődeink kivonultak volna biztonságot nyújtó szálláshelyeikről a nemzés idejére! Hitem szerint nem követünk el halottgyalázást, ha a szerelmi aktus célja, egyben a vándorútra készülődő lélek figyelmének felkeltése! Mi pedig egyenesen felkínáljuk testünket ennek a drágának!

A szót tett követte! Ott helyben, néhány méterre a szegfű és naftalin szagot árasztó ravataltól megtörtént az egyesülés!

– Éreztél valami különöset Kedvesem? – kérdeztem –, én már befejeztem, a lány azonban akkor tetőzött.

– Hagyd! Még ne...! Várj kicsit! – majd kis idő múltán – itt, itt a szívem alatt...! Úgy érzem mintha egy szikra égette volna bele magát a húsemba! – még később pedig: Melegség öntötte el egész testem, mintha fürdőben lennék! Izzadok! Töröld le a homlokom! – tenyeremmel végigsimítottam homlokán, majd ajkammal lezártam száját!

Már a fürdő után voltunk, fel voltunk öltözve –, ha netán mégis eszébe jutna valamelyiknek, hogy megnézzé, mit végeztünk...! Mivel azonban nem jött senki és álom sem jött a szemünkre, Szilvia benyomta a videó-láncot működtető gombot:

– Lássuk legalább, mivel töltik idejüket ezek a „languszták”!

Az első emeleten, a falak egymásba tolása által ugyancsak megnagyobbított teremben, akkor vette kezdetét a királynőavatás! Alkalomhoz illő halk, erotikus zene mellett vonultak be előbb a Hetérák! A rojtos övön kívül semmi nem volt rajtuk! Ingó-bingó lépteik következtében a rojtok alól elővillanó ülepek, combok látása már előre ágaskodó állásba lendítette az őket követő urak hervatag péniszzeit! A két csoport – egyik oldalon a hölgyek, másikon a férfiak, felsorakozott a terem közepén elhelyezkedő, direkte a célnak megfelelő – fejrész felett lejtő, ülepet, combokat kiemelő tákolmány körül, melyen az avatandó csoki királynő előre betanult pózban várakozott! Szétvetett combok, hanyagul hátracsapott karok, hosszú, szőke haj hullámosan szétterítve, közte zölddel keverve apró piros és fehér virágok – úgy hatott az egész, mint tavaszi áradáskor egy, a habok közt hányódó nimfa!

Az ilyen valóság felállítás megtörténte után Diana lépett a terembe, kezében antik aranykorsó, ölén aranyozott tarisznya, ezeken kívül semmi, azaz – a természettől kapott rikító, ugyancsak hosszúra növesztett haj –, mintha lángolt volna! Habfehér, makulátlan bőre csak kiemelte a haj szikrázását! A férfiak elé lépve előbb megszabadította őket a kezükben tartott bankóktól, ezt követően a korszóból mézgás, barna folyadékot – csokoládélikört – töltött a nimfa vörösén ásító hobokjába, majd a fejrész mögé állva – esetleges újratöltéshez – készenlétbe helyezkedett!

Ami ezután következett nyalakodás, herehimbáztatás stb., nem írom le, elegendőnek tartom, ha Szilvia idevágó megjegyzésével élek:

– Látod Kedvesem, amíg miénk a csodák csodája volt, övék hitvány paráznság! A hatodik parancsolat: ne paráználkodj!, kizárólag rájuk vonatkozik! Ne is nézzük tovább, mert általuk mi is vétkezünk! – Nyúlt volna a kapcsolóhoz, hogy elnémítsa a készüléket, de elrántottam a kezét:

– Még ne, Kedvesem! Ez a szőke démon idegesnek látszik! Valami nincs rendjén, mert mint-ha várna valakire vagy valakikre – kényelmetlen számára az adott szituáció! Lehetséges, hogy Dodó melléfogott? Hogy egy ráállított szépséget fektetett Edina helyére? Figyeld Kedvesem, én lenézek, az az érzésem, hogy nemcsak mi kísérvük figyelemmel a jelenetet...!

Alig hangzott el az utolsó szó, betaszították az ajtót, azt, amely mögött a rituális szertartás zajlott, s három – civil-nyomozó rontott a terembe előretartott pisztollyal:

– Hölgyeim és uraim – rikkantotta el magát az egyik – már volt szerencsénk hozzá – a játéknak vége! Öt percet kapnak, hogy összeszedjék magukat, aztán irány a kijárat! Kint majd megkapják a további utasítást! Ne próbáljon senki menekülni, vagy valami hülyeséget elkövetni, mert úgyszem érne vele célt: az épület körül van véve! – e szavak után hátraarcot csinált, a másik kettő ugyancsak, s elhagyták a termet. A felfordulást, ami távozásuk után keletkezett, feleslegesnek tartom leírni – annyit mégis: a szépséges csoki királynő előbb elkezdte köpdödni, mocskolni Dodót, majd kirohant! A szerencsétlen letámadott azt sem tudta hirtelen, hogy hápogjon vagy nyerítsen, összecsapta két tenyerét:

– Hölgyeim! Uraim! Sajnálom, ami történt! A jelekből ítélve közölünk valaki két lappal játszott! Ha nem találkoznánk többé, két szóval búcsúzhatunk: szép volt! – Hogy a nagy kavarodásban szavaira egyáltalán figyeltek-e? Diana nagy halom ruhát dobott a királynő helyére, s ki-ki sajátja után kapkodott! Tovább nem állt módunkban észrevételezni a történeteket, mert belökték az általunk kreált helyiség ajtaját is, alig hagyva időt arra, hogy kikapcsoljuk a készüléket és felálljunk a ravatal mellé...!

– Maguk mit csinálnak itt? – rivallt ránk az egyik fogdmeg.

– Imádkozunk – válaszoltam nyugodtságot színelve, pedig ugyancsak reszkettem, belülről, persze –, egyébként láthatják...! Este halt meg és reggelig nem akartuk zavarni az illetékes hatóságot!

– Ki neked ez a halott? – kérdezte tőlem a másik.

– Feleségem nagynénje! – és ez a lány mit keres itt? Tudtommal a tánctanárnő ez a lakás!

– A tanárnő jelenleg külföldön tartózkodik! A művésznő – mármint Szilvia – ideiglenesen vette át a lakást a tanárnő tanulóival együtt!

– És az első emeleti retye-rutya?!

– A lakás elvált feleségemé! Jelenleg Ő is külföldön tartózkodik! Nem szolgálhatok felvilágosítással!

– Na, majd fogsz te még többet is mondani –, különben elegendő információval rendelkezünk ahhoz, hogy őrizetbe vegyünk téged is! Indulj előre! Te pedig – Szilviához – imádkozz tovább!

Szilvia kikérte magának a bizalmas hangot, engem pedig biztosított, hogy a legrövidebb időn belül tisztázzák a félreértést. Mivel hiábavaló lett volna ellenszegülni, megadtam magam a sorsnak és elindultam előttük lefelé, hogy csatlakozzak Dodóhoz, valamint társaihoz, akik már a lépcsőfeljáróhoz állított rabóban várakoztak. Istenem –, micsoda fogás! Miniszterek, bankárok, a női elit legszembetűnőbbjei!

Mielőtt középük mentem volna, észre kellett vegyem a nyomozók elégedettségét, persze nem sejtették, hogy a kitűnő fogásért rövidezen, mint alkalmatlanokat fogják őket leépíteni!

A nagy fogást nagy hallgatás követte – kifelé! Mivel Diana magára vállalta, hogy a lakók távollétében, tudtuk nélkül kölcsönözte ki a lakásokat rituális összejövetelek céljára, mi több: maga is tevékeny részt vállalt azokban, az erkölcsileg elítélendő cselekmények kevésnek bizonyultak a betervezett kémhistóriához. Megfelelő corpus delicti híján tehát a hölgyeket és az urakat – zömében egyébként is idegen állampolgárok lévén – még az őrizetbe vétel napján kiengedtek...! A szöke „dög”, Pisti kifejezésével élek, aki a tettenérést lehetővé tette azzal, hogy hagyta magát a „minisztérium” teljes kifejtéig médiumként felhasználni, maga is bűnrészessé vált, s mint tehetségtelen „kezdő” a beígért futtatás helyett általános megvetés cél-táblája lett nemcsak a szakma művelői, a szakma támogatói részéről is! További becstelen szereplések mellett egyetlen út maradt számára: eltűnni, mint a kámfor, s ő ez utóbbit választotta!

Mivel azonban az akciót a fő-fő fejesek – kedveskedni akarván testvéri megbízóiknak – intuícióira indították be, nem maradhatott fővesztés nélkül, s az erre a célra kiszemelt áldozatnak a porondon kellett maradnia. Dodó tehát, aki ellen már több mint fél éve napirenden volt az ármánykodás, előzetes letartóztatásban maradt, vele együtt egy miniszter-helyettes, valamint én és Diana. A pribékeknek egzisztenciálisan is érdekükben állt, hogy olyan vallomást csikarjanak ki tőlünk, ami alapján perbe foghatnak bennünket. Tapasztalatból

már bőviben voltak, hisz negyvenöt és ötvenhat után sok szerencsétlen, jobbra hivatott embernek törték ki a nyakát csupán azért, mert útjában állt valakinek. Amíg tehát kifelé teljes volt a hírzárlat, bent beindult a kíméletlen taposás! Az fel sem merült bennük, hogy esetleg túléljük és...!, de őszintén bennünk sem! Hogy válogatott, módszeres vallatásaikkal sem jutottak előbbre – csak a legenyhébbet említem: vörös égő mellett, elöl, hátul, kétoldalt egy-egy pribék – azt kizárólag annak a jótét léleknek köszönhetjük, aki ugyancsak nyomozóként, minden kihallgatást követően ellátott bennünket instrukciókkal, hogy felkészülhessünk a következő cselvetésekre, mert a kíméletlen durvaság mellett szakaszosan megjátszották a cukros bácsit is, beinjekciózott narancssal, citrommal akarván kicsalni belőlünk általuk megfogalmazott vallomásokot. Ha nincs az előrejelzés, bizonyára lépre megyünk és egy újabb koncepció per áldozataiként valamelyik temető vagy erdő árkában kötünk ki! Egy alkalommal az eredménytelenség miatti dührohamában egyik nyomozó elem tette az asztalra szolgálati pisztolyát és magamra hagyott, bizonyára azzal a szándékkal, hogy alkalmat adjon az öngyilkosságra, ami után rám lehetett volna kenni mindent, de persze meg sem fordult a fejemben véget vetni az életemnek. Azzal vigasztalódtam, hogy sokan várnak rám börtönön kívül; mert a vizsgálati fogház börtön volt a javából! Mi sem bizonyíthatná jobban, mint a vértől lilára festett beton a sétáló udvar csatornatönkjei, valamint a kivégzőosztag golyóitól telis-tele lyuggatott, magas téglafal között. A napról-napra keményedő kihallgatások hatására egyre érzéketlenebbek lettünk mi is! Már úgyszólván fel sem vettük a ránk zúduló mocskolódásokat, ijesztgetéseket. Kitartásunkat nagyban elősegítette, hogy a jótét lélek mellett volt még egy-két szentimentális örünk is, akiknek a közreműködésével közvetett kapcsolatban álltunk még Dianával is, aki pedig egy emelettel lejjebb volt elhelyezve, és persze számíthatunk arra, hogy künn lévő hozzátartozóink, barátaink is elkövetnek mindent szabadulásunk érdekében...!

És most, hogy megismertük nagyjából a börtönön belüli állapotokat, nézzük mi történt börtönön kívül, mert azért a hírzárlat ellenére, bizonyos csatornákon keresztül elindult kifelé a részben irányított – a közvélemény megtévesztésére – részben valós hírek kiszivárogtatása, és a künn lévők a kettő összevetéséből eléggé pontos helyzetképet alkothattak napokon belül az ügy állásáról! Elsőnek persze az otthoni állapotokat vegyük sorra: Szilvia felocsúdván súlyosan sokkoló hatású, egymásba torlódó kellemetlen események depressziója alól, magára hagyván Fannika tetemét, rohant át a régi házba, hogy a többiek tudomására hozza a történeteket. Amálka már észnél volt, de még gyenge, csak nézett-nézett maga elé, gondolkodni látszott, de szó nem jött ajkára, a kimondhatatlan lelki fájdalom párosulva a testivel: egyszerre veszítette el azokat, akik legközelebb álltak hozzá, mintha lebénította volna beszélőkészségét. Katinka, aki végig mellette volt, két tenyere közé vette arcát, nehogy gyengének mutakozzon, pedig legbelül ugyancsak zokogott Ő is! A hivatástudat azonban csakhamar felülkerekedett benne: neki nem szabad gyengének mutakoznia a beteg előtt, különben visszaesik eszméletlen állapotába és ki tudja, visszanyeri-e ismét eszméletét...!? Hogy foglalkoztassa saját magával együtt a többieket is, megkérte Szilviát: menjen a gyerekszobába, s ha a kicsiktől ki tudja hozni Nellikét, valamint Szőkét, közölje velük is a történeteket, de úgy, hogy a kicsiknek semmi szín alatt ne jusson tudomására. KisJózsának egyszer már része hasonló megvárakoztatásban, nehogy jóvátehetetlen károsodást szenvedjen, de mindannyiukra nagyon kell vigyázni! Jöjjenek át és majd együtt eldöntik, mihez kezdjenek!

Miután néhány perc múltán Szilvia visszatért a másik kettővel, előbb egymásba borultak, majd le, Amálka ágyára, s miután kisírták magukat – a betegre való tekintettel inkább csak hangtalanul – egymásra várva: melyikük fog megfelelőbb ötlettel előrukkolni, előbb csak magukban latolgatták a lehetőségeket. Végül Nellike törte meg a csendet:

– Mire várunk, lányaim? Cselekedni kell, de azonnal! Szőke, Te eredj, Kedvesem, hívd fel Konrádekat! Kérd meg őket, hogy értesítsék Imrét, utána pedig hívják Franzot! Ez a Dodó –,

hogy mért is nem hallgatott rá, pedig valósággal könyörgött neki–! De hiábavaló a sopánkodás! Ha végeztél, hívjad Stockholmot, majd velük én beszélek! Igyekezz, kislányom, de ne mutass kétségbeesést, hisz a mi Jóskánk csak véletlenül keveredett ebbe a kellemetlen helyzetbe! Ha nincs a haláleset, akkor most ő is itt lenne köztünk!

Amint Szőke elhagyta a szobát, Amálka – mintegy varázsütésre – felült, majd kérdéssel fordult a többiekhez, elsősorban is Fannika felől érdeklődött:

– Remélem nem siettétek el az elszállítását?!

– Nem, nem, Kedves! – Szilvia hajolt fölé, vagy inkább térdelt, a magas, karcsú lány még így is egy magasságba került vele. – Jóska és én öltöztettük és ravataloztuk fel, de nem Margitka szobájában, hanem nálam, mert Diana félt tőle és a hely sem lett volna megfelelő, mert – részben a mi szerencsétlenségünkre is – éppen ma kellett összejönnie ennek a – nem is tudom, minek nevezzem – társaságnak. Nagyon haragszom rájuk!

– Ne rájuk haragudj, Kedves! Ártatlan szórakozás az övék, még ha nem is ildomos! Ők a testkultuszt a lelkiek elé helyezik, de attól még rendes emberek! Különben sem hit kérdése az emberiség, de most adjátok a ruhámat, előbb szeretném látni Fannikát, utána pedig – majd én beszélek Gittusékkal. Lehetőleg minél kisebb legyen a felhajtás, a kicsik számára apuci elutazott! – Úgy beszélt, mintha az előbb még tetszhalott nem is Ő lett volna. Katinka, aki jól ismerte a hasonló állapotokat, nem akart hinni a fülének, ennek ellenére a sebtében lehajigált ruhadarabokért nyúlt:

– Nem jobb lenne reggel, Kedvesem, nem szabad erőltetned magad – kockáztatta meg a kérdés-feleletet –?!

– Reggel már az élőkkel leszünk elfoglalva, s Fannikát nem láthatom többé!

Ez a mondat meghatározója lett a következő napok eseménysorozatának! Amálka, aki pedig szinte emberfeletti erővel tartotta fenn magát, az elkövetkező napokban naphosszat kilincselte a különböző hivatalokban, persze Jörg megérkeztéig eredmény nélkül! A nyomozó hatóság Dianát csak, mint büntársat vette lajstromba, hiába állította Ő, hogy nekem semmi közöm nem volt az összejövetelhez, a kiskorúak gyámjakét, tudomással kellett bírnom a lakások felhasználásáról, sőt – az a tény, hogy házasságaimat kizárólag a levitézlett arisztokrácia nőtagjaival kötöttem, csak erősíti részvételemet a földalatti mozgalomban. Mondhatta volna Amálka, hogy valójában csak annyi közük volt a múlt arisztokráciájához, hogy megcsinálták őket, de felnevelni már nem tudták. Hogy mindhárman: Magdaléna, Gitta és hát Ő is, megjárták már a poklokat a velem való találkozásukig, de lett volna-e értelme? Fél zsidó létére sem hivatkozhatott, mert a hatalom szemita képviselői általánosításukkal eljátszották a fasiszmus évei alatt velük szemben megnyilvánuló rokonszenvet és a középszintű káderekben, csakúgy, mint az egyszerű népből, bármennyire igyekeztek is leplezni, felgyülemlett az antiszemitizmus! A sztálinisták pedig nem ismerték a fajtestvéri szolidaritást: zsidó, cigány, keverve a magyar, valamint a többi nemzetiséggel, egyformán szenvedett a kezük alatt!

Katinka és Szőke, akik állandó kísérői voltak – Szilvia és Betti szerződésüket lemondva, Nellikével együtt a gyerekeket látták el – próbálták volna visszatartani: Ne erőltesd magad!, addig úgyis hiábavaló minden, míg egy erősebb hatalom nem lép közbe...!

– Én vagyok a felesége – mondta –, nem tudnék meghalni sem nyugodtan, ha nem tennék meg mindent érte! Tudom, ti is szeretitek, de más a testi és más a lelki kötődés! Engem szüleim halála után igazán csak Ő szeretett, de azt is hozzátehetem, hogy önzetlenül! A mi szerelmünk nem köznapi, Kedveseim! Akkor ismertük meg egymást, mikor a legeleesebbek voltunk! Akkor vett feleségül, mikor tudomására jutott gyógyíthatatlan betegségem! Tudom, többen azt mondanák erre: azért tette, hogy bebiztosítsa magát az örökségre! De nem így van:

akkor már minden az Övé, vagyis a fiáé volt! A végrendelet módosítása után pedig valamennyi tőle származó utódé! Vigyázzatok tehát ti is magatokra, hozzám hasonlóan el ne játsszátok a jövőtöket! A vagyon szétforgácsolódását megakadályozandó vettük záradékba, hogy fel nem osztható, kezelője pedig mindig a legtehetségesebb családtag legyen! Igyekeznetek kell, hogy le ne maradjatok! Szeretném, ha halálom után is együtt maradna a család, ha minél többen és minél boldogabbak lennétek! Ha úgy igaz, ahogy Szilvia mondja, hogy halálunk után lelkünk bizonyos kivárással új szállás keresésére indul, én kettőtök közül szeretnék választani! Ha férjem közvetítése révén befogadnátok, valahogy úgy szeretnék én is köztetek maradni, mint Fannika! Nem tudom, észrevettétek-e Szilvián a változást: az utóbbi napokban, mintha egész lényéből Fannika lelke mosolyogna! Elmondása szerint Fannika halálának éjszakáján együtt volt férjemmel és valósággal égette testét a jóságos lélek, midőn elfoglalta helyét a szíve alatt! Tudom –, sokan mosolyognának szavaimon, nemrég még én is ezt tettem volna, sőt – nemhogy a lélekvándorlását, a létezését is tagadtam! Szilvia meggyőző szavai azonban komoly mérlegelésre készítettek: százmilliók hisznek benne, lehetséges, hogy az örök élet titkát rejtí? Ha igen, én abban az esetben is helyben maradok, ha férjem hazatérte előtt el kellene hagynom e roncs testemet!

– Nem szabad sokat beszélned, Kedvesem! Az is fárasztó – jegyezte meg Katinka –, de ha már szóbahoztad: én boldogan befogadnálak, függetlenül attól, hogy hivatásomból eredően hadilábon állok a lelkiekkel! Persze, azt még inkább kívánom, hogy még nagyon sokáig a saját bőrödben maradj velünk! Talán Jörgnek többet sikerül elérnie férjed érdekében – eléje mentek a reptérre és az autóban beszélgettek – és nem foglalkozol Te sem annyit morbid gondolatokkal. – Szőke – ő vezetett – nem tett Katinka szavaihoz semmit, csak erősen szívta az orrát, mintha náthás lenne, pedig egyszerűen csak könnyeit nyelte...! Érezte, tudta, hogy hiába minden jóakarát, hiába a szerető szívek ragaszkodása, már nagyon is meg vannak számlálva Amálka napjai!

Jörg megérkezése után, mégis mintha Katinka szavai igazolódtak volna: valósággal megváltásként robbant bele nemcsak a családba, a felszín alatt fortyogó magyar politikába is! Az események valós feltárásával – Európa-szerte elismert szaktekintély lévén lehetetlen lett volna nem felfigyelni rá – kizárta a mesterségesen kreált kémhistóriát, s az ügyben érdekelt követések útján, mozgásba hozta az érdekelt kormányokat is! Három európai ország miniszterelnöke egyenesen Kádárhoz fordult magyarázatért, aki nyilván kérdőre vonta kegyenceit, mert a hatodik napon mintha lazultak volna az addig velünk szemben alkalmazott rendszabályok, persze –, gondolom csak látszólag! Addig sétára is más-más időben vittek bennünket, nehogy szót válthassunk egymással! Az első meglepetés délelőtt 10 óra tájban ért: az egyik nyomozó, aki addig „véletlenül” többször is a tyúkszememre lépett, értem jött és előttem haladva előzékenyen betessékelt az irodába, ahol Amálka várakozott rám...!

– Ne mondj semmit, Kedvesem – szólt hozzám –, tudok mindent! Tudom, hogy a véletlen folytán keveredtél ebbe a szerencsétlen históriába, de nyugodj meg, már nem sokáig tart, tisztázódik a félreértés és hazajöhetsz! – Nyitni akartam a szám, de eléje tette tenyerét: Most ne, Kedvesem! Ölelj és szoríts magadhoz, ez többet mond a szavaknál! – A nyomozó, aki nyilván velünk maradt, s végighallgatta, -nézte a jelenetet, valami olyasmit várhatott a találkozóktól, ami előbbre segíti őket, mert idegesen, vagy inkább csalódottan rágta körmét. Az egymás iránti néma imádat talán még meg is hatotta kissé, mert az engedélyezett húsz perc lejártával a szokásos mocskolódás helyett halkán fgyelmeztetett:

– Búcsúzzanak el, kérem – bizonyára félremagyarázta feleségem kipirult arcát, szemeinek ragyogását, mert a zárkába való visszafelé menet közben megjegyezte: Nem úgy néz ki a felesége, mint akinek csak néhány napja van hátra – valószínűleg tájékoztatták betegségéről! –

– Önnek már a gyakorlatból is tudnia kell –, mondtam –, hogy a fájdalom és a bánat egymagában, de együttesen is ölni tudnak, ugyanakkor az öröm, a boldogság, s ha ráadásként találkoznak a szerelem fellángolásával, annak is visszaadhatják az életet, vagy legalábbis az élet igénylését, aki már leszámolt önmagával! Valószínűleg feleségemnél is ez áll fenn, és nagyon köszönöm önöknek, hogy lehetővé tették ezt a találkozást!

– Neki kellett volna megköszönnie – mondta –, ha ő nem erőszakoskodik úgy, lehet, soha nem találkoznak! Mi parancsra engedték be magához, nem könyörületből!

– Ezt magamtól is kitalálhattam volna, de ha feltehetek egy kérdést: akkor is parancsot teljesítenek, amikor – tegyük fel – vallatás közben halálra kínoznak egy önökhöz hasonló emberi lényt, vagy csupán szadista, őszálati ösztönnek engednek?!

– Erre még visszatérünk – mondta, de inkább rágta a fogai közt, folytatása azonban nem volt –!

A zárka előtt várakozott ránk az ügyeletes őr, aki engedelmet kérve a nyomozótól felszólított, hogy pakoljak össze és várjam a további utasítást! Kb. félóra hosszat várakoztam készenlétben, amikor – csattant a zár, nyílt az ajtó, s az ajtó előtt várakozó smasszer beszólt:

– Szedje a cók-mókját, aztán előre!

– Hová megyünk – kérdeztem –, tán elszállítanak?

– Nem szállítják el, legalábbis egyelőre nem! Másik zárkát és egy zárkatársat kap! Kettesben gyorsabban telik az idő! – A lépcsőházhoz érve az ajtó kinyílt – elektromos zár. – Eggyel feljebb megyünk, s fent jobbra! Remélem, tudja melyik a jobb és bal oldal?!

– Eddig tudtam – szóltam –, de azért jobb, ha figyelmeztet, mert itt esetleg az is fordítva van! – felértünk, az ajtó ott is előre kicsapódott, s miután beléptem, oldalt félreálltam... –

– Mondtam, hogy jobbra – rikkantotta el magát a nyakig has őr, valószínűleg asztmás lehetett, mert az egy emelet is kitikkasztotta, fújtatott, mint a kovácsműhely kecskebőr tömlője! Jobbra tekintetem, az utolsó előtti zárka mellett egy lány állt, szőke, mint, a mi Szőkénk, csak alacsonyabb és molett, egyébként megnyerő külsejű...!

– De hisz itt lányok vannak elszállásolva – mondtam –, nem tévedésből irányítottak ide?

– Maga itt nem kérdez! Az a kis bögyös épp magára vár! Előre!

Elindultam, de nem jutottam a lányig, egy zárkával előrébb megállított:

– Ne tovább! Arccal a falnak, az ajtó mellett megállni!

Megálltam, de azért féloldalt pislantva kis mosolyt is elengedtem a bajuszom alatt a kis bögyös felé, aki hasonlóképp viszonzta. Hogy az őr észrevette-e? Nem valószínű! Az ilyen leheletszerű jeleket eldurvult, kérges lelkületű emberek valójában nem is észlelhetnek! Kinyitotta az ajtót, majd oldalt állva rám ripakodott:

– Befelé!

Az igazi meglepetés azonban ezután következett: a zárkában négy ágy, háromban a matracok felpolcolva, egy bevetve, de oly aprólékos alapossággal, hogy már ránézésre jellemezni lehetett volna „tulajdonosát”, aki sápadtan, vizenyős szemekkel, szikár egyenesen állt mellette: Dodó! Első pillanatban meglepődtem, de Ő is! Miután az őr ránk zárta az ajtót, s közelebb léptem, hogy üdvözljem, mintha hátrálni igyekezett volna, majd:

– Mit keresel Te itt, fiam? Úgy tudtam, hogy a többivel együtt Téged is hazaengedtek! Már az első nap tiltakoztam letartóztatásod ellen, hisz..., de nem is tudom, hogy keveredhetél közénk? Diana közölte, hogy még Te is bent vagy, de inkább hittem ezeknek a...! Mért hoztak ide?

– Az őr szerint, hogy ne unatkozzunk egyedül – mondtam –, de szerintem másról van szó: ha valamelyikünk esetleg elszólná magát! A magam részéről: nem láttam semmit, nem tudok semmiről, s ha esetleg elhelyeztek volna itt valamiféle lehallgatót, jobb, ha már most tudják: még ha akarnám, sem tudnék semmi érdemlegeset mondani nekik!

– Ezt én csak igazolhatom, kedves fiam – szölt Dodó, miközben hunyorított a szemével: érti szavaimat –, hozzátehetem még: mi sem tettünk semmi olyat, aminek államunk kárát vallhatná! Még a perverz bujálkodásnak nevezett, általunk csupán rituális cselekmények is államunk érdekeit voltak hivatottak előbbre vinni! Ettől függetlenül egyetlen egészséges ember sem utasítaná vissza, hogy belekóstoljon, ha lehetősége lenne hozzá! Persze nem ismeretlen előttem a koncepciók perek lélektana sem, s ha arról van szó, kár tovább húzni az időt, állok elibe! Feltételem: azokat, akik miattam, vagy mint Te is, egészen véletlen folytán keveredtek az ügybe, szabadon kell engedni! Azt hiszem érthetően fogalmaztam, fiam, most már legalább szabad a vásár, úgy értem: részemről!

– Ne higgye Excellenciád, hogy önfeláldozása árán bármelyikünk is visszanyeri szabadságát! Ha csak egyetlen valótlan állítást aláír, azzal megpecsételi nemcsak saját sorsát, hanem az ügyben szereplő többi szerencsétlenét is! Nem kerül semmibe nekik azt a látszatot kelteni, hogy eleget tettek az ön feltételének, a vesztőhelyre mégis együtt megyünk, és ott már hiába való a tiltakozás, erőszakkal is nyakunkba rakják a kötelet. Ha többre nem hivatkozhatnak, szegény Rajk és társainak a pere elegendő tanulságul szolgálhat arra vonatkozólag, hogy mennyiben bízhatunk hitszegő bérgyilkosok adott szavában! Őket sikerült lépre csalni a párt érdekeire hivatkozó szemforgatóknak, mi nem követhetünk el hasonló hibát, erre kötelez bennünket az irántuk megnyilvánuló tisztelet, a rájuk való emlékezés is! Tudom –, Önhöz képest senki és semmi vagyok, főképp, ha méltósága mellett irodalmi munkásságát is tekintetbe veszem, de a tapasztalat engem igazol: voltam ugyanis már rabláncra fűzve gyilkosokkal, hitszegő kufárokkal, tudom, hogy mennyire igaz a mondás a vér- és izzadmány szagot lehelő börtönfalakon: ember, ki ide belépsz, hagyj fel minden reménnyel!

– Kedves fiam! Először is itt nincs rangsorolás! Hátralévő életemben szeretnék még, mint ember az emberrel, barát a barátal elbeszélgetni valakivel, s ha méltónak tartasz arra, hogy szóba elegyedj velem, a magam részéről áldom a sorsot, hogy épp Téged, aki már fiatalon megjárta a poklok fenekét is, vezérelt mellém! Edina sokat beszélt nekem rólad és arról a bonyolultnak látszó, közelebbről megismerve azonban nagyon is okszerűen felépített családról, amelynek a feje vagy! Másodszor: mint író sem jeleskedhettem, legfeljebb addig alkottam érdemlegeset, amíg, mint világmegváltó eszmében, magam is hittem a kommunizmus győzelmében! Ma azonban, amikor a hülye is látja, hogy nagyon is melléje futottunk a célnak, hogy ebben a könyörtelenül felépített véres diktatúrában semmi nem hiányzik annyira, mint a szociálpolitika, hogy az írók isteni géniusza alantas, sematikus, önző egyéni érdekek szolgálatában áll, s a fantázia, képzelet alkotta, általános emberi, maradandó értékek helyett legfeljebb újságcikkszerű művek születnek, amelyeknek a sorsa többnyire, a zúzda! Nincs tehát miért magasan hordani az orrukat az íróknak sem! De még azoknak sem, akik kezdettől tagadták a kommunizmus elsőbbségét, s a keresztény, s más, Istentől eredeztetett vallásban állítják megtalálni az ember rendeltetését...! Ne hivatkozzon előttem senki Isteni Gondviselésre, amikor egy-egy természeti katasztrófánál tíz, van, mikor 100 ezrével esnek áldozatul ártatlan gyermekek – még meg sem születettek, aggok, betegek! Sorsunk csupán abban különbözik a többi élőlényétől, hogy míg azokat tőlük független természeti erők pusztítják ki, mi „bölcse” önmagunk is elősegítjük azoknak az erőknek a létrejöttét, amelyeknek szerepe lehet kipusztulásunk előrehozatalában! Szerintem akkor cselekedne az emberi társadalom helyesen, ha abbahagyná a szemforgatást és kizárólag tudására, tapasztalatára támaszkodva hozná létre a mindenki jóléti államát! A mindenkit persze azokra értem, akik tesznek is érte valamit! Azokat, akik erre nem hajlandók, a társadalom ártalmára lennének, könyörület nélkül taigetoszi

– képletes értelemben – elbánásban részesíteném! Ők lennének a földi értelemben vett kárhozottak! Most éppen fordítva van: Övék a földi értelemben vett mennyország! Kár, hogy nem fejezhettem be annak idején „Az Ördög Menyasszonya” című esszét, mert abban szándékomban volt kitérni mindarra, ami magyarázatát adná: hol a helyünk a világban!

– Ha megengedi a közbeszólást – állítottam le –, szerintem az élet lényege maga Isten, de fordítva is igaz lehet! Ebben az értelemben nem beszélhetünk áldozatról, csak célszerűségről! Ettől függetlenül: az emberi társadalom boldogulását illetőleg tökéletesen egyezik véleményem az Önével!

– Ennek igazán örülök, fiam! S ha az elmondottak után arra kérnélek, hogy amennyiben általam már nem lenne lehetséges, add közre a közjóról alkotott felfogásomat... –?

– Ugyan, kedves bátyám – Mi akadályozhatná meg Önt abban? Én különben sem vagyok író és csak silány másolatát tudnám vázolni elképzeléseinek, de ha a sors úgy hozná, kérés nélkül is megtenném!

– Én innét élve nem kerülhetek a társadalom ítélőszéke elé, fiam, de holtamban is csak, mint a szocialista erkölcs apostola, mert nem fogják lejáratni velem a pártot! Pedig milyen távol áll tőlem mindaz, amit ők erkölcsnek neveznek! Talán ágyékunk ösztönös cselekedeteiben hasonlítunk egymáshoz! S ha már kimondtam: legtöbben az erkölcsöt kizárólag nemi kapcsolatainkkal hozzák összefüggésbe, pedig igazából vajmi kevés köze van a kettőnek egymáshoz! Erkölcsi mibenlétünk fokmérője elsősorban az egyszerű emberekhez, főképp az elesettek, önmaguk gyámolítására képtelenekhez való magatartásunk lehet! Ha visszatekintek eddigi életemre, nem sok szégyellni valóm gyűlt össze, még súrlódásokkal teli családi élettel együttesen sem! Szeretem családomat, de feleségem soha nem értett velem egyet abban, hogy a társadalom egészségéért végzett munka előbbre való a családi öröm, vagy gyönyörszerzésnél, s ezért napirenden voltak a civódások! Ma, annyi év után, a havi apanázson túl csak az közös bennünk, hogy a nevemet viselik! Edinához fűződő kapcsolatomban egészen másképp néz ki: tudom –, gyerekes játékainkért mások nagy, büdös kurvának tartják, de azt is tudom, hogy testével, melyet oly kéjelegve tálal a többségében már kivénhedt, emberformátumú csődörök elé, mennyi pénzt hoz nemcsak a rituálé stábja, az állam konyhájára is! Kapcsolataim – értem alatta szokásos összejöveteleinket is, nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a kapitalista tőke immár komoly szerepet tölt be pénzügyi manipulációinkban: a tőkésállamok hitelei nélkül ma már lehetetlen lenne egyensúlyban tartani államháztartásunkat! Egy dolog aggaszt csak: kellő ellenőrzés nélkül a hitelek jó része, fondorlatos tranzakciók közbeiktatása folytán „valahol” másutt köt ki! Számunkra pedig csak az adósság visszafizetése marad! Kérdezhetsz, hogy miért éppen engem találtak alkalmasnak a joker szerepére?! Talán átlagosnál magasabb intelligenciámnak köszönhetem, s egyúttal végzetemet is, mert visszatérve az elejére: nem táplállok hiú reményeket magamban közeli sorsomat illetőleg. Ha nagy kegyesen szabadon engednek is, csak azért, hogy a sztálini módszert alkalmazva: ciánkáli vagy tarkón lövés! – infarktust – idéznek elő, amely lehetővé teszi a gyors és díszes temetést!

A kitaposott úton már egy gyengébb minőségű, a „szocialista” erkölcshez hű káder is eligazodik! Fő dolog: a tőkés világból érkező kémek, diverzánsok távoltartása a „testvéri” országok tranzakcióitól! Erre a szerepre én már alkalmatlan lettem! Maradjunk azonban csak Edinánál, aki mint említettem: alkalmas médiumként szolgált nem éppen kifogásolhatatlan jokeri szerepemet! Ő türelmes volt hozzám, gyengéd és szeretetreméltó! Soha nem sürgetett semmit, nem akart elszakítani családomtól sem, csak egy gyereket szeretett volna, s ez a vágya, ha nem is a legalkalmasabb időben, de teljesülni látszik! Kérésem hozzád: vegyétek be a családba gyermekével együtt! Ismerve anyagi részesedéseket a nyugati piacon, nem lesz számotokra tehertétel! Ami kevés tőkém összegyűlt, Franz kezelésében van, s Edina iránti hálám jeléül, gyermekére hagyományoztam, még idejében! Azt hiszem, ezzel be is fejezhe-

tem, azaz – itt van ez a szerencsétlen Diana, szeretném, ha őt sem hagynátok cserben! Ha van mennyország vagy pokol – szerintem csak itt a Földön létezik –, akár mint angyal, akár mint ördög, figyelemmel kísérem sorsotokat, és szükség szerint a segítségetekre leszek! Szeretem az egyszerű, tiszta lelkű embereket, s ti valamennyien azok vagytok! Az intelligencia és a gazdagság, bennetek egyszerű és odaadó lélekkel párosul! Fáradt vagyok, fiam! Kénytelen vagyok szünetet tartani!

Kényesen, vigyázva arra, hogy össze ne gyúrje, ledőlt a skatulyaformára simított ágyra és behunyta szemét. Arca fáradtnak, meggyötörtnek látszott, de hiába próbáltam – nem tudtam felfedezni rajta szemernyi félelemérzetet sem! Még akkor sem, midőn kis idő múltán fél könyökre támaszkodván felkapta fejét és:

– Lehetséges, hogy valahol elszóltam magam az ügyleteket illetően, amit a politbüro nem tud megbocsátani? Vagy egyszerűen: nincs más kiút?! A fajtalankodás vádjá minden bizonnyal csak ürügy, melyben Diana csak harmad-, negyedrendű vádlottként jöhet szóba, a te fogva tartásodra pedig nincs magyarázat! – Miután – talán már félig öntudatlanul inkább csak úgy elhadarta mondandóját, feje visszahullt a sertésszőrrel bélelt kemény fejrészre és elszenderült. Álomban –, ha ugyan álomnak lehet nevezni az elcsigázott test önkívületi állapotba zuhanását – a törődés mintha eltűnt volna arcáról, helyében egészen halvány mosoly cirkulált, kisimult sztoikus ábrázata mintha máris egy távoli hegyfokról szemlélné purgatóriumban gyötrődő önmagunkat...!

Szegény Dodó! Lehetséges, hogy tudat alatt már nem is létezett és az a másik – angyal vagy ördög mondatta általa azokat a mondatokat, amelyek számára halált, nekem és Dianának pedig szabadságot hoztak? Vajon ha hallgat figyelmeztetésemre, akkor is az lett volna a sorsa?! Mert hogy mennyire nem volt alaptalan figyelmeztetésem a lehallgatással kapcsolatban, s párbeszédbeli elővigyázatosságom sem, még aznap bizonyosságot nyert:

Délután négy óra tájt, majdhogynem ajtóval együtt rontott a zárkába három tagbaszakadt smasszer, s minket kizavarván, mintha kerestek volna valamit, még a WC ülökéjét is kiforgatták a helyéből. Én ismertem már az efféle trükköket, tudtam, hogy nagyon is tudatában vannak annak, hogy hol, s mit keressenek, hogy a cella felforgatása csak ürügy! Dodót azonban meglepte a váratlan fordulat, ami abból is adódhatott, hogy még mindig az álom és az ébrenlét határán volt, midőn riasztottak bennünket, na meg még nem volt szerencséje sem hasonló manőverezéshez... –

– Ezek pillanatok alatt akár szét is szaggathatnának minket, mint a véredek – mondotta, majd kis késéssel még hozzátette: A harmincas évek közepén olvastam egy könyvet, amelyben a szerencsés szökevény leírja, hogy milyen kínszenvedések várnak a páciensekre Sztálin börtöneiben, de sajnos nem hittem el, sem én, sem a hozzám hasonló fiatalok, akiknek a sorsa nem sokkal utóbb vértanúhalál lett! Az ő halálukra még dicsfényt vet, hogy a fasizmus áldozatai lettek, az enyéimre és a hozzám ugyancsak hasonlóképpen azonban, akiket azok likvidálnak, akikért, akikkel abban az időben egyazon célért küzdöttünk, vajon milyen fényt vagy inkább sötét árnyékot vet a testvérgyilkosság? Ha már nem leszünk, igazán mindegy lesz minden, addig azonban kellemetlen érzés, hogy értelmes lények létünkre hagytuk magunkat orrunknál fogva vezetett!

– És még csak magot sem hintettünk mögénk, mint Jancsi és Juliska – tettem hozzá lakonikusan –, ha akartam volna, sem mondhattam volna többet, mert a három „mészároslegény” szélesre tárt pofával – az akció sikeresnek ígérkezett – elvégezvén a piszkos munkát távozott, a folyosóór pedig visszaparancsolt bennünket, tíz percet adva a rendcsinálásra!

Még be sem fejeztük a rendcsinálást – feje tetején állt minden – ismét jöttek, de már csak Dodóért, kihallgatásra vitték! Ettől az időtől kezdve négy nap, négy éjszaka szinte nonstop

vitték-hozták! Ütés nyomai nem látszottak rajta, annál inkább a kíméletlen idegmunkáé! A vége felé már kicsit excentrikusnak tűnt: Önmagát sem tudta követni! Egyik témából átmenet nélkül átcsapott a másikba! Ezért nem tartom érdemesnek további beszélgetéseinket rögzíteni! De azért sem, mert gyógyszerzése sem kizárt, ugyanis közbe-közbe annyira intim, családi jellegű közlésekbe bocsátkozott, amelyek kizárják a józan ítélőképességet! Az ötödik nap reggelén, fogva tartásunk 11. napján a létszámmellenőrzést végző őrmester közölte Dodóval, hogy tudomása szerint szabadul, szedje össze cók-mókját, mert rövidesen jönnek érte! Nem sok mindent kellett összeszednie, de még azzal sem végeztünk, midőn ránk nyitották az ajtót és egy ugyancsak őrmester beszólt:

– Kérem, Excellenciádat hozza a holmiját és kövessen! – Dodó, előbb bambán rám bámult, nem akart hinni a fülének: mitől ez a nagy változás? Végül nyakamba borult – annyira meg volt hatódva, hogy szavakat sem talált a búcsúzkodásra:

– Kérlek –, kérlek! Majd: köszönöm!

Az őrt azonban nem hatotta meg a jelenet, rászólt:

– Kérem, szíveskedjék igyekezni, mert már türelmetlenül várják az illetékesek – felém pedig:
– Önért is jövök rövidesen! Kérem, készüljön fel!

Nos –, ennyi volt közvetlen kapcsolatomban azzal az emberrel, aki minden hibája ellenére az ordasok között is megmaradt embernek. Aki elítélte a proletár-hatalom véres diktatúráját, sőt – már jó előre megjósolta annak bukását is! Egy mondatban összegezve:

– Meglásd fiam – mondotta – mikor még rendelkezett józan ítélőképességével –, ezek a hatalomra éretlen stréberek egymást fogják felzabálni sárba, mocsokba rántva jobb sorsra érdemes népünket!

Az az ember volt ő, aki a véres tapasztalatok ellenére is hitt a szocializmusban, mint világ-megváltó eszmében, aki a „mindenki” jóléti államának felépítésében jelölte meg az elérhető, „egyetlen” – mennyországba vezető utat...!

Még ki sem léphetett Dodó a börtön kapuján, már jöttek értem is! Nekem nem mondták, hogy: kérem, hanem: gyerünk! A parancsnok irodájában pedig közölték velem, hogy további eljárás alól felmentenek, ellenben: idegen államokbéli kapcsolataim miatt kiutasítanak az országból! Amennyiben lemondok itthoni ingatlanaimról, magammal vihetem mind a törvényes, mind a törvénytelen gyermekeimet, a feleségemről már nem eshet szó, mert tudomásuk szerint meghalt!

– Az lehetetlen – kaptam fel a fejem –, néhány nappal előbb még reménykedett Ő is...!

– Reménykedni mindenkinek szabad – adta meg a választ a ki tudja ki, miféle – csak rangját jegyeztem meg: őrnagy –, de, hogy miben? Az már nem olyan kézzelfogható! De menjünk tovább! Családi és egyéb ügyeinek intézésére kap egy hónap kivárási időt! Az itt bent történekről senkinek semmit! Ellenkező esetben visszahozzuk és nem lesz tovább!

– De uram – próbáltam védekezni –, nekem nincs semmiféle ingatlanom, feleségem közvetlenül a gyerekekre íratta, ugyanis minden az övé volt!

– Csak papíron a gyerekeké, valójában Ön rendelkezik mindennel! Tehát – mi ér többet magának: a gyerekei, vagy...? Megértett ügye? A vízumot gondolom, megkapja volt felesége révén, ami pedig ránk tartozik, időben kézbesíteni fogjuk! Távozzon! Tudomásom szerint volt apósa és az egyik svéd, követségi tanácsos várakozik magára a kapunál!

Ugye milyen egyszerűen hangzik és mégis mennyi minden van e szavak mögött! Mennyi részben érthetetlen gyűlölet emberek és államok között – és mennyi szeretet? Nem sokkal

több, mint egy éve Jörg még nem is sejthette egyetlen lánya létezését, ma pedig – válás ide, válás oda, mindent egy lapra tesz szabadságom érdekében. Neki azonban van oka, még hozzá alapos oka, hogy harcoljon értem, ellenben a tanácsos, az állam, melyet képvisel – kizárólag az emberiség magas fokú megnyilvánulásának tulajdonítható az eljárásuk, nevezhetném felebaráti szeretetnek is!

Akkor, abban a szituációban sok minden szinte pillanatokon belül megfordult a fejemben, egyazon pontnál azonban megállapodtam: Amálka hófehérben, tündöklő arccal tűnt fel előttem, s mintha – kissé előttem járván, hátra-hátra nézett volna, hogy követem-e? Tudtam, hogy nem fogja megérni a tisztes öregkort, fiatalon hal meg, de hogy ilyen váratlanul...! Titokban reménykedtem: hátha a jóság, mely egész lényéből sugárzott, erősebb lesz a gyilkos kórnál, s mit tesz Isten? Még hazatértemet sem várhatta meg...! De hisz itt van Ő, itt halad előttem! Látom lelki szemeimmel, hallom lelki füleimmel: Gyere! Kövess szerelmem! Ezentúl előtted járok, hogy kiszámíthatóak legyenek lépéseid! Itt vagyok és itt is maradok mellettetek: ott leszek öleléseitekben is ezentúl inkább, mint eddig, mert senki nem akadályozhat meg abban, hogy engem ölelj, engem csókolj! Engem és velem együtt Judith-ot, Magdalénát, Izabellát, Gittát, Viktóriát, akiknél senki és soha nem szerethet jobban! Látod-e Őket szerelmem? És abban a pillanatban Gitta kivételével mellette teremtett a másik négy is, ugyanolyan fehérben, hajukban liliummal, sugárzó arccal...! Csodálkozol – néztek felém mind az öten –, nem Te mondtad-e a minap, hogy az élet maga Isten és ez fordítva is igaz?! A halál az átalakulásnak egy fajtája – van, aki közvetlenül halála után újra megfogamzik, mint Fannika Szilviában, mi nem óhajtunk újra testet ölteni, megmaradunk veletek, bennetek örökkön-örökké!

Lehet, hogy nem voltam egészen magamnál? Lehet, hogy látomásom volt?! Erőtéljes ütés ért homlokomon, majd egy kar nyúlt felém:

– Szegény Te–! Mit tettek Veled – Jörgbe ütköztem, aki látván, hogy kilépek a kapun, elém lépett, én azonban, mint aki nem lát, nem hall, egyenesen mentem volna tovább –, karolj belém – mondta – vagy inkább majd én! Megütötted magad – magára nem gondolt, pedig az én koponyám is elég kemény lehetett...!

– Igen –, igen – mondtam –, de nem az iménti ütéstől vagyok kába, az talán Neked jobban fájhat barátom, bocsáss meg! – átöleltem és vállára borultam: Szíven ütöttek, apa, immár sokadikszor – folytattam –, nyolc éven belül a negyedik asszonyt temetem el és mindeniket ilyen szerencsétlenül! Mintha a sors predesztinálta volna őket mellém, hogy részesei legyenek az engem sújtó átoknak! Mi mással magyarázhatnám?!

– Ne emészd magad, fiam! Foglalkozásomból eredően is nem hiszek az átokban, sikereidet, de kudarcaidat is inkább hűségednek, őszinte, odaadó, egyenes jellemednek köszönheted! Ugye nem kell mondjam, mennyire együtt érzek veled a mindnyájunk számára pótolhatatlan Amika halála miatti fájdalomban, de egyúttal figyelmeztetek: nem engedheted, hogy úrrá legyen rajtad a fájdalom, mert várnak gyermekeid, várunk mindnyájan, aztán maradt még néhány asszony, köztük történetesen a lányom, aki hűtlenségében is hű maradt hozzád, s aki majd nem a drága Amikánk halálával egy időben szülte meg második gyermekét egy gyönyörű, aranyhajú kislányt! Van egy asszonyod, aki hűsége mellett edzett, bírja a strapát, mint az északi fjordok sziklaágya, aki gyermekével jelenleg Lausanne-ben, a genfi tó partján vár rád! Tudok kiutasításodról, a vízum Svájcba is, hazámba is rendelkezésedre áll, előbb azonban el kell temessük szeretteinket, még Fannika is rád várakozik, de most ne ácsorogjunk itt, hadd mutassalak be, mint vőmet, unokáim apját, a követségi tanácsos úrnak, aki volt szíves velem jönni érted!

– Istenem, apa! Még elmondani is hosszú, nem megjegyezni! Engedd, hogy én csak két szóval fejezzem ki hálámat, többre most nem vagyok képes: köszönök mindent! – Amint

ismételten átöleltem, egy gyengéd kéz érintette vállamat, majd Jörg, akinek figyelme addig rám irányult, szinte a kéz tulajdonosával egy időben kiáltott fel:

– Jóska...!

– Diana!

– Hála Istennek! Így legalább egyszerre túl leszünk mindenem! – maga mellé állította Dianát is, és: Gyerünk – mondta – mihamarább el innét, minél messzebbre! – Húzott bennünket az út túloldalán várakozó kocsihoz – az út közepén azonban meggondolta magát, s az asszony felé fordulva: – Meg sem kérdeztem, Kedves, hogy hová szándékozol menni? A lányok nálunk vannak!

Diana szembefordult velem, majd:

– Férjem beadta a válókeresetet, a lányaim nálatok vannak, mit tanácsolsz?

– Azt, hogy gyere hozzánk! Ott egyelőre biztonságban lesztek ti is! Van idő, nem szabad elhamarkodni!

– Okos – hagyta rá Jörg – tehát hozzánk!

Igen, hozzánk! Előbb azonban át kellett esnünk a tanácsossal történő bemutatkozáson... –

Fiatal, szőke, magas, karcsú gentleman volt! Huszonöt, harminc évvel előtte Jörg is hasonlóképpen nézhetett ki, talán kicsit megnyerőbb külsővel, udvariasságban azonban szemernyi különbség nélkül...!

– Tán a börtön tündérét is magukkal hozták, kedves barátaim?! – kérdezte meglepetten a fiatalember, miután átestünk a protokolláris bemutatkozáson –, asszonyban ugyanis még nem volt szerencsém hozzá hasonlóhoz!

– Ő a mi tündérünk – válaszolta Jörg –, különben két hasonlóan ragyogó kislány mamája, akinek egyetlen bűne, hogy megelégette a szegénységet, majd jobb életet remélve Bacchus szolgálatába lépett!

Jörg, persze –, nem akarta megbántani, a szerencsétlen asszonyt, Ő mégis magára vette, behúzta nyakát vállalai közé és hosszan maga elé nézett, s egyszer csak – a tanácsos a sofőr mellett mi hárman, természetesen középült Dianával a kocsik hátsó ülésén – elmarkolta a kezem és erővel a szájához akarta húzni – csak gondolom – azért, hogy megcsókolja:

– Nem szabad, Kedvesem – mondtam akaratlanul is hangosan –, ha engedném, elsősorban magam előtt szégyenülnék meg!

– Neked igen – válaszolta Diana –, Te nem egyszerűen férfi vagy, sokkal inkább az eljövendő férfi nemzedékek ideálja!

Mivel Ő is félhangosan mondta, a tanácsos, aki Jörghöz hasonlóan jól beszélt magyarul, hátrafordította fejet és:

– Nem szeretném megsérteni, Asszonyom, de ha megtudhatom... –

– Egy pillanat – szólta közbe Jörg –, engedd meg, kedves barátom, hogy megelőzzelek, ugyanis érzésem szerint tartozom egy bocsánatkéréssel. – Diana felé: – Kedvesem, meg tud bocsátani nekem?

– Igazán nincs miért – szólta halkán az asszony –, színtiszta igaz, amit mondott, Kedves!

– Akkor – folytatta a tanácsos elhúzva a szót –, boldoggá tenne, ha mától én lehetnék az Ön Bacchusa, én, kizárólag! Ön pedig az én – bocsásson meg, de lehetetlen lett volna nem

megjegyezni a nevét, az én Dianám! A szó valós értelmében! Független, nőtlen férfi vagyok, amennyiben hozzám jön feleségül, mindent elkövetek, hogy adoptálhassam kislányait is!

Diana még erősebben megszorította a kezem és kicsit várt, mielőtt válaszolt volna, de az is lehet, hogy tőlem várt útbaigazítást, mivel azonban hallgattam, halkán, vontatottan megszólalt:

– Ilyen rövid ismeretség után nem tudom, szabad-e egyáltalán véleményt alkotnom igazán megtisztelő ajánlatáról, Kedves. De ha már eddig várt a nőszüléssel, kis türelmi időre bizonyára én is számíthatok?!

– Már ezzel a válasszal is boldoggá tett, Kedves Diana! Különben, amint a kapun kilépett, szinte látomás-ként hatott rám, s még mielőtt összeölelkezett barátaival, eldöntöttem, hogy bármi áron kapcsolatba lépek önnel! Atyai jó barátom ismerőseiként mellőzhetjük az előzetes puhatolódzást, ő mindkettőnk részére megbízható információval szolgálhat. A magam részéről szükségtelennek tartom, ugyanis nem szoktam csalódnai érzéseimben!

– Én sajnos nem mondhatom el ugyanezt, hisz már az intézmény, melyből kilépni látott...!

– Ne folytassa, kérem! Én ismerem az ügyet részleteiben is! Különben nem lennék itt! De biztosíthatom, hogy engem legkevésbé sem érdekel ez az intézmény, s a róla alkotott közhiedelem sem! Egyes egyedül az Ön válasza az, ami engem érdekel, Kedves! Nálunk egyébként sem olyan feketék az ördögök, mint itt maguknál, s ha csak reprezentálna mellettem, már hálás lennék!

– Ez az ajánlat megfontolandó, Kedves Diana – Jörg, aki addig figyelmesen hallgatta őket, nem tudta megállni, hogy közbe ne szóljon ismét –, a fiatalember birtokszomszédom fenn északon, és már születésétől kezdve figyelemmel kísérem életútját! Annyit előre elárulhatok: nem rossz parti! Kicsit öreglegényes, de nevelhető! Elárulhatom, hogy mikor tudomásomra jutott lányom létezése és Jóskát még nem ismertem, szándékomban volt összehozni Janzennel – már a nevét is tudtuk –, ma már persze eszembe sem jutna, annak azonban nagyon örülnék, ha komoly kapcsolat alakulna ki köztetek! Egy kis anyáskodás nem ártana a fiúnak, ehhez pedig egy komoly asszonyra van szüksége! A két lány nem akadály, ők akár nálunk is maradhatnának a többi gyerekkel! Nos?!

– Drága Jörg papa! Ha nem ismertem volna meg eléggé az elmúlt félévben, kerítésnek tűnhetne fel előttem rábeszélő készsége, így azonban...! – Olyan erősen ölelte magához az idősödő urat, hogy az felnyögött:

– N-a-a, Kedvesem! Tartogassa a fiatalabbnak! Nézze, mily irigykedve pislog felénk!

A beszélgetés menet közben a kocsiban zajlott, s már egészen közel az otthonunkhoz Diana elhatározásra jutott:

– Rendben van! Egyezzünk meg abban, hogy most bejön velünk, alaposan körülnéz nálunk, s ha nem változik elhatározása, akkor egy hét múlva konkrét választ kap tőlem!

– Köszönöm! – Janzen gentlemanhez illően meghajolt az asszony felé –, de ha a család többi nőtagjára céloz, akkor szükségtelen bemennem, mert már ismerem valamennyit apai jó barátom jóvoltából. Válaszom: álláspontom változatlan! De azért nyilván bemegyek néhány percre, a család iránti tisztelet miatt sem mondhatnék nemet!

Akkori megítélésem szerint Janzen nagyon is tisztában volt az asszony értékeivel! Tiszta, egyenes jellemű, ám modern ember lévén, a bűnbeesés fogalmát más mértékkel mérte, mint általában nálunk szokták: Ő inkább a mit miért-re alapozott! Diana pedig 100%-ban megbízott Jörgben, aki viszont észrevette Diana ragaszkodását hozzám és immár szabad ember lévén, biztosítani akarta lánya és unokái elsőbbségét! Ezek a gondolatok azonban csak

melléktermékei voltak elkeseredésemnek, mert valójában csak fél füllel figyeltem oda a társalgásra, Amálka sorsa foglalkoztatott: leginkább fájlaltam, hogy én, aki nélküle csak csavargó lehetnék, akire szívével együtt mindenét ráruházta, halálos ágyánál sem lehettem jelen. Hálával gondoltam a börtönparancsnokra, aki beengedte hozzám elbúcsúzni! /Jóval később tudtam meg, hogy nagylelkűségét nem az irántunk való szimpátia váltotta ki, hanem Lőrinc barátom –, vele találkoztunk már a könyv elején – figyelmeztetése, s ugyancsak az Ő keze munkálta ki, hogy nem toloncoltak egyenest a határra. Az ellenséggel való lepaktálás ürügyén kiutasítottak ugyan, de nem szakítottak el családomtól, s hagyták, hogy rendezem dolgaimat, többek közt feleségem temetését...! Lőrinc nem felejtette el, amit egyik szeminárium előadásomon mondtam: az embert nem az elveiért kell becsülni, hanem azért, mert ember! Különböző elvek miatt, nem kivételek a vallási téveszmék sem, sok százmillió embert vittek már vágóhídra! Az embernek kijáró tiszteletet az akasztásra váró gyilkosnak is meg kell adni! Azt azonban, hogy kiutasítással megelégedtek, külhoni barátaim intézték el! A nagylelkűség nem jellemzője a sztálinista emlőn nevelkedett vámpíroknak! Gyanítom: megfizették, vagy megfenyegették őket! /

Megbocsátanak ugye a kis kitérőért, szükségét éreztem elmondani, hogy bizonyítsam: az ateistában is emberi szív dobog, s ha eszével, erejével a zsákutcába vezető eszmék, „ideológiák” felett átnyúlva az emberiséget szolgálja, semmivel sem rosszabb az olvasóját morzsolgató szerzetesnél.

Maradjunk azonban a jelennél, hisz hazaérkeztünk! A sofőr már járhatott nálunk, mert a megfelelő helyen fordult, majd a ház elé érkezve beállt a kapuval szemben... –

Június első dekádjában voltunk! A reggeli órákban eshetett, mert a fákról, bokrokról kövérré hízott cseppekben még mindig hullott az áldás. A vékonyodó felhőburkolat alatt üvegszerűen csillogott a paradís levegő, s a kissé megkésett akácvirágzás – egyébként is bódult voltam – valósággal kábulatba ejtett. Azaz – csak ejtett volna, ha a lugasok közt bukdácsoló gyerekek – már elkezdődött az iskolai szünet – valamelyike el nem kiáltja magát:

– Megjött apuci!

Több sem kellett, a gyerekek, onnét, ahol éppen tartózkodtak rohantak felénk, még a legkisebbek is: Judit és Linda – emelgették lábaikat Diana lányainak a segítségével. Kilenc gyermek – Melinda és Konrád szintén ránk várokoztak és magukkal hozták a két kislányt is! Milyen különbözőek korban, nemből – más-más társadalmi közegekből származó anyák, apák ivadékai és mégis harmonikus kis egyveleget alkotnak! Ugye mennyire szükségtelen két embernek egy apától, anyától származnia ahhoz, hogy testvérekként szeressék vagy gyűlöljék egymást! Jansen, aki nem sok hasonló találkozást láthatott addig, csak meresztette a szemét, egy teljesen idegen pedig egyértelműen úgy könyveli el, hogy két, messzi útról hazatérő szülőt üdvözlnek a gyerekek...!

A nagy ovációra persze előjöttek a felnőttek is! Mindjárt feltűnt, hogy csak Nellike, Melinda és Konrád voltak feketében, Katinka és Szőke egyszerű színesben, Szilvia, valamint Betti pedig tiszta fehérben. A kölcsönös üdvözlések után – nem volt könnyű a gyerekeket lefejni rólam, egyik a karomon, másik a nyakamban – ölelkeztem össze barátaimmal, s talán jobb is volt így, a kicsik tompították a közénk ereszkedő fájdalmat!

– Amika megtiltotta, hogy közöljük a gyerekekkel halálhírét! Az Ő kívánsága volt az is, hogy a lányok ne öltözzenek feketébe! – Nellike súgta fülembé, miközben átvette tőlem kislányomat: Judith-Viktóriát – Viktória halála után kapta másodiknak édesanyja nevét, majd nagy korában – gondoltuk – azt használja, amelyik kedvesebb lesz számára!

– Ne izgasd fel magad Kedves – mondta Katinka –, ha bemegyünk, adok neked is egy nyugtatót! Szőke és én az utolsó pillanatig mellette voltunk, de különben sem túrt senki mást maga

mellett a betegség végső óráiban! Mindenkiel megbékélve, szinte fájdalommentesen, a karjaimban inkább elaludt, mint meghalt!

– Intézkedtem a temetéséről –, de ezt már Szőke –, tovább már nem húzhatjuk, holnap délután háromkor a köztemetőben lesz a búcsúztató! Utolsó szavai voltak: „amennyiben sikerül férjemet kihozni, emlékeztessétek megállapodásunkra!” Szőke persze, a megállapodást magára, valamint Katinkára vonatkozólag értette és midőn közöltem vele, hogy Amálka a végső nyughelyére vonatkoztatta szavait, kicsit meg is lepődött:

– Erre nem számítottam – mondta –, de megoldjuk! Ha megbízol bennem, intézem továbbra is a dolgokat, mint Amika életében! Neked most egy ideig pihenésre van szükséged!

– Kiben bízhatnék rajtatok kívül, Kedvesem – mondtam –, de egyedül te sem vagy képes mindenre! A temetőben lefolytatandó ceremónia után leveszem rólad kedves halottainkról való gondoskodás terhét! A ti feladatotok: megértetni a kicsikkel, hogy ilyen is van!

– Köszönöm! – Gyakorlatias lévén nem pazarolta a szavakat, érzéseit beszédesebben fejezték ki bordáim közé nyomódó egészséges mellbimbói! Hasonlóképpen ment végbe Szilviával, valamint Bettivel való találkozásom is, csak ők egyszerre, gyűrűbe zárva köszöntöttek. Ikrek lévén, szinte centire egy magasságban, egyik a jobb, másik a bal orcámat csókolta, mintha öröktől barátok lennének!

– Nem kellett volna lemondanotok a turnéről – mondtam nekik–!

– Ki vigyázott volna a kicsikre – mondták szinte egyszerre mindketten –, képzeld – újságolták –, Jörg papa, szerződést hozott számunkra Stockholmból! Együtt megyünk! Most az a fontos, hogy itthon vagy, a többi majdcsak megoldódik –, ezt már Szilvia tette hozzá –, nagyon hiányzik Amálka nekünk is! Mi, hitünk szerint fehérben gyászoljuk!

Utolsónak maradtak Melinda és Konrád! Ők – még csak nem is szóltak hozzám, a szemükből, az arcukról azonban leolvasható volt, hogy együttérzésük sokkal mélyebbről tör felszínre, mint a többié...!

Janzen, látván, hogy a zárt családi körben neki egyelőre nem sok keresnivalója akad, előbb sóvár szemekkel gusztálta végig a lányait szorongató Dianát, majd elköszönt azzal: ha bármiben segítségükre szorulnánk, ne legyünk szégyenlősek, hívjuk őket, s ők jönnek!

– Menjünk be az udvarról, Kedveseim – terelt befelé bennünket Jörg papa, a lányok neveztek el papának, valamennyien rajongtak a büszke tartású, elegáns, még mindig szőke, rendkívül udvarias svéd gentlemanért, és nem érdemtelenül: minden szavában, tettében az embertársaiért aggódó tudós nyilvánult meg! Nehezen érthető, hogy az ilyen kiemelkedő egyének, általában nem igazán boldogan élnek le hétköznapi életüket! Ő sem forgolódhatott sokat az élet napos oldalán, s hozzá a gyermekáldást is késve kapta. Érthető volt ragaszkodása a családhoz!

Mivel sokan voltunk, s a régi épület halljában nehezen fértünk volna el, ezért egyenesen az újépület felé vettünk irányt, majd ott, a télikertként nyilvántartott, medencével, gyakorló-korlátokkal ellátott földszinti táncteremben telepedtünk le. Még igazából el sem helyezkedtünk, KisJózsi és Buda azzal álltak elélem, vigyem be őket Amikához a kórházba! Tudják, hogy beteg, azért vitték el, hogy meggyógyítsák, de már napok óta itthon sem láthatták.

Nesze neked Józsi – gondoltam – legjobb lesz, ha mindjárt színt vallunk, nem tologathatjuk a másikhoz, s végül is én vagyok az apjuk, nekem kell felvilágosítanom őket, bármily nehezre esne is!

– Kicsikéim – kezdtem –, a mi drága Amikánk nincs többé! Meghalt!

Ma is felriadok éjszakánként a fájdalmas zokogásra, ami szavaimat követte és nem tudom eldönteni, vajon helyesen cselekedtem-e, hogy oly könnyörtelen, valóságúen adtam a

gyerekeim tudtára, hogy akit annyira szerettek, és aki annyira viszont szerette őket, örökre elment közülünk! Szerencsémre Szilvia és Betti, de inkább Szilvia, buddhisták lévén másként fogták fel az élet és a halál közötti összefüggéseket – szavaival, bár eléggé drasztikusan fejezte ki magát, ő is magára vonta a figyelmet:

– Mire való ez a nyavalygás – mondta –, nem látjuk ugyan, de Amika mégis itt van köztünk! Amit elvittek, aminek holnap megadjuk a végtiszteességet, az csak ideiglenes porhüvely volt, méltatlan egy nagy lélekhez! Igen kicsikéim, a mi Amikánk itt van köztünk most is, s mivel már nem kötik a test béklyói, egyszerre simogathatja valamennyiünk arcát, kezét! Fogjátok meg ezt a láthatatlan kezet és simogassátok Ti is! Ha látja hozzá való ragaszkodásunkat, meg sem kezdi vándorlását, itt ágyazódik be Ő is, mint Fannika tette! Innét, velünk együtt indul majd zarándoklatára, amely talán szerencsésebb lesz az elsónél, azaz – ki tudja már hányadik életében!

Szilvia szavait feszült csend követte, a gyerekek, de még a felnőttek is, a levegőt markolva, mintha szorongatták volna a láthatatlan kezet! A lélekkel való meghitt pillanatait zavarta meg KisJózsi spontán kérdése:

– És hol van most Tantika?

Szilvia azonban nem jött zavarba, nemes egyszerűséggel válaszolta:

– Itt kicsinyem, itt, a hasamban, vagyis egyelőre inkább a szívem alatt! Majd néhány hónap múlva megengedem, hogy ki is tapinthatókat ti is! Persze amikor majd megszületik egy új, kis emberként, Ő fog előbb a ti gyámolításotokra szorulni!

Buda még mindig szipogva, tagadólag rázta fejét:

– Nem hiszem – mondta –, akkor az én apukám is újraszületett volna! Már két éve lesz, hogy meghalt, de sehol nem mutatkozik!

– Pedig Szilvi nem hazudik! Igazat mondott – erősítette meg a lány szavait KisJózsi –, láthatod, hugi is visszajött! Igaz édes anyucim még nem, Viki sem...! Ők valószínűleg eltévedtek, vagy...!

– Bizonyára nem tévedtek el – magyarázta Szilvia –, keresik a nekik megfelelő médiumot! Addig pedig...! Bár az is lehetséges, hogy Ők már befejezték a vándorlást, s a teljes boldogság állapotában várnak egy csodálatos, csak a már megboldogultak számára létező világban!

Szilvia még mondta a magáét, mikor Jörg karon fogott és kissé eltávolodva a többitől, figyelmeztetett az idő múlására:

– Sajnos fiam – mondta –, de ezek csak szavak, nem sok közük van a valósághoz, minket pedig az szorít! Ma és holnap pontot kell tennünk a temetésekre! Bármennyire szerettük is kedves halottainkat, nem keseredhetünk el annyira, hogy miattuk elhanyagoljuk az élőkről való gondoskodást! Úgy vélem – én, Szőke, valamint Melinda közreműködésével, esetleg csatlakozik hozzánk Imre barátod, neki a délelőtti géppel kell érkeznie Zürichből –, intézzük tovább a helyben szükséges tennivalókat, Te és Konrád pedig azonnal indultok Zalába! Estig megjárjátok! Nem állíthatunk be csak úgy ukk-mukkra a két koporsóval és csak Téged ismer a pap!

– Tökéletesen igazad van, apa – válaszoltam –, mindazonáltal szükségesnek tartom az idealista eszmék szorgalmazását! Azok nélkül elveszítené vonzerejét földhözragadt világunk, s már zsenge gyermekkorban megnőne az öngyilkosságra való hajlam! Csupán anyagi javakért értelmetlen lenne egy életen át küzdeni, de persze elsősorban a Földön járunk és...!

– Na, látod – kb. magam is hasonlóképp gondolkodom és örömmel tapasztalom, hogy ebben a hitetlen, bolsevista zúrvarban a fiatalok egyre többen fordulnak a vallási fanatizmus felé, mi

több: nemcsak vallják, terjeszteni is hajlandók, mint például Szilvia! El sem tudnék képzelni jobb környezetet a gyerekek részére! A magánélet természetesen tabu!

– Egyetértünk, apa kedves, és most is csak azt tudom mondani, hogy köszönöm! Egy életre lekötöztél!

– Na –, nem, fiam! Így nem szeretem hallani! Minden mellékgondolat nélkül, önzetlenül tettem, amit tettem, még csak a lányomhoz, valamint unokáimhoz fűződő kapcsolatod sem játszott közre! Azt azonban szeretném tudomásodra hozni, hogy Gittus, a lányom, mindig is téged szeretett, és boldoggá tette, ha egészen rendbe jönnének a dolgok köztetek! Kevés olyan ember létezik, aki anélkül éli le életét, hogy hébe-hóba ne tévedne tilosba, és ha ráadásul még egy kis kényszer is közrejátszik...! Téged lassan gyűrűbe fognak a lányok és mégis volt egy, akivel megkülönböztetett szeretet kötött össze! Nos –, ha Amika helyét a lányom, s vele együtt unokáim tölthetnék be, tökéletesen kielégítene!

– Ebben az esetben minden maradhat a régi, apa, mert számomra Gittus és Amika szinte egy volt! Tökéletes volt a harmónia köztünk, a gyerekeim pedig – mondjam azt, hogy egyenként, de együttvéve is drágábbak az életemnél! Annyira már megismerhették!

– Látod fiam! Ezért pedig én mondok köszönetet nemcsak Neked, a Gondviselésnek is! Hozzád hasonló férj, apa, manapság ritkaságszámba megy, s a látszat szerint szeretőnek is különleges vagy! Megértettük egymást?! Akkor előre!

Visszamentünk a többiekhez, s rövid párbeszéd után mindegyikünk tette a maga dolgát! Előbb úgy döntöttünk, hogy magunkkal visszük a gyerekeket és a velük foglalkozó lányokat is – Szilviát, Bettit, valamint Katinkát –, de végül is Konráddal, másodmagammal indultam útnak, ugyanis Nellike, Jörggel együtt erősen ellenezték, hogy csoportosan induljunk! Sem az adott szituáció, sem a sürgősség nem aktualizálja a csoportos utazást! Ráadásul mikrobusszal sokkal lassabban haladhatunk, pedig számunkra a percek is jelentőséggel bírnak!

Már messze bent jártunk az M7-en, jobboldalt feltűnt a Balaton, mikor Konrád megelégedve a hosszú hallgatást megszólalt – ő vezetett, nem nézett szemben velem, így beszéd közben nem figyelhettem meg arcának változásait. Az azonban biztos, hogy mindvégig, a legintimebb dolgokat érintve is, higgadt és tárgyilagos volt:

– Ha visszagondolok két évvel ezelőtre – kezdte –, valósággal szorongás fog el! Megvallom neked őszintén, hogy akkor rabtársaim többségével jómagam is egyetértettem abban, hogy Amálkát, s a hozzá hasonló ragyogó nőt, még látogatóba sem szabadna beengedni elzárt férfiakra, mert az amúgy is állandóan stresszben élőkre ingerlően hatnak! Emlékszel ugye, hogy látogatások után milyen lökdösődés volt az illemhely előtt?! Volt, aki ki sem tudta várni, hogy rákerüljön a sor...!

– Csak nem a csepegtetésekről akarsz beszélni? Alkalmasabb időt is választhatnál volna...! Pont most?

– De igen, és pont most! Jobb, ha mielőbb túl leszünk a velején! Amikor bevittek és bizonytalanná vált, hogy valaha is viszontlátunk, Melindát elfogta a közlékenység! Mint mondta: nem tudom tovább őrizni titkomat még abban az esetben sem, ha megvetsz és elzavarsz! Nos –, elmondta, hogy kislányunk kizárólag Amálka ügyeskedésének köszönheti létét! Megmondta azt is, hogy tudtoddon kívül a spermát Amálka szállította, azt is, hogy csak Viktória halála után szereztél tudomást arról, hogy kislányaink féltettvérek! Az persze a véletlenek véletlene, hogy olyan körülmények között egészséges, gyönyörű gyermeket fogant, na –, meg hozzá kell tennem: az apa, mármint Te sem vagy közönséges bika!

– És ezt csak így, ilyen szentelen hangon közlöd velem? Semmi sértődöttség nincs benned?

– Mért is lenne? Hisz, köszönettel tartozom Neked! Amálka közbenjárását már nem tudom megköszönni, így hát helyette is neked mondok köszönetet! Nélkületek tán örökre gyermektelenek lennének, mert beigazolódt, hogy amitől mindketten féltünk: a 15 év börtön magtalanná tesz...! Nem volt alaptalan aggodalom!

– Tudom, hogy letagadhatnád, hisz a legújabb bizonyítású eljárásom kívül semmivel sem lenne igazolható az apaságod, erre azonban – legalábbis az én életemben nem lesz szükség, ha pedig a sors úgy hozná, hogy rád szorulna, Te minden további nélkül hajlandó lennél saját gyermekedként –, mint ahogy az is – gondjaidba venni! És most kapaszkodj meg, mert nem mindennapi kéréssel fordulok hozzád:

– Nagyon szeretnék, ha Judith-ot itt hagynátok, de tudjuk, hogy Viktória családjára való tekintettel sem tehetné! Bizonyára hiányolni fogja testvérkéjét, Lindát, ám vele mégis csak ott lesznek a többiek, míg kislányunk – ugye nem haragszol, ha magaménak tulajdonítom –, egyedül marad! Nos –, gondolj rólam, amit akarsz, mégis arra kell kérjelek: fogadd el Melinda felajánlkozását, s ha lehetséges, kapjon egy kistestvérkét Lindácska is! Tudom – más megoldás is akadna, abban az esetben azonban nem lennének vérszerinti testvérek, amihez feleségem ragaszkodik, különben nem vállalja! Esküszöm! Bárhogyan csináljátok is – nekem az eredmény a fontos! Egy hónap áll rendelkezésetekre! Ha Amálka, közvetítő szerepéért félig-meddig magáénak tudhatta a kislányt, én, aki teljes anyagi és erkölcsi felelősséggel vállalom őket, szintén birtokon belül érezhetem magam! De mondj már valamit! Hallgatsz, mintha karót nyeltél volna!

– És ha az orvosok tévedtek – kezdtem –, nem szeretném, ha egy elhamarkodott lépés miatt később felhő borulna barátságunkra. Nem tudátok várni? Hátha mégis!

– Szamárság! Melinda tudtán kívül is több esetben voltam vizsgálaton és az eredmény mindig ugyanaz volt! De van még egy ok, ami kizárja a halogatást: végighallgattam buddhista papnódet, mert mi másnak lehetne nevezni Szilviát? Hogyan élnéd meg, ha idővel valami folytán tudomásodra jutna, hogy Amálka rátok várva, esetleges ódzkodásod miatt kedvezőtlenebb helyzetben lenne kénytelen újrakezdeni?!

– Arra nem gondolsz, hogy ugyanezzel az ürüggyel mások is jöhetnek hozzám?

– Ez valószínű! De én nem vagyok sem Jákob, sem Ézsau, nem vagyok hajlandó lemondani elsőbbségi jogomról, Melinda pedig az én feleségem! Tiszta, valószínűleg tapasztalatlanabb libuskáidnál, de ugyanakkor érzéki, ha benne van...! Az Isten legyen irgalmas hozzád!

– Hülye! Ezt igazán nem kellett volna mondanod! Feleséged még azzal a kis foltal az arcán, amit a sósav hagyott, egy nagyon is kívánatos, érett nő, nincs szüksége arra, hogy Te felhívjad rá figyelmemet. Ezenkívül, nemcsak mint ügyvédemet tisztelem benne, bármint történt is, az a tény, hogy vérünk egy közös testben egyesült, a szeretetnél, sőt – a szerelemnél is erősebb kötéllékel fűz bennünket össze! Mégis – téged, aki mint jó barát valóban egyetlen vagy az elsők között, hogy csálhatnálak meg vele? Azt pedig egyáltalán nem hiszem, hogy Te, aki csak a fizikai értelemben vett világot vallod, bevettél volna Szilvia teoretikus magyarázatát a lélekvándorlásról! Helyetekben hálát adnék a Gondviselésnek, amiért eléggé különös módon, de megoldotta nálatok az utódlás problémáját, és ha egyébként szexuálisan kielégítetek egymást, ne keressétek az újabb bonyodalmat!

– Okos vagy, ha nem is pali! Egy fél tucat asszony, s majd egy tucat gyerekkel a háttérben, könnyen adod a tanácsokat, de én nem tanácsadásra kértelek fel, hanem...!

– Rendben van! Értelek és ne folytasd! Mondd meg Melindának, hogy senkivel addig le nem fekszem, amíg meg nem oldottuk problémátokat, de persze –, az egyáltalán nem biztos, hogy egyetlen alkalom, vagy akár egy hónap elégséges lesz hozzá! Te mondtad, hogy az első a

véletlenek véletlene volt...! De mi történik akkor, ha Amálka nem Melinda, hanem egy másik asszony révén akarná újramezdeni, és egyébként is...! Mivel mentsem ki magam a többi előtt? Legalább tippet adj!

– Hivatkozz a gyászra, aztán az sem hihetetlen, hogy bent elköötték a heréidet, s előbb műtétre szorulsz. Az pedig, eszedbe ne jusson, hogy Amálka visszautasítaná Melinda felajánlását, hisz jól tudod: testvéreknél jobban szerették egymást, és hát a fajta...!

– Kedves barátom, mivel tanult mesterségem is a nemesítés, tudom, hogy a kereszteződés által nemesedik nemcsak a növény és az állat, minden bizonnyal az ember is! Semmi nem okozott eddig borzalmasabb kárt az emberiség történetében, mint a fajtisztaságra hivatkozó elmélet, s Amálkától, aki saját bőrén tapasztalta a huszadik század két pestisének – náciizmus, bolsevizmus – kegyetlenségét semmi nem állt távolabb, mint az emberi társadalom kategorizálása! De fejezzük be a témát a te szlogeneddal: túl van tárgyalva! Különben a következő faluban járj a templom oldalához, megérkeztük...!

A fővárost elhagyva majdnem végig 150-160 km-es sebességgel haladtunk, aminek köszönhetően előbb érkeztünk, mint azt hittük, a sebességgel nyert időt azonban teljesen hiábavaló szócséplésre kellett fordítanunk a pap akadékoskodása miatt. Arra hivatkozott, hogy mivel Magdalénával kötött házasságom egyházilag nem volt szentesítve, nem tarthatok igényt a kriptára sem. Szeretteim tetemeit próbáljam másutt elhelyezni. Hiába hivatkoztam arra, hogy előző feleségemmel kötött házasságom miatt nem volt lehetséges az egyházi esküvő, s hogy polgárilag kötött házasságunkból született két gyermekünk annak rendje-módja szerint meg lettek keresztelve...! Ennek ellenére, mint mondotta: sajnós így is csak a vadházasságból született gyermekekre vonatkozó rendelkezések az irányadók!

Az előre nem számított ellenállás felborzolta minden porcikámat, igyekeztem azonban türtőztetni magam, de Konrád kirobbant:

– Hát idefigyeljen maga bigott, fatalista, vagy nem is tudom, minek nevezhetném: épp idejövét szögeztük le, hogy kedves halottainktól semmi nem állt távolabb, mint csoportok, kasztok, osztályok szerint szortírozni az emberi társadalmat és most pont Ön, Isten szolgája, Jézus követője cáfol rá erre a humánus, talán legkeresztényibb kritériumra? Szántszándékkal mellőzök minden összehasonlítást, de kérem, hogy távozásunk után próbálja meg Isten, valamint általunk is elfogadható indokot találni kitérő álláspontjának igazolására, amely szerintem abszurd és nevetséges! Te pedig testvérem – felém –, bízzad nyugalmasabb napokra annak eldöntését, hogy mihez is lenne jogod? Ha egyáltalán lenne jog ebben az országban. Most pedig induljunk a tanácsházára, hátha több megértést találunk. A koporsók ideszállítását már vissza nem mondhatjuk!

– Csak egy mondat erejéig még – szóltam –, nem egészen egy éve, mintha más álláspontot képviselt volna, kedves plébános úr, amidőn megboldogult, idős elődjének elhelyezéséről esett szó!

– Csak megbízott vagyok, kedves uram! Nincs olyan szerencsém, hogy ilyen hamar, vagyis – rövid szolgálat után kinevezzenek, de hogy feleljek részben kérdésére: elődöm gyóntatója volt a családnak és nem fér kétség szerzett jogához a kriptában való elhelyezésére!

– Na, látja, kedves uram – mondtam –, én akkor helyeseltam, mivel elég tágas a kriptá belseje, de hogy a vérszerinti unoka törvényes férjeként ne helyezhetném el ugyanott azt az asszonyt, akivel Isten és Ön előtt esküdtem, s vele együtt nevelőjét, aki évtizedekig tanította a családot, igaz nem absztrakt, csupán humán tudományokra, felfoghatatlan előttem. Mindenesetre sajnálnám, ha nem sikerülne megegyeznünk, ugyanis kiutasítottak az országból, egy hónapot kaptam ügyes-bajos dolgom rendezésére, középük tartozik természetesen a halottaimról való gondoskodás is! Úgy gondoltam: Ön energikus, fiatal papként, megfelelő éves

dotáció ellenében hajlandó lesz gondozni szeretteim nyughelyét. Mint a bárónő svájci hagyatékának gondnoka – az örökösök gyermekeim – nem lennék szűkmarkú sem Önhöz, sem a parókiához, nem hiszem, hogy áthidalhatatlan az ellentét köztünk! Kérem, hogy holnap reggelig gondolja még egyszer át! Úgy hat és hét között – este – érkezünk a koporsókkal, s mivel búcsúztatásuk a központi temetőben megtörténik, itt csak el kell helyezni őket állandó helyükre. A tanácsházára természetesen nem megyek! Amennyiben, kénytelen lennék másutt keresni nyughelyüket, Magdaléna grófnő – volt nejem – tetemét is elszállítanám, aztán rendelkezzenek a kriptá felől belátásuk, valamint az egyházi hierarchia előírásai szerint! Addig pedig – Isten áldja, főtisztelendő uram! – sarkon fordultam és indultam kifelé, azt már nem is jegyzem, hogy Konrád barátom milyen szemeket meresztett, miközben egyre azt – inkább csak magának – morogta: Ezt tudván dehoggy kereszteltettem volna meg a lányom! Lett volna zsidó, mint az édesanyja, buddhista, vagy bármelyik vallás követője...! Különbözik marhaság, emberi tákolmány mind – valamennyi! Egy az Isten, akit csak egyféleképp imádkozhatunk!

– Szerintem – tettem hozzá –, a különböző vallások csak a kifejezés módjában mások és Isten ezt nem is veszi rossznéven!

– Ha egyáltalán létezik – de ezt már Konrád –, mindenesetre az effajta bigottság inkább taszítja tőle az embert, mintsem vonzaná Hozzá!

– Már mért ne létezne – kicsit bosszúsán ejtettem a szavakat –, az életjelenség valamennyi ismert megnyilvánulása – még a legegyszerűbb is, alá van rendelve a központi szervnek, esetünkben az agynak, gondolod, hogy a nagy természet nélkülözhetné? Nem barátom! Ha nekünk –, parányoknak – esetenként – hibbant agyunk van, a természet egésze olyan központi agy létezését teszi szükségessé, amely az itt-ott fellelhető egyenlőtlenségeket ellensúlyozni tudja! Hogy személyhez, vagy személyekhez – úgymint: Isten, vagy Istenséghez kötjük-e, szerintem másodrendű kérdés, a lényeg a fontos, az pedig vitathatatlan! – Körülbelül itt tarthattunk, midőn a pap kiáltása megütötte dobhártyánkat:

– Ne fussanak el, báró úr! – Majd midőn utolért bennünket: Azt hiszem, Önnek igaza van és elnézését kérem a kötözködésemért! Az örökös mindenképp a vérszerinti utód, tehát az ön még életben lévő fia, s lévén kiskorú, jogait a mindenkori gyám gyakorolja, tehát Ön! Hozzákönyögdten kedves halottaikat, ami engem illet: a legnagyobb tisztelettel gondoskodom róluk! Még egyszer is elnézést kérek! Ebben a fordított világban nem tudja a magam fajta, hogy kihez, hogy viszonyuljon...!

– Köszönöm, kedves Főtisztelendő uram! De – mindenek előtt szögezzük le, hogy én úgy vagyok báró, mint ön püspök, a fiam pedig a hajdani grófi vagyonból csak ezt a kriptát örököli! Nem fog megterhelni bennünket a róla való gondoskodás! Különbözik már nem is emlékszem – kötözködtünk volna? – A pap elmosolyogta magát, szinte megszépült mogorva arca:

– Akkor holnap este! – folytattam – elegen leszünk hárman, és ismételten köszönöm én is!

– Fogadja, ha utólagosan is mély részvétem, uram! Nagy kár azért a ragyogó asszonyért, hisz egy éve sincs még, hogy...! De inkább jó utat, Isten áldja magukat!

Kezet ráztunk, a pap feltűnő gyors hátraarcot csinált, mi pedig be a kocsiba, aztán el...!

– Ebből a papból előbb lesz püspök barátom, mint belőled báró – Konrád meglepően hosszú ideig forgatta magában a szavakat... –

– Miből gondolod?

– Jó a reflexe!

– Előbb még bigottnak, fatalistának nevezted!

– Na, igen! De én inkább a Te magatartásodat pontoznám!

– Kedves barátom – mondtam –, ez a fiatalember még kevés tapasztalattal bír, nem ismerheti az írott szövegek gyakorlati alkalmazását! Biztos vagyok azonban abban, hogy a kis hugi – Magdaléna kislánya –, Izabella, valamint Viktória elhelyezése már komplikációmentes lesz! Amálka kérése ugyanis az volt hozzám, hogy a várakozási idő elteltével őket is itt helyezem el!

Ezek voltak az utolsó szavak köztünk hazafelé menet. Konrád vezetett ismét, mint jövet, Őt lekötötte a hirtelen kerekedett nyári zápor által síkossá vált út, engem pedig – már benne jártunk az éjszakában – a tovatűnő felhők mögül elő-előpislogó, csillagok! Vajon igaz lehet, hogy az ember halálával egy új csillag születik az égen? S ha igaz, melyik, melyiké? Bizonyára a legújabb, a legfényesebb! Amálka arcát láttam magam előtt, azt az arcot, amelyhez hasonlóval sem találkoztam még életemben, amely szenvedélytől felhevülten ugyanúgy tüzelt, mint görcsös fájdalmában...! Keresd, keresd és megtaláld! Hallottam a fülem mellett a suttogást... – Lehet azonban, hogy álmodtam, mert olyannyira törődött, fáradt voltam, de inkább lelkileg –, hogy Konrád szerint az egész hazafele utat végigaludtam!

Bevégeztetett! Impozáns látványt, nyújtott, midőn a négy hajadon: Szilvia és Betti tiszta fehérben, Szőke és Katinka pedig feketében felemelték – persze egyenként – a privát rendelésre egymás mellett elhelyezett, pap által már megszentelt koporsókat, majd méltóságteljes léptekkel a direkte szállításukra alkalmas járműhöz vitték. A nagyszámú jelenlevő – érdekes módon sok ismerős soproni arcot is felfedeztem köztük – csalódottan hőkölt vissza, midőn a temető kapujához érve kifelé fordultunk a kocsival, ugyanis elkövettük azt a hibát, hogy nem közöltük a megjelentekkel szereteteink tetemének elszállítását. Mivel még sok csokor, s egy szál virág volt kézben, meg kellett álljunk, hogy alkalmat adjunk azok elhelyezésére. Ezt a néhány percet használta ki Melinda, hogy kezembe nyomjon egy Esti Hírlapot:

– Legalább foglald el magad az úton – eredeti tervünktől eltérően Jörg is velünk tartott, s még ő Konráddal a vezetőfülkében, én hátul, a koporsók között helyezkedtem el –, szeretném, ha gondolatban minket is magaddal vinnél!

– Itt vagytok, Kedves – mutattam a szívemre –, vigyázz a kicsikre!

Miközben Melindával a néhány szót váltottam, tekintetem az újság címlapjára tévedt, s egy bekeretezett név előtt nyomban meg is állapodott: „Szívroham következtében elhunyt X-Y miniszter!”

Amint szedtem el a felém nyújtott virágokat, kezem félúton megállt, majd szinte egyensúlyt veszítve a jármű elejéhez támolyogtam, s indulást jelezve megkopogtattam az ablakot. A kocsi megugrott, én féloldalt dőlve a koporsók közé estem, s azon mód ott is maradtam...!

Szegény Dodó! Jó előérzeted volt! De hogy ilyen sürgős lett volna, hogy megszabaduljanak tőled?! A gondolat annyira lekötött, hogy a tett színhelyére érkezvén sem tudtam egészen szabadulni tőle. Jörg és Konrád kérdésére: mi történt veled – a szétszórtan heverő virágok között gyűrött és koszos is lettem – válasz helyett kezükbe adtam az újságot... –

– Ez várható volt – mondta Konrád –, már eddig is túl hosszú ideig lubickolt a nektárban! Különben nem is megvetendő halálnem, gyors és csak pillanatnyi fájdalommal jár!

– Nem minden esetben élvezhette azt – szoltam –, de elkerülhette volna-e sorsát, ha tegyük fel, már akkor hátat fordít elvtársainak, amikor felismerte, hogy egy utópisztikus „rémálom” szolgálatába szegődött, amelyben a legkisebbtől a legmagasabb káderig, egytől-egyig csak balek lehet a nem is annyira személyes, inkább személytelen hatalom kezében... –

– Nagyon is személyes hatalom ez, fiam – jegyezte meg Jörg –, csak ellentétben a nevével, nem proletárdiktatúra, hanem – mint az olasz maffia, vagy az amerikai cosa nostra: néhány

keresztapa intézményesített banditizmusa! De egyáltalán nem illő itt és most erről vitatkozni, majd – ha már túl leszünk a nehezen! Néhány napig igencsak akad tennivalónk!

Konrád, aki legtöbbet „köszönhetett” a keresztapáknak, kontrázni akarta Jörgöt, azonban az időközben mellénk érkező pap, s a pappal egy időben érkező hívők, nemkülönben a mintegy adott jelre megszólaló harangok más belátásra bírták!

– Nem így egyeztünk, Főtisztelendő úr – kissé értetlenül bámultam a papra, aki nem lepődött meg:

– Uram! Az Önök szerettei a mi testvéreink is voltak! Méltatlan lenne hozzájuk, ha mintegy úgy lopnánk be Őket a sötétség birodalmába! Az Ő búcsúztatásukkal emlékezünk azokra is, akiknek a végső tiszteletadás nem adatik meg, mert névtelenül, jeltelenül tűnnek el istentelen, embertelen taposómalomban! –

A pap szavai után kezdetét vette egy hosszúra nyújtott temetési ceremónia. Mivel a kis település majd minden családjában akadt, akit mintegy lasszóval ragadtak ki szerettei köréből, természetesen a háborúban eltűnteket is figyelembe véve, sokan voltak jelen, s a szertartás mintegy ájtatosságba burkolt tüntetésként hatott a rendszer saját halottainkkal szemben kialakított struccpolitikája ellen! A pap célja – megtudván, hogy rövidesen távozni kényszerülünk a hazából, hozzánk való előzőnap magatartását is helyrehozandó, nyilván az volt, hogy általunk tudassa a civilizált világgal, mennyire elítélendő, már-már halottgyalázásnak is betudható vezetőink magatartása, mellyel agyonhallgatni igyekeznek nemcsak elesett katonáink, a szintén többszázezer magyar zsidó, a sztálinista pribékek által elhurcoltak, s meggyilkoltak vértanúságát is, szemben az idegen hadseregek hősi nimbuszával, halottainak ugyan-csak kiérdemelt, márványba rögzített tiszteletével!

Ezek a gondolatok persze csak másnap reggel fogalmazódtak meg bennem és akkor sem foglalkozhattam velük érdemük szerint, mert már reggeli közben telefonhoz hívtak, Franz keresett:

– Drága barátom! – ezek voltak első szavai –, ugye tudod, mennyire együtt érzünk veled nagy bánatodban?! Amálka belőlünk is magával vitt egy darabot, de hogy az előttünk tornyosuló feladatokat így, megfogyatkozván is meg tudjuk oldani, össze kell szedjük magunkat! Nem engedhetjük, hogy gyermekeink, a már meglévők, de gondolok az éppen útban lévőkre is, károsodást szenvedjenek a szülők apatikus állapota miatt! De, hogy rövid legyek: megegyeztem a lányokkal, ha Margitkának, s nyilván nekem lányunk születik, akkor Amálka nevét fogja kapni, ha fiú, akkor Dodóé! Sajnálom Őt is! Erről azonban majd máskor! Jelen pillanatban Margitka gyermekeinek a sorsa foglalkoztat mindannyiunkat! Ha tehetném, boldogan hoznám Őket magammal, de gondolom, nem kell külön kitérnem az akadályokra, ez egyszerűen lehetetlen lenne! Ellenben Gitta tett egy önzetlen ajánlatot, talán általad is elfogadható! Ha sikerülne –, merjem kimondani...?

– Remélem, feleségem halála nem okoz gondot kapcsolatunkban? – tettem fel én is a kérdést.

– Ó, dehogy –, dehogy! Inkább – amennyiben beleegyezel, a régi, jó kapcsolatunk egészen szoros családi kötelékké alakul át! Gittus szerint egyedül Te vagy most abban a helyzetben és egyúttal alkalmas arra, hogy Margitkát törvényesen feleségül vedd, s a házassággal egyszerűen megoldódik a gyermekek helyzete is! Szülésig az orvos szerint már csak néhány nap van hátra! Szülés után kis pihenő, majd a kicsit hátrahagyva hazaindul! A feladat további részét nektek kell megoldanotok! Melinda, valamint Imre barátunk bizonyára elegendő segítséget tudnak nyújtani, hogy a hónap hátralévő része elegendő legyen a lebonyolítására! A szükséges költségek természetesen engem terhelnek, ugyancsak a házasság felbontásával járók is! Ez szintén hármatokat érint, de amennyire ismerlek benneteket, nem okoz egyötöknek sem lelki problémát! Margitka és a fiúk jövője már kizárólag ismét rám tartozik!

- Úgy tudtam, egyazon vállalatoknál vagyunk érdekelve!
- Ez így is van, de a vérszerinti hovatarozás mégiscsak meghatározó a teher elosztásában!
- Na –, nincs semmi baj, ezt most ne firtassuk, ha kéznél van, add át Gittának a kagylót, én pedig ide szólítom Jörgöt, mert hát neki is van némi beleszólása!
- Ezek szerint részedről rendben?
- Igen-igen! Mit is tehetnék mást, de bizonyos értelemben én is kötve vagyok! Csak papírforma szerint vagyok szabad!
- Köszönöm, pajtás! Most csak ennyit...! Adom Gittust!
- Ne gondold rosszra, kedvesem – kezdte az asszony, miután karján az újszülötten pusztit küldött felém –, helyemben Amálka is bizonyára hasonlóképp cselekszik! Ilyen esetekben mindig a legegyszerűbb megoldást kell választani! De – a sok rossz mellett mondok egy örömhírt is: képzeld, megjött a tejem! Kicsi lányunk már kedvezőbb helyzetben kapja az életet jelentő, édes, anyatejet, mint Ákoska! Pusztuljunk mindketten! Nem is tudom kifejezni, mennyire boldoggá tesz, hogy rövidesen együtt lehetünk! Most pedig add, kedvesem, az én drága apukámat, vele bizonyára nehezebb dolgom lesz, de remélem, megérti Ő is, miről van szó, vagy nem lesz más hátra, mint átvegye Ő a megtisztelő feladatot!
- Ezt Te sem gondolhatod komolyan, Kedvesem! Apát nem szabad belerángatni semmi, számára kényelmetlen dologba! Ez az ügy kizárólag ránk tartozik, nem mindegy azonban, hogy mit szól hozzá!
- Kivel beszélsz, fiam? – hallottam a hátam mögöl. Apósom hívás nélkül is mellettem termett!
- Gittussal, apa! Kérlek, készülj fel egy egészen exkluzív feladatra, vagy...!
- Hadd lám! Kíváncsivá tettél – Jörg egykedvű, majd mindig higgadt arca pillanatokon belül megszámlálhatatlan színt váltott –, de kislányom – folytatta már Gittussal a témát – a házasság nagyon komoly dolog, a mi esetünkben pedig, nem szabad vele hazardírozni! Minden reményem az volt, hogy Te és Jóska – egyszóval, hogy ti –
- De édes apuskám! Csak néhány napos házasságról van szó! Különbben mi Jóskával már rég a legteltesebb boldogságot éljük át, valahányszor találkozunk! A szerelmünk újabb fellángolásának terméke ez a kis csöppség is! Ebben nem gátolhat bennünket senki, de nem is akar! Az a bizonyos formula, vagyion és egyéb kötődések miatt – igazán késhet kicsit! Értsd meg drága: a gyermekeknek is, de mindnyájunknak ez lesz a legkedvezőbb megoldás! Reményeid pedig már rég testet öltöttek! Hallod, hogy cuppog a drága?! Már eldicsekedtem Jóskának is, hogy megjött a tejem! Bíz ránk, apuskám! Mi átléptük már a huszadik századot és különben is, úgy tudom, tőled származik a mondás: ott fenn északon az ördög sem olyan fekete, mint délen!
- De kislányom, ha egyszer úgy is csak látszatról van szó, nem találhatnátok ott valakit? Az talán egyszerűbb is lenne!
- A gyerekek miatt nem! Ők Jóskához ragaszkodnak! Csak bonyolítaná a dolgot, ha egy idegennel állítana be hozzájuk Margitka!
- Jóska beleegyezett?
- Jóska, és én egy húron pendülünk, apuskám!

– Jól van kislányom, ebben az esetben veletek tartok én is! Persze csak asszisztálni tudok mellettetek, a felelősség a tiétek! Ti születek, ti készítetek fel egy generációt a huszonegyedik század feladataira, de vigyáznatok kell, nehogy átok hulljon poraitokra és ránk is!

– Köszönöm drága – drága apuskám! Nincs hozzád hasonló széles e világon! De figyelj ide: ha sokan lesznek a hozzánk hasonlók, akkor az aranykor következik, mert mi csak a gyakorlatban is bevált tudást közvetítjük, adjuk tovább! Na, meg a szeretetet! Minden mást hátrahagyunk! De most add, kérlek, vissza még Jóskát, puszi-puszi – puszi mindnyájatoknak!

– Drágaságom – ezt azonban már hozzám –, tájékoztattak mindenről és el tudom képzelni, min mentél keresztül, ráadásul egészen ártatlanul! Ha nem kezdeményezem, ezt a – már tisztában vagyok veled mennyire veszélyes játékot – te sem és mások sem kerültetek volna – szegény Dodó számára pedig végzetes históriába...!

– Nem te kezdeményezted, Kedvesem! Te csak csatlakoztál egy már létező csoporthoz. Ne akard kisajátítani Edina babérjait! Aztán azok a – már az őskorban is gyakori, frivol rendezvények, csak ürügyként szolgáltak a leszámolóshoz, ami azok nélkül is bekövetkezett volna! Nem te kerested, kedvesem, azt a társaságot, téged egyszerűen beletaszítottak és – szeretném, főképp kislányunkra való tekintettel, ha egyszerűen meg sem történtek tekintened, kitörőlnéd az emlékezetedből is mindazt, ami veled kapcsolatos!

– Megpróbálom, kedvesem! Most még csak annyit: tudom, hogy egyik-másik lány is igényt tart szerelmedre, sőt, hogy Amálka is megerősítette Őket reményeikben, ez azonban ne zavarjon téged! Jómagam, de Margitka is tisztában van azzal, hogy mivel tartozunk neked és azzal is, hogy mit várhatunk el tőled! Ha a lányok veletek jönnek, csak annyiban változik eddigi életünk, hogy Amálka szerepkörét Margitka veszi át! Persze ez a mi elképzelésünk, a döntő szó a tiéd! Katinka itt marad Svájcban, Szőkét beszerválom a stockholmi műszaki egyetemre, Szilvia, valamint Betti pedig már kézhez kapták szerződésüket! A lényeg: szeretném, ha a kölcsönös bizalom és szeretet lenne az összetartó kapocs a nagycsaládban, ha egyikünk sem akarna előnyt szerezni magának a másik kárára!

– Értelek Kedvesem és tökéletesen egyetértek veled! Megnyugtathatod Margitkát, hogy minden tőlem telhetőt elkövetek a zavarmentes lebonyolítás érdekében, Franzot pedig, hogy...!

– Minden rendben, fiam – ezt a kérdést már Nellike tette, aki idegesen toporgott mellettem –, add már nekem is kicsit!

Miután elköszöntem Gittától, s átadtam Nellikének a telefonkagylót, összeült a családi tanács, hogy megvitassuk Franz, valamint Gitta kérését. A lányok, bár nem tagadták meglepetésüket, egybehangzóan letették voksukat Gittus javaslata mellett, Melinda és Konrád pedig, akik az éjszakát szintén nálunk töltötték, egyenesen csodálatukat fejezték ki Gittus iránt, mivel pici gyermekkel a karján ilyen önfeláldozásra képes! A gyerekek – persze velük is tudatni kellett, hogy Ők is felkészülhessenek a változásra, sírtak is, nevettek is egyszerre, még mindig Amikát siratták, az viszont örömmel töltötte el Őket, hogy Margitka lép a helyére, aki hozzá hasonlóan nem tudott különbséget tenni köztük, édesanyjukként bánt valamennyinkkel. KisJózsi és Buda – Ők ketten, második elemista létükre már a nagyfiúk szerepében a megbeszélés végeztével hátrafutottak, hogy a nagy tölgy alatt életre szóló vérszerződést kössenek, én pedig Imréhez készültem a szükséges megbízások aláírása végett, Konrád azonban arra hivatkozva, hogy egyedül veszélyes nekem egy lépést is tenni, mellém állította Melindát, s hogy véletlen volt-e, vagy sem: az asszony kapva-kapott az alkalmon. Az pedig már az Ő kezdeményezésére történt, hogy útba ejtettük a Király fürdőt, ahol megtörtént az első és most már teljes önátadás köztünk. Sokáig tartott! Már másodszor kopogtak ránk, midőn kezdtünk szétbontakozni. –

– Még megirigylik tőlünk – mondta Melinda – arca még mindig a kéj mámorában fürdött, formás érett testét, fehér bőrét csak nehezen tudta lefejtetni rólam, lehetséges azonban, hogy készakarva húzta az időt! Nem tudom mennyire tartozott Konrád barátom a hímneműek közé, sokkal jobban szerettem őket, mintsem megkérdeztem volna, de mintha először esett volna át az asszony olyan igazi, minden porcikáját átható műveleten. Tény azonban, hogy a hátralévő idő minden napján – a házasságkötés napján is – ugyanott, ugyanúgy megismételtük és Melinda soha nem kezdeményezte, hogy hagyjuk abba! Elege van belőle, ha tetszik: belőlem! Egyik alkalommal, már az utcán megkérdeztem tőle:

– Kedvesem! Megérdemli az a gyerek, hogy ekkora áldozatot hozzatok érte? Hisz sokan, főképp városon, kukába fojtják már megszült eleven, egészséges gyermekeiket! Nem tudom ugyanis elhinni, hogy Konrád ne venné észre rajtad azt, ami itt, a fürdőben történik köztünk?!

– Csacsi vagy, Jóska! Azt meg én nem tudom elhinni, hogy ne vetted volna észre, mennyire jól érzem magam veled?! Ezt annak ellenére mondom, hogy férjem iránti szerelmem cseppet sem lanyhult! Ami pedig a gyermeket illeti, anélkül, hogy ítéletet mondanék mások felett, hisz nem tudhatjuk – nem jobb-e annak a porontynak meghalni mielőtt öntudatra ébred? Én férjemmel egyetértésben eleget teszek – legalábbis a szándék megvan bennem, állampolgári kötelességemnek!

– Szeretném, ha sikerülne, kedvesem! – mondtam szerényen –, de még inkább azt, hogy gyermekeitekben örömtöket leljétek! Ha mégis kevésnek bizonyulna a ráfordított idő... –

– Ó – szinte biztos vagyok benne, hogy nem – válaszolta gyorsan –, de azért ne hagyjuk abba amíg...!

– Sőt – Svájc, vagy Svédhon sem a világ vége és...! Különben merem remélni, hogy Imrével együtt megmaradtok jogi tanácsadóimnak és amennyiben a szükség megkívánja az oda-utazást, vállaljátok!?

– Az egészen természetes, kedvesem! Még abban az esetben is, ha nem állunk meg kettőnél!

Nos – így teltek az utolsó napok itthon! A lányok méltányolták mély gyászomat, ami igaz is volt, de nem gátolt abban, hogy eleget tegyek barátom kérésének! Az utolsó előtti hét csütörtökén, éjjel egy órakor riasztott bennünket Franz:

– Végre – mondta, de inkább kiáltotta ujjongva –, megszületett a trónörökös! Fiú! – Mivel az éjszakai telefonhívásokra felettebb allergiás volt akkor a ház népe, ki miben feküdt, volt, aki csak saját bőrében – gyerekek – meleg volt az éjszaka, valamennyien a készülék mellett toporogtunk, s amint elismételtem Franz szavait: „végre megszületett”, valóságos örömmámor lett úrrá a régtől szomorú arcokon: hurrá-hurrá! Még a legkisebbek: Ákoska és Judith-Viktória is –, hogy hozzászokjon az otthoni környezethez Melinda kénytelen-kelletlen haza adta a kislányt – tapsoltak, utánozva a nagyobbakat. A nagy ovációt hallván Franz meglepetten kérdezte:

– Mindnyájan ébren vagytok?!

– Igen! – válaszoltam. – Nem tudhatjuk, mikor és mivel lepnek meg bennünket, ezért állandó készenlétet tartunk! De engedelmekkel, most szeretnénk sorban gratulálni, elsőként a legkisebb: Jutka! A kislány, aki Szőke ölében tapsikolt, ráhajolt a telefonkagylóra, majd szinte úgy csókolta bele:

– Datula-datula-datula! – Arcának bronzarany színe az éjszakai világítást is túlragyogta!

A kis Jutka után sorban, egymást megelőzve jött a többi gyerek, Őket követték a felnőttek, kedvesebbnél kedvesebb szavakat duruzsolva az éter hullámai közé...!

– Kedves barátom – kezdte Franz, midőn ismételten kezembe került a kagyló –, keresem a szavakat, melyekkel megköszönhetném hozzájárulásodat boldogságomhoz, mégis irigység tölt el, ha arra gondolok, mekkora erőforrás számodra a nagycsalád! Az egymástól való elidegenedés korában a ti közösségeitek példaértékű!

– Te talán a családon kívül érzed magad? – kérdeztem sértődöttséget színelve.

– Ó – nem-nem, sőt! Szeretném, hogyha egészen befogadnátok, de persze nekem sok, régi, hagyományozott kolonctól kell előbb megszabadulnom! Mindazonáltal szeretném egyszer, ha majd több időnk lesz, megismerni a nagycsalád kialakulásának a történetét!

– Ahhoz nincs szükség rám – mondtam –, Gittus minden részletről informálhat! A magam részéről csak annyit fűzök hozzá: a szerelem, szeretet mellett nagyban hozzájárult a diktatórikus rendszer üldözési mániája folytán belénk rögződött veszélyeztetettség! Az egymástól való elhidegüléssel szinte párhuzamosan nőtt az egymásra utaltság tudata: amíg az őskorban a természeti erőktől, a vadállatoktól való félelmükben, vagy éppenséggel az eredményesebb vadászat miatt húzódtak össze az emberek, ma, a modern korban a civilizáció sokkalta nagyobb veszélyeket hordoz, de te ezt nagyon jól tudod, szükségtelen minden további szó! Hogy van Margitka? Szerencsésen átesett a szülésen? Mikor jöhet leghamarabb?

– Ha továbbra is komplikációmentes lesz, akkor mához negyedik napra indulhat! Egy orvos mindenesetre vele megy! Vízum rendben! Szeretném, ha az útlevelek kézhez vétele után azonnal indulnátok! Ne siránkozzatok semmin, itt mindennel tudunk szolgálni, amint megérkeztek!

A telefonbeszélgetést követő napon Anti kíséretében befutott Viktória édesanyja. Érkezésük kissé meglepett, mert a kiértesítés ellenére a család egyetlen tagja sem vett részt Amálka temetésén, Anti sem, aki bár egy idő óta hazulról járt fel dolgozni, hetenként legalább egyszer megtisztelt bennünket látogatásával. Távolmaradásuk okát azzal magyaráztam, hogy félték a Viktória temetése után történtek esetleges megismétlődésétől, vagy: hogy Anti velem összefüggésben ismét olyasmibe sodródik, aminek végső állomása a börtön. De tévedtem: anyósom első szava volt:

– Judith? Hol van az unokám? Hallom, őt is magatokkal akarjátok vinni?!

– Magam sem mennék, ha nem lenne muszáj – mondtam –, de nem is tudom mire vélni kijelentésedet –, ha egyszer magammal vihetem gyermekeimet, nyilván nem hagyom őket senkire itthon!

A gyerekek, köztük a legkisebbek is, a hetek óta elhanyagolt üvegházi növények közt futkostak, felfigyeltek a jövevényekre és előre jöttek. A kislány jól ismerte nagyanyját, mert többször voltunk vele náluk is vidéken, de ők is gyakran látogatták! Viktória halála után kislányom volt az öregasszony kedvence, szeme-fénye, a kis cigány hercegnő, aki, majd kivezeti népét a kirekesztettségéből...!

– Dád-dád...! – kiáltott fel a kicsi és kitérve kis kezeit, futva igyekezett volna nagyanyjához, de persze elvágódott – még épp csak betöltötte a tizenegyedik hónapot – s egyszerre többen szaladtunk hozzá, hogy felemeljük, az öregasszony azonban mindannyiunkat megelőzött:

– Csillagom! Gyönyörűségem – se szeri, se száma nem volt a jelzőknek, melyekkel illetve hirtelenében, s érdekes módon a gyerek, bár nehezen barátkozott idegenekkel, nem viszolygott a ráncos képű, bagó szagú – pipázott – Dádtól! Dádét akart mondani persze, az utolsó betűt azonban elhagyta. Belecsimpaszkodott varkocsába, s míg azt bogozta kifelé ujjacskáival, részben érthetetlen szavakkal kedveskedett.

A többi gyerek, látván, hogy rájuk nincs szükség, folytatta az abbahagyott játékot, én pedig a még jelenlevő Katinkával, valamint Szökével kezdtem beszélgetni:

– Hadd játssza ki magát az öreglány – mondtam –, egy jó darabig valószínűtlen, hogy találkoznak! Amint azonban egy taxi megállt előttünk és nemcsak én, a két lány is észrevette, hogy a benne ülő személy befelé figyel, rémes gyanúm támadt: szent Isten, ezek meg akarják akadályozni, hogy a kislányt magammal vigyem! Hirtelen elhatározással az öreglány mellett termettem, aki honnan – honnan nem borotvát vett elő:

– Ne merj közelíteni! Mit képzelték? Engedem, hogy őt is elraboljátok tőlem, mint két lányomat! Hol van Szidi? Vége az iskolának: Azzal hitegettetek, hogy a nyári szünidőt itthon töltheti!

– Ez így is van – mondtam, nem tudom hány színt játszhattam egyszerre –, de Szidi magánúton végzi a gimnáziumot, ősszel már a másodikból vizsgázik, aztán azt is figyelembe kell venni, hogy ő az iskolai anyaggal együtt tanulja a nyelvet is! Ha nem hiszed, gyere velünk! Útlevel, vízum, mindent elintézzünk! Meggyőződhetsz róla, milyen környezetben van a lányod és hová kerül az unokád! Egyébként bármikor óhajtod látni Őket, egy szó – egy sor írás és küldjük mindazt, ami szükséges az utazáshoz! Nem hagyhatom kislányomat még nálad sem, mert ő elsősorban hozzám tartozik! Nem akartam én elhagyni az országot, értsd már meg, kényszerítenek rá! Szidinek, meg az egész nemzetségednek csak jót akarok! – Antihoz pedig:

– Legalább neked legyen eszed! Azzal kérkedtél, hogy okosabb vagy nálunk, most megmutathatod! Győzd meg anyádat, hogy azzal, amit most el akar követni, elsősorban unokájának, saját magának, de mindannyiunk kárára cselekszik! Neked talán rosszat akartam? Nem jobb most, mint azelőtt? Most nem kell álombébitet gyártanod, mint a börtönben, naponta rendelkezésedre áll az asszonyod, s ha netán ráunnál...!

Anti, miközben anyja a kapu felé hátrált, szintén előhúzott egy fényesre csiszolt törkést, mint vettem észre, inkább csak azért, hogy anyja előtt bátorságot mutasson:

– Nem kell problémáznod a gyerek miatt – mondta –, engedjétek kis időre hozzá! Én kezeskedem arról, hogy elindulásotok előtt visszahozzuk! De – mért nem engem hívtok? Én szívesen mennék!

– Bolond vagy már megint! Te nem kapsz útlevelet, de ha egyéb úton sikerülne kijönnöd utánunk, Te lennél az egyik legkedvesebb rokon!

Időközben a kislány is észrevette, hogy nagyanyja nem a helyes úton jár, hogy valami csúnya dolog készülődik, s elengedve a varkocsot, felém kapaszkodott:

– Apcihoz! Apcihoz...! – amikor pedig látta, hogy nagyanyja és köztem egyre nő a távolság, éktelen sírásra fakadt...!

– Miféle szeretet ez! – kiáltottam most már mindkettőjük felé –, nem látjátok, mekkora könnyeket ejt? Belebetegedne, ha csak egy napra is távol tartanátok tőlünk! Mielőtt elmegyünk, még leugrunk hozzátok elköszönni és visszük őt is...! Tedd le azonnal, különben nem állok jót magamért! – Anti felemelve a tört, az anyja és közém állt, de az anyja válaszolt:

– Inkább elvágom a nyakát, utána pedig a magamét, de elvinni nem hagyom! Ne közelíts!

A kapuban két rendőr jelent meg, s az addig előtte várakozó taxi kereket oldott – Jörg az erkélyről nézte végig a jelenetet, s midőn látta, hogy komolyra fordul a dolog telefonált a közeli rendőrsre, onnét jöttek lóhalálában, hogy megakadályozzák a gyerekrablást, ugyanis Jörg a látottak után ítélve annak nevezte meg...!

– Küldd el őket – sziszegte az öregasszony –, különben...! – De Anti sem maradt rest, gyorsan a testéhez erősített bőrhüvelybe csúsztotta a tört. Intettem a rendőröknek, akik megértették,

hogy jelenlétük csak súlyosbítja a helyzetet, s miután ők látótávolságon kívül helyezkedtek el, megpróbáltam jobb belátásra bírni az öregasszonyt:

– Figyelj ide, Dádé! Hát nem vér a vérből vagyok már én is veletek, nem a legkedvesebb vejednek tartottál eddig? Ha nem én, akkor ki készíthetné fel kis hercegnőteket, hogy majdan szabadulást hozzon népednek, a viskókából, a nyomortanyákról?! Megismerkedésünk óta tettem-e egyetlen lépést is, ami miatt elveszíthettem volna bizalmatokat? Maradjatok nálunk indulásig, akkor éjjel-nappal együtt lehetek veletek! De tedd már le, hát nem látod: görcsöt kap a sírástól! – Az öregasszony lopva oldalt pislantott a kapura, majd miután meggyőződött róla, hogy a zsaruk odébbálltak, kezdett lassan felém közeledni. Kb. két méterre lehetett tőlem, midőn elhajította a borotvát, mondván:

– Vén bolond vagyok, fiam! Elveszítettem volna én is az eszemet? Nem akarok én is az öregem sorsára jutni, de megszakad a szívem, ha arra gondolok, hogy nem láthatom többé az én gyönyörűségemet! Bocsáss meg! Tudom, hogy te jó ember vagy, de ha elmentek, megszakad minden kötelék köztünk és én itt maradok nyomorúságomban a hitványabbakkal! Láttad, hogy megijedt ez a hetvenkedő is, mikor meglátta a rendőröket – mindjárt elrejtette törét, pedig hogy mondta: majd én megmutatom nekik! Elhozzuk anyám és elrejtjük, amíg el nem távoznak! Most láthatod – a húga elpuccolt a taxival, Ő tűzrevaló, most itt vagyok magam a szarban!

– Csak lettél volna, Dádé, így azonban – melléje léptem és magamhoz öleltem kislánnyal a karjai közt – már jó kezekben vagy! Te pedig – Anti felé – szégyellheted magad, és most jobb, ha távozol, a mamát egyelőre itt tartjuk, ha jönni akar velünk, magunkkal visszük, ha nem, majd Konrádék hazaszállítják! – A lányokhoz pedig: Intézzétek el a két zsernyákat, nehogy ügyet csináljanak belőle!

Nos –, az eredetileg gyermekrablásnak induló történet kb. így végződött! Az öregasszony örült, hogy gyerekei unszolására nem követett el jóvátehetetlen bűnt, amelynek áldozata ugyancsak én lettem volna, természetesen családommal együtt, de ők sem nyertek volna semmit: Ő jobb esetben férje mellé kerül a bolondokházába, gyerekei pedig börtönbe! Volt miért hálálkodnia, mi pedig a legnagyobb szeretettel igyekeztünk feledtetni vele meggondolatlan cselekedetét! Hogy is haragudhattunk volna rá, hisz a szeretet motiválta őt is! Azért persze fellélegeztünk, amikor másnap reggel testületileg érte jöttek a gyerekei, hogy haza vigyék! Nem azért, mert terhünkre lett volna, korához és neveltetéséhez mérten nagyon is jó gondúzó volt: órák hosszat képes volt vicceket, sikamlós történeteket mesélni, de ha tovább marad, a Margitkával kötendő házasságom még bonyolultabbá tette volna viszonyunkat, hisz ők már elkönyvelték, hogy Szidónia és én...! Mi azonban tudjuk, hogy a kölcsönös vonzalmon kívül semmi nem volt köztünk!

A Franz által jelzett napon hazaérkezett Margitka! Az életfunkciókra általában kedvezően ható alpesi levegő ellenére arca sápadt, tekintete bizonytalan volt, talán nem is annyira a szülés, sokkal inkább a gyerekek miatti aggodástól! Mikor meglátott a várakozók között, úgy rohant hozzám, mint akit kergetnek, a kíséretében lévő orvosnőnek – vöröskeresztes – ugyan csak szednie kellett a lábait, nehogy szem elől tévessze! Nem is tudom, kihez, mihez hasonlíthatnám, ahogy oda borult keblemre: szerelmes bakfis? Egy önmagával együtt mindenét felajánló szerető? Vagy inkább csak egy, a gyermekeiért mindenre hajlandó, cselekedeteit sohasem önmagáért mérlegelő Anya?!

– Köszönöm – köszönöm – suttozta –, mindenre, de erre gondolni sem mertem volna, hogy mi...! Megsimogattam a haját, átöleltem, majd szinte úgy vittem kifelé a kocsihoz, amelyben Melinda várakozott ránk...!

Mivel mindketten özvegyek voltunk, a két ügyvéd: Melinda és Imre, valamint Franz frankjai feltűnő gyorsasággal hátrították el a házasság, azzal együtt a gyermekek adoptálása körüli akadályokat, s Margitka érkezését követő harmadik nap már férj és feleség voltunk! Persze semmi ünnepélyesség –, azaz Konrád, aki Margitka tanúja volt és Pisti, ki más lehetett volna az én tanúm, erővel, szinte kényszerítettek bennünket egy közösen elfogyasztandó ebéd erejéig!

– Mostanában úgysem találkozhatunk – mondta Pisti kesernyésen –, mindenesetre – életem a te ösztönzésedre megváltozott! Már nem találok céltalannak, s talán-talán Diana révbe juttatásával valamit törleszthettem is feleségem rokonságánál! Irántatok nem érzek sajnálatot, hisz azzal, hogy kiutasítottak az országból, megnyitották előttetek az utat a boldogulás felé! Azt hiszik a nyomorult idióták, hogy az itt hagyott értékeitek felérnek azzal, amit személyi állományban veszítenek! Én – igaz csak börtönegyemet végeztem, arra azonban, hogy fel tudjam mérni, milyen óriási a kettő közötti különbség, az is elegendő! Az is több, mint a gyorstalpaló marxista iskolák, főiskolák egyoldalú nevelése!

– Hogy mekkora igazságot mondtál most ki, nem is gondolnád – szólt közbe Konrád –, néhány évtized még és a bolsevik párt történetével együtt a szemétdombra kerül, a hitleri fasiszta ideológia mellé!

– Milyen igaz mindez – mondtam –, számunkra azonban csekély vigasz, mert addig még nagyon sok könny, vér fogja áztatni szerencsétlen hazánkat!

Margitka hallgatott és egyre csak sárgult! Tudatában volt annak, hogy az esküvő csak formalitás volt, nem is az izgatta, hanem a három gyerek – fiúgyerekek – kiutazásának az engedélyezése! Nem hitte ugyanis, hogy az adoptálással megoldódik a probléma. Szerencsénkre felesleges önkínzás volt az aggodalma, mert ha előre nem is haladt az ország szekere, visszafelé igen: Megvesztegethetőség szempontjából legalább az első világháborút megelőző időkig, amikor is Gárdonyi Géza, jeles írónkat a Göre Gábor és a Durbints sógor satirikus mű megírására készítették a hazai állapotok! Az esküvői ebéd végeztével Pisti még megkérdezte:

– Igaz – a lányok is mennek veletek?

– Jó kérdés – mondtam –, itt mihez kezdenének? Különben is egy család vagyunk!

– Azért szeretném tanácsolni, hogy ne együtt induljatok! Ti a gyerekekkel, Ők pedig külön-külön! Nehogy valaki az utolsó pillanatban belekössön, hisz az nyilvánvaló, hogy nem ideiglenes kényszerítésre mentek, azaz mennek!

– Van benne ráció – erősítette meg Konrád is –, jobb, ha ők előre mennek!

– Nincs akadálya annak, hogy előre menjenek – Margitka először szólalt meg egész idő alatt –, útlevíl, vízum, kézből, Nellike és Jörg papa mindenképpen velünk jönnek, csak a kicsinyek igénylik a segítséget, s ők ketten...!

– Szilvia, Betti és Szőke Stockholmba mennek egyenest – mondtam –, Katinka jöhet velünk, nem baj, ha két orvos is kéznél lesz, ha esetleg...!

Margitka megfogta az asztal lapját kopogató kezem:

– Egyet gondoltunk, Kedvesem! Azt hiszem, a többiek sem fogják ellenezni!

– Milyen más világban éltek ti máris – sóhajtott fel Pisti –, nekem sajnos csak a „bunker” marad! A csütörtök délutáni szerelmi légyottok, de se baj: míg bírom erővel, addig bírom pénzzel is! Utána jöhet egy újabb vízözön! Látnotok kellene, milyen kecsesen domborítanak a proletár „elit” lányai a vékony koszton tengődő munkás-paraszt csemetékhez képest! Jól jártak azok, akiket barátaitok kimenekítették, igaz: nem pózolhatnak a „szocialista erkölcs”

Veszta szüzeiként, de zavartalanul tanulhatnak, van mit aprítaniuk a tejbe, s mellette, mint hallom: az itthon maradókat is segítik!

Mit mondhattunk volna? Meg tudtuk volna cáfolni? Hisz való igazat mondott! Inkább csak megmosolyogtuk Pisti eszmélkedését, utána pedig feltűnés nélkül távoztunk. Igyekeztünk haza, ugyanis Melinda, Imrével együtt, szintén jelen voltak a szertartáson, s a házasságlevél birtokában nyomban útnak indultak, hogy a gyerekek adoptálása miatt ne maradjunk késésben! De hála Istennek – a talaj már jó előre meg volt puhítva – egy nap késedelemmel kezünkbe kerültek a szükséges iratok, és csodák-csodája, vagy inkább Lőrinc barátom hosszúra nyúló keze folytán – már ismerjük őt – az útlevelek és a vízum, két nappal a megszabott idő előtt birtokunkban voltak. Mivel Katinka kivételével a lányok már eltávoztak, úgy döntöttünk, hogy nem várunk mi sem tovább.

Összepakoltuk személyi holminkat és megrendeltük a jegyet a legközelebbi gépre. Mielőtt azonban házhoz kértük volna a két X-X-es kocsit – a miénket és a Jörgtől kapott mikrobuszt már napokkal előbb lefoglalták és elvitték – betelefonáltam az illetékes osztályra, hogy jöhetnek és átvehetik az épületeket. Érdekes módon otthon még csak könnyet sem ejtett senki közülünk, a gyerekek sem, ellenben Ferihegyen...!

Kora délután volt! Melinda, Konrád, Imre és mit tesz Isten!, az utolsó pillanatban Brünn úr is befutott – segítségükkel átvergődtünk az indulási oldalra, ahol már vártak ránk: Diana, két lánya, Janzen és Pisti – Antit nem hozta magával, nehogy az utolsó pillanatban megint valami balhét csapjon–! Rövid búcsúzkodás után a géphez indultunk. A gyerekekre való tekintettel szinte mindenki udvariasan előzékenykedett, én azonban arra kértem a gép kapitányát, hogy utolsónak szállhassunk fel, ugyanis a két nagyobb fiú egy szép, idevágó verssel szeretne búcsúzni hazájától. Mikor ránk került a sor, előbb Nellike és Jörg, mögöttük a nagyobb fiúk, őket követte Katinka, karján Ákoskával, utolsóként Margitka, ölében, a kis Jutka, majd én, s valamennyien megálltunk a lépcsőn...!

– Nos, kezdhettek fiúk – szólt fel a kapitány, aki a lépcső aljánál várakozott valakire–!

KisJózsi és Buda megköszörülték torkukat, majd egymást váltva skandálták: „Szülőföldem szép határa, látlak-e még valahára...!” De csak két versszakig jutottak, a vége annak is úgy folyt végig arcukon! Jörg látva a gyerekek elérzékenyülését, maga elé vette őket, Nellike a másik kettőt, s elindultak a gép belsejébe, mi pedig utánuk...!

– Mit gondolsz – kérdeztem Margitkától, miközben felfelé lépkedtünk –, visszajövünk még?

– Jó lenne tudni – válaszolta –, mi mindenesetre átlépjük azt a néhány évtizedet, ami még az itthoniakra vár!

Aszód, 1991. július 5.

Király László